

Mario Puzo

ZAKON ČUTANJA

Omerta:

Sicilijanski zakon cutanja koji zabranjuje odavanje informacija o zločinima za koje se smatra da se tiču samo onih koji su u njima učestvovali.

U selu koje su činile kamene kuće, Kastelamare del Golfo, zagledanom u tamni Sicilijanski Mediteran, veliki don Mafije lezao je na samrti. Vincenzo Zino bio je castan čovek, koji je za svog života bio voljen zbog svog pravednog i nepristrasnog rasuđivanja, pomoći onima kojima je bila potrebna, ali i neumoljivog kažnjavanja onih koji su se usudili da se suprostave njegovoj volji.

Pored njega nalazila su se trojica njegovih tajnih sledbenika, od kojih je svaki uspeo da ostvari sopstvenu moć i položaj: Rejmonde Aprile sa Sicilije i iz Njujorka, Oktavio Bjanko iz Palerma i Benito Kraksi iz Čikaga. Svaki ponaosob dugovao mu je još jednu, poslednju uslugu.

Don Zino bio je poslednji od pravih šefova Mafije, koji se pridržavao starih običaja tokom celog svog života. Imao je udela u svim poslovima, ali nikad u drogi, prostituciji ili bilo kom drugom kriminalu. Nikada siromasan čovek koji je došao na njegov prag da moli za novac nije otisao praznih ruku. Ispravljao je nepravde u zakonu - najvisi sudija na Siciliji mogao je da presuđuje, ali ako je pravda bila na vasioj strani, don Zino bi stavio veto na tu presudu snagom svoje volje i oružja.

Nijedan od mladih udvaraca nije mogao da ostavi cerku siro-masnog seljaka, a da ga don Zino ne ubedi da stupi u brak. Nijedna banka nije mogla da odbije bespomoćnog farmera, a da don Zino ne intervenise postavljajući stvari na svoje mesto.

Nijedan momak koji je bio željan fakultetskog obrazovanja nije mogao da bude odbijen zbog nedostatka novca ili kvalifikacija. Ukoliko su bili u vezi s njegovim klanom, njihovi snovi bili bi ispunjeni. Zakoni iz Rima nikada nisu mogli da opravdaju tradiciju Sicilije, pa stoga nisu ni mogli da budu punovazni; don Zino bi ih nadglasao, bez obzira na sve.

Međutim, don je bio u svojim osamdesetim i tokom proteklih nekoliko godina njegova moć počela je da slabi. Podlegao je slabosti da oženi veoma lepu mladu devojkicu, koja je rodila zdravo muško dete i umrla na porodu. Njegov sin imao je sada dve godine. Starac je, znajući da mu se kraj blizi i da će se bez njega klan raspasti zbog mnogo moćnijih klanova Korleone i Klerikuzija, razmišljao o budućnosti svog sina.

Sada se zahvaljivao trojici svojih prijatelja na ljubaznosti i poštovanju koje su mu ukazali prešavši tolike kilometre da bi saslušali njegovu molbu. Saopštio im je da bi zeleo da njegov mladi sin Astore bude odveden na neko sigurno mesto gde će biti podizan pod drugacijim okolnostima, ali i u tradiciji čoveka od časti, kao što je on.

'Mogu da umrem čiste savesti', kazao je, iako su njegovi prijatelji znali da je tokom svog života odlučivao o smrti stotina ljudi, 'ako se pobrinem za sigurnost svog sina. Jer u ovom dvo-godisnjaku nazirem srce i dušu pravog Mafioza, redak i skoro nestao kvalitet.'

Rekao im je da bi zeleo da izabere jednog od njih trojice da bude staratelj ovom neobičnom detetu, kao i da bi s ovom odgovornošću sledile bogate nagrade.

'Cudno je to', rece don Zino, zamagljenog pogleda. Trema tradiciji, trebalo bi da je prvi sin pravi Mafiozo. Mada, u mom slucaju, morao sam da doguram do osamdesete da bi mi se san ostvario. Nisam sujeveren covek, ali da jesam, mogao bih da poverujem da je ovo dete izraslo iz same Sicilijanske zemlje. Njegove oci zelene su kao masline koje rastu na mojim najboljim stablima. Posедује sicilijanski osecaj za romantiku, melodiju, sreću. Ipak, kada ga neko uvredi, ne zaboravlja, koliko god daje mlad. Ali mora biti usmeren.'

'Dakle, sta zelis od nas, don Zino?' upita Kraksi. 'Rado bih uzeo tvoje dete i podizao ga kao svoje.'

Bjanko pogleda Kraksija skoro uvredeno. 'Znam decaka od dana kada je roden. Blizak sam mu. Ja cu ga uzeti kao svoje rodено.'

Rejmonde Aprile je posmatrao don Zina, ne rekavsi nista.

'A ti, Rejmondo?' upita don Zino.

Aprile rece: 'Ako mene odaberes, tvoj sin ce biti moj sin.'

Don je razmatrao svu trojicu dostojnih ljudi. Smatrao je daje Kraksi najinteligentniji. Bjanko je sasvim sigurno bio najambi-ciozniji i najsnazniji. Aprile je vise bio suzdrzljiv covek, covek od vrline, covek blizi njemu samom. Ali je isto tako bio i bez milosti.

Don Zino je, cak i na samrti shvatio daje Rejmonde Aprile taj koine je najpotrebnije dete. Najvise ce dobiti od detetove ljubavi i ucinice sve da nauci njegovog sina kako da prezivi u njihovom svetu izdaje.

Don Zino je utonuo u tisinu. Naposletku rece: 'Rejmondo, ti ces mu biti otac. Sada mogu da pocivam u mini.'

J-lonova sahrana bila je dostojna samog cara. Svi sefovi klanova na Siciliji dosli su da mu odaju postu, zajedno s mini-strima iz Rima, posednicima velikih imanja i stotinama podređenih iz svoje rasprostranjene organizacije. Na crnom konju koji je vukao mrtvacka kola, dvogodisnji Astore Zino, decacic uzarenih ociju, odeven u crni kaputic i sa crnim male-nim sesirom, sedeo je velieanstveno kao Rimski car.

Kardinal Palerma vodio je sluzbu i saopstio: 'U bolesti i zdravlju, u nesreci i patnji, don Zino ostajao je iskreni prijatelj svima.' Zatim je preneo don Zinove poslednje reci: 'Predajem sebe Bogu. On ce mi oprostiti moje grehe, jer sam svaki dan nastojao da budem pravedan.'

I tako je Rejmonde Aprile odveo u Ameriku Astorea Zina, nacinivsi ga delom svoje porodice.

Nijedan momak koji je bio zeljan fakultetskog obrazovanja nije mogao da bude odbijen zbog nedostatka novca ili kvalifikacija. Ukoliko su bili u vezi s njegovim klanom, njihovi snovi bili bi ispunjeni. Zakoni iz Rima nikada nisu mogli da opravdaju tradi-ciju SiciJije, pa stoga nisu ni mogli da budu punovazni; don Zino bi ih nadglasao, bez obzira na sve.

Medutim, don je bio u svojim osamdesetim i tokom proteklih nekoliko godina njegova moc pocela je da sJabi. Podlegao je slabosti da ozeni veoma lepu mladu devojkę, koja je rodila zdravo musko dete i umrla na porodaju. Njegov sin imao je sada dve godine. Starac je, znajuci da mu se kraj blizi i da ce se bez njega klan raspasti zbog mnogo mocnijih klanova Korleone i Klerikuzija, razmisljao o buducnosti svog sina.

Sada se zahvaljivao trojici svojih prijatelja na ljubaznosti i postovanju koje su mu ukazali preSavsi tolike kilometre da bi saslusali njegovu molbu. Saopstio im je da bi zeleo da njegov mladi sin Astore bude odveden na neko sigurno mesto gde ce biti podizan pod drugacijim okolnostima, ali i u tradiciji coveka od casti, kao sto je on.

'Mogu da umrem ciste savesti', kazao je, iako su njegovi pri-jatelji znali da je tokom svog zivota odlucivao o smrti stotina ljudi, 'ako se pobrinem za sigurnost svog sina. Jer u ovom dvo-godisnjaku nazirem srce i dusu pravog Mafioza, redak i skoro nestao kvalitet.'

Rekao im je da bi zeleo da izabere jednog od njih trojice da bude staratelj ovom neobicnom detetu, kao i da bi s ovom odgovornoscu sledile bogate nagrade.

'Cudno je to', rece don Zino, zamagljenog pogleda. Trema tradiciji, trebalo bi da je prvi sin pravi Mafiozo. Mada, u mom slucaju, morao sam da doguram do osamdesete da bi mi se san ostvario. Nisam sujeveren covjek, ali da jesam, mogao bib. da poverujem da je ovo dete izraslo iz same Sicilijanske zemlje. Njegove oci zelene su kao masline koje rastu na mojim najboljim stablima. Posедује sicilijanski osecaj za romantiku, melodiju, sreću. Ipak, kada ga neko uvredi, ne zaboravlja, koliko god da je mlad. Ali mora biti usmeren.'

'Dakle, sta zelis od nas, don Zino?' upita Kraksi. 'Rado bih uzeo tvoje dete i podizao ga kao svoje.'

Bjanko pogleda Kraksija skoro uvredeno. 'Znam decaka od dana kada je roden. Blizak sam mu. Ja cu ga uzeti kao svoje rodено.'

Rejmonde Aprile je posmatrao don Zina, ne rekavsi nista.

'A ti, Rejmondo?' upita don Zino.

Aprile rece: 'Ako mene odaberes, tvoj sin ce biti moj sin.'

Don je razmatrao svu trojicu dostojnih ljudi. Smatrao je da je Kraksi najinteligentniji. Bjanko je sasvim sigurno bio najambiciozniji i najsnazniji. Aprile je vise bio suzdrzljiv covjek, covjek od vrline, covjek blizi njemu samom. Ali je isto tako bio i bez milosti.

Don Zino je, cak i na samrti shvatio da je Rejmonde Aprile taj kome je najpotrebnije dete. Najvise ce dobiti od detetove ljubavi i ucinicе sve da nauči njegovog sina kako da prezivi u njihovom svetu izdaje.

Don Zino je utonuo u tisinu. Naposletku rece: 'Rejmondo, ti ces mu biti otac. Sada mogu da pocivam u mini.'

Donova sahrana bila je dostojna samog cara. Svi sefovi klanova na Siciliji dosli su da mu odaju postu, zajedno s mini-strima iz Rima, posednicima velikih imanja i stotinama podredenih iz svoje rasprostranjene organizacije. Na crnom konju koji je vukao mrtvacka kola, dvogodisnji Astore Zino, decacic uzarenih ociju, odeven u crni kaputic i sa crnim male-nim sesirom, sedeo je velicanstveno kao Rimski car.

Kardinal Palerma vodio je sluzbu i saopstio: 'U bolesti i zdravlju, u nesreci i patnji, don Zino ostajao je iskreni prijatelj svima.' Zatim je preneo don Zinove poslednje reci: 'Predajem sebe Bogu. On ce mi oprostiti moje grehe, jer sam svaki dan nastojao da budem pravedan.'

I tako je Rejmonde Aprile odveo u Ameriku Astorea Zina, nacinivsi ga delom svoje porodice.

Prvo poglavlje

JVada su blizanci Sturco, Frenki i Stejs, zaustavili automo-bil na prilazu Heskouvoj kuci, videli su cetvoricu veoma visokih tinejdzera kako igraju kosarku na malom dvorisnom terenu. Frenki i Stejs izasli su iz svog velikog Bjuika i Dzon Heskov pride da ih pozdravi. Bio je to visok covjek, kruskaste grade; njegova proredena kosa bila je uredno zalizana oko celavog teme-na, a njegove male plave oci caklile su se. 'Upravo na vrerne' rece. 'Zelim da upoznate nekoga'.

Igra na terenu se zaustavila. Heskov ponosno predstavi: 'Ovo je moj sin, Dzoko.' Najvisi tinejdzер pruži svoju veliku saku Frenkiju.

'Hej', rece Frenki. 'Kako bi bilo da odigramo jednu?' * Dzoko osmotri dvojicu posetilaca. Bili su visoki preko metar osamdeset i izgledali su kao da su u formi. Obojica su nosila polo majice Ralf Loren, jedan crvenu, a drugi zelenu, sa drap pantalonama i patikama.

Bili su privlacni, naociti muskarci, sportske grade, puni samopouzdanja. Bilo je ocigledno da su braca, mada Dzoko nije mogao da uoci da su blizanci. Pretpostavio je da su u svojim ranim cetrdesetim.

'Naravski', odgovori Dzoko dobrocudno. Stejs se ozari. 'Super! Upravo smo prevezli pet hiljada kilo-metara i treba nam da se malo razmrdamo.'

Dzoko se okrete prema svojim drugovima, koji su svi bili preko metar i devedeset visoki, i rece: 'Oni ce igrati na mojoj strani protiv vas trojice.' Obzirom da je bio innogo bolji igrac, mislio je da bi bilo fer dad sansu ocevim prijateljima.

'Samo polako s njima', Dzon Heskov naglasi klincima. 'Njih dvojica su sanio dva matorca koji vole da se muvaju.'

Tog kasnog decembarskog poslepodneva vazduh je bio tako hladan da je ledio krv. Zubato sunce na Long Ajlendu obasjava-lo je staklene krovove i zidove Heskovih staklenika s cvecem koji su bili samo fasada njegovog pravog posla.

Dzokovi mladi drugari bili su mekani i igrali su tek da bi udovoljili starijima. Ali, odjednom su Frenki i Stejs poceli da prolecu pored njih i postizu koseve zakucavanjem. Dzoko je sta-jao zadivljen njihovoin brzinom; zatim su prestali da sutiraju na kos i dodavali su mu loptu. Nikada nisu dali kos van reketa jer je izgledalo kao da je u pitanju cast da se probiju i lako zakucaju loptu.

Protivnicki tim poceo je da koristi svoju visinu kako bi dodavali loptu preko matoraca, ali na njihovo iznenadenje dobi-jali su banane. Najzad je jedan od mladica izgubio strpljenje i nabio lakat Frenkiju u lice. Istog casa mladac je bio na zemlji. Dzoko nije znao kako se to zapravo odigralo, iako je sve posmatrao. Ali onda je Stejs pogodio brata u glavu loptom i rekao: 'Ma, daj. Igraj, kenjatoru.' Frenki je pomogao decaku da ustane, potapsao ga po zadnjici i rekao: 'Ej, zao mi je.' Igrali su jos pet minuta, ali do tada, matorci su bili ocigledno iscrpljeni i klinci su ih potpuno okruzili. Naposletku su odustali.

Heskov im je doneo sokove na teren dok su tinejdzeri bili okupljeni oko Frenkija, koji je uspeo svojom harizmom i pokazanom vesticom na terenu da privuce paznju. Frenki je zagrlio mladica kojeg je oborio. Tada je zablesnuo svojim osme-hom svetskog coveka, koji je sjajno pristajao njegovom koscatom lieu.

'Dozvolite mi, moinci, da vam kao stariji dam poneki savet', rekao je. 'Nikad nemoj da vodis loptu kad mozes da dodas. Nikad se ne predaj, pa ni kada u poslednjoj cetvrtini gubis sa dvadeset koseva razlike. I nikada ne izlazi sa zenom koja ima viseodjednemacke.' Svi mladici se nasmejase.

Frenki i Stejs rukovali su se sa svim klincima i zahvalili im se na igri, a onda su posli za Heskovom u lepo uređenu kucu okrecenu u zelenu boju. Dzoko doviknu za njima: 'Ej, momci, stvarno ste odlicni!'

Kada su usli unutra, Dzon Heskov poveo je bracu na sprat u njihovu sobu. Imala je veoma glomazna vrata s jakom bravom koju je Heskov zakljucio za sobom.

Soba je bila velika, zapravo pre je to bio apartman s kupa-tilom. Tu su se nalazila dva odvojena kreveta - Heskov je znao da braca vole da spavaju u istoj sobi. U cosku se nalazio ogro-man sanduk okovan celicnom oplatom, s teskim metalnim ka-tancem. Heskov je otkljucio sanduk, a zatim podigao poklopac. Ugledali su nekoliko pusaka, automatsko oruzje, kutije sa muni-cijom i citav niz crnih geometrijskih oblika. 'Da li je ovo dovoljno?' upitao je Heskov. Frenki

rece: 'Nema prigusivaca.' 'Nece vam trebati prigusivaci za ovaj posao.' 'Dobro', rece Stejs. 'Mrzim prigusivace. Nikada nista ne mogu da pogodim s prigusivacem.'

'Okej', rece Heskov. 'Vi se momci istusirajte i sredite, aja cu se otarasiti klinaca i spremite nam veceru. Sta mislite o mom klincu?'

'Dobar je decko', rece Frenki.

'A kako vam se cini da igra kosarku?' upitao je Heskov pocr-venevisi malo od ponosa, tako da je jos vise licio na prezrelu flrusku.

'Izvanredno', rece Frenki.

'Stejs, sta ti mislis?' upita Heskov.

'Vise nego izvanredno', rece Stejs.

'Ima stipendiju za Vilanovu', pohvalio se Heskov. 'Ceka ga NBA.'

Heskov je bio strog, ali brizan otac.

Trebalo je da stignete sutra ujutru.' rekao je Heskov. 'Sklonio bih klinca da sam znao da dolazite danas. Ali kada ste telefonirali bilo je kasno da ga izbacim s prijateljima napolje.'

'Ma, u redu je', rece Frenki. 'Kakve ima veze.'

'Momci, bili ste dobri napolju s klincima', rekao je Heskov.

'Da li ste ikada razmisljali da odete u profesionalce?'

'Jok', rece Stejs. 'Previše smo niski, samo metar i osamde-set. 'Camuge su suviše visoke za nas.'

'Ne govori takve stvari pred detetom', uzasnut Heskov ga opomenu. 'On mora da igra s njima.'

'Ma, ne, ne', Stejs rece. 'Ne bih to nikada uradio.'

Heskov se opustio i pijuckao je svoje vino. Voleo je da radi s bracom Sturco. Obojica su bili genijalci - nikada nisu postali pogani kao vecina ološa s kojim je imao posla. Imali su opusten stav prema svetu, koji se preslikavao i na njihov odnos. Bili su samopouzdati, sigurni i zato su zracili zadovoljstvom.

Sva trojica jela su polako. Heskov im je ponovo napunio ta-njire direktno iz tiganja.

'Oduvek sam zeleo da te pitam', Frenki se obratio Heskovu. 'Zasto si promenio ime?'

'To je bilo davno', rece Heskov. 'Nisam se stideo sto sam Italijan. Ali, vidis, izgledam kao prokleti Namac. S plavom kosom, plavim ocima i ovim nosom. Bilo je poprilično sumnji-vo to sto imam italijansko ime.'

Blizanci su se nasmejali, opustenim smehom punim razumevanja. Znali su da lupeta, ali im to nije smetalo.

Kada su završili sa salatom, Heskov je posluzio dupli espre-so i italijansko pecivo. Ponudio ih je cigarama koje su odbili. Drzali su se svog Marlboroa koji je pristajao njihovim izbora-nim, zapadnjackim licima.

'Vreme je da predemo na posao', rekao je Stejs. 'Mora da je nesto veliko u pitanju, mace zasto bismo vozili pet hiljade jebenih kilometara? Mogli smo i da doletimo.'

'Nije bilo bas tako lose', rece Frenki. 'Uzivao sam. Videli smo Ameriku iz prve ruke. Lepo smo se proveli. Ljudi po gradicama su sjajni.'

'Neprevazideni', rece Stejs. 'Samo, to je ipak bila duga voznja.'

'Nisam zeleo da ostanu bilo kakvi tragovi na aerodromu', rekao je Heskov. 'To je prvo mesto koje proverite. A i dicit ce se velika prasina. Varna, momci, ne smeta prasina?'

'Macji kasalj za mene', rece Stejs. 'A sada, ko je taj jebeni neko?'

'Don Rejmonde Aprile.' Heskov se skoro zagrcnuo gutlja-jem kafe dok je to izgovarao.

Nastala je duga tisina i tada je po prvi put Heskov mogao da oseti njihov strah od smrti.

Frenki polako rece: 'Naterao si nas da vozimo tri hiljade kilometara da bi nam ponudio taj posao?'

Stejs se nasmesio Heskovu i rekao: 'Dzone, drago mi je da smo se videli. Sada nam samo isplati honorar za ubistvo i mi cemo da produzimo dalje.' Oba blizanca se nasmejase ovoj maloj sali, ali Heskov je nije shvatio.

Jedan od Frenkijevih prijatelja u Los Andelesu, slobodni novinar, jednom je objasnio blizancima da iako mu casopis placa sve troskove da napise clanak, ne mora obavezno da znaci i^ia ce ga otkupiti. Oni bi samo platili mali procenat od ugo-vorenog honorara za clanak. Blizanci su usvojili taj manir. Naplacivali su cak i samo slusanje predloga. U ovom slucaju, zbog duzine puta, a i posto ih je bilo dvojica, honorar za ubistvo iznosio je dvadeset hiljada.

A sada je bio red na Heskova da ih ubedi da prihvate taj zadatak. 'Don se povukaojos pre tri godine', rece. 'Sve njegove stare veze su u zatvoru. Vise nije mocan. Jedini koji bi mogao da nam pravi guzvu je Timona Portela, a on nece. Vasa nagrada je milion dolara, pola kada odradite posao, a druga polovina za godinu dana. Ali tokom te godine morale da se smirite. Sve je sredeno. Sve sto vi momci treba da radite, jeste da ispalite metke.'

'Milion zelembacka', rece Stejs. 'To je gomila love.' 'Mom klijentu je jasno da je upucati dona Aprilea veliki korak', napomenu Heskov. 'On zeli najbolje. Hladnokrvne strelce i neme partnere hladnih glava. A, vi ste momci jedno-stavno najbolji.'

Frenki nije mogao, a da ne primeti: 'A i nema toliko tipova koji bi pristali na takav rizik.'

'Pa da', prikljuci se Stejs. 'Moras s tim da zivis do kraja zivota. Stalno se osvrces da vidis ko ti je za petama, pa jos pan-duri i federalci.'

'Kunem vam se', rece Heskov, 'njujorska policija nece ici do kraja. FBI nece ni prstom mrdnuti.'

'A donovi stari prijatelji?' upita Stejs.

'Mrtvi nemaju prijatelje.' Heskov je zastao za trenutak. 'Kada se don povukao, presekao je sve veze. Nemate zbog cega da brinete.'

Frenki se obrati Stejsu: 'Zar nije komicko da nam pri svakom sklapanju posla uvek kazu da nemamo zbog cega da brinemo?'

Stejs se nasmeja. 'To je zato sto nisu oni ti koji povlace oroz. Dzone, ti si stari prijatelj. Verujemo ti. Ali sta ako gresis? Svako moze da pogresi. Sta ako don ipak ima stare prijatelje? Ti barem znas kako je on vladao. Bez milosti. Ako nas uhvate, necemo tek tako biti ubijeni. Provescemo prvo par sati u samom paklu. I jos stavljamo nase porodice na kocku. To znaci i tvog sina. Nece moci da igra za NBA iz groba. Mozda bi ipak bilo bolje da znamo ko placa za to.'

Heskov se nagnu prema njima, rumen u lieu. 'Ne mogu to da vam kazem. Znete vec. Ja sam samo posrednik. I ja sam mozgao o svim tim stranjima. Mislite da sam jebeno glup? Ko jos ne zna ko je don? Ali on je nezasticen. Uveravaju me iz najvisih kru-gova. Policija ce samo površno da odradi posao. FBI-u se ne isplati da istrazuje. A celnici Mafije nece da se mesaju. Ne moze da ornane.'

'Ni na kraj mi pameti nije bilo da bi don Aprile mogao da mi bude meta', rece Frenki. Ta pomisao prijala je njegovoj sujeti. Ubiti coveka koji je ulivao i strah i postovanje u svom svetu.

'Frenki, ovo nije igra, nije basket', upozori ga Stejs. 'Ako izgubimo, necemo se rukovati i otici s terena.'

'Stejs, to je milion dolara', rekao je Frenki. 'A Dzon nas nikada do sada nije ispalio. Mislim da treba da pristanemo.'

Stejs oseti kako mu uzbuđenje narasta. Ma, dodavola. On i Frenki umeju da vode racuna o sebi. Na kraju krajeva, ipak je to milion dolara. Istini za volju, Stejs jeste bio milosrdniji od Frenkija, ali i poslovniiji, te je tako milion prevagnuo.

'Okej', rece Stejs, 'pristajemo. Samo nek' nam se Bog smilu-je ako pogresimo.' Nekada je pevao u crkvenom horu.

'Sta ako dona posmatra FBI' upita Frenki. 'Da li treba da brinemo zbog toga?'

'Ne', odgovori Heskov. 'Kada su svi njegovi stari prijatelji otisli u zatvor, don se dostojanstveno povukao. FBI je umeo to da ceni. Ostavili su ga na mini. Garantujem. Sada mi dozvolite da vam iznesem svoju ideju.'
Trebalo mu je pola sata da im objasni plan do detalja.
Konacno Stejs upita: 'Kada?'

'U nedelju ujutru', odgovori Heskov. 'Ostajete ovde prva dva dana. Posle toga cete privatnim avionom odleteti za Nuark.'

'Moramo da imamo odlicnog vozaca', Stejs naglasi. 'Izuzetnog.'

'Ja vozim', Heskov rece, a onda dodade, skoro izvinjavajuci se: 'To je veoma vazan dan isplate.'

Ostatak vikenda, Heskov je izigravao dadilju braci Sturco, kuvajuci im, obavljajuci njihove sitne poslove. On nije bio covek koga je lako zadiviti, ali Sturcovi su umeli da ga zaplase. Bili su kao otrovnice, na stalnom oprezu, ali i pored toga znali su kako da budu simpaticni i cak su mu pomagali oko cveca u njegovim staklenicima.

Braca su igrala basket jedan na jedan pre vecere i Heskov ih je zadivljeno posmatrao dok su im se tela uvijala jedno oko dru-gog kao zmiije. Frenki je bio brzi i odlican bacac. Stejs je zato bio pametniji. Frenki je mogao da dogura do

NBA, pomislio je Heskov. Ali ovo nije bila kosarkaska utakmica. U najopasnijim trenucima, morao bi to da bude Stejs. Stejs bi bio glavni egzekutor.

Velika cistka mafijaskih porodica u Njujorku koju je devedesetih godina organizirao FBI ostavila je svega dva prezivela. Don Rejmonde Aprile, najveći i najstrahopostovaniji, ostao je nedimut. Drugi, don Timona Portela, koji mu je bio skoro jednak po moci, ali ipak daleko skromnijih sposobnosti, izbegao je smrt za dlaku.

No, budućnost bese jasna. Zahvaljujuci RIKO zakonima* iz sedamdesetih, koji su bili tako nedemokratski uobicajeni, revnos-ti specijalnih FBI timova za progon kao i prestanku vere u omer-tu medu clanovima americkie Mafije, don Rejmonde Aprile znao je da je vreme da se dostojanstveno povuce sa scene.

Don je vladao svojom Porodicom trideset godina i sada je bio legenda. Vaspitavan na Siciliji, nije imao pogresnu predstavu o sebi niti umisljenu aroganciju kao sefovi Mafije rodeni na ame-rickom tlu. Bio je, u stvari, izdanak starih Sicilijanaca iz devet-naestog veka koji su gospodarili gradovima i selima svojom harizmom, osecajem za cast i svojim smrtonosnim i konacnim presudama svakome ko je bio osumnjicen kao neprijatelj. Takode se pokazalo da je bio strateski genije, poput starih hero-ja-

Sada je u svojoj sezdesetdrugoj godini imao sreden zivot. Otarasio se neprijatelja i ispunio svoje obaveze i kao prijatelj i kao otac. Mogao je da uziva u starosti ciste savesti, izolovan od disharmonije svog sveta, preuzimajuci odgovarajucu ulogu uvazenog bankara i stuba drustva.

Njegovo troje dece imalo je veoma uspesne i cenjene kari-jere. Najstariji sin Valirius, koji je imao trideset sedam godina, zenu idecu, bio je pukovnik u Vojsci Sjedinjenih Drzava i pre-davac na Vest Pointu. Karijera mu je bila unapred odredena zbog njegove bojazljivosti koju je vukao Jos iz detinjstva; don mu je osigurao mesto kadeta na Vest Pointu u nadi da ce isprav-iti ovu manu u njegovom karakteru.

Njegov drugi sin, Markantonio, sa svojih trideset pet godina, bio je, verovatno nekim misterioznim varijacijama gena, vrhun-ski rukovodilac u jednoj nacionalnoj TV stanici. Kao decak bio je cudljiv i ziveo je u nekom iracionalnom svetu i stoga je don oceki-vao da ce biti neuspesan u svakom ozbiljnijem poduhvatu. Medutim, sada se njegovo ime sve cesce pojavljivalo u novina-ma i skoro da je vazio za kreativnog vizionara, sto jeste godilo donu, ali mu nije promenilo misljenje o sinu. Na kraju, on mu je bio otac. Ko bi mogao bolje da ga poznaje?

Njegova cerka Nikol, od miloste zvana Niki, jos je kao sesto-godisnja devojcica tvrdoglavo zahtevala da je zovu njenim punim imenom. Bila je njegov najomiljeniji sparing-partner. U dvadeset devetoj, bila je privredni pravozastupnik, feministkinja i dobrovoljni advokat svim siromasnim i ocajnim kriminalcima koji drugacije nisu mogli da priuste sebi odgovarajucu zakonsku odbranu. N%ocito se istakla u izbavljenju ubica od elektricne stolice, muzeva ubica od zatvorskog tamnovanja i visestrukih silovatelja od dobijanja dozivotne kazne. Bila je apsolutno pro-tiv smrtne kazne, jer je verovala u rehabilitaciju svih kriminala-ca i bila je strog kriticar ekonomske strukture Sjedinjenih Drzava. Verovala je da drzava koja je bogata kao Amerika, ne bi smela da bude ravnodusna prema siromasnim ljudima, bez obzi-ra na njihove mane.

Uprkos svemu ovom bila je veoma sposob-na i cvrst pregovarac u privrednom pravu, agresivna i prodorna zena. Don se s njom nije slagao ni oko cega.

A sto se Astorea tice, bio je deo porodice i najblizi donu kao pocasni necak. Ipak svi su ga dozivljavali kao brata zahvaljujuci svom veselom duhu i sarmu. Od svoje trece do sesnaeste godine bio im je blizak, voljeni najmladi brat, sve do njegovog odlaska na Siciliju koji se dogodio pre jedanaest godina. Don ga je pozvao nazad tek kada se povukao.

Don je pazljivo planirao svoje povlacenje. Razudio je svoje carstvo, ne bi li smirio potencijalne neprijatelje, ali i isto tako da oda priznanje svojim odanim prijateljima, znajuci da je zahval-nost najkratkoroecnija vrlina i da se pokloni moraju stalno dari-vati. Posebno se potrudio da uspostavi mir s Timonom Portelom. Portela je bio opasan zbog svoje ekscentricnosti i strastvene zelje za ubijanjima koja ponekad nisu bila ni najman-je neophodna.

Kako je devedesetih Portela izbegao FBI hajku, ostala je misterija svima. Kao rocteni Amerikanac, bio je lisen pro-nicljivosti, nepazljiv, neumeren i imao je preku narav. Bio je ogroman s velikim stomakom i oblacio se kao mladi ubica pocetnik, picciotto, iz Palerma, u svilu drecavih boja. Njegova moc zasnivala se na rasturanju ilegalnih narkotika. Nije se nika-da zenio tako da je cak i u pedesetoj godini ostao lakomislen zenskaros. Jedina paznja koju je ikome ukazivao, bila je prema mladem bratu Brunu, koji je bio pomalo zaostao, no i pored toga brutalan kao i njegov brat.

Don Aprile nikada nije verovao Porteli i retko je poslovao s njim. Covek je bio opasan zbog svojih slabosti i trebalo ga se kloniti. Sada je pozvao Timona Portelu na sastanak.

Portela je dosao s bratom Brunom. Aprile ih je docekao s uobicajenom umerenom uctivoscu i brzo presao na stvar.

'Moj dragi Timona', rece. 'Povlacim se iz svih poslova, osim bankarskih. Sada ces ti biti neprekidno pred ocima javnosti i moras biti oprezan. Ako ti ikada bude zatrebao moj savet, pozovi me. Jer, iako se povlacim, necu biti potpuno bez svojih veza.'

Bruno, umanjena kopija svog brata koji je bio zaplasen donovom reputacijom, nasmesio se zadovoljno zbog ukazanog postovanja prema njegovom starijem bratu.

Ali Timona je mnogo bolje razumeo dona. Znao je daje bio upozoren.

Uctivo je klimnuo donu. 'Ti si oduvek umeo najbolje da ocenis situaciju', rece. 'I postujem to sto radis. Racunaj na mene kao na svog prijatelja.'

'Odlicno, odlicno', rece don. 'Kao poklon, zelim da ti dam jedno upozorenje i molim te da obratis paznju na njega. Taj FBI-ovac Silk, veoma je podmukao. Nikako nemoj da mu verujes. Opijen je svojim uspehom, a ti ces bid njegova sledeca meta.'

'Ali ti i ja smo vec uspeli da mu izmaknemo', Timona rece. Tremda je unistio sve nase prijatelje, ne plasim ga se, ali ti zah-valjujem.'

Nazdravili su, te braca Portela odose. U kolima Bruno rece: 'Veliki covek.' 'Da', rekao je Timona. 'Bio je veliki covek.' I sam don je bio zadovoljan. Video je strepnju u Timoninim ocima i bio je uveren da mu od njega vise ne preti opasnost.

JJon Aprile je zahtevao tajni sastanak s Kurtom Silkom, jed-nim od celnika FBI-a u Njujorku. Silk je, cak i na donovo sop-stveno iznenadenje, bio covek koga je postovao. Poslao je vecinu sefova Mafije s Istocne Obale u zatvor i skoro slomio nji-hovu moc.

Don Rfijmonde Aprile izbegavao ga je, jer je znao identitet Silkovog*ajnog dousnika, onog koji mu je omogucio uspeh. Ipak, don se zaista divio Silku, jer je bio covek koji je uvek igrao posteno, nikada nije pokusavao da smesti nekome niti je koga kinjio i nikada mu meta za publicitet nisu bila donova deca. Zbog toga je don smatrao da je posteno da ga upozori.

Sastanak se odrzao na donovom rancu u Montauku. Silk je trebalo da dode sam, sto je predstavljalo kršenje pravila Biroa. Direktor FBI-a licno je odobrio, ali je isto tako insistirao da Silk koristi specijalnu napravu za snimanje razgovora. Bila je ugradena ispod njegovog grudnog kosa, tako da se nije videla spolja na telu; uredaj je bio potpuno nepoznat i njegova proizvodnja strogo se kontrolisala. Silku je bilo jasno da je je-dina funkcija ove naprave bila da snima ono sto je on imao da kaze donu.

Sreli su se jednog zlatastog oktobarskog poslepodneva na donovoj verandi. Silk nikada nije uspeo da ude u tu kucu i postavi uredaje za prisluskivanje, dok je istovremeno, sudija odbijao da izda nalog za stalnu prismotra. Ovog dana donovi ljudi uopste ga nisu pretrazili, sto ga je zacudilo. Ocito da don Rejmonde Aprile nije imao nameru da mu predlozi kakvu neza-konitu ponudu.

Kao i uvek, Silk je bio zadivljen mada i pomalo uznemiren utiskom koji je don ostavljao na njega. I pored cinjenice da je to bio covek koji je narucio stotine ubistava, prekrasio nebrojeno mnogo drustvenih zakona, Silk nije mogao da ga prezire. Pa ipak, smatrao je te ljude zlim i mrzeo ih zbog unistavanja struk-ture drustva.

Don Aprile bio je odeven u tamno odelo, s tamnom kravatom i belom kosuljom. Na lieu je imao dostojanstven, a ipak pri-jemciv izraz, bore su odavale coveka

koji je je cenio vrline iznad svega. Kako je moguće da tako humano lice pripada nekome ko je tako nemilosrdan, pitao se Silk.

Don namerno nije ni pokušao da se rukuje s njim, ne želeći da Silku bude neprijatno. Dao je znak rukom svom gostu da sedne i blago se naklonio u znak pozdrava.

'Odlučio sam da sebe i svoju porodicu stavim pod tvoju zaštitu odnosno, zaštitu društva', reče.

Silk je bio zapanjen. Sta je, do đavola, starac pod tim mislio?

'Poslednjih dvadeset godina bio si mi neprijatelj. Proganjao me. Ali sam ti uvek bio zahvalan za tvoj osećaj fer-pleja. Nikada nisi pokušao da mi smestis dokaz niti si ohrabrivao ljude da lazno svedoče protiv mene. Zatvorio si većinu mojih prijatelja, a trudio si se da i ja dospem tamo.'

Silk se nasmesi. 'I dalje se trudim', reče.

Don mu klimnu s razumevanjem. 'Otarasio sam se svih sum-njivih poslova, osim nekoliko banaka, koje su, svakako, ugled-no zanimanje. Stavio sam sebe pod zaštitu tvoje asocijacije. Zauzvrat, želim da ispunim svoju obaveznu prema toj organi-zaciji. Možeš da olakšaš svima i da ne pokušavas da me izvedes na sud, obzirom da za tim više nema potrebe.'

Silk slegnu ramenima. 'Biro odlučuje. Toliko sam vam dugo za petama, zašto bih sada stao? Možda mi se posreći.'

Donovo lice dobi još dostojanstveniji, ali i umorniji izraz. 'Imam nešto što bih razmenio s tobom. Tvoj ogroman uspeh u proteklih nekoliko godina uticao je na moju odluku. Stvar je u tome, da ja znam ko je tvoj glavni dousnik, znam ko je on. I nikome nisam rekao.'

Silk je oklevao nekoliko sekundi pre nego što je hladno odgovorio: 'Nemam takvog dousnika. I još jednom, Biro je taj koji donosi odluke, ne ja. Znači, gubili ste vreme.'

'Ne, ne', reče don. 'Ne želim da izvučem korist, samo pone-ki ustupak. Dopusti mi, barem zbog godina, da ti ispričam šta sam naučio. Nemoj da se zanosis osećanjem moći jer ti je lako dostupna. I ne zanosi se izvesnošću pobede ako ti instinkt kaže da postoji i najmanji nagovestaj nesreće. Reci ću ti da te sada smatram prijateljem, a ne neprijateljem i razmisli dobro šta je to što možeš da dobiješ ili izgubiš odbijanjem ovakve ponude.'

'A ako ste se vi zaista povukli od kakve bi koristi moglo da mi bude vaše prijateljstvo?' upita Silk smeseci se.

'Imaćes moju naklonost', reče don. 'To vredi barem nešto čak i Rod ljudi na sitnom položaju.'

JVasnije, Silk je preslušavao traku sa svojim pomoćnikom Bilom Bokstonom, koji ga je upitao: 'Sta je, pobogu, sve to značilo?'

'To su stvari koje moraš da naučiš', odgovorio mu je Silk. 'Rekao mi je da nije potpuno bez zaštite i da će me držati na oku.'

'Kakva glupost', rekao je Bokston. 'Ne mogu da pipnu fede-ralnogagenta.'

'To je tačno', složio se Silk. 'Zato ću ga pratiti, povukao se on ill ne. Ipak, moram da budem obazriv. Ne možemo da bude-mo potpuno sigurni...'

Izucavajući istoriju najprestižnijih porodica u Americi, tih razbojnickih barona koji su bezobzirno gradili svoja bogatstva krseci propise i etiku ljudskog društva, don Aprile je postao, kao i oni, sveopšti dobrotvor. Kao i oni, on je imao svoje carstvo, posedovao je deset privatnih banaka u najvećim svetskim metropolama. Velikodusno je izgradio bolnicu za siromasne. I pomagao je umetnost. Ustanovio je katedru za proučavanje Renesanse na Univerzitetu Kolumbija.

Istina je da su Jel i Harvard odbili njegovih dvadeset miliona dolara za izgradnju studentskog doma koji je trebalo da nosi naziv po Kristoferu Kolumbu, koji je u to vreme bio ozloglašen u visokim krugovima. Jel je, ipak pristao da uzme novae, ali da nazove dom po Sakou ili Vancetiju, međutim don nije bio zainteresovan ni za Sakoa niti Vancetija. Prezirao je mucenike.

Neki manje značajan čovek bio bi uvređen i zalio bi se, ali ne i Rejmonde Aprile. Umesto toga, jednostavno je dao novae katolickoj Crkvi da se dnevno na misama pominje ime njegove zene, koja je umrla pre dvadeset pet godina.

Priložio je milion dolara Dobrotvornoj organizaciji Njujorske Policije i još jedan milion društvu za zaštitu ilegalnih emigranata. Tri godine po svom povlačenju, prosipao je svoje blagoslove po svetu. Njegov novčanik bio je otvoren za sve zahteve osim jednog. Odbio je Nikoline molbe da novae priloži kampanji 'Protiv smrtne kazne' i njenom krstaskom ratu za uki-danje najveće od svih kazni.

Zapanjuje je kako tri godine dobrih dela i darežljivosti mogu skoro da izbrisu reputaciju stvaranu bezobzirnim zločinima tokom trideset godina. Mocni ljudi, takode mogu da kupe blagonaklonost prema sebi, oprostaj zbog izneverenih prijatelja i smrtonosnih presuda. Čak je i don patio od ove sveopšte boljke.

Don Rejmonde Aprile bio je čovek koji je živeo po sopstvenim, isključivim pravilima osobenih moralnih načela. Njegov protokol obezbedio mu je poštovanje u proteklih trideset godina i proizveo neslućeni strah koji je bio osnova njegove moći. Osnovni princip njegovog načina delovanja bilo je potpuno pomanjkanje milosti.

Ovo nije proizašlo iz urođene svireposti, neke psihopa-toloske želje da zadaje bol, nego iz potpunog uverenja u sledeće: da su ljudi uvek odbijali da se pokoravaju. Čak je i Lucifer, kao anđeo, prkosio Bogu i bio najuren iz Raja.

Dakle, ambiciozan čovek koji se bori za vlast nije imao drugo uporište. Naravno, bilo je ubedivanja, i sitnih ustupaka prema necijim interesima. To je bilo jedino razložno. Ali, ako bi sve to propalo, ostajala je samo kazna smrću. Nikada pretnje ili neki drugi oblici kaznjavanja koji bi mogli da podstaknu odmazdu. Jednostavno proterivanje iz zemaljskog dometa delovanja, bez bilo kakvog daljeg obraćivanja.

Izdaja je bila najveća uvreda. Porodica izdajnika bila bi kažnjena, kao i krug njegovih prijatelja; ceo njegov svet bio bi uništen. Postoje mnogi hrabri, gordi ljudi koji bi bili spremni da stave na kocku sopstvene živote za sopstveni dobitak, ali morali bi da razmisle dvaput o tome u kojoj meri rizikuju živote svojih voljenih. Na taj način je don Aprile sejavao strah. Oslanjao se na svoju darežljivost pružajući im više nego udoban život ne bi li osvojio njihovu manje nužnu ljubav.

Nimalo neočekivano, nije imao milosti ni prema sebi. Op-sedlfit ogromnom moći, nije mogao da spreči smrt svoje mlade žene, koja mu je podarila troje dece. Umirala je sporom i užasnom smrću od raka dok ju je on negovao tokom šest mese-ci. Za to vreme, počeo je da veruje da je ona bila ta koja je kažnjena za sve smrtne grehe koje je on počinio, te je doneo odluku o sopstvenom pokajanju: više se nikada neće zeniti. Poslao je svoju decu tamo gde će dobiti obrazovanje po smerni-cama zakonitog društva, kako ne bi odrasli u njegovom svetu koji je bio toliko pun mržnje i opasnosti. Pomoci će im da pro-nadu svoj put, ali nikada neće biti uvučeni u njegove aktivnosti. S velikim zaljenjem shvatio je da nikada neće spoznati istinsku draž ocinstva.

Tako je don organizovao da se Nikol, Valirius i Markantonio pošalju u privatne internate. Nije ih pustao blizu sebe. Dolazili su kući za vreme praznika, kada je igrao ulogu briznog, a ipak nepristupačnog oca, ali nikada nisu postali deo njegovog sveta.

I pored svega, iako su znala kakva mu je reputacija, njegova deca su ga volela. Nikada nisu o tome razgovarala među sobom. Bila je to jedna od onih porodičnih tajni koja zapravo, nije ni bila tajna.

Niko nije mogao donu da proglasi osećajnim. Imao je samo nekoliko bliskih prijatelja, nijednog kućnog ljubimca, a praznike i društvena okupljanja izbegavao je koliko je to bilo moguće. Samo jednom, pre mnogo godina, počinio je delo samilosti koje je zaprepastilo njegove saradnike u Americi.

Po povratku sa Sicilije s malim Astoreom, don Aprile zatekao je svoju voljenu ženu kako umire od raka, a svoju decu neutեսnu. Strahujući da u takvim okolnostima ne naudi pre-osetljivom detetu, nije želeo da ga zadrži. Odlučio je da ga preda na čuvanje jednom od svojih najbližih savetnika, čoveku koji se zvao Frenk Vajola i njegovoj ženi. Ovo se pokazalo kao nepromisljen potez. U to vreme, Frenk Vajola imao je ambiciju da nasledi donu.

Ubrzo nakon što je donova žena umrla, Astore Vajola je u svojoj trećoj godini postao član uže donove porodice, onda kada je njegov "otac" izvršio samoubistvo

u gepeku svog auta pod cudnim okolnostima, a njegova majka umrla od izliva krvi u mozak. Tada je don odlucio da primi Astorea u svoj dom i sebe proglasi ujakom.

Kada je Astore dovoljno odrastao da pocne da postavlja pitanja u vezi svojih roditelja, don Rejmonde mu je rekao da je bio siroce. Ali Astore je bio radoznao i uporan decak, tako daje don resio da stavi tacku na sva njegova pitanja, ispricavsi mu da su mu roditelji bili zemljoradnici, nemocni da ga prehrane, i da su umrli nepoznati, u malom Sicilijanskom selu. Don je znao da ovo obrazlozenje nije u potpunosti zadovoljilo decaka i osetio je grizu savesti zbog toga sto ga je zavaravao, ali je znao da je vazno da zadrzi tajnim njegove mafijaske korene dok je dete jos malo. Uradio je to zbog Astoreove licne sigurnosti kao i sigurnosti svoje dece.

Don Rejmonde je bio covek koji je mogao da vidi ispred svog vremena i znao je da njegov uspeh ne moze da traje vecno; suvise izdaje bilo je u ovom svetu. Jos od pocetka planirao je da promeni stranu, da se prikljuci sigurnosti uredenog drustva. Mozda tu nameru nije nosio u svesti, ali veliki ljudi imaju instinkt za zahteve koje nosi buducnost. A u ovom slucaju, zaista je radio instinktivno. Jer Astore Vajola, u svojoj trecjoj godini, nije mogao da ostavi utisak i nije moglo ni da se pret-postavi sta bi mogao da postane kasnije kada odraste. Niti koliko bi vaznu ulogu mogao da odigra za Porodicu.

Don je podrazumevao da je slava Amerike bila u pojavlji-vanju velikih porodica i da su najbolje drustvene klase nastale od ljudi koji su najpre pocinili velike zlocine protiv samog drustva. Bili su to takvi ljudi koji su u potrazi za bogatstvom izgradili Ameriku i ostavili zla dela da se raspadnu u prah zab-orava. Kako je drugacije to moglo da se izvede? Ostaviti Velike Prerije Amerike Indijancima koji nisu mogli ni da zamisle kucu na tri sprata? Ostaviti Kaliforniju Meksikancima koji nisu pose-dovali tehnicke sposobnosti, koji su bili bez vizije o velikim ka^lima koji napajaju vodom zemljiste koje moze da obezbedi milionima da uzivaju u udobnom zivotu? Amerika je imala car da privuce milione radnicke sirotinje iz celog sveta, da ih navede na neophodnost mukotrpnog rada pri izgradivanju zeleznickih pruga, brana i nebodera. Ah, Statua Slobode bila je vrhunac pro-motivnog genija. I, zar nije ispalo najbolje? Naravno da je bilo tragedija, ali to je deo zivota. Zar nije Amerika bila pojam izo-bilja kakav svet nije video? Zar nije ta mera nepravde mala cena koja se placa? Uvek je bilo slucajeva da pojedinci moraju da se zrtvuju zarad napretka civilizacije i sopstvenih zajednica.

Ali postoji jos jedna defmicija velikog coveka. Prvenstveno da ne sme da prihvati to breme. U neku ruku, nezakonit, nemoralan ili prosto lukav, lebdece drzeci se upravo na torn tala-su ljudskog napretka bez imalo zrtava.

Don Rejmonde Aprile bio je takav covek. Stvorio je sopstvenu individualnu moc svojom inteligencijom i potpunim pomanjkanjem milosti. Stvorio je strah i postao legenda, njegova deca nikada nisu poverovala u najsvirepije price. Cak ni kad su odrasla.

Postojala je legenda s pocetka njegove vladavine kao sefa Porodice. Don je kontrolisao gradevinsko preduzece koje je vodio njegov podredeni saradnik, Tomi Lajoti, koga je don ucinio bogatim jos od najranijih dana zahvaljujuci ugovorima za izgradnju grada. Bio je zgodan, domisljat, pravi sarmer i don je uvek uzivao u njegovom drustvu. Imao je samo jednu manu: neumereno je pio.

Tomi je ozenio najbolju prijateljicu donove zene, Lizu. Bila je staromodna, lepuskasta zena ostrog jezika, koja je kao svoju obavezu shvatila da bi trebalo da zauzda muzevljevo ocigledno zadovoljstvo. Ovo je izazvalo neke nesrecne dogadaje. Njena bockanja prihatao je sasvim dobro u treznom stanju, ali kada je bio pijan osamario bi je tako snazno da je morala da se ugrize za jezik.

Nesrecna okolnost bila je i to sto je njen muz bio izuzetno snazan, obzirom da je tokom svoje mladosti dugo i naporno radio na gradevinama. Stavise, uvek je nosio majice s kratkim rukavima ne bi li se videle njegove velicanstvene podlaktice i sjajni biceps.

Nazalost, svade su pocene da se otimaju kontroli tokom naredne dve godine. Jedne noci, Tomi je polomio Lizi nos i izbio joj nekoliko zuba, a sve je to zahtevalo skupu hirursku intervenciju. Liza se nije usudila da zamoli don

Aprileovu zenu za zastitu, posto bi je takva molba ucinila udovicom, a ona je i dalje volela svog muza.

Don Aprile nije voleo da se mesa u porodicne carke svojih ljudi. Takve stvari nikada nisu mogle da se rese. Da je muz ubio svoju zenu, to ga se ne bi ticalo. No, batine su predstavljale opasnost za njegove poslovne veze. Razbesnela zena mogla bi da pruzi neki dokazni materijal, oda neke pogubne informacije. Njen muz drzao je velike kolicine novca u kuci za hitne sluca-jeve podmicivanja koji su bili neophodni za završavanje poslova u gradu.

Tako je don Aprile pozvao muza. S najvećom mogućom uctivoscu, jednostavno je objasnio da je prinuden da mu se umesa u privatni zivot, samo zato sto to utice na posao. Predložio je coveku da smesta ubije zenu ili se razvede od nje ill da je vise nikad ne povredi. Muz ga je uverio da se to vise nece ponoviti. Ali, don mu nije verovao. Primetio je odredeni blesak u njegovim ocima, blesak slobodne volje. Razmišljao je o ovome kao o jednoj od velikih zivotnih misterija, covek ce ura-diti ono sto mu je volja, bez obzira na cenu koju placa. Veliki ljudi sklapali su savez s andelima po uzasnoj ceni. Zli ljudi udo-voljavali su svakom svom cefu, prihvatajuci u isto vreme sud-binu da na kraju gore u paklu.

Tako je i bilo s Tomijem Lajotijem. Trebalo je da prode skoro godinu dana, tokom kojih je Liza postajala sve zajedljivija kako ju je muz sve vise maltretirao. Uprkos donovom upozorenju, uprkos ljubavi prema svojoj deci i zeni, Tomi ju je tukao na najsvirepiji nacin. Završila je u bolnici polomljenih rebara i probusenog plucnog krila.

Zahvaljujuci bogatstvu i politickim vezama Tomi je ogrom-nim mitom potkupio jednog od donovih korumpiranih sudija. Tada je zamolio zenu da mu se vrati.

Dor^Aprile razgnevljeno je posmatrao ovo i onda sa zalje-njem preuzeo stvar u svoje ruke. Najpre je pristupio ovom pro-blemu s prakticne strane. Nabavio je kopiju muzevljevog testa-menta i saznao da je kao dobar porodican covek, ostavio sve svoje bogatstvo svojoj zeni i deci. Bice bogata udovica. Onda je poslao specijalan tim s narocitim uputstvima. U roku od nedelju dana sudija je dobio veliki paket obavijen ukrasnom masnom, a unutra, kao par dugih, skupocenih, svilenih rukavica, nalazile su se dve misicave podlaktice njenog muza, sa skupim Roleksom na zglobu jedne od njih, koji mu je don poklonio pre mnogo godina kao izraz svog postovanja. Sledeceg dana ostaci tela pronadani su kako plutaju u vodi, u blizini mosta Verazano.

Sledeca legenda bila je jos jezivija zbog svoje nedorecenosti, kao neka decija prica o duhovima. Dok je donovo troje dece pohadalo internal, jedan preduzimljiv i talentovan novinar poz-nat po svom sarkasticnom razotkrivanju slabosti poznatih licnosti, pronasao in je i naveo na razgovor koji je delovao potpuno bezazleno. Pisac se sjajno zabavljao njihovom naivnoscu, njihovim skolskim uniformama, njihovim mladalackim entuzijazmom u vezi s tim sta uciniti da svet postane bolji. Novinar je sve to uporedio sa reputacijom nji-hovog oca priznajući pritom, da za dona Aprilea nikada zapravo nije ni bilo dokazano da se bavi kriminalom.

Clanak je postao poznat, kruzio je po sobama novinskih urednika sirom zemlje cak i pre objavljivanja. Bio je to uspeh kakav pisac samo moze da sanja. Svima se dopao.

Novinar je bio zaljubljenik u prirodu i svake godine vodio je svoju zenu i dvoje dece u brvnaru u severni deo drzave Njujork da lovi, peca i zivi jednostavnim zivotom. Tamo su bili i jednog dugog vikenda za Dan Zahvalnosti. U subotu, brvnaru koja se nalazila dvadesetak kilometara od najblizeg grada, zahvatila je vatra. Spasilacke ekipe nisu se pojavile naredna dva sata. Do tada, kuca je izgorela do temelja, a novinar i njegova porodica bili su ugljenisani. Podigla se velika prasina, povela se krupna istraga, ali nijedan dokaz o podmetanju pozara nije mogao da se nade. Zaključak je bio da se porodica ugusila od dima pre nego sto je uspela da se spasi.

Tada se dogodilo nesto neobicno. Nekoliko meseci po tragediji pocene su da kolaju glasine. Anonimni pozivi stigli su do FBI-a, policije, novinskih kuca. Svi su ukazivali da je pozar bio delo osvete ozloglasenog dona Aprilea. Novinari, zeljni nove senzacije, galamili su trazeci da se slucaj ponovo otvori.

I otvorili su ga, ali optuzbe ponovo nije bilo. Ipak, i bez ikakvog dokaza, bila je ovo jos jedna legenda o donovoj svireposti.

No, to je bila javnost; nadležni su, u ovom slucaju bili zado-voljni, da je don bio bez krivice. Svi su znali da su novinari oslobođeni bilo kakve odmazde. Morali biste da ubijete hiljade njih i, gde je tu logika? Don je bio previse inteligentan da bi preuzeo takav rizik. Ipak, legenda nikad ne umire. Neki FBI timovi cak su mislili da je sam don inicirao glasine ne bi li ucvrstio svoju legendu. Tako je rasla.

Ali, postojala je jos jedna donova strana: njegova veliko-dusnost. Ako ste mu sluzili odano, postali biste bogati i imali biste raocnog pokrovitelja u teskim vremenima. Nagrade koje je don davao bile su ogromne, ali je i kazna bila konacna. To je bila njegova legenda.

Posle susreta s Portelom i Silkom, don Aprile morao je da rascisti jos nekoliko detalja. Pokrenuo je mehanizam da vrati kuci Astorea Vajolu posle jedanaestogodisnjeg odsustvovanja.

Astore mu je bio potreban, a zapravo on ga je i pripremao za ovaj trenutak. Astore je bio donov ljubimac, cak i vise od rodene dece. Jos kao dete, Astore je uvek bio voda, prerano sazrevsi u svojoj drustvenosti. Voleo je dona i nije ga se nikada bojao kao sto su to njegova rodena deca ponekad umela. Cak i kada su Valirius i Markantonio imali po dvadeset odnosno osamnaest godina, a Astore samo deset, uspeo je da uspostavi svoju neza-visnost u odnosu na njih. Kada bi Valirius, u skladu sa svojom vojnickom strogocom pokusao da ga istuce, ovaj bi uzvracao. Markantonio je bio mnogo nezniji prema njemu i kupio mu je prvi b?ndzo ne bi li mu podstakao ljubav prema pevanju. Astore je to prihvatio kao ljubaznost jedne odrasle osobe prema dragoj.

Jedina osoba od koje je Astore primao naredenja bila je Nikol. Iako je bila dve godine starija, tretirala ga je kao svog udvaraca, kako je on i zahtevao od malena. Terala ga je da obavlja njene poslove po kuci i ceznjivo slusala italijanske balade koje joj je pevao. A i osamarila ga je kada je pokusao da je poljubi. Jos kao decak, Astore je bio ocaran zenskom lepotom.

A Nikol je bila lepa. Imala je krupne tamne oci i senzualan osmeh; njeno lice otkrivalo je svaku emociju koju je doživljavala. Protivila se svakome ko je pokusavao da nagovesti da ona, kao zena, nije bila isto toliko vazna kao bilo koji muskarac u njenom okruzenju. Prezirala je cinjenicu da nije bila fizicki toliko snazna kao njena braca i Astore, da nije mogla da nametne svoju volju silom, vec samo lepotom. Sve to nateralo ju je da postane neustrasiva i podsmevala se svima, cak i svom ocu uprkos njegovoj uzasnoj reputaciji.

Po smrti svoje zene, jos dok su deca bila mala, don Aprile je imao obicaj da provede mesec dana tokom leta na Siciliji. Voleo je zivot u selu gde je rođen, blizu grada Montelepre i tamo je posedovao imovinu, kucu koja je bila letnjikovac jednog grofa, zvanu Vila Gracija.

Nekoliko godina kasnije, zaposlio je domacicu, sicilijansku udovicu po imenu Katerina. Bila je veoma privlacna zena, jaka i pronicljiva, posedovala je seosku lepotu i osecaj kako treba rukovoditi imanjem i zadobiti postovanje ostalih mestana. Postala mu je ljubavnica. To je drzao u tajnosti kako od porodice tako i od prijatelja, iako je bio u cetrdesetim i kralj u svom svetu.

Astore Vajola imao je samo deset godina kada se po prvi put pridruzio donu Aprileu na Siciliji. Trebalo je da don posreduje pri velikom sporu izmedu klana Korleonizi i klana Klerikuzio. Takode je zeleo da provede mesec dana u spokojstvu u Vili Graciji.

Astore je s deset godina bio druzeljubiv - drugacije se ne bi mogao opisati. Bio je uvek veseo i njegovo lepo okruglasto lice maslinaste koze zracilo je ljubavlju. Neprekidno je pevao svo-jim umilnim decjim glasicem. A kada nije pevao, vodio je zivahne razgovore. Ipak, imao je vatreni karakter rodenog bun-tovnika, pa je tako i kinjio ostale decake njegovog uzrasta.

Don ga je poveo sa sobom na Siciliju, jer je predstavljao najbolje drustvo koje jedan sredovecan covek moze da ima, sto je bilo neobicno za obojicu, a neobicno i s obzirom na to kako je don podizao svoje troje dece.

Tek posto je don sredio svoje poslove, posredovao je pri sporu i doprineo stvaranju privremenog mira. Sada je mogao da uziva, ozivljavajući ponovo detinjstvo u svom selu. Jeo je limunove i pomorandze, kao i masline iz salamure i isao u duge setnje s Astoreom po uzarenom sicilijanskom suncu koje je gre-jalo kamene kuce i bezbrojne stene iz kojih je izbijala paklena vrelina.

Pripovedao je decaku davnasnje price o sicilijanskim junacima koji su bili nalik Robinu Hudu, njihovoj borbi protiv Maora, Francuza, Spanaca, cak i pape. Kao i price o lokalnom junaku, Velikom don Zinu.

Nocu bi zajedno na balkonu Vile Gracije posmatrali azurno sicilijansko nebo kako treperi hiljadama zvezda padalica i bles-kove iznenadne svetlosti koja je dopirala izmedu planinskih vrhova. Astore je odmah pokupio sicilijanski akcenat, a erne masline iz bacve jeo je kao da su najukusniji slatkisi.

Za samo nekoliko dana Astore je postao voda bande seoskih decaka. Dona je to cudilo buduci da je znao da su sicilijanska deca ponosita i neustrasiva. Mnogi od ovih desetogodisnjih andelcica vec su bili upoznati s koriscenjem lupare, sveprisutne sicilijanske puske.

Don Aprile, Astore i Katerina proveli su mnoge letnje noci jeduci i pijuci al fresko u raskosnom vrtu, udisuci opojni vazduh zasicen aromom stabala pomorandzi i limuna. Ponekad bi donovi stari drugovi iz detinjstva bili pozvani na veceru i parti-ju karata. Astore bi tada pomagao Katerini da ih posluzi picem.

Katerina i don nikada u javnosti nisu pokazivali znake zaljubljenosti, iako je to svima u selu bilo jasno. Nijedan covek se nije usudio da se udvara Katerini, a dobijala je sve postova-nje dostojno jedne gazdarice. To je bio najlepší period u do-novom zivotu.

Samo tri dana pre isteka odmora dogodilo se nezamislivo: don je bio kidnapovan, dok se setao ulicama seoceta.

U susednom okrugu Cinezi, jednom od najzabacenijih i najnerazvijenijih na Siciliji, sef seoskog klana, lokalni Mafiozo, bio je surovi, neustrasivi razbojnik po imenu Fisolini. Nesputan u svojoj lokalnoj moci, zapravo, nije imao nikakvu komunikaci-ju s ostalim mafijaskim klanovima na ostrvu. Nije znao nista o donovoj ogromnoj moci niti je pomisljao da bi ona mogla da dospe u njegov udaljeni, bezbedni svet. Odlucio je da kidnapu-je dona i za njega zatrazi otkup. Jedino pravilo koje je znao da krsi bilo je to sto je upao na teritoriju susednog klana, ali Amerikanac je delovao dovoljno bogato da bi se preuzeti rizik isplatio.

Klan je osnovna jedinica onoga sto se zove mafija i obicno ga cine rodaci koji su u krvnom srodstvu. Gradani koji se pridrzavaju zakona kao sto su advokati i lekari ulaze u klanove kako bi zastitili svoje interese. Svaki klan je organizovan sam za sebe, mada, moze se desiti da se udruzi sa snaznijim i mocnijim klanovima. To lancano povezivanje je ono sto se uobicajeno zove mafija. Ali nema sveobuhvatnog sefa ili vode.

Klan obicno operise u određenim oblastima, na određenoj teritoriji. Postoji klan koji kontrolise cenu vode i sprecava cen-tralnu vladu da gradi brane kako se ne bi snizila cena. Na taj nacin unistavaju vladin monopol. Neki dragi klan kontrolise promet hrane i prosičuje trziste. Najmocniji na Siciliji u to doba bili su klan Klerikuzio iz Palerma, koji je kontrolisao novu grad-nju na celom ostrvu i Korleonizi, Korleonov klan, koji je drzao pod kontrolom politicare iz Rima i upravljao transportom droge po celom svetu. Onda su dolazili na red beznacajni klanovi koji su trazili dazbinu romanticnim mladima koji su pevali pod balkonima svojih voljenih. Svi klanovi kontrolisali su kriminal. Nisu imali razumevanja prema lenstinama koje su pljackale neduzne gradane koji su klanovima placali dazbine. Oni koji su posezali za novcanicama ili silovali zene bili su, jednostavno, kaznjeni smrću. Takode nije bilo tolerancije za preljubnike izmedu dva klana. Oboje, i muskarac i zena bili bi ubijeni. To se podrazumevalo.

Fisolinijev klan bedno je zivotario. Kontrolisao je prodaju svetih ikona, bio placen da stiti stoku seljaka i organizovao je otmice bogatih, neopreznih ljudi.

I tako se dogodilo da su dona Aprilea i malog Astorea, dok su se setali ulicama svog sela, neupuceni Fisolini i njegova banda pokupili u dva americka vojna kamioneta koji su se mace koristili pri berbi grozda.

Desetak ljudi u seljackim odelima bilo je naoruzano puska-ma. Oborili su don Aprilea na zemlju i ubacili ga u prvi kamionet. Astore je, bez premisljanja, uskocio u kamion da bi ostao s donom. Razbojnici su pokusali da ga izbace napolje, ali on se grcevito drzao za drvene precke. Vozili su se jedan sat dok nisu stigli u podnozje planine oko Monteleprea. Onda su se svi prebacili na konje i magarce i uspinjali uz stenovite serpentine iduci ka horizontu. Sve vreme puta decak je upijao svaki detalj svojim krupnim, zelenim ocima i nijednom nije pustio glas iz sebe.

Pred sumrak, stigli su do pecine koja se nalazila duboko u planinama. Tamo su ih nahranili jagnjetinom, domacim hlebom i vinom. Na ulazu u pecinu nalazila se statua Device Marije, ogradena rukno napravljenim oltarom od tamnog drveta. Fisolini je bio pobozan, bez obzira na svoju svirepost. Imao je takode i urodno seljacko vaspitanje i predstavio se donu i decaku. Nije bilo sumnje da je on sef bande. Bio je nizak i snazan kao gorila i nosio je pusku i dva pistolja na svom kaisu. Lice mu je bilo poput sicilijanskog kamena, ali njegove oci zracile su veseloscju. Voleo je zivot i njegove male sale, poseb-no to sto je u svojim rukama drzao bogatog Amerikanca koji je imao onoliko zlata koliko je i sam bio tezak. Ipak, u njemu nije bilo zrenamernosti.

'Ekselencijo', obratio se donu, 'ne zelim da brinete zbog ovog deckica. On ce sutra ujutru odneti u grad obavestenje o otkupu.'

Astore je jeo s uzivanjem. Nikada nije probao nesto tako ukusno kao sto je bila ta jagnjetina. Na kraju je progovorio s veselom odvaznoscu. 'Ostajem s mojim ujakom Rejmondom', rekao je.

Fisolini se nasmejao. 'Dobra hrana daje snagu. Iz postovanja prema vama, sam sam pripremio ovaj obrok. Koristio sam posebne zacine moje majke.'

'Ja ostajem s mojim ujakom', Astore rece, zvonkim, prkos-nim glasom.

Don Aprile se obrati Fisoliniju strogo, a ipak ljubazno: 'Bila je to divna noc, hrana, planinski vazduh, tvoje drustvo. Radujem se i jutarnjoj rosi u prirodi. Ali savetujem ti da me vratis u moje selo.'

Fisolini se nakloni u znak postovanja. 'Znam da ste bogati. Ali, da li ste toliko mocni? Za vas cu traziti samo sto hiljada americkih dolara.'

'To je uvreda za mene', rece don. 'Naskodices mojoj repu-taciji. Udvostruci iznos. I jos pedeset za decaka. Bice ti placeno. Ali ce onda tvoj zivot bid vecita patnja.' Zastao je za trenutak. 'Zapanjen sam da mozes da budes tako brzoplet.'

Fisolini je uzdahnuo. 'Morate da razumete Ekselencijo da sam ja siromasan covek. Naravno, mogu da nabavim sta mi treba u mom okrugu, ali Sicilija je prokleta zemlja u kojoj su bogati previse siromasni da bi izdrzavali coveka kao sto sam ja. Morate da razumete da ste vi moja sansa da se obogatim.'

'Onda je trebalo da dodes kod mene i ponudis mi svoje usluge', re?e don. 'Uvek mi dobro dodu sposobni ljudi.'

'To sad kazete zato sto ste slabi i nemocni', rece Fisolini.

'Nemocni su uvek tako velikodusni. Ali poslusacu vas savet i trazicu duplo. Iako me pomalo grize savest zbog toga. Nijedan covek nije toliko vredan. I oslobodicu decaka. Slab sam prema deci. Imam cetvoro svojih cija usta moram da nahranim.'

Don Aprile pogleda Astorea. 'Hoces li da ides?'

'Ne', Astore odgovori, spustajuci glavu. 'Zelim da budem s tobom.' Podigao je pogled ka ujaku.

'Onda ga pusti da ostane', obrati se don razbojniku.

Fisolini je odmahnuo glavom. 'On se vraca. Moram da sacu-vam svoj ugled. Necu da se o meni prica kao o otmicararu dece. Na kraju krajeva, vasa Ekselencijo, iako vas veoma postujem, moracu da vas saljem nazad u delovima ukoliko ne plate. Ali, ako ipak plate, dajem vam casnu rec Pijetra Fisolinija da vam ni dlaka s glave nece faliti.'

'Platice oni', rece don mirno. 'Hajde da bar popravimo sta se popraviti moze. Necace, otpevaj jednu od onih tvojih pesama ovoj gospodi.'

Astore je pevao lupezima koji su ga ocarani hvalili, nezno mu gladeci kosu. Zaista, bio je to caroban trenutak za sve njih, jer decji umilni glas ispunjavao je planine svojim pesmama o ljubavi.

Cebad i vrece za spavanje iznete su iz obliznje pecine.

Fisolini upita: 'Vasa Ekselencijo, sta biste zeleli za dorucak sutra ujutru? Svezu ribu iz mora, mozda? A onda spagete i tele-tinu za rucak? Na raspolaganju smo vam.'

'Zahvaljujem', rece don. 'Malo voca i sira bice dovoljno.'

'Laku noc', rece Fisolini. Raznezio ga je Astoreov utuceni izgled i potapsao ga je po glavi. 'Sutra ces spavati u svom krevetu.'

Astore je sklopio oci i zaspao skoro istog casa lezeci na zemlji pored dona. 'Ostani uz mene', rece mu don dok ga je privlacio u svoj zagrljaj.

Astore je jos spavao dubokim snom kada mu je izlazece purpurno sunce vec bilo iznad glave i tek tada ga je probudila neka galama. Ustao je i video da je cistina bila ispunjena s pedesetak naoruzanih ljudi. Don Aprile, otmen, smiren i dosto-janstven, sedeo je na velikom kamenom grebenu, pijuckajuci kafu.

Don je primetio Astorea i pozvao ga rukom. 'Astore, hoces li malo kafe?' Uperio je prst u coveka ispred sebe. 'Ovo je moj dob^: prijatelj, Bjanko. On nas je oslobodio.'

Astore je ugledao ogromnog coveka koji je, iako optocen salom, u odelu i kravati i naizgled nenaoruzan, ipak delovao strasnije od Fisolinija. Imao je sedu kovrdzavu kosu, velike ruzicaste oci i zracio je snagom. Ali izgledalo je da prikriva tu mod kada je progovorio blagim, hrapavim glasom.

Oktavije Bjanko rece: 'Don Aprile, moram da vam se izvi-nem sto sam stigao tako kasno i sto ste moral i da spavate na zemlji kao prosjak. Ali dosao sam cim sam saznao. Oduvek sam znao da je Fisolini budala, ali nikada nisam ni sanjao da bi ovako nesto mogao da uradi.'

Zaculi su se udarci cekicem i neki ljudi su se pomerili i tako otkrili Astoreu prizor. Video je dva decaka kako zakucavaju krst. A na drugom kraju cistine, primetio je Fisolinija i njegov-ih deset razbojnika koji su bili vezani za drvece. Okruzivala ih mreza od zica i kanapa ciji su krajevi bili isprepletani. Izgledali su kao roj muva na komadu mesa.

Bjanko upita: 'Don Aprile, kome od ovog sljama zelite da prvo sudite?'

'Fisoliniju', rece don. 'On je voda.'

Bjanko je dovukao Fisolinija pred dona; jos je bio cvrsto uvezan, poput mumije. Bjanko i jedan od njegovih ljudi podigli su ga i primorali da stoji. Onda Bjanko rece: 'Fisolini, kako si mogao da budes tako glup? Zar nisi znao da je don pod mojom zastitom i zar ga ne bih ja licno vec kidnapovao? Zar si mislio da samo pozajmljujes soljicu secera? Hi kafe? Da li sam ja ikada zasao u tvoj okrug? Ali ti si oduvek bio svojeglav i znao sam da ces kad-tad zazaliti. Pa, kao i Isus, moraces da visis na krstu, izvinis se don Aprileu i njegovom decaku. I imacu toliko sazaljenja da te upucam pre nego sto zakucamo eksere.'

'Dakle', obratio se don Fisoliniju. 'Obrazlozi svoje neposto-vanje.'

Fisolini se ponosno uspravio. 'Ali nepostovanje nije bilo prema vama, Ekselencijo. Nisam znao koliko ste vazni i dragi bili mojim prijateljima. Ta budala, Bjanko, mogla je bolje da me informise. Ekselencijo, pocinio sam gresku i moram da je pla-tim.' Napravio je malu pauzu i onda se besno i podragljivo izvikao na Bjanka: 'Reci onim ljudima da prestanu da zakucavaju te eksere. Ogluvecu. I ne mozes me uplasiti na smrt pre nego sto me ubijes!'

Fisolini je ponovo zacutao, a onda rece donu: 'Kazni mene ali posted! moje ljude. Samo su sledili moja naredenja. Imaju porodice. Unistices celo selo ako ih poubijas.'

'Oni su odgovorni ljudi', sarkasticno rece don Aprile. 'Uvredio bih sve njih ako ne bi podelili tvoju sudbinu.'

U torn trenutku Astore je u svom decjem umu shvatio da je rec o zivotu ili smrti. Prosaputao je: 'Ujace, nemoj da ga po-vredis.' Don se pravio da ga nije cuo.

'Nastavi', rece Fisoliniju.

Fisolini mu je uputio upitni, a istovremeno ponosit i oprezan pogled. 'Necu moliti za svoj zivot. Ali onih deset ljudi koji tamo leze, svi su mi rodaci. Ako ubijes njih, unistices njihove zene i decu. Trojica njih su mi zetovi. Slepom mi veruju. Verovali su mojoj proceni. Ako ih oslobodis, naterao bih sve, pre nego sto umrem, da ti se zakunu na vecnu odanost. I poslusace me. Ipak je nesto kad imas deset vernih prijatelja. Nije to za bacanje. Receno mi je da si ti veliki covek, ali ne mozes biti zaista veliki ako ne pokazes samilost. Ne treba, naravno, da ti to prede u naviku, ali ucini to samo ovaj put.' Nasmesio se Astoreu.

Za dona Aprilea ovo je bio poznat trenutak i vise nije sum-njao u svoju odluku. Uvek je podozrevao snazi zahvalnosti i verovao je da niko ne moze da utice na slobodnu volju kod bilo koga, osim smrcu. Odmerio je Fisolinija neosetljivo i odmahnuo glavom. Bjanko je istupio.

Astore se primakao svom ujaku i pogledao ga pravo u oci. Razumeo je sve. Pruzio je ruku da zastiti Fisolinija.

'Nije nas povredio', rece Astore. 'Zeleo je samo nas novae.'

Don se osmehnulo i rekao: 'Samo?'

Astore rece: 'Ali barem je imao dobar razlog. Trebao mu je novae da bi nahranio svoju porodicu. A i meni se on dopao. Molim te, ujace.'

Don mu se nasmesio i rekao: 'Bravo.' Onda je utonuo u tisinu neko vreme, ignorisuci Astoreu koji ga je cimao za ruku. I prvi put, za mnogo godina don je osetio poriv da pokaze milosrde.

Bjankovi ljudi zapalili su male, veoma jake cigare i dim se sirio po jutarnjem vazduhu nosen planinskim povetarcima. Jedan od njih pristupio je i izvadio iz svoje lovacke jakne svezu cigaru koju je ponudio donu. Decjom bistrinom, Astore je u torn gestu prepoznao ne samo uctivost vec i izraz postovanja. Don je uzeo cigaru i covek mu je zapali izmedu sklopljenih saka.

Don je pusio svoju cigaru namerno polako i najzad rece: 'Necu te uvrediti time sto cu biti milosrdan. Ali cu ti zato ponuditi poslovni sporazum. Uverio sam se da u tebi nije bilo zle namere i pokazao si najvece moguće postovanje prema meni i decaku. Dakle ovo je sporazum. Ziveces. Tvoji drugovi ce ziveti. Ali do kraja vasih zivota bices pod mojom komandom.'

Astore je osetio ogromno olaksanje i nasmesio se Fisoliniju. Gledao ga je kako pada na zemlju i ljubi donu ruku. Astore je primetio kako naoruzani ljudi koji su ih okruzivali besno puse svoje cigare, ali cak se i Bjanko, veliki kao planina, tresao od zadovoljstva.

Fisolini je mrmljao: 'Blagosloveni bili, vasa Ekselencijo.'

Don je ugasio cigaru o obliznju stenu. 'Prihvatom tvoje blagoslove, ali moras da razumes. Bjanko je dosao da me spase i od tebe se ocekuje da ispunis neke duznosti. Placam ga određenom svotom novca kao sto cu i tebe, svake godine. Ali na prvi znak nelojalnosti ti ces zajedno s tvojim svetom biti unisten. Ti, tvoja zena, tvoja deca, tvoji sestrici, tvoji zetovi prestace da postoje.'

Fisolini se podigao s kolena. Zagrlio je dona i briznuo u plac.

I tako se dogodilo da su don i njegov necak postali na naj-formalniji nacin ujedinjeni. Don je obozavao decaku jer ga je ubedio da pokaze milost, a Astore je obozavao svog ujaka jer mu je podario zivote Fisolinija i njegovih deset ljudi. Bila je to spona koja je trajala do kraja njihovih zivota.

x oslednje noci u Vili Graciji, don Aprile je pio espresso u vrtu, a Astore je masline iz bacvi. Astore je bio zamisljen, sto je za njega bilo neuobicajeno.

'Da li ti je zao sto napustas Siciliju?' upitao je don.

'Voleo bih da mogu ovde da zivim', odgovorio je Astore. Stavljaao je kostice od maslina u svoj dzep.

'Pa , dolazicemo svakog leta zajedno', rekao je don.

Astore ga je zabrinutog, decjeg lica pogledao kao mudri, stari prijatelj. 'Da li je Katerina tvoja devojka?' upitao je.

Don se nasmejao. 'Ona mi je dobar prijatelj', rekao je.

Astore je promislio o ovome. 'Da li moji rodaci znaju za nju?'

'Ne, moja deca ne znaju.' Decak je jos jednom zabavio dona i pitao se sta li ce biti sledece.

Astore je sada bio vrlo ozbiljan. 'Da li moji rodaci znaju da imas tako mocne prijatelje kao sto je Bjanko koji ce uciniti sve sto im ti naredis?'

'Ne', rekao je don.

'Necu im nista ispricati', rece Astore. 'Cak ni za otmicu.' Don je osetio talas ponosa. Omerta je bila pohranjena u njegovim genima.

Kasno te veceri, sam, Astore je otisao u udaljeni deo vrta i golim rukama iskopao rupu. U tu rupu stavio je kostice maslina koje je sakrio u svom dzepu. Gledao je navise u blede nocno sicilijansko nebo i mastao o sebi kao starom coveku nalik svom ujaku, kako sedi u torn vrtu u istoj takvoj noci, gledajuci kako njegova stabla maslina rastu.

Posle toga, sve se desavalo sudbonosno, kako je don verovao. On i Astore su jednom godisnje putovali na Siciliju sve dok Astore nije napunio sesnaest godina. U dubini donovog uma, oblikovala se vizija , maglovita slika decakove sudbine.

Njegova cerka je bila ta koja je proizvela presudan trenutak koji je oterao Astorea u taj usud. Kada je imala osamnaest a Astore sesnaest godina, Nikol se zaljubila u njega i svojim vatrenim temperamentom ucinila malo sta da bi prikrla tu cinjenicu. Potpuno je obasula emocijama osetljivog decaka. Postali su intimni sa svom neobuzdanoscju koju nosi mladost.

Don ovo nije mogao da dopusti, ali bio je general koji je prilagodjavao svoju taktiku situacijama. Nikada nije obznanio da bilo sta zna o njihovoj vezi.

Jedne veceri pozvao je Astorea u svoju sobu i rekao mu da ce biti poslat u Englesku na skolovanje i da ce kod izvesnog gospo-dina Prajora uciti za bankara. Nije davao dalja objasnjenja, zna-juci da ce mladice sam shvatiti da je poslat da bi se ta veza okoncala. Ali nije racunao na svoju cerku koja je prisluskivala ispred vrata. Uletela je kao vihor u sobu, dok ju je zaljubljeni bes cinio jos lepsom.

'Ne mozes da ga posaljes', vikala je na oca. 'Zajedno cemo pobeci.'

Don se nasmesio i pomirljivo rekao: 'Oboje morale da zavrsite skolu.' Nikol se okrenula Astoreu koji je crveneo od neprijatnosti.

'Astore, neces ici?' upitala je. 'Je I' da?'

Astore nije odgovorio i Nikol je briznula u plac.

Bilo bi nemoguće bilo kom ocu da ga ne pogodi takva scena, ali don se zabavljao. Njegova cerka bila je sjajna, istinski Mafiozo u pravom smislu te reci, nije joj bilo ravne u svakom pogledu. I pored toga, nedeljama posle dogadaja nije htela da razgovara s ocem i zakljucavala se u svoju sobu. Ipak don je bio siguran da ona neće patiti vecno.

Zabavljalo ga je cak i vise da gleda Astorea kako se koprca u zamci sazrevanja koje odrastanje nosi sa sobom. Nesumnjivo da je Astore voleo Nikol. I nesumnjivo da su njena strast i pre-danost ucinile da se on oseca kao najvaznija osoba na svetu. Svaki mladice bio bi zaveden takvom paznjom. Ali nesumnjivo i da je don uvideo kako je Astore zeleo da se oslobodi svih prepreka na svom putu ka slavnom zivotu. Don se osmehnuo. Mladice je imao prave instinkte i doslo je vreme za njegovo istin-sko skolovanje.

A sada, tri godine po svom povlacenju, don Rejmonde Aprile osecao je sigurnost i zadovoljstvo coveka koji je donosio ispravne odluke u zivotu. I zaista, don se osecao toliko sigurnim da je poceo da uspostavlja bliskiji odnos

sa svojom decom, konacno uzivajuci u plodovima ocinstva, barem do odredene granice.

Posto je Valirius proveo veci deo poslednjih dvadeset godina u vojnim garnizonima van zemlje, nikada i nije bio blizak sa ocem. Sada kada je bio stacioniran u Vest Pointu, njih dvojica su se vidala mnogo cesce i razgovarala otvorenije. Ipak, nije islo lako.

Sa Markantonijom je bilo drugacije. Don i njegov drugi sin uspostavili su poseban odnos. Markantonio mu je objasnjavao svoj posao na televiziji, ushicenje oko uzbudljivog nacina rada, svoje obaveze prema gledaocima i zelje da ucini svet lepsim nego sto jeste. Donu su zivoti takvih ljudi bili bajkoviti. Bio je opcinjen njima.

Za vreme porodичnih vecera, Markantonio i njegov otac cesto su umeli da se prijateljski raspravljaju zabavljajuci ostale. Jednom prilikom, don je rekao Markantoniju: 'Nikada nisam video ljude ni tako dobre ni tako zle kao sto su likovi u tim dramama.'

Markantonio rece: 'To je ono u sta nasa publika veruje. Moramo to da im pruzimo.'

Na jednom porodичnom okupljanju, Valirius je pokusao da obrazlozi rat u Persijskom zalivu koji je, uz polemike o zastiti vaznih ekonomskih interesa i ljudskih prava, takode bio jedno od profitabilnih bodovanja na Markantonijevoj TV stanici. Ali na sve to don je samo slegao ramenima. Ovakvi konflikti bili su nadmudrivanje koje ga nije zanimalo.

'Red mi', obratio se Valirijusu. 'Kako drzave zaista pobedu-ju u ratu? Koji je odlucujuci faktor?'

Valirius je razmislio o ovome. 'Postoji osposobljena vojska, briljantni generali. Postoje velike bitke, neke izgubljene, neke dobijene. Kada sam radio u obavestajnoj sluzbi i kada bismo sve izanaJizirali, svodilo se na sledece: zemlja koja proizvede naj-vise celika dobija rat, samo to.' Don je klimnuo, konacno zadovoljan.

Njegov najtopliji i najjaci odnos bio je sa Nikol. Bio je ponosan na njeno obrazovanje, njenu fizicku lepotu, njenu strastvenu prirodu i njenu inteligenciju. I zaista, koliko god bila mlada, sa samo trideset dve godine bila je uspesan advokat koji se probija ka vrhu s dobrim politickim vezama i nije se bojala nikoga u odelu koje predstavljao utvrđenu moc.

Tu joj je don tajno pomogao; njena advokatska firma mnogo mu je dugovala. Braca su bila obazriva s njom iz dva razloga: nije bila udata i odradivala je mnogo pro bono* rada. Uprkos svom divljenju koje je osecao prema njoj, don nikada nije mogao ozbiljno da je uvede u svet. Bila je, na kraju krajeva, zena. I to zena sa problematicnim izborom svojih muskaraca.

* Dobrovoljni rad (prim.prev.)

Na porodичnim vecerama otac i cerka neprekidno su se svadali, kao dve macke koje su frktale jedna na drugu, povre-meno se grebuci kandzama. Imali su jedan veliki kamen spoti-canja, a to je bila jedina stvar koja je mogla da prigusi donovu stalnu predusretljivost. Nikol je verovala u neprikosnovenost ljudskog zivota i smatrala je da je smrtna kazna varvarizam. Organizovala je i vodila kampanju protiv smrtne presude.

'Zasto?' upitao bi je don.

I Nikol bi se nanovo razbesnela. Zato sto je verovala da bi smrtna kazna jednom mogla da unisti ljudski rod. Jer, ako bi se ubijanju progledalo kroz prste pod jednim okolnostima, onda bi moglo da bude opravdano i pod nekim drugim okolnostima i nekim drugim uverenjima. Konacno, ono nece sluziti ni evolu-ciji ni ljudskom rodu. I takvi stavovi doneli su joj beskonacne sukobe sa svojim bratom Valirijusom. Na kraju, cime se drugim vojska i bavila? Razlozi je nisu zanimali. Ubijanje je bilo ubi-janje i to bi nas sve vratilo u doba kanibalizma ili u nesto jos gore. Nikol je koristila svaku priliku da se u sudnicama sirom zemlje bori za spas osudenih ubica. lako je don ovo smatrao najvecom besmislicom, ipak je nazdravio njoj u cast za vreme porodичne vecere koja je uprilicena nakon njene pobede u jednom poznatom pro bono slucaju. Izvojevala je preinacenje smrtne presude jednom od najozloglasenijih kriminalaca citave decenije, coveku koji je ubio svog najboljeg prijatelja i izvršio sodomiju nad

njegovom udovicom. Tokom svog bekstva, ubio je i dva radnika na benzinskim pumpama nakon sto ih je opljackao. Potom je silovao i ubio desetogodisnju devojcicu. Njegova karijera zavrsla se tek kada je pokusao da ubije dva policajca u njihovim kolima. Nikol je dobila parnicu na osnovu ludila, kao i na jemstvu da ce ostatak svog zivota ubica provesti u sanatorijumu za kriminalce, bez mogucnosti pustanja na slo-bodu.

Sledeca porodicna vecera bila je proslava u cast Nikol koja je dobila jos jedan slucaj, ovog puta svoj. U nedavnoj paraici izborila se za komplikovane zakonske principe na veliki sop-stveni rizik. Potom je bila izvedena pred advokatsku komoru zbog kršenja etike u svojoj praksi i proglašena je nevinom. Sada njenoj sreći nije bilo kraja.

Don je u razdraganom raspoloženju pokazao neuobicajeno interesovanje za taj slucaj. Cestitao je cerki na dokazanoj nevinosti, ali bio je pomalo zbunjen okolnostima, ill se barem tako pravio. Nikol je morala sve da mu razjasni.

Odbranila je covеka od trideset godina, koji je silovao, izvršio sodomiju nad dvanaestogodisnjom devojcicom, a onda je ubio i zatim sakrio telo kako ga policija ne bi pronasla. Inkrinisuci dokaz protiv njega bio je snazan, ali bez lesa, ni porota ni sudija nisu bili voljni da mu izreknu smrtnu kaznu. Roditelji zrtve bili su u ocajanju, jer se njihova nada da ce se telo pronaci nije ostvarila.

Ubica je poverio Nikol, kao svom advokatu, gde je telo zakopano i ovlastio je da pregovara za postizanje dogovora; on ce otkriti gde se nalaze ostaci lesa u zamenu za doivotnu kaznu umesto smaknuca. Bilo kako bilo, kada je Nikol zapocela pre-govaranja s tuziocem, dosla je u situaciju da bude krivicno gonjena, ukoliko odmah ne otkrije gde se nalaze ostaci tela. Verovala je da je za samu zajednicu od znacaja da zastiti poverf iv odnos između advokata i klijenta. Stoga je odbila, a ugledni sudija proglašio je njenu odluku ispravnom.

Tuzilac je, nakon konsultovanja s roditeljima zrtve, konacno dao saglasnost za dogovor.

Ubica im je rekao da je telo isekao na komade, stavio ga u sanduk s ledom i zakopao u obliznjim mocvarama Nju Dzersija. Tako je telo i pronadeno, a ubici dosudena doivotna zatvorska kazna. Ali onda je advokatska komora podigla tuzbu protiv nje zbog neeticnog pregovaranja. A danas je bila oslobodena pre-sude.

Don je nazdravio svojoj deci i onda upitao Nikol: 'I ti si se casno ponela u svemu tome?'

Nikol je splasnula. 'U pitanju je princip. Drzava ne moze da narusava odnos između advokata i klijenta u bilo kojoj situaciji, bez obzira na vaznost. U suprotnom, odnos vise nije nepriko-snoven.'

'I nisi osetila nista prema majci i ocu zrtve?' upitao je don.

'Naravno da jesam', rekla je Nikol iznervirana. 'Ali kako sam mogla da dopustim da to utice na osnovni princip zakona? Patila sam zbog toga, stvarno jesam; kako ne bih? Ali nazalost, da bi se postavili pravni primeri za ubuduće, nesto mora i da se zrtvuje.'

'A ipak te je advokatska komora izvela na sud', rece don.

'Da bi se sacuvao ugled', rekla je Nikol. 'To je bio politick! korak. Obicni ljudi, neupuceni u slozenost pravnog sistema, ne mogu da prihvate ove principe zakona i zbog toga se napravila pometnja. Zato je moja parnica rekla sve. Jedan veoma ugledan sudija morao je javnosti da objasni da je moje ustavno pravo da odbijem davanje takve informacije.'

'Bravo', rece don saljivo. 'Zakon je uvek pun iznenadenja. Ali samo za advokate, naravno.'

Nikol je znala daje ismeva. Ostro je rekla: 'Bez zakonskog tela, nijedna civilizacija ne bi opstala.'

'To je tacno', rece don ne bi li odobrovoljio cerku. 'Ali delu-je nepravedno da covек koji je pocinio uzasan zlocin ostane u zivotu.'

'Tako je', rece Nikol. 'Ali nas pravni sistem je zasnovan na parnicnim pogodbama. Tacno je da svaki kriminalac dobije manje nego sto zasluži. Ali u neku ruku to je dobro. Oprostaj leci. A oni koji su pocinili zlocin protiv nase zajednice bice mnogo lakse rehabilitovani na duze staze.'

Tako je don saljivo, ali s prizvukom sarkazma nazdravio. Ali reci mi', obratio se Nikol. 'Da li si ikada poverovala daje covek nevin samo zato sto je lud? Ipak, on je slobodno gospo-dario svojom voljom.'

Valerius je uputio Nikol hladan, pronicljiv pogled. Bio je visok covek, cetrdesetih godina sa cekinjastim kratkim brkovi-ma i kosom koja je vec postala celicno seda. Kao oficir obaves-tajne sluzbe, donosio je odluke koje su nadzirale ljudski moral. Interesovalo ga je da cuje njeno misljenje.

Markantonio je razumeo svoju sestru, stremilaje nonnalnom zivotu delom i od sramote zbog zivota njihovog oca. Trenutno se vise brinuo da ona ne kaze nesto ishitreno, nesto sto joj otac nikad ne bi oprostio.

A Astore je bio potpuno ocaran Nikol - njenim blistavim ocima, neverovatnom energijom kojom je odgovarala na oceva podbadanja. Setio se njihovog vođenja ljubavi dok su bili tinej-dzeri i osetio je da joj se on, izgleda, jos dopada. AH sadaje bio drugaciji, ne ono sto je bio nekada, kada su bili ljubavnici. To se i podrazumevalo. Pitao se da li su njena braca znala za njihovu davnasnju vezu. I on se brinuo da svada ne rasturi sponu poro-dice, porodice koju je toliko voleo, koja je bila jedino njegovo utociste. Nadao se da Nikol nece otici predaleko. Ali nisu mu se dopadali njeni stavovi. Godine koje je proveo na Siciliji naucile su ga da posmatra stvari drugacije.

Ipak, iznenadilo ga je da dvoje ljudi do kojih mu je bilo stalo najvise na svetu, mogu da budu tako razliciti. Palo mu je napamet da cak i kada bi ona bila u pravu, nikada ne bi mogao da stane na stranu Nikol, a protiv njenog oca.

Nikol je odvažno pogledala oca u oci. 'Ne verujem da je imao slobodnu volju', rekla je. 'Bio je prisiljen okolnostima svog livota - svojom izopacenom svescu, genetskim nasledem, svojom biohemijom, nepazljivim lecenjem - bio je lud. Da, na-ravno da verujem.'

Don je razmisljao o ovome nekoliko trenutaka. 'Reci mi', upitao je. 'Da ti je priznao da su svi ti njegovi izgovori bili lazni, da li bi ipak nastavila da mu spasavas zivot?'

'Da', rekla je Nikol. 'Svaki ljudski zivot je svetinja. Drzava nema prava da ih oduzima.'

Don joj se podsmehnuo. 'To je tvoja italijanska krv. Da li znas da savremena Italija nikada nije imala smrtnu kaznu? Svi ti spaseni ljudski zivoti.' Na taj sarkastican ton i Astore i njegovi sinovi se trgnuse, ali Nikol se nije dala zbuniti.

Ostro je odgovorila: 'Varvarski je za drzavu da pod plastom pravde izvodi ubistvo s predumisljajem. Mislila sam da bi se ti od svih ljudi najpre slozio s tim.' Bio je to izazov, primedba upucena njegovoj reputaciji. Nikol se nasmejala, a onda mnogo trezvenije rekla: 'Imamo alternativu. Kriminalac je zakljucan u sanatorijumu ili je dozivotno u zatvoru bez nade za oslobada-njem ili uslovnom kaznom. Tada vise ne predstavlja opasnost za drustvo.'

Don ju je hladno pogledao. 'Idemo jedno po jedno', rekao je. 'Slazem se s tim da drzava oduzme ljudski zivot. A sto se tice tvoje dozivotne kazne bez mogucnosti za preinacenje u uslovnu kaznu ili oslobadanje, to je besmislica. Prode, recimo, dvadeset godina i pretpostavimo da se pronade novi dokaz ili da rehabi-litacija bude uspesna i kriminalac postane nova osoba, pa sada stane da rasipa ljudsku dobrotu. Ali mrtvi nikoga ne zanimaju. Covek je osloboden. A to i nije tako vazno...'

Nikol se namrstila. 'Tata, nisam podrazumevala da zrtva nije vazna. Ali oduzimanje zivota nece povratiti zivot zrtve. I sve dok tolerisemo ubijanja pod bilo kojim okolnostima, ona ce se sve vise nastavljati.'

Ovde je don napravio pauzu pijuckajuci vino i posmatrajuci svoje sinove i Astorea za stolom. 'Da ti kazem nesto o stvarno-sti', rekao je i okrenuo se ka cerki. Govorio je napeto sto nije bilo uobicajeno za njega. 'Ti kazes daje ljudski zivot svetinja? Na osnovu cega? Gde to pise u istoriji? Ratovi koji su pobili milione ljudi bili su odobreni od strane svih vlada i religija. Masakri hiljada neprijatelja u politicke svrhe i zbog ekonomskih interesa belezeni su tokom citave istorije. Koliko puta je zgrtanje novca bilo iznad vrednosti ljudskog zivota? A ti sama tole-rises oduzimanje ljudskog zivota onda kad izvuces svog klijenta.'

Nikoline tamne oci blesnuse. 'Nisam tolerisala', rekla je. 'Nisam opravdavala. Mislím da je to varvarski. Ja sam samo odbila da dozvolim da to uzme maha.'

Sadaje don progovorio mirnije, ali i iskrenije. 'Povrh svega', rekao je, 'zrtva, neko koga si voleo, lezi ispod zemlje. On je zauvek nestao s ovog sveta. Nikada više necemo videti njegovo lice, nikada više cud njegov glas, nikada ga više dodirnuti. On je u tami, izgubljen za nas i nas svet.'

Svi su cutke slusali dok je don uzimao jos jedan gutljaj vina. Nikol moja. Saslusaš me. Tvoj klijent, tvoj ubica, osuden je na doživotnu kaznu zatvora. Bice iza resetaka ill u sanatorijumu do kraja svog zivota. Tako ti kazes. Ali svakog jutra gledace izlazak sunca, osetice ukus hrane, slusace muziku, krv ce proticati nje-govim venama i zanimace ga desavanja u spoljnom svetu. Njegovi voljeni jos mogu da ga zagrlje. Koliko sam razumeo on cak moze da uci, cita, nauči stolariju tako da moze da napravi sto i stolice. Jednom recju, zivi. A to je nepravda.'

Nicol je bila nepopustljiva. Nije htela da odustane. Tata, domacim zivotinjama ne das da jedu sirovo meso. Ne das im da ga okuse inace bi htele jos. Sto više ubijamo to je lakše ubiti. Kako ne razumes?' Posto joj nije odgovorio, upitala ga je: 'I kako uopšte mozes da ocenis sta je pravедno, a sta ne? Gde povlacis crtu?' Bilo je to smisljeno kao cikanje, ali je zazvucalo više kao molba da razume sve ove godine koje je provela sum-njajuci u njega.

Svi su očekivali donov izliv besa zbog njene drskosti, ali iznenada, postao je dobro raspolozen. 'Imao sam svoje trenutke slabosti', rekao je, 'ali nikada nisam dozvolio da dete sudi svo-jim roditeljima. Deca su beskorisna i žive na nasoj mucí. I sma-tram sebe ocem kome nema sta da se prigovori. Podigao sam trojl dece koja su nosioci drustva, talentovani, obrazovani i uspesni. I ne bas potpuno nemocni protiv sudbine. Da li iko od vas moze da mi zameri?'

U torn trenutku Nicol je prestala da se ljuti. 'Ne', rekla je. 'Kao roditelju niko ne moze nista da ti zameri. Ali nesto si izostavio. Potlaceni su ti koji više. Bogati na kraju uvek izbeg-nu konacnu kaznu.'

Don je ozbiljno pogledao Nicol. 'Zasto se onda ti ne boris za to da se promene zakoni kako bi bogati visili pored siromasnih? To je mnogo pametnije.'

Astore je promrmljao, smeseci se raspolozeno. 'Malo bi nas ostalo.' I ta upadica prekinula je napetost.

'Najveca ljudska vrlina je samilost', rece Nicol. 'Jedno prosvetljeno drustvo ne usmrcuje ljudsko bice i uzdržava se od kazne onoliko koliko zdrav razum i pravda dozvoljavaju.'

Tek tada je don izgubio svoj uobicajen smisao za humor. 'Odakle ti takve ideje?' pitao je. 'One potkrepljuju tvoje teorije, a jos su i kukavicke - sto je gore, one su bezboznicke. Ko je milosrdniji od Boga? On ne oprasta, On ne brani kaznjavanje. Po njegovoj odluci postoji raj, a postoji i pakao. On nije otklonio cemer i jad u svom svetu. To je njegova svemoguca dužnost da ne pokaze više od neophodne milosti. I ko si ti da delis tako cudesnu samilost? To je drskost. Da li mislis da, ako si takva svetica, mozes da stvoris bolji svet? Zapamti, sveci mogu samo da sapucu molitve u Božje uvo tek onda kada svojom patnjom zasluže pravo da to i cine. Ne. Nasa je dužnost da gonimo na sud naseg bliznjeg. Jer u suprotnom, kakve bi sve grehe bio u stanju da pocini. Isporucili bismo svoj svet davolu.'

Ovo je ostavilo Nicol bez reci i besnu dok su se Valirius i Markantonio smeskali. Astore je pognuo glavu kao pri molitvi.

Konacno Nicol je rekla: 'Tata, ti jednostavno preterujes kao moralista. A svakako nisi primer koji treba slediti.'

Nastao je dugi tajac za stolom, dok se svako od njih prisecao svog cudnog odnosa s donom. Nicol nikada do kraja nije pove-rovala u price koje je cula o svom ocu, a ipak, plasila se da bi mogle da budu istinite.

Markantonio se secio jednog svog kolege s televizije koji ga je prepredeno upitao: 'Kako se tvoj otac ponasa prema tebi i ostaloj deci?'

A Markantonio, razmatrajuci pazljivo ovo pitanje, znajuci da se odnosi na reputaciju njegovog oca, odgovorio je krajnje ozbiljno: 'Moj otac je veoma srdacan prema nama.'

Valirius je razmisljao o tome koliko je njegov otac nalik nekim generalima pod kojima je sluzio, ljudima koji su odradi-vali posao bez ikakvih moralnih skrupula, bez ikakvog koleba-nja prema svojim duznostima, strele koje su hitale ka svom cilju sa smrtonosnom gotovoscu i preciznoscu.

Kod Astorea je to bilo drugacije. Don mu je uvek ukazivao ljubav i poverenje. Ali bio je, takode, jedini za stolom koji je znao da je donova reputacija istinita. Prisecao se da kada se pre tri godine vratio iz dugogodisnjeg izgnanstva don Aprile mu je izdao izvesne naloge.

Don mu je rekao: 'Covek mojih godina moze da umre od udarca noznim palcem u vrata, ili od crnog mladeza na ledima, ili od pauze u otkucajima svog srca. Cudno je to kako covek nije svestan svoje smrtnosti svake sekunde svog zivota. Ali nije vazno. Ne treba da ima neprijatelje. Ipak, planovi moraju da postoje. Postavio sam tebe za vecinskog naslednika mojih bana-ka; kontrolisaces ih i delices prihode s mojom decom. I to iz sledeceg razloga: izvesne zainteresovane strane hoce da kupe moje banke, a predvodeni su generalnim konzulom Perua. Savezna uprava nastavlja da me istrazuje po RIKO zakonima kako bi mogli da mi zaplene banke. Misle da bi im upala kasika u med! Ali nista nece naci. Dakle, moji nalozi su da nikad ne prodas banke. Bice sve profitabilnije i mocnije kako vreme bude odmicalo. Vremenom, proslost ce se zaboraviti.'

'Ukoliko se nesto neocekivano desi, zovi gospodina Prajora da ti pomogne kao fmansijski strucnjak. Dobro ga poznajes. On je odlican strucnjak, a i profitira od banaka. Duguje mi svoju odanost. Takode, upoznacu te s Benitom Kraksijem iz Cikaga. On je covek s neogranicenim vezama i isto tako profitira od banaka. I on je pouzdan. U meduvremenu, dacu ti da upravljias p<%lom s makaronama i obezbedis sebi udoban zivot. Zauzvrat, zaduzujem te da nadzires moju decu i brines o njihovoj sigurnosti i napretku. Ovo je surov svet, a ja sam ih podizao kao neduzne i bezazlene.'

Tri godine kasnije, Astore je razmisljao o ovim recima. Vreme je prolazilo i sada je izgledalo da njegove usluge vise nece biti potrebne. Donov svet nije mogao da bude porusen.

Ali Nikol nije sasvim zavrсила sa svojim argumentima. 'Sta je s vrlinom milosrda?' obratila se ocu. 'Znas, kako to Hriscani propovedaju?'

Don je odgovorio bez oklevanja. 'Milosrde je porok, pola-ganje prava na moc koju nemamo. Oni koji pruzaju milosrde cine neoprostivu uvredu prema zrtvi. A to nije nasa duznost dok smo ovde na zemlji.'

'Znaci ti ne bi zeleo milost?' upitala je Nikol.

'Nikad', rece don. 'Ne trazim je i ne prizeljkujem. Ako moram, prihvaticu kaznu za sve svoje grehe.'

Upravo za ovom vecerom pukovnik Valirius Aprile pozvao njegovog dvanaestogodisneg sina, u Njujorku. Njegova zena insistirala je na velikoj svetkovini u staroj porodicnoj crkvi. Bilo je u skladu s donovom novom, preobracenom licnoscu da prihvati taj poziv.

I tako, tog hladnog decembarskog nedeljnog podneva, vedrog i suncanog, porodica Aprile nasla se u crkvi svetog Patrika na Petoj Aveniji, gde je svetlucava sunceva svetlost oslikavala obrise velike katedrale po okolnim ulicama. Don Rejmonde Aprile, Valirius i njegova zena, Markantonio, zeljan da se sto pre izgubi odatle i Nikol, prelepa u crnom, posmatrali su kardinala, s crvenom kapom na glavi kako pije vino, obavlja pricest i daje obredni samar kao nebesko upozorenje.

Bilo je simpaticno i neobjasnjivo zadovoljstvo videti decake na pragu puberteta i mnogo zrelije devojcice koje ce uskoro stasati za udaju, u svojim belim haljinicama, ogrnute crvenim svilenim maramama kako prolaze izmedu redova

klupa u kate-drali, dok ih kameni anđeli i sveci posmatraju. Tako miropo-mazani, zavestali su se da će služiti Bogu do kraja života. Nikol su oči bile pune suza, iako nije verovala ni reč od onog što je kardinal govorio. Nasmejala se samoj sebi.

Napolju na stepenicama katedrale, deca su zbacila sa sebe crkvene haljine i pravila se vazna u svojim, do tada skrivenim, svećanim odelima. Devojčice u haljinicama od nezne, pauci-naste bele cipke, decaci u tamnim odelima, blestavim belim kosuljama i tradicionalnim crvenim kravatama cvrsto uvezanim oko vrata protiv uroka.

Don Aprile se pojavio iz crkve. Astore je bio s jedne strane, Markantonio s druge. Deca su se razmirela u krug, a Valirius i njegova žena ponosno su držali odoru njihovog sina dok ih je fotograf slikao. Don Aprile počeo je sam da silazi niz stepenice. Duboko je udisao vazduh. Bio je to divan dan, osećao se tako živahno i cilo.

I kada je njegov tek miropomazani unuk prisao da ga zagrlji, potapsao ga je nežno po glavi i stavio veliki zlatnik na dečakov dlan; tradicionalni poklon na dan detetovog miropomazanja. Onda je velikodusno zavukao ruku u svoj džep i izvadio saku punu manjih zlatnika, da podeli ostalim dečacima i devojčicama. Bio je zahvalan na njihovoj vrisci i graji, a kako se već nalazio u gradu, njegove visoke zgrade od sivog kamena izgledale su mu isto tako lepo kao samo drveće. Stajao je skoro sam; jedino se Astore nalazio na par koraka od njega. Spustio je pogled na kamene stepenice ispred sebe, a onda zastao na trenutak kada se zaustavio dugacki crni automobil, kao da je trebalo da ga pokupi.

U Brajtvotersu tog nedeljnog jutra Heskov je poranio i otisao u nabavku peciva i dnevne stampe. Parkirao je ukradeni automobil u garazu - velikog crnog Sedana, natrpanog puska-ma, maskama i kutijama rezervne municije. Proverio je gume, benzin, ulje i stop svetla. Savršeno. Vratio se u kucu da probudi Frenkija i Stejsa, ali naravno, oni su već ustali i Stejs je skuvao kafu.

Doručkivali su u tisini, citajući nedeljne novine. Frenki je prove^o rezultate univerzitetskih kosarkaskih utakmica.

U deset sati Stejs je upitao Heskova: 'Auto je spreman?' i Heskov reče: 'Sve je spremno.'

Seli su u automobil i krenuli, Frenki je sedeo napred s Heskovom, Stejs pozadi. Do grada im je trebao jedan sat, što je značilo da će im ostati još sat koji su negde morali da utrose. Najvažnija stvar bila je da stignu na vreme.

U kolima Frenki je proverio puske. Stejs je probao jednu od maski - male bele školjke bile su pričvršćene uzicama sa strane, tako da su mogle da im vise oko vrata sve dok ih u poslednji čas ne stave.

Dovezli su se do grada slušajući operu na radiju. Heskov je bio izvrstan vozač; staromodan, smiren, bez preteranog ubrzanja ili usporavanja. Uvek je ostavljao dovoljno mesta ispred i iza sebe. Stejs je promrmljao svoje odobravanje, koje ih je malo opustilo; bili su napeti, ali ne i nervozni. Znali su da moraju da budu savršeni. Nisu smeli da promase.

Heskov je lagano kružio kroz grad; izgledalo je da ga hvata svako crveno svetlo. Onda je skrenuo ka Petoj Aveniji i čekao na pola bloka od porte katedrale. Crkvena zvona počela su da se oglašavaju; zvonjava se odbijala od okolnih celicnih nebodera. Heskov je ponovo upalio motor. Sva trojica posmatrali su uskomesanu decu na ulicama. To ih je zabrinulo.

Stejs je promrmljao: 'Frenki, pucas u glavu.' Zatim su videli dona kako izlazi ispred svojih ljudi, koji su isli svaki sa po jedne strane i kako počinje da silazi niz stepenice. Izgledalo je da gleda pravo u njih.

'Maske', Heskov reče. Polako je ubrzao dok je Frenki rukom uhvatio rucicu vrata. U njegovoj levoj ruci nalazio se Uzi. Bio je spreman da iskoraci na trotoar.

Automobil je ubrzao i zaustavio se kada je don zakoracio na poslednji stepenik. Stejs je iskocio sa zadnjeg sedista na ulicu, tako da se auto nalazio između njega i njegove mete. Brzim pokretom prislonio je pusku na krov od vozila. Zapucao je držeci oružje obema rukama. Ispalio je samo dva metka.

Prvi metak pogodio je dona pravo u celo. Drugi mu je razneo grlo. Mlazovi njegove krvi potekli su trotoarom, narusavajući zuckastu suncevu svetlost ruzicastim kapljicama.

U isto vreme Frenki, koji je stajao na trotoaru, ispalio je dug rafal iz svog Uzija iznad glava okupljenog sveta.

Obojica su usla u auto i Heskov je uz skripu guma pojurio niz aveniju. Nekoliko minuta kasnije vozili su se kroz tunel, a zatim do malog aerodroma gde su se ukrkali u privatni avion.

IN a zvuk prvog pucnja Valirius je odgurnuo sina i zenu na zemlju i bacio se preko njih. On zapravo nista nije ni video. Nije ni Nikol koja je zaprepascena gledala u oca. Markantonio je pos-matrao s nevericom.

Stvarnost je bila toliko drugacija od namontiranih prica u nj ego vim televizijskim dramama. Pucanj u donovo celo raspolutio ga je kao lubenicu tako da se mogla videti kasa od mozga i krvi iznutra. Pucanj u grkljan iskidao je u nejednake komade tako da je izgledao kao da je bio isecen satarom. I bilo je neverovatno mnogo krvi na trotoaru oko njega. Vise krvi nego sto moze da se zamisli da postoji u ljudskom telu. Markantonio je video dvojicu ljudi s maskama nalik ljuskama od jaja preko lica; isto tako video je i puske u nji-hovim rukama, ali izgledalo je nestvarno. Bio je paralisan od soka. Nije mogao ni da se seti da li su bili crnci ili belci, goli ili obuceni. Mogli bi da budu visoki tri metra, ali isto tako i metar.

Ali Astore je bio na oprezu od momenta kada se crni Sedan zaustavio. Video je Stejsa kako puca i cinilo mu se da je ovaj levom rukom povukao oroz. Video je Frenkija da puca iz svog Uzija, i to je defmitivno uradio levom rukom. Cak je krajickom oka primetio i vozaca, coveka velike glave, najverovatnije krupnog. Dvojica strelaca imala su kretnje nekoga ko je u dobroj formi. Dok se Astore bacao na zemlju pruzio je ruku da povuce i dona sa sobom, ali zakasnio je delic sekunde. Sada je donova krv bila svud po njemu.

Tek tada primetio je decu koja su izgledala kao u vrtlogu uzasa, dok je crvena mrlja bila njegov centar. Vristala su. Gledao je dona koji je iskosen lezao preko stepenica, kao da je sama smrt mzdojila njegov skelet. I osetio je narastajucu strepnju od onoga sto ce uslediti u njegovom zivotu kao i zivotima njegovih najvoljenijih.

Nicol je stala ispred donovog tela. Kolena su joj protiv njene volje zaklecala i kleknula je pored njega. Nemo je pruzila ruku da dodirne ocevo krvavo grlo. A onda je zaplakala kao da ce plakati zauvek.

Trece poglavlje

Atentat na dona Rejmonea Aprilea bio je zapanjujuci dogadaj za sve clanove njegovog nekadasnjeg sveta. Ko bi se usudio da toliko rizikuje ubijajuci takvog coveka i zbog cega? On je razdelio svoje carstvo; vise nije bilo oblasti koja bi mogla da bude zanimljiva da se preotme. Mrtav, vise nije mogao da rasipa svoje velikodusne poklone ili da iskoristi svoj uticaj kako bi pomogao nekome kome zakon ili sudbina nisu bili naklo-njeni.

Da li je to mogla da bude neka odlozena osveta? Da li je bilo nekog skrivenog dobitka za koji ce se tek saznati? Naravno, mogla je biti u pitanju i zena, ali on je bio udovac skoro trideset godina i nikada nije viden s nekom zenom, niti je bio na glasu kao neko ko ceni zensku lepotu. Nije bilo razloga da se sumnja u donovu decu. Osim toga, ovo je bilo profesionalno ubistvo, a oni nisu imali nikakve kontakte.

Dakle, njegovo ubistvo nije bilo samo misterija vec gotovo cin svetogrda. Covek koji je bio strah i trepet, koji je neozleden izlazio na kraj sa zakonom i ostalim slicnim sakalima dok je vise od trideset godina vodio svoje ogromno carstvo kriminala -kako je mogao da bude tako usmrcen? Kakva ironija, jer kada je naposletku posao ispravnim putem i stavio sebe pod zastitu drustva, ziveo je samo tri kratke godine.

A ono sto je bilo jos cudnije bio je nedostatak nekog dugo-trajnijeg uzbuđenja oko donove smrti. Mediji su ubrzo napustili pricu, policija je radila u tajnosti, a FBI se otresao slucaja tvrdeci da je on od lokalnog znacaja. Delovalo je kao da je sva slava i mod dona Aprilea isparila za manje od tri godine od njegovog povlacenja.

Podzemlje nije pokazalo ni trunku interesovanja. Nije bilo ubistava zbog odmazde - izgledalo je kao da su svi donovi pri-jatelji i nekadasnji odani sluzbenici zaboravili na njega. Cak su i donova deca presla preko svega i prihvatila ocevu sudbinu.

Kao da nikome nije bilo stalo - nikome osim Kurtu Silku.

Vurt Silk, FBI agent nadlezan za Njujork, odlucio je da preuzme stvar u svoje ruke, iako je to bio samo slucaj lokalnog ubistva za Njujorsku policiju. Odlucio je da ispita Aprileovu porodicu.

Mesec dana po donovoj sahrani, Silk je sa svojim zamenikom Bilom Bokstonom otisao u posetu Markantoniju Aprileu. Morali su da budu veoma obazrivi s Markantoniom. Bio je glavni i odgovorni urednik svih programa jedne vazne televizijske stanice i imao je mnogo veza u Vasingtonu. Uctivim telefonskim pozivom, preko njegove sekretarice organizovao je sastanak s njim.

Markantonio in je primio u svojoj luksuzno opremljenoj kancelariji, u glavnoj centrali televizijske mreze, u centru grada. Pozdravio se s njima ljubazno, nudeci ih kafom, koju su odbili. Bio je visok, zgodan covek tarane puti, u izvanrednom tamnom odelu i s neobicnom ruzicasto-crvenom kravatom koja je bila kreacija dizajnera koji je bio najpopularniji medu TV voditelji-ma.

Silk mu se obratio: 'Mi pomazemo u istrazi oko ubistva vasesg oca. Da li znate bilo koga ko bi zeleo da mu naudi?'

'Zaista ne bih znao', odgovori Markantonio smeseci se. 'Moj otac nas je sve drzao podalje, cak i unuke. Odrasli smo potpuno van kruga njegovog posla.' Odmahnuo je rukom kao da se izvi-njava.

Silku se nije dopao taj pokret. 'Iz kog razloga mislite da je to uradio?' upitao je.

'Vi gospodo znate njegovu proslost', Markantonio je ozbiljno odgovorio. 'Nije zeleo da neko od njegove dece bude umesano u njegove aktivnosti. Poslao nas je u internate i koledze kako bismo sami sebi prokrcili put kroz zivot. Nikada nije dolazio u nase domove na vecere. Dolazio je samo onda kada je neko od nas polagao diplomski; i to je sve. I, naravno, onda kada smo razumeli razloge, bili smo mu zahvalni.'

Silk rece: 'Izuzetno brzo ste napredovali u poslu. Da li vam je mozda malo pripomogao u tome?'

Po prvi put, Markantonio je bio sve, samo ne prijatan.

'Nikada. Nije neobicno da mladi ljudi u mojoj profesiji napreduju brzo. Moj otac me je slao u najbolje skole i obezbe-dio me velikodusnim dzeparcem. Iskoristio sam novae da ulazem u dramske rekvizite i napravio sam debar izbor.'

'I vas je otac bio zadovoljan time?' upitao je Silk. Posmatrao ga je izbliza, pokusavajući da uoci svaki njegov izraz lica.

'Mislim da nikada nije zaista razumeo sta je to cime se ja bavim ali, da', suvo rece Markantonio.

'Znate', rece Silk, 'gonio sam vasesg oca dvadeset godina i nikada nisam uspeo da ga uhvatim na delu. Bio je jako pametan covek.'

'Pa, ni mi nismo uspeli', rece Markantonio. 'Ni moj brat, ni moja sestra, a ni ja.'

Silk se nasmeja toj izjavi kao da je u pitanju bila sala: 'I nemate u sebi poriv za sicilijanskom osvetom? Da li biste ucinili bilo sta u torn smislu?'

'Naravno da ne bih', rece Markantonio. 'Moj otac nas je podigao tako da ne razmisljamo na taj nacin. Ipak, nadam se da cete vi uhvatiti njegovog ubicu.'

'Sta je sa njegovim testaintom?' upita Silk. 'Umro je kao veoma bogat covek.'

'Moracete da pitate moju sestru Nikol o tome.' rece Markantonio. 'Ona je izvrsilac.'

'Ali vi znate sta je u njemu?'

'Svakako', odgovori Markantonio. Njegov glas bio je neu-moljiv.

Bokston se ukljucio. 'I ne mozete da se setite nikoga ko bi da mu naudi?'
'Ne', rece Markantonio. 'Da znam ime, rekao bih vam.'

'Okej', rece Silk. 'Ostavicu vam svoju vizit-kartu. Za svaki slucaj.'

r re nego sto je Silk porazgovarao sa ostalo dvoje donove dece, odlucio je da poseti sefa gradskih detektiva. Obzirom da to nije bila zvanicna peseta, pozvao je Pola di Benedeta u jedan od najboljih italijanskih restorana na Istocnoj Obali. Di Benedeto je voleo zivot na visokoj nozi, ali sve dok nije morao da zavuće ruku u svoj dzep.

Njih dvojica su tokom godina cesto saradivali i Silk je uvek uživao u njegovom drustvu. Sada je posmatrao kako Pol sve odmerava.

'Dakle', rece di Benedeto, 'federalci nece bas tako cesto da se isprse za ovako lep rucak. Sta zelis?' Silk rece: 'Bio je to sjajan rucak. Zar ne?' Di Benedeto je slegnuo svojim krupnim ramenima, sto je podsecalo na valjanje talasa. Onda se osmehnuo pomalo pakos-no. Za grubijana kakav je bio, imao je sjajan osmeh. Transformisao mu je lice u neki simpaticni lik iz Diznijevih crtaca.

'Kurt', rekao je, 'ovo je jedno govnojivo mesto. Drze ga vanzemaljci iz vasiona. Naravno, uspeva im da hrana izgleda italijanski, mirise italijanski, ali ima ukus kao govance s Marsa. Ovi tipovi su vanzemaljci, kad ti kazem.' Silk se smejao. 'Hej, ali barem je vino odlicno.' 'Za mene sve to ima ukus kao lek, osim ako nije u pitanju spricer od crnog vina.'

'Tebe je tesko zadovoljiti', rece Silk.

'Ne', rece di Benedeto. 'Mene je lako zadovoljiti. To je problem.'

Silk je uzdahnuo. 'Dvestotine drzavnih dolara baceno je na sranje.'

'Oh, ne', odgovorio je di Benedeto. 'Cenim trud. A sad, Sta je bilo?'

Silk je narucio espresso za obojicu. Onda je rekao:

'Istrazujem ubistvo dona Aprilea. Tvoj slucaj, Pol. Drzali smo ga na oku godinama i nista. Povlaci se, zivi ispravno. Nema nista sto bi neko pozeleo. Pa, cemu onda ubistvo? Veoma rizican posao za svakoga ko bi bio spreman da ga uradi.'

'Veoma profesionalno', rece di Benedeto. 'Odlicno obavljen posao.'

Silk rece: 'Dakle?'

'Nema nikakve logike', rekao je di Benedeto. 'Ti si izbrisao najveći broj mafijaskih celnika, sto je briljantan posao. Skidam kapu. Mozda si cak ti naterao ovog dona da se povuce. Tako da pametnjakovici koji su ostali, nemaju razloga da ga sklone.'

'Sta je s lancem banaka koje poseduje?' upita Silk.

Di Benedeto je odmahnuo svojom cigarom. 'To je tvoj deo posla. Mi samo jurimo obican svet.'

'Sta je s njegovom porodicom?' upitao je Silk. 'Droga, zenskarosi, bilo sta?'

'Apsolutno nista', odgovori di Benedeto. 'Ugledni gradani s uspesnim profesionalnim karijerama. Don je to tako isplanirao. Zeleo je da budu potpuno ispravni.' Zastao je, bio je smrtno ozbiljan. 'Nije u pitanju zlopamcenje. Sa svima je izravnao svoje racune. Ovo nije slucajno. Mora da postoji razlog. Neko nesto dobija. To je ono sto trazimo.'

'Sta je s njegovim testamentom?' upita Silk.

'Njegova cerka ga sutra otvara. Pitao sam je. Rekla mi je da sacekam.'

'I ti si to mirno otrpeo?' upita Silk.

'Naravno', rece di Benedeto. 'Ona je vrhunski advokat, ima kontakte i njena pravna finna je politicki mocna. Zasto bih, do (lavola, pokusavao da s njom izadem na kraj silom? Samo sam joj isaonizdlaku.'

'Mozda ja mogu bolje da prodem', rece Silk.

'Siguran sam da mozes.'

-iVurt Silk je poznavao pomocnika sefa detektiva, Aspinelu Vasington vise od deset godina. Bila je metar i osamdeset visoka, crnkinja, kratko osisane kose i lepo izvajanog lica. Vazila je za strah i trepet u policijskim odeljenjima kojima je komandovala kao i mectu prestupnicima koje je hapsila. Kao po pravilu, bila je uvredljivo napadna, a ni Silk ni FBI joj nisu bili previse simpaticni.

Primila je Silka u svojoj kancelariji govoreci: 'Kurte, da li si ovde da nekog od moje crnacke brace ponovo ucinis bogatim?'

Silk se nasmejao. 'Ne Aspinela', rekao je. 'Ovde sam jer mi trebaju informacije.'

'Ma nije valjda', rekla je. 'Za dzabe? I pored toga sto kostate grad 5 miliona dolara?'

Nosila je safari jaknu i pantalone boje kože. Ispod njene jakne mogao je da vidi futrolu s pistoljem. Na njenoj desnoj ruci nalazio se dijamantski prsten koji je izgledao kao da je mogao da rasece lice ostro poput zileta.

Jos je bila kivna na Silka jer je FBI podneo tuzbu protiv njenih detektiva zbog brutalnosti, pa je pozivajuci se na gradan-ska prava, zrtva sudskom odlukom odnela veliku pobeđu - i, takode poslala dva njena detektiva u zatvor. Zrtva koja se obo-gatila, bila je makro i narko diler koga je cak i sama Aspinela jednom pretukla. Iako je bila postavljena na mesto pomocnika sefa, sto je bilo politicko podmicivanje koje je imalo u vidu crnacne glasove, bila je mnogo grublja prema crnim prestupnicima nego prema belcima.

'Prestani da mlatis nevine Ijude', rekao je Silk, 'pa cu presta-ti ija.'

'Nikada nisam smestila nekome ko nije kriv', rekla je smeseci se.

'Samo proveravam kako ide s ubistvom dona Aprilea', rece Silk.

'Sta se to tebe tide? To je lokalni obracun izmedu bandi. Hi ides ponovo na jos jedan slucaj povrede jebelih gradanskih prava?'

'Pa, moglo bi da bude povezano s protokom novca ili droge', rece Silk.

'A kako ti to znas?' upitala je Aspinela.

'Imamo mi svoje dousnike.'

Odjednom, Aspinela je pala u vatru. 'Vi, jebeni federalci dolazite ovamo po informacije, a onda meni ne date nijednu? Ne mozete da se poredite po postenju s dobrim policajcima. Lebdite okolo hapseci sljam u odelima i belim okovratnicima. Nikada ne radite prljave poslove. I ne znate, do davola, ni sta je to. Mars napolje iz moje kancelarije.'

Silk je bio zadovoljan obavljenim razgovorima. Njihove reakcije bile su mu jasne kao dan. Oboje, i di Benedeto i Aspinela vodili su slucaj ubistva dona Aprilea u cabar. Nisu hteli da saraduju sa FBI-om. Samo su povrsno odradivali posao. Ukratko, bili su potkupljeni.

Postojao je razlog za takvo njegovo verovanje. Znao je da protok droge moze da prezivi samo ako neki policijski zvanicni-ci budu isplaceni, a on je imao takvu informaciju, mada nedo-voljnu za sud, da su di Benedeto i Aspinela na platnom spisku kraljeva droge.

Pre nego sto je Silk ispitao donovu cerku, odlucio je da okusa svoju sreću sa starijim sinom, Valirijusom Aprileom. Zbog toga su on i Bokston morali da se odvezu do Vest Pointa, gde je Valirius bio pukovnik u vojsci Sjedinjenih Americkih Drzava i predavao vojnu taktiku - ma sta da je to, do davola znacilo, razmisljao je Silk.

Valirius ih je primio u prostranoj kancelariji koja je gledala na teren za parade gde su kadeti uvezbavali marsiranje. Nije bio ljubazan kao njegov brat, ali nije bio ni nepristojan. Silk ga je upitao da li poznaje neprijatelje svog oca.

'Ne', rekao je. 'Proveo sam veci deo proteklih dvadeset godi-na sluzeci van zemlje. Posecivao sam porodicne proslave onda kada sam mogao. Mom ocu je jedina briga bila da budem unapreden u generala. Zeleo je da me vidi kako nosim tu zvezdu. Cak bi ga i cin general-majora usrecio.'

'Znaci bio je patriota?' upitao je Silk.

'Voleo je ovu zemlju', osorno je odgovorio Valirius.

'On vam je obezbedio mesto kadeta?' nastavljao je Silk.

'Pretpostavljam da je tako', rece Valirius. 'AH nikad nije uspeo da me postavi na mesto generala. Verovatno nije imao nikakvog uticaja u Pentagonu ili prosto nisam bio dovoljno dobar. No, svejedno volim to sto radim. Imam svoje pozicije.'

'Sigurni ste da ne mozete da nas uputite na nekog neprijate-Ija vaseg oca?' upita Silk.

'Ne, nije imao nijednog', rece Valirius. 'Moj otac bi bio veli-ki general. Prilikom povlacenja predvideo je svaki svoj korak. Kadaje koristio moc, radio je to kao neko ko polaze puno pravo na sve. Posedovao je brojeve i dokumentaciju.'

'Ne izgledate kao osoba koju brine to sto mu je neko ubio oca. Nemate zelju za osvetom?'

'Ne vise nego sto bih imao za kolegu koji je nastradao u borbi', rece Valirius. 'Interesuje me, naravno. Niko ne voli da vidi kako mu ubijaju oca.' 'Znate li nesto o njegovom testamentu?'

'Moracete da pitate moju sestru o tome', rece Valirius.

Kasnije tog popodneva Silk i Bokston bili su u kancelariji Nikol Aprile, ali ovde su naisli na potpuno drugaciji prijem. Do njene kancelarije moglo se stici samo kroz probijanje barijera koje su postavile tri sekretarice kao i ono sto je Silk prepoznao kao licno obezbedenje, a koja je izgledala kao da je mogla, zajedno i Silka i Bokstona da prebije za dve sekunde. Mogao je da primeti dok se kretala, da je imala telo utrenirano do snage jednog muskarca. Njeni misici videli su se kroz odecu. Imala je pljosnate grudi, nosila je platneni blejzer preko dzemperera i erne pantalone.

Nikol im nije pozelela narocito toplu dobrodoslicu. Izgledala je atraktivno, obucena u strogi komplet tamno ljubicaste boje. Nosila je velike zlatne minduse u obliku alki, a njena crna kosa bila je sjajna i duga. Njeno lepo izvajano lice imalo je strog izraz koji je ipak bio ublazen krupnim, neznim, smectim ocima.

'Gospodo, mogu da vam dam dvadeset minuta svog vremena', rekla je.

Ispod ljubicastog blejzera nosila je cipkanu bluzu cije su joj manzette skoro pokrile sake kada je pruzila ruku da uzme Silkovu identifikaciju. Pregledala je pazljivo i rekla: 'Specijalni agent? To je pomalo neobicno za jedno obicno rutinsko ispitivanje.'

Govorila je tonom koji je bio dobro poznat Silku, tonom koji je oduvek prezirao. Bio je to pomalo prekoran ton federalnih advokata, onda kada su imali posla sa istraziteljima koje bi obicno zanemarivali.

'Vas otac je bio veoma uticajan covek', rece Silk.

'Da, sve dok se nije povukao i stavio sebe pod zastitu drzave', primeti Nikol ogorceno.

'Sto navodi na to da je njegovo ubistvo jos veca misterija', rece Silk.

'Nadali smo se da biste mogli da nam pruzite neke informa-cije o ljudima koji bi mogli da budu toliko besni na njega.'

'Nije to nikakva misterija', rece Nikol. 'Poznavali ste njegov zivot mnogo bolje od mene. Imao je vise neprijatelja. Ukljucujuci tu i vas.'

'Cak ni nasi najveći protivnici ne bi nikada optuzili FBI za ubistvo na stepenicama katedrale', hladno rece Silk. 'A ja nisam bio njegov neprijatelj. Samo sam sprovodio zakon. Kada se povukao vise nije imao neprijatelje. Isplatio ih je.' Zastao je na trenutak. 'Neshvatljivo mi je to sto ni vi ni vasa braca niste zain-teresovani da saznate ko je covek koji vam je ubio oca.'

'To je zato sto nismo licemeri', rekla je Nikol. 'Moj otac nije bio svetac. Igrao je tu igru i platio je cenu.' Napravila je pauzu. 'I gresite sto mislite da nisam zainteresovana. Zapravo, ja cu uputiti zahtev FBI-u za dosije mog oca, na osnovu dekreta o slo-bodi informisanja. I nadam se da necete uticati na odlaganje, jer cemo onda mi biti neprijatelj i.'

'To je vase pravo', rece Silk. 'Ali mozda biste mogli da mi pomognete tako sto cete mi otkriti uslove iz ocevog testamenta.' 'Nismo jos otvarali testament', rekla je Nikol.

'Ali vi ste izvrsilac, kako cujem. Trebalo bi da ste se do sada uputili u uslove.'

'Sutra ispunjavamo potvrdu. Bice to javno citanje.'

'Postoji li ista sto biste mogli da mi kazete sada, a sto bi moglo da mi pomogne?' upita Silk.

'Samo to da necu ici u prevremenu penziju.'

'Pa zasto onda necete nista da mi kazete danas?'

'Zato sto ne moram', hladno je odgovorila Nikol.

'Poznavao sam vaseg oca prilicno dobro', rece Silk. 'On bi bio razumniji.'

Po prvi put Nikol ga je pogledala s postovanjem. 'To je tacno', rekla je. 'U redu. Moj otac je razdelio dosta novca pre nego sto je umro. Nama je ostavio svoje banke. Moja braca i ja smo dobili cetrdeset devet procenata, a preostao pedeset jedan procenat ide nasem rodaku, Astoreu Vajoli.'

'Mozete li mi reci nesto o njemu?' upita Silk.

'Astore je mlacfi od mene. Nikada nije bio u poslu mog oca i volimo ga zato sto je takav sarmantni otkacenjaka. Naravno, sada ga vise ne volim toliko.'

Silk je kopao po pamcenju. Nije mogao da se seti dosijea Astorea Vajole. A ipak, trebalo bi da postoji.

'Da li biste mogli da mi date njegovu adresu i broj telefona?' upitao je Silk.

'Svakako', rece Nikol. 'Ali samo cete gubiti vreme. Verujte mi.'

'Moram da razjasnim neke detalje', rece Silk kao da se izvi-njava.

'Ali otkud to da se FBI interesuje?' upita Nikol. 'Ovo je lokalno ubistvo.'

Silk hladno rece: 'Deset banaka koje je vas otac posedovao, bile su medunarodne banke. Moglo bi da bude komplikacija s protokom novca.'

'Oh, stvarno', rece Nikol. 'Onda bolje da odmah podnesem zahtev za njegovim dosijeom. Na kraju krajeva, ja sada posedu-jenvdeo tih banaka.' Sumnjicavo ga je pogledala. Znao je da ce morati da je drzi na oku.

Sledeceg dana Silk i Bokston odvezli su se do okruga Vestcester kako bi se sreli sa Astoreom Vajolom. Posumljeno imanje obuhvatalo je ogromnu kucu i tri konjusnice. Livada na kojoj se nalazilo sest konja, bila je ogradena niskom metalnom ogradom i imala je gvozdenu kapiju. Cetiri automobila i ka-mionet bili su parkirani ispred kuce. Silk je zapamtio brojeve sa dve tablice na kolima.

Starica, od svojih sedamdeset godina uvela ih je u kucu i pavela do elegantno uredene dnevne sobe, natrpene opremom za snimanje. Cetvorica mladica citala su sa notnih listova koji su se nalazili na stalcima dok je jedan od njih sedeo za klavijaturom. Bila je to profesionalna kombinacija saksofona, basa, gitare i bubnjeva.

Astore je stajao pred mikrofonom preko puta njih i pevao promuklim glasom. Cak je Silk mogao da shvati da ovakva vrsta muzike nece imati svoju publiku.

Astore je prestao da peva i obratio se posetiocima: 'Da li mozete da sacekate samo pet minuta dok zavravimo snimanje? Onda moji prijatelji mogu da se spakuju, a mi cemo imati vre-menanapretek.'

'Naravno', rece Silk.

'Posluzi ih kafom', Astore se obratio sluzavki. Silk je bio zadovoljan. Astore nije samo ponudio gest uctivosti; on ga je naredio za njih.

Ali Silk i Bokston morali su da sacekaju duze od pet minuta. Astore je snimao jednu italijansku narodnu pesmu, nevesto udarajuci po bendzu i pevao na grubom italijanskom dijalektu koji Silk nije razumeo. Bilo je prijatno slusati ga, skoro kao kad cujete sopstveni glas pod tusem.

Naposletku su ostali sami i Astore je obrisao svoje lice.

'To i nije bilo tako lose', rece, smejući se. 'Je l'da?'

Silku se odmah dopao ovaj covek. Imao je oko tridesetak godina, decacku vitalnost i delovao je kao da sam sebe ne shvata ozbiljno. Bio je, visok i dobro graden, s kretnjama jednog boksera. Njegovo tamnoputo lice bilo je lepo, mada je imalo nepravilne i ostre crte kao na portretima iz petnaestog veka. Nije odavao utisak da je razmetljiv, iako je oko vrata nosio zlatni lanac sirok pet centimetara, na kojem je visio gravirani medaljon device Marije.

'Bilo je sjajno', rece Silk. 'Snimate album za siru distribuci-ju?'

Astore se dobronamerno osmehnuo. 'Eh, kamo sreće. Nisam toliko dobar. Ali volim ove pesme i poklanjam ih svojim pri-jateljima.'

Silk je odlucio da prede na stvar. 'Ovo je samo rutinski', rece.

'Da li poznajete nekoga ko bi zeleo da naudi vasem ujaku?'

'Nikoga', rece Astore, s ozbiljnim izrazom na lieu. Silk je bio vec umoran od slusanja istih odgovora. Svi su imali neprijatelje, posebno Rejmonde Aprile.

'Vi ste nasledili vecinski ulog kapitala u bankama', rece Silk. 'Da li ste bili toliko bliski sa njim?'

'Zaista to ne razumem', rece Astore. 'Bio sam mu miljenik kada sam bio dete. Namestio mi je posao i onda kao da je zabo-ravio na mene.' * 'Kakav posao?' upitao je Silk.

'Uvozim najkvalitetnije makarone iz Italije.'
Silk ga je s nevericom pogledao. 'Makarone?'

Astore se nasmesio; navikao se vec na ovakvu reakciju. Nije to bio glamurozan posao. 'Znate kako Li Ajakoka nikada ne kaze automobili, vec uvek kaze kolal Tako, u mom poslu, mi nikada ne kazemo pasta ili spagete, mi uvek kazemo makarone.'

'I sada cete biti bankar?' upita Silk.

'Okusacu se i u tome', rece Astore.

JVada su posli, Silk upita Bokstona: 'Sta mislis?' Bokston mu se izuzetno dopadao. Verovao je u Biro, kao i on sam - da je pravedan, da je nepotkupljiv i da je mnogo efikasniji od bilo kog drugog pravnog zastupnistva. Ovi razgovori bili su delom za njegovo dobro.

'Svi su mi delovali prilicno ispravno', rece Bokston. 'Ali, zar nije tako uvek?'

Da, uvek je tako, pomislio je Silk. Onda mu je nesto sinulo. Medaljon koji je visio na Astoreovom zlatnom lancu nijednom se nije pomerio.

r oslednji razgovor Silku je bio najznacajniiji. Odrzao ga je s Timonom Portelom, mafijaskim kraljem Njujorka, jedinim koji je pored dona izbegao sudsko gonjenje posle Silkovih istraga.

Portela je upravljao svojim preduzecem iz ogromnog apartmana na vrhu zgrade ciji je bio vlasnik, a koja se nalazila na Zapadnoj Strani. Ostatak zgrade zauzimale su filijale firmi koje je on kontrolisao, a obezbedenje je bilo jako kao u Fort Noksu. Portela je obicno putovao helikopterom do svog imanja u Nju Dzerziju, sto je bilo zgodno jer se na ravnom krovu nalazio prostor za uzletanje. Njegova stopala retko su dodirivala trotoare Njujorka.

Portela je pozdravio Silka i Bokstona u svojoj kancelariji pretrpanoj foteljama, sa zidovima od stakla koji su bili neprobojni za metke i pruzali su bozanstven pogled na grad. Bio je krupan covek, odeven u besprekorno tamno odelo s blestavo belom kosuljom.

Silk je protresao Portelinu mesnatu ruku diveci se tamnoj kravati koja mu se spustala s debelog vrata.

'Kurte, kako mogu da ti pomognem?' upitao je Portela visokim tenorom koji je ispunio celu prostoriju. Ignoriseo je Bila Bokstona.

Zanima me afera Aprile', rece Silk. 'Mislio sam da mozda mias neke informacije koje bi mogle da mi pomognu.'

Velika steta, ta njegova smrt', rece Portela. 'Svi su voleli ejmonda Aprilea. Neobjasnjivo mi je ko je to mogao da uradi. oslednjih godina svog zivota Aprile je bio tako dobar covek. Kada ga je Bog uzeo, njegova dusa bila je cista.'

'Nije ga Bog uzeo', suvo rece Silk. 'Bilo je to veoma profe-sionalno odradeno naruceno ubistvo. Mora da postoji raotiv.' Portelino oko je zaigralo, ali nista nije rekao, pa je Silk nastavio. 'Bill ste kolege tolike godine. Sigurno znas nesto. Sta je s nje-govim necakom koji je nasledio banke?'

'Don Aprile i ja poslovali smo zajedno pre mnogo godina', rece Portela. 'Ali kada se Aprile povukao mogao je isto tako on mene da ubije. Cinjenica da sam ziv dokazuje da nismo bili neprijatelji. O njegovom rodaku ne znam nista, osim da je umet-nik. Peva na svadbama, malim zabavama, cak i u nekim manjim nocnim klubovima. Jedan od onih mladih ljudi koji se dopada starcima poput mene. A prodaje i dobre makarone iz Italije. Svi moji restorani ih koriste.' Zastao je i uzdahnuo. 'Uvek je mis-terija kada ubiju tako velikog coveka.'

'Znas da cemo ti bid zahvalni na pomoci', rece Silk.

'Naravno', rece Portela. 'FBI uvek igra posteno. Znam da ce se moja pomoc ceniti.'

Uputio je Silku i Bokstonu topli osmeh, koji je pokazao prave, skoro savrsene zube.

Na povratku u kancelariju, Bokston rece Silku: 'Procitao sam dosije tog tipa. Do guseje u porno filmovima i drogi, a i ubica je. Kako to da ga nikada nismo uhvatili?'

'Nije on toliko los kao vecina ostalih', rece Silk. 'A i jednog dana cemo ga vec scepiti.'

Kurt Silk je naredio elektronski nadzor domova Nikol Aprile i Astorea Vajole. Lokalni federalni sudija izdao je potreb-ne naloge. Ne zato sto je Silk bio zaista sumnjicav - samo je zeleo da bude siguran. Nikol je bila rodeni buntovnik, a Astore je izgledao kao suvise dobar da bi bio istinit. Bilo je nemoguće prisluskivati Valirijusa, posto je njegov dom bio na tlu Vest Pointa.

Silk je saznao da su konji na Astoreovoj livadi bili njegova strast. Cetkao je i timario jednog pastuva svakog jutra pre nego sto bi ga izveo napolje. Sto i ne bi bilo tako lose, samo da nije jahao obucen u kompletno odelo engleske kraljevske konjice, crveni kaputic i sve ostalo, ukljucujuci i crnu lovacku kapu od jelenske koze.

Bilo mu je tesko da poveruje da je Astore bio toliko bespo-mocan da se nasao kao meta trojici pljackasa u Central Parku. Izgledalo je da je uspeo da pobegne, ali policijski izvestaji bili su nejasni u opisivanju sta se zapravo dogodilo pljackasima.

Uve nedelje kasnije Silk i Bokston mogli su da preslusaju trake koje su postavili u kuci Astorea Vajole. Glasovi su pri-padali Nikol, Markantoniju, Valirijusu i Astoreu. Tek na traci postali su stvarni; odbacili su svoje maske.

'Zasto su morali da ga ubiju?' upitala je Nikol, glasom koji je razdirala tuga. Nije bilo nimalo hladnoce koju je pokazala pred Silkom.

'Mora da postoji razlog', tiho rece Valirius. Njegov glas bio je mnogo nezniiji kada je razgovarao sa svojom porodicom. 'Nikada nisam imao nikakve veze sa poslom starog, tako da se za sebe ne plasim. Ali sta je s vama?'

Markantonio mu se podrugljivo obratio; ocigledno da mu se brat nije svidao. 'Val, stari ti je sredio mesto u Vest Pointu jer si bio mlakonja. Hteo je da malo ocvrnsnes. Onda ti je pomogao u prekomorskoj obavestajnoj sluzbi. Znaci da jesi u ovome. Svidala mu se ideja da budes zapovednik. General Aprile -svidalo mu se kako to zvuci. Ko zna koje je sve veze potegao.' Njegov glas je zvucao mnogo energicnije, strastvenije na traci, nego u prirodi.

Nastala je duga pauza i onda Markantonio rece: 'I naravno, pomogao je i meni da startujem. Isfmansirao je moju produ-centsku kucu. Velike agencije za talente dale su mi sansu s nji-hovim zvezdama. Slusajte, mi nikada nismo bili u njegovom zivotu, ali on je stalno bio u nasim. Nikol, stari te je postedeo deset godina placanja dugova tako sto te je zaposlio u advokatskoj firmi. A ti Astore, sta mislis ko ti je obezbedio Police za makarone u supermarketima?'

Odjednom, Nikol je bila besna. 'Tata mi je mozda pomogao a prodem kroz vrata, ali jedina odgovorna za moj uspeh u mojoj karijeri sam ja sama. Morala sam da se borim s onim ajku-lama iz firme za sve sto sam stekla. Uostalom, ja sam ta koja mora osamdeset sati nedeljno da cita izmedu redova.' Zastala je, glas joj je sada postao hladan. Mora da se tada okrenula Astoreu. 'A ono sto mene zanima je, zasto te je tata postavio da rukovodis bankama. Sta, do davola, ti imas s tim?'

Astoreov glas je zvucao bespomocno kao da se izvinjava. 'Nikol, nemam pojma. Ja ovo nisam trazio. Imam svoj posao i obozavam da pevam i jasem. Na kraju, ovo je ispalo dobro po vas. Ja moram da odradim sav posao, a profit se jednako deli izmedu nas cetvoro.'

'Ali ti sve kontrolises, a ti si samo rodak', rece Nikol. Dodala je sarkasticno: 'Mora da je bas voleo tvoje pevanje.'

Valirius rece: 'Hoces li pokusati da vodis banke sam?'

Astore je zvucao uzasnuto: 'Oh, ne, ne, Nikol ce mi dati listu s imenima; predsednik izvrsnog odbora ce to raditi.'

Nikol je bila frustrirana i na ivici placa. 'Jos ne razumem zasto tata nije naimenovao mene. Zasto?'

'Zato sto nije zeleo da bilo koje dete ima prednost u odnosu na drugu decu', rece Markantonio.

Atore tiho rece: 'Mozda i da bi vas zastitio od opasnosti.'

'Kako vam se cini onaj federalac koji nam se predstavlja kao nas najbolji prijatelj?' upita Nikol. 'Proganjao je tatu godinama, a sada zamislja da cemo da mu ponudimo sve nase porodicne tajne na tanjiru. Kakav bednik.'

Silk je osetio da crveni. Nije to zaslužio.

Valirius rece: 'On obavlja svoju duznost, a to nije lak posao. Mora da je veoma inteligentan. Poslao je mnogo ocevih pri-jatelja u zatvor. I to na dug period.'

'Izdajnici, dousnici', Nikol je rekla s nipodastavanjem. 'A one RIKO zakone primenjuju vrlo selektivno. Po tim zakonima mogli bi da posalju pola nasih politicara u zatvor, kao i vecinu s liste "Pet stotina najbogatijih"

'Nikol, ti si advokat jedne korporacije', rece Markantonio. 'Prekini da kenjas.'

Godisnja lista pet stotina najvećih industrijskih korporacija u Sjedinjenim Drzavama (prim, prev.)

Astore zamisljeno rece: 'Gde li samo agenti FBI-a pronalaze ta ustogljena odela? Da li postoji specijalni krojac pri FBI-u?'

'Fazon je u tome kako ih nose', rece Markantonio. To je tajna. Ali na TV-u nikada ne mozemo do kraja da pogodimo osobu kao sto je Silk. Potpuno iskren, potpuno posten, castan u svakom pogledu. Ipak, nikad mu ne verujes.'

'Mark, zaboravi svoje lazne televizijske drame', rece Valirius. 'Nalazimo se u opasnoj situaciji i postoje dva velika pitanja. Zasto i ko? Zasto je tata ubijen? Zatim, ko bi to eventu-alno mogao da bude? Svi kazu da nije imao neprijatelje i nista sto bi neko mogao da zeli.'

'Podnela sam zahtev da pregledam tatin dosije u Birou', rece Nikol. 'To bi moglo da nas uputi u nekom smeru.'

'Zbog cega?' Markantonio upita. 'Nista ne mozemo da uci-nimo po torn pitanju. Tata bi zeleo da sve zaboravimo. Trebalo bi da to prepustimo nadleznima.'

Nikolin glas bio je pun prezira. 'Znaci da nas boli uvo da saznamo ko nam je ubio oca? Sta ti mislis Astore? Da li se i ti slazes s tim?'

Astoreov glas bio je mekan, razlozan. 'Sta mi tu mozemo? Voleo sam vaseg oca. Zahvalan sam sto je u svom testamentu bio tako velikodusan prema meni. Ali, hajde da sacekamo i vidimo sta ce se desavati. U stvari, meni se Silk dopada. Ako ima sta da se nade, on ce naci. Svi mi imamo udobne zivote, pa zasto bismo ih komplikovali?' Zacutao je, pa nastavi: 'Slusajte, moram da pozovem jednog od mojih dobavljacka, tako da cu da krenem. Ali vi mozete da ostanete ovde i razgovarate.'

Nastupila je duga tisina na traci. Silk nije mogao da se odupre simpatijama koje je osetio prema Astoreu i odbojnosti prema ostalima. Ipak, bio je zadovoljan. Ovo nisu bili opasni ljudi; nece mu praviti probleme.

'Volim Astorea', cuo se Nikolin glas. 'Bio je bliskiji s ocem nego bilo ko od nas. Ali on je takav zanesenjак. Mark, moze li 'n uopste nesto da uradi s tim pevanjem?'

Markantonio se nasmejao. 'U nasem poslu vidamo hiljade takvih kao sto je on. On ti je kao fudbalska zvezda u maloj srednjoj skoli. Zabavan je, ali nema ono sto mu je potrebno. Sa druge strane, ima dobar posao u kome uziva, pa onda, sto da ne?'

'Vecinski je vlasnik banaka s milijardama dolara - i to je sve sto mi imamo, a sve sto njega zanima jeste pevanje i jahanje', rece Nikol.

Valirius rece skruseno s dozom humora: 'Sjajno skrojeno, ali ima lose sediste.'

Nikol rece: 'Kako je tata mogao da uradi?'

'Napravio je dobar posao s tim makaronama', rece Valirius.

'Moramo da zastitimo Astorea', rece Nikol. 'Suvisе je fin da bi vodio banke i suvisе pun poverenja da bi imao posla sa Silkom.'

Kada se traka zavrсила Silk se okrenuo Bokstonu. 'Sta mis-lis?' upitao je. 'Oh, kao i Astore, mislim da si sjajan momak', rece Bokston.

Silk se nasmeja. 'Ne, mislim, da li su ovi ljudi moguci osum-njiceni za ubistvo?'

'Ne', rece Bokston. 'Prvo, njegova su deca i, drugo, nemaju iskustva.'

'Ipak, pametni su', rece Silk. 'Postavljaju prava pitanja. Zasto?'

'Pa, to nije nasa stvar', rece Bokston. 'Ovo je lokalno, ne federalno. Ti mozda vidis vezu?'

'Medunarodne banke', rece Silk. 'Ali nema smisla razbaci-vati se vise parama Biroa; obustavi sva telefonska prisluskivanja.'

Jvurt Silk voleo je pse jer nisu mogli da kuju zavere. Nisu mogli da sakriju neprijateljstvo, a nisu bili ni lukavi. Nisu lezali nocu budni, planirajuci kako da opljackaju ili ubiju druge pse. Podmuklost je bila izvan njihovog domasaja. Imao je dva nemacka ovcara koji su mu cuvali dom i setao ih je nocu kroz obliznju sumu potpuno siguran i pun poverenja.

Kada je te veceri stigao kuci, bio je zadovoljan. Nije bilo opasnosti u ovom slucaju, ne od donove porodice. Nece biti krvave osvete.

Silk je ziveo u Nju Dzerziju sa zenom koju je voleo i deseto-godisnjom cerkom koju je obozavao. Njegova kuca bila je opremljena odlicnim zastitnim alarmom, ukljucujuci i dva psa. Drzava je sve placala. Njegova zena odbila je da nauci da koristi pistolj, tako da se oslanjao na anonimnost. Njegovi susedi kao i njegova cerka mislili su da je advokat (sto i jeste bio). Silk je uvek zakljucavao svoj pistolj, metke i identifikaciju Biroa kad je bio kod kuce.

Nikada nije isao svojim automobilom do zeleznice stanice kada je odlazio u grad. Sitni lopovi mogli bi da mu ukradu radio iz kola. Kada je stigao u Nju Dzerzi pozvao je zenu mobilnim telefonom i dosla je da ga poveze. Bila je to petominutna voznja do kuce.

Veceras ga je Dzordzet veselo poljubila u usta; bio je to topli dodir usana. Njegova cerka Vanesa, neverovatno zivahno dete, bacila mu se u zagrljaj. Dva psa su veselo, ali uzdrzano skaku-tala oko njega. Svi su se udobno smestili u velikom Bjuiku.

Ovo je bio taj deo zivota koji je Silk tako cenio i cuvao. Sa svojom porodicom osecao se sigurno, u mini. Njegova zena ga je volela, znao je to. Divila se njegovom karakteru, tome sto je obavljao posao bez zlobe ili namestaljki, s osecanjem pravde prema svojim kolegama bez obzira koliko su bili iskvareni. Cenio je njenu inteligenciju i verovao joj je dovoljno da bi mogao da razgovara s njom o poslu. Ali, naravno, nije mogao sve da joj govori. Ona je bila zauzeta svojim poslom, pisanjem o poznatim zenama iz proslosti, predavanjima etike na lokalnom koledzu, kao i borbom za ostvarenje nekih drustvenih ciljeva.

Silk je posmatrao svoju zenu kako priprema veceru. Njena lepota oduvek ga je opcinjavala. Gledao je kako Vanesa postav-Ija sto, imitirajuci majku, pokusavajući cak i da hoda tim gra-cioznim baletskim pokretima. Dzordzet nije zelela zenu koja bi joj odrzavala kucu, pa je svoju cerku podizala tako da bude sarnostalna. U svojoj sestoj godini, Vanesa je vec sama na-mestala svoj krevet, sredivala svoju sobu i pomagala majci u kuhinji. Kao i uvek, Silk se pitao zasto ga zena voli, osecajuci se blagoslovenim zbog toga.

Kasnije, posto su smestili Vanesu u krevet (Silk je proverio zvono kojim bi ona pozvonila ako bi joj nesto trebalo), otisli su u svoju spavacu sobu. A onda, po vec poznatom scenariju, Silk je, kao u verskom zanosu, osetio uzbuđenje kada se njegova zena svukla. Zatim su se njene krupne sive, pametne oci, pomu-tile strascu. Nakon toga, usnula na njegovom ramenu. Drzala ga je za ruku koja ce je voditi kroz snove.

Silk ju je upoznao kada je istrazivao levicarske organizacije na koledzu sumnjajuci na neka manja teroristicka delovanja. Bila je politicki aktivista i predavala je istoriju na malom koledzu u Nju Dzerziju. Njegova istraga potvrdila je da je ona bila samo liberal i da nije imala dodira s ekstremnim levicarskim grupama. To je Silk i napisao u svom izvestaju.

AH dok ju je ispitivao u svojoj istrazi, bio je zatecen njenim potpunim nedostatkom predrasuda i neprijateljstva prema njemu kao agentu FBI-a. Stavise, izgledala je kao da je njegov posao zanima, kao i to kako se on osecao u vezi njega i sto je bilo jos neverovatnije, on joj je iskreno odgovarao: jednostavno, bio je jedan od cuvara drustva koje ne bi moglo da opstane bez nekih propisa. Dodao je polusaljivo da je on bio stit izmedu nje i onih koji b*e progutali zbog sopstvenih htenja.

Udvaranje je kratko trajalo. Vencali su se brzo, kako se nji-hov zdrav razum ne bi mesao s njihovom ljubavlju, jer su oboje bili svesni cinjenice da se skoro u svemu razlikuju. On se nije slagao ni sa jednim njenim uverenjem; kada je u pitanju bio njegov svet, ona je bila nevina. Ona definitivno nije delila njegovu duboku naklonost prema Birou. AH slusala je njegove zalo-pojke; mrzeo je blacenje imena sveca Biroa, Dz. Edgara Huvera. 'Predstavili su ga kao kabinetskog homoseksualca i reak-cionarnog fanatika. On je zapravo bio predan covek koji samo nije razvio liberalnu svest.' Rekao joj je: 'Pisci ismevaju FBI kao da je Gestapo ili KGB. AH mi nikada nismo pribegavali mucenjima i nikada nikome nismo pravili namestaljke - za raz-liku od Njujorske policije, na primer. Nikada nismo podmetali lazne dokaze. Deca na koledzima izgubila bi svoju slobodu da nije bilo nas. Desnicari bi ih unistili, jer oni su ti koji su toliko politicki zatucani.'

Njegova strast izmamila joj je osmeh. Bila je dirnuta.

'Ne ocekuj da se ja promenim', rekla mu je smeseci se. 'A ako je istina to sto kazas, mi se necemo svadati.'

'Ne ocekujem da se promenis', rece Silk. 'I ako FBI bude uticao na nas odnos, potrazicu drugi posao.' Nije morao da joj kaze kakva bi to zrtva bila za njega.

AH koliko ljudi moze da kaze da je zaista srecno, da pozna-ju jedno ljudsko bice kome mogu bezgranico da veruju? Zbog toga je utehu potrazio u zastiti njenog duha i tela, kao i u odano-sti prema njoj. Mogla je da oseti njegovu napetost svake sekunde u toku dana zbog brige za njenu sigurnost i zivot.

Silku je ona uzasno nedostajala kada je odsustvovao zbog obuke na kursevima. Nikada nije bio u iskusenju zbog druge zene, jer nikada nije zeleo da joj radi iza lecta. Radovao se svakom povratku svojoj zeni, njenom pouzdanom osmehu, njenom spremnom telu, dok ga je cekala u spavacoj sobi, naga, ranjiva, puna razumevanja za njegov posao - blagoslovu svog zivota.

Ipak, sreca mu je bila pomucena zbog tajni koje je morao da krije od nje, ozbiljne slozenosti njegovog posla, njegovih sa-znanja o svetu koji je bio kao zagnojena rana gde su zli ljudi i zene bili gnoj, mrlje ljudskog roda koje su se prosirivale i na njegov mozak. Bez nje, jednostavno ne bi imalo smisla ziveti.

Jednom je, davno, jos obuzet strahom od tolike sreće, uradio nesto cega se zaista stideo. Prisluskivao je svoj rodni dom, sni-majuci svaku rec koju je njegova zena izgovarala, a onda u podrumu preslusavao trake. Slusao je svaku promenu boje glasa. I polozila je test; nikada nije bila pakosna, nikada sitnicava ili neverna. Radio je to godinu dana.

To sto ga je volela bez obzira na mane, zivotinjsku lukavost, njegovu potrebu da goni druga ljudska bica Silku je izgledalo kao cudo. Bio je u stalnom strahu da ce ona otkriti njegovu pravu prirodu i da ce ga se onda gnusati. Osim toga i na svom poslu postao je zakeralo i sticao je svoju reputaciju radeci posteno.

Dzordzet nikad nije sumnjala u njega. Dokazala je to kada su jednog dana zajedno sa jos dvadeset gostiju bili na veceri u direktorovoj kuci; bilo je to poluzvanicno okupljanje i bila je cast prisustvovati.

U jednom trenutku tokom veceri, direktor se nasao nasamo sa Silkom i njegovom zenom. Obratio se Dzordzeti: 'Koliko sam shvatio, vi ste ukljuceni u mnoge aktivnosti liberala. Postujem vase pravo da tako i cinite, naravno. Ali mozda ne shvatate dovoljno da bi to vase angazovanje moglo da naskodi Kurtovoj karijeri u Birou?'

Dzordzet se nasmesila direktoru i ozbiljno mu odgovorila: 'Poznato mi je i to bi bila greska Biroa i njihov neuspeh. Naravno, ako bi to postao preveliki problem, moj suprug bi pod-neo ostavku.'

Direktor se okrenuo Silku s izrazom iznenadenja na lieu. 'Da li je to istina?' upitao je. 'Dali biste ostavku?'

Silk se nije dvoumio. 'Da, istina je. Podnecu zahtev sutra ako zelite.'

Direktor se nasmejao. 'Oh, ne', rekao je. 'Ne nailazimo cesto na Ijude kao sto ste vi.' Zatim je uputio Dzordzet prodoran aris-tokratski pogled. 'Ogromna privrzenost zeni moze biti poslednje utocist* postenog coveka', rekao je.

Svi su se nasmejali iznudenom duhovitoj primedbi kako bi pokazali svoju dobru volju.

Cetvrto poglavlje

1 okom pet meseci nakon donove smrti, Astore je bio zauzet susretima s nekim od donovih starih penzionisanih kolega, pre-duzimajući mere kako bi zaštitio donovu decu od neprijatnosti i istrage koja je trebalo da utvrdi pod kojim okolnostima je doslo do njegovog ubistva. Ali pre svega morao je da pronade razlog za tako drsko i svirepo delo. Ko je izdao naredenje da se ubije don Aprile? Znao je da mora da bude veoma oprezan.

Astore se prvo sastao sa Benitom Kraksijem u Cikagu.

Kraksi se povukao iz ilegalnih operacija deset godina pre dona. Bio je to covek koji je bio veliki konsiljeri* samog nacionalnog komiteta Mafije i poznavao je do u detalje strukturu svih Porodica u Sjedinjenim Drzavama. Bio je prvi koji je primetio opadanje moci velikih Porodica, predviđajući njihovu propast. Zbog toga se mudro povukao kako bi radio na berzi, gde se prijatno iznenadio otkrivši da može da ukrade isto toliko novca, ali bez ikakvog rizika od zakonske kazne. Don je dao Astoreu Kraksijevo ime kao jednog od ljudi sa kojima bi trebao da se posavetuje, ako bude potrebno.

Kraksi je imao sedamdeset godina i ziveo je s dva telohra-nitelja, soferom i mladom Italijankom koja je bila i kuvarica i domacica, a bilo je glasina, i njegova partnerka u seksu. Bio je odlicnog zdravlja, jer je ziveo skromnim zivotom; jeo je izbirlji-Vo i pio samo ponekad. Za dorucak ciniju voca i sira; za rucak oinlet ili supu od povrca; uglavnom mahunarke i zelenis; za veceru govedu ili jagnjecu sniclu i veliku salatu s lukom, para-ajzom i zelenom salatom. Pusio je samo jednu cigaru dnevno, posle vecere, uz kafu i liker od anisa. Trosio je svoj novac velikodusno, ali mudro. Takode, bio je oprezan kome daje savete. Jer je covek koji daje pogresan savet omrazen koliko i neprijatelj.

Ipak, prema Astoreu bio je ljubazan, buduci daje Kraksi bio jedan od mnogih velikih duznika dona Aprilea. Don je bio taj koji je stitio Kraksija kada se ovaj povukao - sto je bio rizican korak u torn poslu.

Sastali su se za doruckom. Bilo je cinija s vocem - blistave zute kruske, crvenkastomede jabuke, cinija jagoda velikih skoro kao limunovi, belo grozde i tamno crvene tresnje. Veliki kolut sira lezao je na drvenoj dasci kao odlomljeni deo zlatne stene. Domacica ih je poslužila kafom i likerom, a zatim isceznula.

'Elem, mladicu', rece Kraksi. 'Ti si zastitnik koga je don Aprile izabrao.' 'Da', rece Astore.

'Znam da te je pripremao za zadatak', rece Kraksi. 'Moj stari prijatelj uvek je gledao unapred. Posavetovali smo se oko toga, ^am da si sposoban. Ostaje pitanje, da li si voljan?'

Astoreov osmeh je osvajao, njegova naklonost bila je iskrena. 'Don mi je spasao zivot i dao mi sve sto imam', rekao je. 'Ja sam onakav kakvim me je on stvorio. I zavetovao sam se da cu stititi porodicu. Ako Nikol ne postane partner u pravnoj firmi, ako Markantonijeva televizijska kuca propadne, ako se nesto dogodi Valirijusu, oni ce i dalje imati banke. Imao sam srecan zivot. Razlog zbog kojeg imam ovaj zadatak cini me tuznim. Ali, dao sam donu rec i moram da je odrzim. Ako to ne ucinim, u sta da verujem do kraja svog zivota?'

Poneki trenuci njegovog detinjstva promicali su mu pred ocima, trenuci velike radosti za koju je osecao zahvalnost. Scene kada je kao decak bio s ujakom na Siciliji, setnje kroz brdovite predele, price koje je don ispredao. Mastao je tada o drugacijem vremenu, u kojem je pravda mogla da bude zadovoljena, odanost postovana, a dobri i mocni ljudi cinili velika dela. U torn trenutku nedostajali su mu i don i Sicilija.

'Dobro', rece Kraksi, prekidajući Astoreovo sanjarenje i vraćajući ga u sadasnost. 'Bio si prisutan. Sve mi opisi.' Astore je to i uradio. 'I siguran si da su obojica strelaca bili levoruki?' upitao je Kraksi.

'Jedan sigurno, a verovatno i drugi', rece Astore.

Kraksi je polako klimao glavom, izgubljen u mislima. Posle duge pauze, pogledao je u Astorea i rekao: 'Mislím da znam ko su bile ubice. Ali ne treba pre nagljivati. Mnogo je vaznije da saznamo ko ih je zaposlio i zasto. Moraces da

budes veoma oprezan. Dakle, dosta sam razmisljao o ovome. Najverovatniji osumnjiceni je Timona Portela. Ali zbog cega i kome je trebalo da se dodvori? Elem, Timona je oduvek bio brzoplet. Ali ubistvo dona Aprilea bio je veoma rizican poduhvat. Cak se i Timona pribojavao dona, u poslu ili van njega.'

'Dakle, evo mog zakljucka o ubicama. Oni su braca koja zive u Los Angelesu i najsposobniji su u celoj zemlji. Nikada ne pricaju. Malo njih cak zna da su blizanci. I obojica su levoruki. Smeli su i rodeni su borci. Opasnost ih je privukla, a nagrada mora da je bila ogromna. Takode, morali su da imaju neka uveravanja - da nadlezne vlasti nece voditi slucaj do suda. Cudno mi je sto nije bilo pripadnika policije i federalne pris-motre na miropomazanju u katedrali. Naposletku, don je i dalje bio meta FBI-a, cak i kada se povukao.'

'Dakle, prihvati da je sve sto sam rekao samo teorija. Moraces da istrazujes i da to potvrdis. A onda, ako sam u pravu, moras da napadnes svom snagom.'

'Jos jedna stvar', rece Astore. 'Da li su donova deca u opas-nosti?'

Kraksi slegnu ramenima. Pazljivo je ljustio koru sa zlataste kruske. 'Ne znam', rece. 'Ali nemoj biti previse ponosan da ih zarnolis za pomoc. Ti jesi, bez pogovora, izlozen opasnosti. Dakle, ovo ti je moj predlog: dovedi svog gospodina Prajora iz Londona da upravlja bankama. On je izuzetno strucan u svakom Pogledu.'

'A Bjanko sa Sicilije?' upita Astore.

'Nek' ostane tamo', rece Kraksi. 'Kada budeš malo napre-dovao, ponovo cemo se sastati.'

Kraksi je sipao liker od anisa u Astoreovu kafu. Astore uzdahnu. 'Sve mi je tako cudno', rekao je. 'Nikada nisam ni sa-njao da cu morati da radim u ime dona, velikog dona Aprilea.'

'Ah, pa', rece Kraksi. 'Zivot mladih nemilosrdan je i tezak.'

Ljvadeset godina Valirius je ziveo u vojno-obavestajnom svetu, ne u nekom izmisljenom, kao njegov brat. Izgleda da je naslucivao sve sto ce mu Astore reci, pa je i reakcija bila u skladu s tim - bez iznenadenja.

'Treba mi tvoja pomoc', rece Astore. 'Mozda ces morati da prekrasis neka od svojih strogih pravila ponasanja.'

Valirius hladno rece: 'Konacno pokazujes svoje pravo lice. Pitao sam se koliko dugo ce ti trebati.'

'Ne znam na sta mislis', rece Astore, donekle iznenaden. • 'Mislim da je smrt tvog oca bila zavera Njujorske policije i FBI-a. Misli ako hoces da izmisljam, ali to je ono sto sam ja cuo.'

'Nije nemoguće', rece Valirius. 'Ali ja ovde na svom poslu nemam pristup tajnoj dokumentaciji.'

'Ali sigurno imas prijatelje', rece Astore. 'U obavestajnim sluzbama. Mozes da im postavis izvesna pitanja.'

'Ne moram ja da postavljam nikakva pitanja', rece Valirius, smeseci se. Tracare k'o zene. To "moram da znam" je sranje. Imas li ti uopste ideju sta juris?'

'Bilo kakvu informaciju o ubicama tvog oca.' rece Astore.

Valirius se zavalio u svoju stolicu, puseci cigaru, svoj jedini porok. 'Nemoj da me zajebavas, Astore', rekao je. 'Da ti kazem nesto. Sve sam izanalizirao. Moglo bi to da bude delo bandi koje su htele odmazdu ili osvetu.'

A razmisljao sam o tebi kao o vecinskom vlasniku banaka. Stari je uvek imao plan. Ovako sam ja to shvatio. Don te je postavio na mesto glave porodice. Sta proizilazi iz toga? Da si obucen, da si njegov agent koji stupa u akciju samo u kriznim situacijama. Postoji praznina od jedanaest godina u tvom zivotu i tvoja maska je suvise dobra da bi bila istinita - pevac amater, dzokej iz hobija? I

taj zlatni lanac koji uvek nosis je sumnjiv.' Zastao je, duboko udahnuo i rekao: 'Kako ti se cini ta analiza?'

'Veoma dobra', rece Astore. 'Nadam se da si je zadržao za sebe.'

'Naravno', rece Valirius, 'ali iz toga sledi da si ti opasan covek. I da ces, prema tome, preduzeti najstroze mere. Samo da te upozorim: tvoja maska je providna; vrlo uskoro bice proval-jena. A sto se moje pomoci tice, zivim veoma dobro i protivim se svemu sto mislim da ti jesi. Zato je moj odgovor za sada ne. Necu ti pomoci. Ako se stvari promene, javicu ti se.'

I telohraniteljka je uvela Astorea u Nikolinu kancelariju. Nikol ga je zagrlila i poljubila. Jos joj se dopadao; njihova ne-srecna mladalacka ljubav nije ostavila duboke ozirjke.

'Moram da razgovaram sa tobom u cetiri oka', rece Astore.

Nicol se okrenula ka svojoj telohraniteljki. 'Helen, mozes li da nas ostavis nasamo? S njim sam bezbedna.'

Helen je odmerila Astorea. Urezivala je sebe u njegovu svest i uspela je. Kao i Silk, Astore je zapazio njeno neverovatno pouzdanje - onakvo kakvo srecemo kod kartarosa koji krije keca u rukavu ili osobe koja drzi sakriveno oruzje. Pogledao je da vidi gde bi mogla da ga skriva. Uske pantalone i blejzer isticali su njenu impresivnu gradu - tu nije bilo pistolja. Onda je primetio prorez na nogavici. Nosila je zglobnu futrolu sto i nije bilo tako pametno. Nasmesio joj se dok je odlazila, ne stedeci svoj sarm. Uputila mu je bezizrazajan pogled. 'Ko je nju regrutovao?' upita Astore.

'Moj otac', rece Nicol. 'Ispalo je odlicno. Zapanjuje je kako sreduje lopove i zenskarose.'

'Mogu da se kladim', rece Astore. 'Da li si uspela da dodes do dosijea starog iz FBI-a?'

'Da', rece Nicol. 'I to je najuzasnija lista nedokazanih tvrd-nj' koju sam ikada procitala. Prosto im ne verujem i nikada nece dokazati nijednu od njih.'

Astore je znao da bi don zeleo da on porekne istinu. 'Hoces li mi dati dosije na nekoliko dana?' upitao je.

Nicol ga je prostrelila advokatskim, hladnim pogledom. 'Mislim da ne treba sada da ga vidis. Zelim da izvršim njegovu analizu, istaknem sta je prioritarno i onda cu ti ga dati. Zapravo, nema nicega sto bi ti pomoglo. Mozda ti i moja braca ne bi tre-balo ni da ga vidite.'

Astore ju je zamisljeno pogledao, a onda se nasmesio. TolikojelosT

'Dopusti da ga prvo ja proucim', rece Nicol. 'Federalci su takvi govgnari.'

'Slazem se sa svim sto kazes. Zapamti samo, ovo je opasan posao. Pazi na sebe.'

'Hocu', rece Nicol. 'Imam Helen.'

'I ja sam tu ako ti zatrebam.' Astore je stavio ruku na Nikolino rame ne bi li je umirio i za trenutak ga je pogledala s takvom ceznjom da mu je bilo neprijatno. 'Samo pozovi.'

Nicol se nasmesila. 'Hocu. Ali, okej sam. Stvarno.' Stavise, radovala se veceri s neverovatno sarmantnim i atraktivnim diplomatom.

U svojoj luksuznoj kancelariji sa sest televizijskih ekrana, Markantonio Aprile je imao sastanak s direktorom najmocnije marketinske agencije u Njujorku. Ricard Harison je bio visok, aristokratskog izgleda, savrseno odeven, s drzanjem bivseg manekena, ali sa zestinom paravojnog komandanta.

Na Harisonovom krilu nalazila se mala kutija s video kasetama. S potpunim samopouzdanjem, bez trazanja dozvole, otisao je do videa i ubacio jednu od kaseti.

'Gledaj ovo', rekao je. 'Nije jedan od mojih klijenata, ali mislim da je svejedno neverovatno.'

Kaseta je prikazivala reklamu za Americku picu ciji je ulicni prodavac bio je Mihail Gorbacov, bivsi predsednik SSSR-a. Gorbacov je prodavao tiho, dostojanstveno, ne govoreci nista, samo hraneci svoje unuke picom, dok su okupljeni ljudi izrazavali svoje divljenje.

Markantonio se nasmesio Harisonu. 'Pobeda za slobodni svet', rekao je. 'Pa sta?'

'Bivsi voda SSSR-a, a sada najobicniji lakrdijas koji radi reklamu za jednu kompaniju koja pravi Americku picu. Zar to nije zaprepascujuce? A cujem da su mu platili samo pola mi-liona.'

'U redu', rece Markantonio. 'Ali zasto?'

'Zasto iko radi nesto tako ponizavajuce?' rece Harison. 'Ocajnicki mu je potreban novae.'

I odjednom se Markantonio setio svog oca. Don bi osecao takav prezir prema coveku koji je upravljao tako velikom zemljom, a nije uspeo da obezbedi fmansijsku sigurnost svojoj porodici. Don Aprile bi mislio da je on najveca budala.

'Korisna lekcija iz istorije i ljudske psihologije', rece Markantonio. 'Ali ponavljam, pa sta?'

Harison je potapsao svoju kutiju s kasetama. 'Imam jos toga, a vec naslucujem opiranje. Ove su malo skakljivije. Ti i ja radi-mo vec dugo. Hocu da se uverim da ces pustati ove reklame na svojoj televiziji. Ostalo ce neizbezno uslediti.' 'Ne mogu ni da zamislim', rece Markantonio.

Harison je ubacio drugu kasetu i objasnio. 'Otkupili smo prava da koristimo pokojne slavne licnosti u nasim reklamama. Steta je da poznati pokojnici prestanu da funkcionisu u nasem drustvu. Mi hocemo to da promenimo i vratimo im nekadasnju slavu.'

Pustio je kasetu. Bilo je nekoliko uzastopnih snimaka Majke Tereze dok je pomagala siromasima i bolesnima u Kalkuti, gde je po navici casne sestre, pokrivala umiruce. Jos jedan njen snirnak dok je primala Nobelovu nagradu za mir, njeno jedno-stavno lice zracilo je, a njena sveta poniznost bila je tako dirlji-va. Onda snimak kako zahvata supu iz ogromnog kazana siromasima na ulici. Svi snimci bili su crno-beli.

Odjednom slika se ispunila bojom. Bogato odeveni covек dolazi do kazana s praznom cinijom. Obraca se prelepoj devoj-ci: 'Mogu li da dobijem malo supe? Cujem da je divna.' mu se blistavo osmehuje i sipa malo supe u njegovu ju. On je pije i izgleda kao da je u ekstazi.

Sledeca scena je u supermarket i prikazuje celu jednu policu s konzervama supe etiketirane kao "Kalkuta." Cuje se glas spikera koji objasnjava, "Kalkuta supe, udahnuju zivot i bogatima i siromasima. Svako moze da uziva u dvadeset razlicitih ukusa ove izvanredne supe. Originalni recept Majke Tereze.'

'Mislím da je ovo odradeno s merom i ukusom', rece Harison. Markantonio podize obrve.

Harison je ubacio jos jednu kasetu. Divan snimak Princeze Dajane u njenoj vencanici ispunio je ekran; usledilo je jos neko-liko njenih snimaka u Bakingemskoj Palati. Onda pies s Princom Carlsonom, dok je bila okruzena svojom kraljevskom svitom koja se uzbudeno kretala po dvorani.

Glas najavljuje: 'Svaka princeza zasluzuje princa. Ali ova princeza imala je tajnu.' Mlada manekenka drzi elegantnu kristalnu bocicu parfema, jasno oznacene marke. Glas nastavlja: 'Jednom kapljicom Pricezinog parfema i vi mozete uhvatiti svog princa, a da nikad ne morate da brinete zbog svog vaginalnog mirisa.'

Markantonio je pritisnuo dugme na svom stolu i ekran se lacrneo. Harison rece: 'Cekaj, imam jos'

Markantonio je odmahnuo glavom. 'Ricarde, ti si neverovat-no kreativan i neverovatno bezosecajan. Ove reklame se nikada nece prikazivati na mojoj televiziji.'

Harison se pobunio: 'Ali delovi prihoda odlazice u dobrotvorne svrhe - a to je vec pristojno. Nadao sam se da ces ti preuzeti stvar. Mi smo dobri prijatelji, na kraju krajeva.'

'I jesmo', potvrdio je Markantonio. 'Ali, ipak, odgovor je ne.'

Harison je odmahnuo glavom i polako vratio kasete u kutiju. Markantonio upita smeseći se: 'Usput, kako je prosao Gor-bacovljevi spot?'

Harison slegnu ramenima. 'Lose. Bedni kuckin sin nije mogao cak ni picu da proda.'

Klark Antonio je završio ostale poslove i pripremao se za svoje vecernje obaveze. Veceras je morao da ide na dodelu Emmy-ja. Njegova televizija imala je tri velika stola za svoje predstavnike i zvezde kao i nekoliko nominacija. Bio je u prat-nji Matilde Dzonson, priznate urednice vesti.

Njegova kancelarija imala je spavacu sobu s kupatilom i orman pun garderobe. Cesto je tu umeo i da prenoci kada je morao da radi do kasno.

Na dodeli nagrada spomenuli su ga neki od njegovih pobed-nika kao nekog ko je veoma zasluzan za njihov uspeh. Ovo je uvek prijalo. Ali dok je aplaudirao i ljubio ih u obraze, razmi-sljao je o svim dodelama nagrada i vecerama koje je morao da poseti tokom godine: dodeli Oskara, nagrade "People's Choice", nagradi Americkog instituta za film i ostalim specijalnim nagradama za ostarele zvezde, producente i rezisere. Osecao se kao ucitelj koji dodeljuje domace zadatke glumackih zvezda deci u osnovnoj skoli koja tree kuci da pokazu majkama sta su dobila. No, osetio je momentalni stid zbog svoje pakosti - ovi ljudi su zasluzili svoje pocasti, bilo im je potrebno priznanje koliko i novae.

Posle ceremonije zabavljao se posmatrajuci s potcenjivanjem glumce koji su ulagali veliki napor pokusavajući da ostave uti-sak svojom osobenoscju na ljude od uticaja i s kontaktima kao sto je on; jedna urednica uspesnog casopisa u pratnji nekih slo-bodnih novinara nasla se blizu njega - primetio je oprez na njenom lieu, pazljivu i odmerenu uctivost, kao da je Penelopa koja ceka jos vaznijeg prosca.

Onda su usledili urednici, inteligentni muskarci i zene, s harizmom, talentom i dilemom izbora koje zvezde da progone za intervjuje dok su istovremeno obeshrabrivali one koji jos nisu bill dovoljno poznati.

Glumacke zvezde zracile su nadom i zeljom. Bile su vec dovoljno poznate da mogu da naprave skok s TV ekrana na film-SKO platno i da se nikada ne vrate - barem su tako mislile.

Naposletku Markantonio je bio iscrpljen; neprekidno odusevljeno kliberenje, veseli ton koji je morao da koristi kada je razgovarao sa gubitnicima, previse razdraganosti s njegovim pobednicima, sve ga je to dotuklo. Matilda mu je sapnula: 'Hoces li posle ovoga doci kod mene?'

'Umoran sam', rece Markantonio. 'Tezak dan, teska noc.'

'U redu je', rekla je s razumevanjem. Oboje su imali naporne dnevne rasporede. 'Bicu u gradu nedelju dana.'

Bili su dobri prijatelji jer nisu morali da koriste jedno drugo. Matilda je bila obezbedena. Nije joj trebao mentor ili pokrovitelj. A Markantonio nikada nije ucestvovao u prego-vorima s talentovanim novinarima; to je bio posao rukovodioca kadrovskih poslova. Zivoti koje su vodili nikako nisu mogli da dovedu do braka. Matilda je mnogo putovala; on je radio pet-naest sati dnevno. Ali bili su drugari koji su ponekad provodili noc zajedno. Vodili su ljubav, tracarili o poslu i pojavljivali se zajedno na nekim drustvenim okupljanjima. Podrazumevalo se da je njihova veza bila neobavezujuca. Nekoliko puta kada se Matilda zaljubila u nekog novog, njihove noci bile su preskocene. Markantonio se nikada nije zaljubljuvao, pa to za njega nije predstavljao problem.

Veceras je narocito bio umoran od sveta u kome je ziveo. Zbog toga je bio skoro odusevljen kada je video da ga Astore ceka u predvorju zgrade u kojoj je ziveo.

'Hej, divno sto te vidim', rece Markantonio. 'Kako si?'

'Zauzeto', rece Astore. 'Mogu li da se popnem gore na pice?'

'Naravno', rece Markantonio. 'Cemu ta tajnovitost? Zasto me nisi pozvao? Mogao si da me cekas satima u ovom predvorju. Trebalo je da idem na zabavu.'

'Ne bi to bio nikakav problem.' rece Astore. Celo vece je pratio rodaka. U apartmanu Markantonio im je obojici sipao pice.

Astore je delovao malo posramljeno. 'Ti mozes da das ideju za projekte u svojoj televiziji, zar ne?'

'Radim to stalno', rece Markantonio.

'Imam jednu ideju za tebe', rece Astore. 'Ima veze sa ubistvom tvog oca.'

'Ne', rece Markantonio. Bilo je to njegovo cuveno ne koje je u poslovnom svetu zaustavljalo sve dalje diskusije. Ali to nije zaplasilo Astorea.

'Nemoj tek tako da me odbijas', rece Astore. 'Ja ti nista ne prodajem. Ovo se tice bezbednosti tvog brata i sestre. I tvoje.' Onda se siroko nacerio. 'I moje.'

'Pricaj mi', rece Markantonio. Posmatrao je svog rodaka u neverovatnom novom svetlu. Da li je taj bezbrizni klinac ipak imao nesto vise u sebi?

'Hocu da uradis dokumentarac o FBI-u', rece Astore. 'Posebno o tome kako je Kurt Silk uspeo da unisti vecinu mafi-jaskih Porodica. To bi imalo ogromnu publiku, zar ne?'

Markantonio je klimnuo glavom. 'Sta je poenta toga?'

'Ne mogu da dodem ni do jednog podatka o Silku', Astore mu je objasnio. 'Bilo bi previse opasno da pokusam. Ali, ako ti radis dokumentarac, nijedna vladina organizacija nece smeti da ti stane na put. Mozes da saznas gde stanuje, njegovu proslost, nacin rada i koja mu je pozicija u mocnoj strukturi Biroa. Trebaju mi sve te informacije.'

'Ni FBI, ni Silk nece nikad saradivati', rece Markantonio. 'Zbog toga ce pravljenje te emisije biti komplikovano.' Zastao je. 'Nije to kao ranije kada je Huver bio glavni. Ovi novi tipovi uvek su na oprezu.'

'Mozes ti to', rece Astore. 'Potrebno mi je da to uradis. Imas vojsku producenata i reportera istrazivaca. Moram da saznam sve o njemu. Sve. Jer mislim da bi on mogao biti deo zavere pro-tiv tvog oca i nase porodice.'

'To je stvarno otkacena teorija', rece Markantonio.

'Naravno', slozi se Astore. 'Mozda nije istina. Ali isto tako znam da to nije bilo puko ubistvo od strane neke bande. I onaj Silk je vodio cudnovatu istragu. Kao da uglacava tragove, umesto daihotkriva.'

'Recimo da ti pomognem da dodes do informacija. Sta ces ti tada?'

Astore je rasirio ruke i nasmesio se. 'Sta ja mogu da uradim, Mark? Samo zelim da znam. Mozda mogu da uredim da ostave porodicu na miru. I treba samo da vidim dokumentaciju. Necu praviti nikakve kopije. Neces biti kompromitovan.'

Markantonio je buljio u njega. Njegov mozak je pokusavao da se prilagodi prijatnom, sarmantnom Astoreovom lieu. Rekao je zamisljeno: 'Astore, zbunjen sam kad si ti u pitanju. Stari je tebi ostavio da budes glavni. Zasto? Ti si uvoznik makarona. Uvek sam te dozivljavao kao sarmantnog ekscentrika u tvom crvenom kaputicu za jahanje i s tvojom malom muzickom grupom. Ali stari nikada ne bi verovao nekome kao sto si ti.'

'Prestao sam da pevam', rece Astore, smeseci se. 'A i ne jassem vise bas toliko. Don je uvek dobro zapazao; imao je pove-renja u mene. I ti bi trebalo da ga imas.' Zastao je na trenutak i onda najiskrenije dodao: 'Izabrao je mene kako njegova deca ne bi morala da se izlazu opasnosti. Izabrao me je i naucio. Voleo me je, ali ja sam bio potrosna roba. Eto, prosto je.'

'Sposoban si da uzvratis udarce?' upita Markantonio.

'Oh, da', odgovorio je Astore i onda se zavali u stolici i nas-mesi svom rodaku. Bio je to namerno zloban osmeh koji bi tele-vizijski glumac uputio da pokaze da je zao, ali to je ucinio tako aprovidno da se Markantonio nasmejao.

Rekao je: 'To je sve sto treba da uradim? Vise me neces uvlaciti?'

'Nisi obucen da ides dalje', rece Astore.

'Mogu li da razmislim o ovome par dana?'

'Ne', rece Astore. 'Ako kazes ne, bicu sam protiv njih.'

Markantonio je klimnuo glavom. 'Svidas mi se Astore, ali ne mogu to da uradim. Jednostavno, previse je rizicno.'

ISastanak s Kurtom Silkom u Nikolinoj kancelariji iznenadio je Astorea. Silk je poveo Bila Bokstona sa sobom i zahtevao je da Nikol bude prisutna. Bio je takode veoma direktan.

'Imam informaciju da Timona Portela pokusava da osnuje fond od milijardu dolara u vasim bankama. Da li je to istina?'

To je poverljiva informacija', rece Nikol. 'Zasto bismo vam to otkrili?'

'Znam da vam je dao istu ponudu kao i vasem ocu', rece Silk. 'A vas otac je odbio.'

'Zasto bi sve to interesovalo FBI?' Nikol je upitala svojim "odjebite" glasom.

Silk nije dozvolio da se iznervira. 'Mislimo da pere novae od droge', obratio se Astoreu. 'Zelimo da saradujete s njim kako bismo mogli da motrimo na njegove operacije. Zelimo da postavite neke od nasih federalnih racunovoda na odgovarajuca mesta u vasioj banci.' Otvorio je akt-n-tasnu. 'Treba da potpisete neke papire koji ce nas obojicu stititi.'

Nikol je uzela papire iz njegove ruke i brzo procitala dve strane.

'Nemoj da potpises', upozorila je Astorea. 'Klijenti banke imaju pravo na privatnost. Ako zele da prate Portelu, moraju da nabave nalog.'

Astore je uzeo papire i procitao ih. Nasmesio se Silku. 'Verujem vam', rekao je. Potpisao je dokumenta i predao ih Silku.

'Sta je sa quid pro quo?' upitala je Nikol. 'Sta dobijamo za saradnju?'

'Ispunjavate svoju ulogu uglednih gradana', rece Silk. 'Pismo preporuke od predsednika i stopiranje pregleda racuna u svim vasim bankama koji bi mogli da vam stvore mnogo glavobolje ako niste apsolutno cisti.'

'Sta mislite o malecnoj informaciji o ubistvu mog ujaka?' upita Astore. 'Vazi', rece Silk. 'Pitajte.'

'Zasto nije bilo policijske prismetre na obredu miropo-mazanja?' upita Astore.

'To je bila odluka glavnog detektiva, Pola di Benedeta', odgovori Silk.

'Takode i njegove desne ruke. Zene koja se zove Aspinela Vasington.'

'I kako to da nije bilo federalnih posmatraca?' upita Astore.

'Bojim se da je to bila moja odluka', rece Silk. 'Smatrao sam da za tim nema potrebe.'

Astore je odmahnuo glavom. 'Mislim da necu moci da prihvatim vas predlog. Treba mi par nedelja da razmislim.'

Klariano Rubio je bio covek ciji su prsti bili umesani u razne poslove od kojih su vecina bili pravi rudnici zlata. Imao je zvanje peraanskog generalnog konzula iako je veci deo vreme-na provodio u Njujorku. Bio je, takode, rnedunarodni pred-stavnik krupnih interesa za mnoge zemlje Juzne Amerike kao i za komunisticku Kinu. Bio je blizak, licni prijatelj Incija Tulipe, vode najveceg narko-kartela u Kolumbiji.

Rubio je bio srecan uprivatnom zivotu koliko i uposlovnom.

Cetrdesetpetogodisnji nezenja bio je ugledan zenskaros. Nikada nije imao vise od jedne ljubavnice i svaka je, kada bi bila zamenjena mladom i leptom, odlazila s prikladnim i veliko-dusnim izdrzavanjem. Bio je zgodan i zanimljiv sagovornik, sja-jan plesac. Imao je zaista zavidan vinski podrum i odlicnog sefa kuhinje.

Ali kao i mnogi srecni ljudi, Rubio je previse forsirao sud-binu. Voleo je da se nadmudruje s opasnim ljudima. Trebao mu je rizik kojim ce zaciniti egzoticni zivot koji je vodio. Bio je umesan u nezakonit izvoz tehnologije u Kinu; uspostavio je komunikaciju na najvisem nivou s narko-lordovima; on je bio "trgovacki putnik" koji je isplacivao americke naucnike da emigriraju u Juznu Ameriku. Radio je cak i s Timonom Portelom, koji je bio ekscentricno opasan, kao i Incio Tulipa.

Kao i svi veliki kockari, Rubio se zanosio svojim kecom u rukavu. Bio je osiguran od svih zakonskih pretnji zbog svog diplomatskog imuniteta, ali znao je dapostoje druge opasnosti i u tim sferama bio je obazriv.

Njegovi prihodi bili su ogromni pa je i trosio rasipno.

Uzivao je da izdrzava svoje bivse ljubavnice koje su ostajale dragoceni prijatelji. Bio je velikodusan poslodavac i mudro je cuvao naklonost ljudi koji su zavisili od njega.

Sada se u svom Njujorskom apartmanu koji je sticajem srecnih okolnosti bio deo peruanskog konzulata Rubio oblacio za svoj vecerasnji susret s Nikol Aprile. Zakazani sastanak bio je uobicajen za njega, delom posao, a delom zadovoljstvo. Upoznao je Nikol u Vasingtonu na nekoj veceri koju je priredio jedan od njenih najcenjenijih korporacionih klijenata. Vec na prvi pogled privukla ga je njena neobicajena lepota, ostro, odlucno lice s inteligentnim ocima i ustima, njeno malo, sen-zualno telo, ali isto tako i saznanje da je cerka velikog mafi-jaskog glavesine dona Rejmonea Aprilea.

Rubio ju je sarmirao, ali je nije zaludeo i dopala mu se zbog toga. Cenio je romanticnu inteligenciju kod zena. Morao je da zasluzi njeno postovanje svojim delima, a ne recima. Sto je odmah i uciniio upitavsi je da li bi zastupalajednog njegovog kli-jenta u vezi s nekim narocitim ugovorom koji je vredeo citavo iogatstvo. Saznao je da je radila dosta pro bono slucajeva za ukidanje smrtne

kazne i da je čak odbranila i osporila izvršenje egzekucije nekih ozloglasenih, osuđenih ubica. Za njega, ona je bila idealna moderna žena - prelepa, s vrlo uspesnom karijerom i popustljiva u nagodbama. Izuzev nekih seksualnih disfunkcija, bila bi najprikladniji saputnik narednih, možda, godinu dana ili tako nesto.

Sve je ovo bilo pre smrti dona Aprilea.

Sada je glavna namera njegovog udvaranja bila da sazna da li će Nikol i njeno dvoje braca staviti svoje banke na raspolaganje Porteli i Tulipi. Inace, neće biti svrhe da se ubije Astore Vajola.

Incio Tulipa je čekao dovoljno dugo. Proslo je više od devet meseci posle ubistva Rejmonda Aprilea, a on još nije postigao dogovor s naslednicima donovih banaka. Potrosen je ogroman novac; dao je milione dolara Timoni Porteli da podmiti FBI i policiju u Njujorku, kao i da obezbedi usluge braca Sturco, a ipak nije napravio nikakav pomak u svojim planovima.

Tulipa nije bio uobicajeno olicenje mocnog narko dilera. Potekao je iz renomirane i bogate porodice, a čak je igrao i polo za svoju domovinu, Argentinu. Sada je živeo u Kostariki, imao je tamosnji diplomatski pasos koji mu je davao imunitet od gonjenja u bilo kojoj stranoj zemlji. Upravljao je vezama između narko kartela u Kolumbiji, uzgajivaca u Turskoj, pre-radivaca u Italiji. Organizovao je transport i neizbežna podmici-vanja službenih lica, od najviseg cina do najnižeg. Planirao je velika iskrcavanja na tlu Sjedinjenih Država. Bio je takode čovek koji je namamio američke nuklearne naučnike u Južnu Ameriku i obezbedio ih novcem za njihova istraživanja. Bio je promisljen u svakom pogledu, sposoban izvršilac, pa je tako i stekao svoje ogromno bogatstvo.

Ali više od svega bio je revolucionar. Strastveno je opravdavao prodaju droge. Droga je bila spas ljudskog duha, utociste onima koji su prokleti zbog svog siromastva i duševnih bolesti. Ona je bila melem nesrećnim ljubavnicima, spas izgubljenim dušama u našem duhovno opustošenom svetu. Naposljetku, ako više niste verovali u Boga, društvo, svoju sopstvenu vrednost, šta je trebalo da radite? Da se ubijete? Droga je održavala ljude živim, u carstvu snova i nade. Samo ju je trebalo malo umeriti. Na kraju krajeva, da li je droga ubila toliko ljudi kao sto su alko-hol i cigarete, kao siromastvo i očaj? Ne. S moralnog stanovišta, Tulipa je bio obezbeden.

Incio Tulipa imao je nadimak poznat citavom svetu. Znali su ga kao "Vakcinator." Strani industrijalci i investitori s velikim posedima u Južnoj Americi - bilo da su naftna polja, fabrike automobila, ili plantaze za berbu - nužno su morali tamo da šalju svoje vrhovne rukovodioce. Mnogi su bili iz Sjedinjenih Država. Njihov najveći problem bila su kidnapovanja ovih ljudi na stranom tlu za koje su morali da plaćaju otkupnine od neko-liko miliona dolara.

Incio Tulipa vodio je kompaniju koja je osiguravala rukovodioce od kidnapovanja i svake godine posećivao je Sjedinjene Države radi zaključivanja novih ugovora sa zainteresovanim korporacijama. Ovo nije radio samo zbog novca već zato što su mu bila potrebna neka od industry skih i naučnih sredstava tih kompanija. Ukratko, on je obavljao usluge vakcinisanja. To mu je bilo važno.

Ali imao je još opasniju nastranost. Doživeo je međunarodnu hajku protiv nezakonite proizvodnje droge kao sveti rat protiv sebe i bio je rešen da štiti svoje carstvo. Zbog toga je imao apsurdne teznje. Zeleo je da bude nuklearno obezbeden i da to iskoristi kao polugu za slučaj da se ikada nade pred propascu. Tome bi pribegao samo ako sve ostalo propadne, ali bilo bi to efikasno oružje pri cenjkanju. Ta njegova teznja bila je besmislena svima osim njujorskom nadležnom FBI agentu, Kurtu Silku.

Jednom, u toku svoje karijere, Kurt Silk je bio poslat u neku federalnu antiterorističku školu. To što je on bio odabran za šestomesečni kurs bio je rezultat njegove dobre pozicije kod « direktora. Za to vreme imao je pristup (potpun ili ne, to nije znao) veoma poverljivim dokumentima i izvedenim

scenarijima za moguću upotrebu nuklearnog oružja od strane terorista iz malih zemalja. Dosijei su obznanjivali koje zemlje imaju oružje. Bilo je opšte poznato da tu spadaju Rusija, Francuska i Engleska, moguće Indija i Pakistan. Pretpostavljalo se da Izrael ima nuklearnih mogućnosti. Kurt je opcinjeno citao scenarije koji su objasnjavali da bi Izrael iskoristio nuklearno naoružanje ako bi arapska blokada u nekom trenutku postala nadmocna.

Sjedinjene Drzave imale su dve solucije za taj problem. Prva je bila da, ako Izrael bude tako napadnut, onda stanu na stranu Izraela pre nego sto iskoristi nuklearno oružje. Ili u kriticom trenutku, ako Izrael ne bi mogao da bude spasen, Sjedinjene Drzave bi morale da uniste nuklearno oružje Izraela.

Engleska i Francuska nisu smatrane problemima; one nikada ne bi rizikovale izazivanje nuklearnog rata. Indija nije imala takve ambicije, a Pakistan bi bio zbrisan istog casa. Kina se ne bi usudila; nije imala industrijske kapacitete koje bi mogla da aktivira u kratkom roku.

Najveca neposredna opasnost dolazila je iz malih zemalja kao sto su Irak, Iran i Libija, cije su vocte bile nepromisljene ili je barem tako tvrdio scenario. Resenja su ovde bila skoro jedno-glasna. Ove zemlje bile bi bombardovane do potpunog unistenja nuklearnog oružja.

Medutim, jos veca neposredna opasnost dolazila je od tero-ristickih organizacija koje su tajno fmansirale i podrzavale strane sile, a koje bi prosvercovale nuklearno oružje u Sjedinjene Drzave i aktivirale ga u nekom velikom gradu. Verovatno Vasingtonu ili Njujorku. To je bilo neizbežno. Predložena solu-cija bila je da se oforme trupe s posebnim zadatkom koje ce iskoristiti kontraobavestajnu sluzbu, a zatim i krajnje kaznene mere protiv ovih terorista kao i onih koji su ih podrzavali. Ovo bi zahtevalo posebne zakone koji bi ogranicili prava americkim gradanima. Scenariji su potvrdili nemogucnost donosenja ovih zakona, sve dok neko ne bi, konacno, uspeo da raznese veci deo bilo koje americke metropole. Tada bi zakoni prosli bez proble-ma. Ali do tada, kako je u jednom scenariju ravnodusno proko-mentarisano, "To je bilo samo pitanje sreće."

Postojalo je samo nekoliko scenarija koji su ukazivali na koriscenje nuklearnih sredstava u nezakonite svrhe. Ovo je bilo, gotovo potpuno odbaceno na osnovu toga da bi tehnicki kapaciteti, nabavka materijala i sirok krug ljudi koji bi bili ukljuceni, neizbežno doveli do pojave dousnika. Jedno od rese-nja ovakvih situacija bilo bi da Vrhovni sud tolerise izvršenje smrtne kazne bez ikakvog sudenja vodi cele operacije, ko god on da bude. No, ovo je bilo mastanje, razmisljao je Kurt Silk. Nista vise do obicne teorije. Drzava ce morati da saceka dok se nesto ne dogodi.

Tek sada, nekoliko godina kasnije, Silk je shvatio sta se desa-ya. Incio Tulipa zeleo je sopstvenu malu nuklearnu bombu. Namamio je americke naucnike u Juznu Ameriku, sagradio im laboratory e i obezbedio ih novcem za njihova istrazivanja.

Kuhpa je bio taj koji je zeleo pristup bankama dona Aprilea kako bi osnovao ratnu blagajnu od milijardu dolara za kupovinu opreme i materijala - kako je Silk konstatovao u svojoj istrazi. Sta sada da radi?

Razgovarace uskoro sa svojim pretpostavljenim kada ode u glavni stab FBI-a u Vasingtonu. No, sumnjao je da ce moci da rese problem. Covek kao sto je Incio Tulipa nikada se nece predati.

Incio Tulipa doputovao je u Sjedinjene Drzave da bi se sas-tao s Timonom Portelom i da bi nastavili operaciju preuzimanja donovih banaka. U isto vreme, celnik sicilijanskog klana Korleonizi, Majkl Graciela, stigao je u Njujork kako bi s Tulipom i Portelom razradio detalje oko rasturanja droge sirom sveta. Njihovi dolasci veoma su se razlikovali.

Tulipa je doputovao u Njujork svojim privatnim avionom u kome je, takode, bilo pedeset njegovih pratioca i telohranitelja. Ti ljudi nosili su narocite uniforme: bela odela, plave kosulje, ruzicaste kravate i mekane, zute, panama sesire na glavama. Mogli su da budu i clanovi nekog Juznoamerickog rumba olkestra. I Tulipa i njegova pratnja imali su kostarikanske pasose; Tulipa je, naravno, imao kostarikanski diplomatski imu-nitet.

Tulipa i njegovi ljudi odseli su u malom privatnom hotelu ciji je vlasnik bio generalni konzul, a koji je služio za potrebe Peruanskog konzulata. Tulipa se nije sunjao okolo kao kakav sumnjivi narko diler. Bio je, naposljetku, Vakcinator i pred-stavnik velike američke korporacije, resen da mu boravak bude prijatan. Odlazio je na premijere Brodvejskih predstava, na balet u Linkolnov Centar, u Metropolitan Operu i na koncerte poz-natih Juznoameričkih umetnika. Pojavio se čak i u tok-sou emisijama u ulozi predsednika Juznoameričke konfederacije farmera i koristio je forume da odbrani korisćenje ilegalnih droga. Jedan od tih intervjuja - s Carlujem Rouzom na PBS-u -postao je cuven.

Tulipa je tvrdio da to sto se Sjedinjene Drzave u celom svetu bore protiv korisćenja kokaina, heroína i marihuane predstavlja sramotan oblik kolonizacije. Juznoamerički radnici zavisili su od berbe sirovina za drogu kako bi prezivali. Ko može da osudu-je čoveka kome je siromastvo prodrlo u snove i nateralo ga da kupi nekoliko casova olaksanja, uz pomoc droge? To je bila nehumana osuda. A sta je s duvanom i alkoholom? Bili su ninogo stetnji.

U torn trenutku, pedeset pratioca u studiju, s panama sesiri-ma u krilima, snazno je aplaudiralo. Kada je Carli Rouz upitao sta je sa stetnim dejstvom droga, Tulipa je bio narocito otvoren. Njegova organizacija davala je velike svote novca za istraziva-nje modifikacije droga tako da ne budu stetne; ukratko, bile bi to droge na recept. Programe su vodili uvazeni doktori, a ne pioniri iz Američke Lekarske Asocijacije, koji su bili tako ner-azumno protiv narkotika i ziveli u strepnji od Agencije Sjedinjenih Drzava Za Borbu Protiv Droga. Ne, narkotici bi mogli biti sledeci veliki blagoslov za čovečanstvo. Pedeset zutih panama sesira poletelo je uvis.

U meduvremenu, sef klana Korleonizi, Majkl Graciela, usao je u Sjedinjene Drzave na sasvim drugaciji nacin. Neupadljivo se provukao, sa samo dva telohranitelja. Bio je tanak i suvonjav s glavom poput fauna* i oziljkom preko usta. Hodao je uz pomoc stapa, posto mu je metak razneo nogu kada je bio mladi picciotto iz Palerma. Pratila ga je reputacija da je davolski ostrouman - a govorilo se i da je isplanirao ubistva dvojice sudi-ja na Siciliji koji su bili najveći protivnici mafije.

Graciela je odseo na Portelinom imanju kao njegov gost. Nije se plasio za svoju bezbednost jer je Portelin kompletan posao rasturanja droge zavisio od njega.

Savetovanje je bilo ugovoreno da bi se isplanirala strategija za preuzimanje kontrole nad Aprileovim bankama. Ovo je bilo od najvećeg znacaja jer je trebalo da operu milijarde dolara od prodaje droge na crnom trzistu, kao i da bi se stekla moc u finansijskom svetu Njujorka. Za Incija Tulipu, bilo je presudno ne samo da opere novae od droga vec i da isfmansira svoj nuklearni arsenal. To ce istovremeno ucvrstiti njegovu ulogu Vakcinatora.

Sreli su se u Peruanskom konzulatu, koji je, osim sto je bio pod zastitom, omogucavao i maskiranje pod plastom diplo-matskog imuniteta. Generalni konzul, Mariano Rubio, bio je izdasan domacin. Obzirom da je dobijao deo svih njihovih pri-hoda i da je rukovodio njihovim legalnim poslovima u Americi, bio je odlicno raspolozen.

Okupljeni za malim ovalnim stolom, predstavljali su za-nimljivu cetvorku.

Graciela je izgledao kao pogrebni u svom crnom, blistavom odelu, beloju kosulji i tankoj crnoj kravati; jos je bio u zalosti za svojom majkom koja je umrla pre sest meseci. Govorio je dubokim, turobnim glasom, s jakim ali razumljivim akcentom. Ostavljao je utisak stidljivog, uctivog čoveka i niko ne bi pomis-lio da je on odgovoran za smrt stotine sicilijanskih službenika koji su sprovodili zakon.

Timona Portela, jedini kome je od njih četvorice maternji jezik bio engleski, vikao je, kao da su svi ostali bili gluvi. Čak ge i njegova odeca bila vristeca: nosio je sivo odelo i nezno-zutu kosulju sa sjajnom, plavom, svilenom kravatom. Savrseno skro-jeni sako sakrio bi njegov ogroman stomak samo da nije bio otkopčan i tako otkrivao plavi steznik.

Incio Tulipa izgledao je kao klasičan juznoamerikanac, u beloju, nemarno nabranoju svilenou kosulji i crvenou marami oko vrata. Smerno je držao svoj zuti panama sesir u ruci. Govorio je melodicni engleski s akcentom i imao je glas kao

slavuj. No, danas je njegovo uobicajeno duhovito, indijansko lice imalo namrsten izraz; bio je nezadovoljan svetom.

Mariano Rubio bio je jedini koji je izgledao zadovoljno. Njegova predusretljivost sve ih je ocarala. Glas mu je bio odne-govan u engleskom stilu, a bio je obučen u stilu koji bi se mogao nazvati "en pantoufle": u pidzamu od zelene svile i sa tamno-zelenim ogrtacem. Nosio je mekane braon papuce oivicene belim krznom. Na kraju krajeva, bila je ovo njegova kuca i mogao je da dozvoli sebi tu opustenost.

Tulipa je zapoceo razgovor, obracajuci se direktno Porteli ugladeno, ali sasvim ozbiljno. 'Timona, prijatelju moj', rekao je, 'platio sam lepu svotu da se don ukloni, a mi i dalje ne posedu-jemo banke. I to posle cekanja od skoro godinu dana.'

Generalni konzul odgovorio je svojim dobro podmazanim, mirnim tonom. 'Dragi moj Incio', rece. 'Ja sam pokusao da kupim banke. Portela je pokusao da kupi banke. Ali imamo prepreku koju nismo predvideli. Astore Vajola, donov necak. Ostavljen je kao vecinski vlasnik i odbija da ih proda.'

'Pa?' rece Incio. 'Zasto je jos ziv?'

Portela se grohotom nasmejao. 'Zato sto njega nije tako lako ubiti', rece. 'Postavio sam cetvoricu svojih ljudi da osmatraju njegovu kucu i nestali su. Nemam pojma gde je sada, a ima i svu silu telohranitelja gde god da mrdne.'

'Nikoga nije tako tesko ubiti', rece Tulipa, svojim sarmantno pevljivim glasom koji je stvarao reci kao da su melodija neke popularne pesme.

Graciela se po prvi put oglasio: 'Upoznali smo Astorea na Siciliji pre mnogo godina. On je veoma srecan covek, ali je isto tako iveoma sposoban. Pucali smo na njega na Siciliji i mislili smo da je mrtav. Ako ga napadnemo ponovo, moramo biti si-gurni. On je opasan covek.'

Tulipa se obratio Porteli: 'Tvrdis da imas jednog federalca na platnom spisku? Pa iskoristi ga, za ime sveta.'

'Nije on tako mekan', rece Portela. 'FBI ima vise stila od Njujorske policije. Oni nikada ne bi isli na tako otvoreno ubi-stvo.'

'Okej', rece Tulipa. 'Onda zgrabimo jedno od donove dece i iskoristimo ga za cenkanje s Astoreom. Mariano, ti poznajes njegovu cerku.' Namignuo je. 'Mozes njoj da namestis.'

Rubio nije bio zagrejan za taj predlog. Pusio je svoju ritual-nu cigaru posle dorucka, a onda je burno, bez ugladenosti rekao: 'Ne.' Zastao je na trenutak. 'Devojka mi se dopada. Necu da prolazi kroz tako nesto. Zabranjujem vam to da uradite.'

Na ovo su ostali podigli svoje obrve. Generalni konzul je bio inferioran u odnosu na njih. Videvsi njihovu reakciju, nasmesio im se ponovo postajuci, na sebi svojstven nacin, ljubazan.

'Znam da mi je to slabost. Zaljubljive sam prirode. AH, ugodite mi. Ja sam na cvrstom i ispravnom politickom tlu. Incio, znam da je otmica u tvom maniru, all ovde u Americi to has ne funkcioniše tako. Posebno ne sa zenama. Ali, ako uzmes jednog od brace i dogovoris se na brzaka s Astoreom, imas sanse.'

'Nikako Valirijusa', rece Portela. 'On je vojni obavestajac i ima prijatelje i u CIA-i. Necemo da nam se nakace ti govnnari.'

'Onda ce morati da bude Markantonio', rece generalni konzul. 'Ja mogu da sklopim dogovor s Astoreom.'

'Ponudi mu vise za banke', polako rece Graciela. 'Izbegni nasilje. Veruj mi, prosao sam kroz takve stvari. Koristio sam pis-tolje umesto novca i uvek me je kostalo vise.'

Pogledali su ga zaprepasceno. Graciela je imao zastrasujucu reputaciju upravo zbog nasilja.

'Majkl', rece generalni konzul, 'govoris o milijardama dolara. A Astore ipak nece da proda.'

Graciela slegnu ramenima. 'Ako moramo da preduzimamo akcije, neka mu bude. Ali budite veoma pazljivi. Ako uspete da ga izyedete na otvoreno za vreme pregovora, onda mozemo da ga selesimo.'

Tulipa im se svima siroko nacerio. 'E, to volim da cujem. I Mariano', rece, 'prestani da se zaljubljujes. To je vrlo opasan porok.'

JVlariano Rubio uspeo je konacno da privoli Nikol i njenu bracu da se sastanu s njegovim sindikatom i pregovaraju o pro-daji banaka. Naravno, Astore Vajola takode je trebalo da bude prisutan, mada Nikol to nije mogla da garantuje.

Pre sastanka Astore je Nikol i njenoj braci dao uputstva sta da kazu i kako tacno da se ponasaju. Razumeli su njegovu strategiju: sindikat treba da zakljuci kako je on sam njihov pro-tivnik.

Ovaj sastanak odrzao se u sali za konferencije u Peruanskom konzulatu. Nije bilo poslužitelja, ali bife je bio spreman i sam

Rubio je sipao vino. Zbog neuklapanja njihovih dnevnih oba-veza, sastanak je bio zakazan za deset uvece.

Rubio ih je predstavio i vodio sastanak. Dodao je Nikol cirkular. 'Ovde je predlog sa svim detaljima. Ali da skratimo, mi nudimo pedeset procenata iznad trzisne cene. lako cemo imati potpunu kontrolu, na Aprileov deo dolazice jos deset procenata od nasih profita narednih dvadesest godina. Svi mozete da budete bogati i da uzivate u svojoj dokolici bez velikih napora koje takav nacin zivota iziskuje.'

Sacekali su dok je Nikol brzo pregledala papire. Konacno ih je procitala i rekla: 'Ovo je impresivno, ali objasnite mi, cemu tako velikodusna ponuda?'

Rubio joj se zaljubljeno nasmesio. 'Saradnja', rekao je. 'Danas su svi poslovi samo saradnja; kao kompjuteri i vazduho-plovstvo, knjige i izdavastvo, muzika i droga, sport i TV. Sve je saradnja. Sa Aprile bankama imacemo objedinjenost meduna-rodnih finansija, kontrolisacemo izgradnju gradova, izbore vlada. Ovaj sindikat je sveobuhvatan, nama trebaju vase banke i zato je nasa ponuda velikodusna.'

Nikol se obratila ostalim clanovima sindikata. 'I svi ste vi, gospodo ravnopravni partneri?'

Tulipu je poprilično osvojio izgled tamnolute Nikol i njen ozbiljan nastup, tako da je odgovorio sto je sarmantnije umeo. 'Zakonski smo ravnopravni u ovoj kupovini, ali dopustite mi da vas uverim da je meni cast da budem povezan s imenom Aprile. Niko se nije divio vasesm ocu vise od mene.'

Valirius se, kamenog lica, hladno obratio direktno Tulipi. 'Nemojte da me pogresno razumete, ja zelim da prodam. Ali, dajem prednost potpunoj prodaji bez procenata. Licno, zelim da budem izvan svega ovoga.'

'Znaci voljni ste da predate?' upitao je Tulipa.

'Svakako', rece Valirius. 'Perem ruke od ovoga.'

Portela je poceo da govori, ali Rubio ga je presekao.

'Markantonio', rece, 'sta vi mislite o nasoj ponudi? Da li vam odgovara?'

Markantonio je porairljivo rekao: 'Slazem se s Valom. Hajde da sklopimo dogovor bez procenata, pa da se onda svi pozdravimo i pozelimo srecu jedni drugima.'

'Fino, mozemo tako da se dogovorimo', rece Rubio.

Nikol je ledeno rekla: 'Onda, naravno, morate da povecate cenu. Mozete li to?'

Tulipa rece: 'Nema problema', uputivsi joj blistav osmeh.

Graciela, zabrinutog lica, ljubaznim glasom, upita: 'A sta je s nasim dragim prijateljem Astoreom Vajolom? Da li se i on slaze?'

Astore se posramljeno nasmeja. 'Da znate da mi se bankar-ski posao dopao. A i don Aprile me je zakleo da nikada ne pro-dam banke. Mrsko mi je sto ovde moram da se suprotstavim celoj porodici, ali moracu da kazem ne. A ja kontrolisem vecinu glasova.'

'Ali donova deca imaju interes', rece generalni konzul. 'Mogli bi da podignu tuzbu.'

Astore se glasno nasmejao.

Nikol je kruto rekla: 'To nikada ne bismo uradili.'

Valirius se jetko nasmesio, a Markantonio je nasao da je ta ideja vrlo zabavna.

Portela je promrmljao: 'Do davola s ovim', i posao da ustane.

Astore pomirljivo rece: 'Budite strpljivi. Mozda mi dosadi da budem bankar. Kroz nekoliko meseci mozemo ponovo da se sastanemo.'

'Svakako', rece Rubio. 'Ali mozda ovaj fmansijski paket necemo moci da odrzimo toliko dugo. Mozda cete dobiti nizu cenu.'

Nije bilo rukovanja kada su se rastali.

-T osto su Aprileovi i Astore otisli, Majkl Graciela se obrati svojim kolegama: 'On samo kupuje vreme. Nikada nece pro-dati.'

Tulipa je uzdahnuo: 'Kakav simpatiko mladac. Mogli smo postati dobri prijatelji. Mozda bi trebalo da ga pozovem u

Kostariku na svoje plantaze. Proveo bi se kao nikad u zivotu.'

Ostali se nasmejase. Portela grubo rece: 'Nece on s tobom na medeni mesec Incio. Moram da ga sredim ovde.'

'S vise uspeha nego ranije, nadam se', rece Tulipa.

'Potcenio sam ga', rece Portela. 'Kako sam mogao da znam? Momak koji peva po svadbama? Posao s donom sam dobro odradio. S te strane nije bilo prituzbi.'

Lepo lice generalnog konzula zracilo je priznanjem: 'Izvanredan posao, Timona. Imamo puno poverenje u tebe. Ali ovaj novi posao trebalo bi da se odradi sto je pre moguće.'

JVada su napustili sastanak, porodica Aprile i Astore otisli su na kasnu veceru u restoran Partiniko, koji je imao zasebne prostorije za rucavanje i ciji je vlasnik bio stari donov prijatelj.

'Mislim da ste svi bili odlicni', rekao im je Astore. 'Ubedili ste ih da ste protiv mene.'

'Mi i jesmo protiv tebe', rece Val.

'Zasto moramo da igramo ovu igru?' upitala je Nikol. 'Zaista mi se ne dopada.'

'Ovi ljudi su mozda umesani u smrt vaseg oca', rece Astore. 'Ne zelim da misle da mogu ista da postignu ako vas povrede.'

'I pouzdano verujes da mozes da se izboris sa svim sto izne-su pred tebe', upita Markantonio.

'Ne, ne', pobunio se Astore. 'Ali mogu da se krijem, a da pri torn ne upropastim ceo svoj zivot. Do davola, mogu da odem u Dakotu i da me nikad ne pronadu.' Njegov osmeh je bio tako sirok i ubedljiv da bi mogao svakog da nasamari osim dece dona Aprilea. 'Dakle', rekao je, 'obavestite me ako kontaktiraju bilo koga od vas direktno.'

'Imao sam puno poziva od detektiva di Benedeta', rece Valirius. Astore se iznenadio. 'Kog davola te sad pa on zove?'

Valirius mu se nasmesio. 'Kada sam radio u obavestajnoj sluzbi, dobijali smo ono sto bi se moglo nazvati "Sta sve znas" pozive. Neko je bio voljan da ti pruzi pomoc ili informaciju o nekom poslu. A ono sto su zaista zeleli bila je informacija o tome kako ti istraga napreduje. Tako me di Benedeto zove kako bi me redovno obavestavao o svom slucaju. Onda me pritisne da dajem informacije o tebi, Astore. Veoma ga zanimas.'

'Polaskan sam', rece Astore cereci se. 'Mora da me je negde cuo kako pevam.'

'Nema sanse', suvo rece Markantonio. 'Di Benedeto je i mene zvao. Prica mi kako ima neku ideju za seriju o pandurima. Posto uvek ima mesta zajosjednu pandursku seriju na televiziji, podsticao sam ga. Ali materijal koji mi je poslao je cisto sranje. Nije ozbiljan. Samo hoce da nas ima na oku.'

'To je dobro', rece Astore.

'Astore, ti hoces da mi budemo mete umesto tebe?' rece Nikol. 'Zar to nije previse opasno? Od onog tipa, Graciele, podi-lazi me jeza.'

'Ah, znam ja njega', rece Astore. 'On je veoma razuman covek. A tvoj generalni konzul je pravi diplomata; moze da kon-trolise Tulipu. Jedini zbog koga sad moram da brinem je Portela. Tip je dovoljno tupav da moze da pocne da stvara velike nevo-Ije.' Rekao je sve ovo kao da se radi o svakodnevnom poslovnom sporu. * 'Ali koliko dugo ce ovo trajati?' upitala je Nikol.

'Dajte mi jos nekoliko meseci', rekao joj je Astore. 'Obecavam da cemo do tada postici dogovor.'

Valirius ga je prezrivo pogledao. 'Astore, uvek si bio opti-mista. Da si obavestajni oficir pod mojom komandom, premes-tio bih te u pesadiju samo da te razmrdam.'

Nije to bila vesela vecera. Nikol je posmatrala Astorea kao da je zelela da pronikne u neke tajne. Valirius ocigledno nije imao poverenja u Astorea, a Markantonio je bio rezervisan. Naposletku, Astore je podigao casu vina da

nazdravi i rekao raspoloženo: 'Vi ste turobno društvo, al' bas me briga. Ovo ce biti veoma zabavno. Pijmo u spomen vaseg oca.'
'Za velikog dona Aprilea', Nikol jetko rece.
Astore joj se nasmesio i rekao: 'Da, za velikog Dona.'

Astore je uvek jahao kasno popodne. To ga je opustalo i otvaralo mu apetit za veceru. Kada se udvarao nekoj zeni, uvek ju je podsticao da jase s njim. Ako zena nije umela da jase, naucio bi je. A ako nije volela konje, ne bi navaljivao.

Prokrcio je posebnu stazu za jahanje na svom imanju koja je vodila kroz sumu. Obozavao je cvrkutanje ptica, suskanje malih zivotinja i povremene susrete s jelenima. Ali, najvise od svega, uzivao je da se oblaci za jahanje. Svetlocrveni sako, cizme za jahanje smeđe boje, bic u ruci koji nikada nije koristio. Crna lovacka kapa od jelenske koze. Osmehnuo se sebi u ogledalu, elegantan poput engleskih lordova s plemickog imanja.

Sisao je do konjusnica, gde je drzao sest konja i bio je zado-voljan kada je video da je dreser, Aldo Monca, vec opremio jednog od njegovih pastuva. Uzjahao je i polako poterao konja sumskom stazom. Ubrzavajuci kas, projahao je kroz baldahin od crvenog i zlatnog lisca koji je cinio cipkani zaklon od zalazeceg sunca. Samo je neznatan snop zlatne svetlosti obasjavao stazu. Konjska kopita podizala su miris trulog lisca. Primetio je smrdljivu gomilu balege i mamuzama naveo konja da prode pored nje, a onda je jasuci presao na puteljak koji se odvajao od staze, tako da kruznim putem dode do kuce. Zlatna svetlost na stazi je nestala.

Zauzdao je konja. U torn trenutku dva coveka pojavila su se pred njim. Na sebi su imali neurednu odecu radnika sa imanja. Ali nosili su maske i metalno svetlucavo srebro u svojim ruka-ma. Astore je podboo konja mamuzama i spustio glavu uz nje-gov bok. Suma se ispunila svetloscu i zvucima ispaljenih meta-ka. Muskarci su bili veoma blizu i Astore je osetio kako su ga meci pogodili u stranu i u leđa. Konj je uspaniceno jurnuo u galop dok se Astore koncentrisao na to da ostane u sedlu. Galopirao je niz stazu, a onda su se jos dva muskarca pojavila. Nisu bili ni maskirani ni naoruzani. Izgubio je svest i skliznuo s konja pravo u njihove ruke.

U roku od sat vremena Kurt Silk primio je izvestaj od svoje ekipe za osmatranje koja je spasila Astorea Vajolu. Ono sto ga je zaista iznenadilo bilo je to da je Astore ispod sve svoje giz-dave odece nosio neprobojan prsluk koji mu je pokrivao grudni kos celom duzinom njegovog crvenog sako. I to ne obican prsluk od kevlara, vec narociti rucni rad. Dakle, zasto je do davola momak kao sto je Astore nosio pancir? Uvoznik makarona, klupski pevac, prefinjeni jahac. Naravno, silina udar-ca metaka onesvestila ga je, ali meci barem nisu prodrli kroz pancir. Astore je ubrzo izasao iz bolnice.

Silk je poceo da zapisuje u podsetnik da se Astoreov zivot istrazi od detinjstva pa nadalje. Covek bi mogao da bude kljuc cele price. Medutim, bio je siguran u jednu stvar. Znao je ko je pokusao da ubije Astorea Vajolu.

Astore se sastao sa svojim rodacima u Valirijusovom domu. Ispricao im je za napad i kako je bio pogoden. 'Zamolio sam vas za pomoc', rekao je. 'A vi ste odbili i ja sam razumeo. Ali sada mllim da treba ponovo da razmislite. Postoji odredena pretnja svima vama. Mislim da bi to moglo da se razresi prodajom bana-ka. To bi bila situacija obostrane pobede. Svi dobijaju sta zele. Hi bismo mogli da idemo na situaciju delimicne pobede. Mi zadrzimo banke, borimo se i unistimo nase neprijatelje ko god da su. A postoji i mogucnost situacije u kojoj svi gube i moramo da pazimo da u nju ne upadnemo. U toj situaciji mi pobedujemo neprijatelje, ali nas vlada svakako sredi.'

To je barem lako', rece Valirius. 'Samo prodaj banke. Obostrana pobeda.'

Markantonio rece: 'Mi nismo Sicilijanci; ne zelimo sve da unistimo zbog osvete.'

'Ako prodamo banke odbacujemo nasu buducnost', smireno rece Nikol. 'Mark, jednog dana pozeleces sopstvenu televizijsku stanicu. Val, velikim politickim donacijama mogao bi da postanesh ambasador ili ministar za odbranu. Astore, ti bi mogao da pevas s Rolingstonsima.' Nasmesila mu se. 'Okej, tu sam otisla malo predaleko', rekla je menjajuci ton. 'Zaboravite sale. Da li ubistvo naseg oca ne

znaci bas nista? Da li cemo ih nagraditi za ubistvo? Mislím da treba da pomognemo Astoreu sto je moguće više.'

'Da li ti znas sta govoris?' upitao je Valirius.

'Da', tiho je odgovorila Nikol.

Astore im se nezno obratio: 'Vas otac me je naucio da se ne sme dozvoliti da ti drugi ljudi namecu svoju volju inace, nema svrhe ziveti. Val, zato postoji rat, zar ne?'

'Rat je odluka u kojoj svi gube', ostro rece Nikol.

Valirius se iznervirao. 'Sta god liberal! govorili, rat je situacija delimicne pobede. Bolje je kad pobedis u ratu. Poraz predstavlja nezamisliv uzas.'

'Vas otac je imao svoju proslost', rece Astore. 'Sada moramo svi da se razracunamo s torn prosloscu. Zato vas sada ponovo molim za pomoc. Zapamtite, ja radim po naredenjima vaseg oca i moj posao je da zastitim porodicu sto podrazumeva da zadrzim i banke.'

Valirius rece: 'Imacu kroz mesec dana neke informacije za tebe.'

Astore rece: 'Mark?'

Markantonio rece: 'Pocecu odmah s onim programom. Znaci, za jedno dva-tri meseca.'

Astore je pogledao u Nikol. 'Nikol, da li si zavrсила analize o dosijeu tvog oca iz FBI-a?'

'Ne, ne jos.' Delovala je pometeno. 'Zar ne bi trebalo da zatrazimo pomoc od Silka?'

Astore se nasmesio. 'Silk je jedan od mojih osumnjicenih', rekao je. 'Kada budem imao sve informacije, odlucicemo sta cemo.'

'Osle mesec dana Valirius je dosao do nekih informacija -neocekivanih i nepovoljnih. Preko svojih veza u CIA-i, saznao je istinu o Inciju Tulipi. Imao je kontakte na Siciliji, u Turskoj, Indiji, Pakistanu, Kolumbiji i ostalim latinoamerickim zemljama.

Bio je cak povezan s Korlenizima na Siciliji i bio je više nego njihov ravnopravan partner.

Prema Valirijusu, Tulipa je bio taj koji je u Juznoj Americi finansirao izvesne laboratorije za nuklearno istrazivanje. Tulipa je ocajnicki pokusavao da osnuje ogroman fond u Americi kako bi kupio opremu i materijale. Ko bi cak i u svojim najludim snovima zeleo da poseduje zastrasujuće oruzje kao odbranu od vlasti za slucaj krajnje nuzde. Iz toga je proizilazilo da je Timona Portela bio Tulipin predstavnik. To su bile dobre vesti za Astorea. On je bio jos jedan igrac, jos jedan celnik s kojim se treba boriti.

'Da li je moguće to sto Tulipa planira?' upitao je Astore.

'On svakako misli da jeste', rece Valirius. 'Ima i protekciju drzavnih zvanicnika, tamo gde je locirao svoje laboratorije.'

'Hvala Val', rece Astore, nezno potapsavsi svog rodaka po ledima.

'Molim', rece Valirius. 'AH to je sva pomoc koju ces dobiti od mene.'

JVlarkantoniju je trebalo sest nedelja da istrazi profil Kurta Silka za televizijski program. Dao je Astoreu veliki dosije s podacima; Astore ga je zadržao dvadeset cetiri casa i onda vra-tio.

Samo ga je Nikol brinula. Pozajmila mu je kopiju FBI-ovog dosijea o donu Aprileu, ali citavo jedno poglavlje bilo je zacrnjeno. Kada ju je upitao o tome rekla je: 'Tako sam ga i ja dobi-la.'

Astore je pazljivo proucavao dokument. Zacrnjeno poglavlje odnosilo se na period kada je on imao samo dve godine. 'U redu je', rekao je Nikol, 'bilo je to previse davno da bi bilo znacajno.'

Astore više nije mogao da ceka. Imao je dovoljno informacija da zapocne svoj rat.

Nikol je bila odusevljena Marijanom Rubiom i njegovim, imala nekoliko opreznih kratkih veza s mocnim muskarcima, znala je da su muskarci uvek zaverenici protiv zena.

Ali cinilo se da je Rubio izuzetak. Nikada se nije naljutio na nju kada bi se njene obaveze isprecile njihovim zajednickim planovima. Shvatio je da joj je karijera na prvom mestu. I nika-da se nije upustao u ispoljavanje onih

besmislenih, uvredljivih emocija kao mnogi muskarci koji misle da je ljubomora dokaz prave ljubavi.

Osvajao ju je, doduse, i svojim bogatim poklonima; no, bilo je jos vaznije to sto joj je bio zanimljiv i uzivala je da ga slusa kada je pricao o knjizevnosti i pozoristu. Ali njegova najveca vrlina bila je ta sto je bio sjajan ljubavnik, iskusan u krevetu i osim toga, nije joj oduzimao mnogo vremena.

Jedne noci Rubio je izveo Nikol na veceru u "Le Cirque" s nekoliko njegovih prijatelja: bio je tu svetski poznat juznoamericki romanopisac koji je sarmirao Nikol svojom ostroumnom dovrtljivoscu i neobicnim pricama o duhovima; slavni operiski pevac koji je pre svakog jela pevusio neku veselu ariju i jeo kao da ide na elektricnu stolicu; konzervativni kolumnista, vladar svetilista svetskih afera Njujork Tajmsa koji je uzivao u tome sto ga i liberali i konzervativci podjednako mrze.

Posle vecere Rubio je odveo Nikol u svoj raskosan apartman u Peruanskom konzulatu. Tamo je strastveno vodio ljubav s njom, kako fizicki, tako i neznim saputanjima. Nakon toga podi-gao ju je golu sa kreveta i igrao s njom recitujuci joj poeziju na spanskom. Nikol se provela kao u snu. Posebno kada su se pr-ntirili, kada im je sipao sampanjac i iskreno rekao: 'Volim te.' Njegov divan nos i lice zracili su iskrenoscu. Kako su samo bestidni muskarci bili. Nikol je osecala pritajeno zadovoljstvo sto ga je izdala. Njen otac bio bi ponosan na nju. Ponasala se u Pravom Mafiozo maniru.

Buduci da je bio na celu Njujorskog FBI-ovog namesnistva, Kurt Silk imao je mnogo znacajnije slucajeve nego sto je bilo ubistvo dona Rejmonea Aprilea. Jedan od njih predstavljao je slozenu istragu sest gigantskih korporacija koje su ugovarale ilegalnu posiljku zabranjenih masina, ukljucujuci i kompjuter-sku tehnologiju za komunisticku Kinu. Dragi se bavio zaverom velikih duvanskih kompanija koje su lazno svedocile pred kongresnim istraznim komitetom.

Treci je bio o iseljenju osrednjih naucnika u zemlje Juzne Amerike kao sto su Brazil, Peru i Kolumbija. Direktor je zeleo da bude detaljno obavesten o tim slucajevima.

Tokom leta za Vasington, Bokston je rekao: 'Duvandzije drzimo u saci; sredili smo posiljke za Kinu - unutasnja doku-mentacija; dousnici hoce da spasu svoju kozu. Jedina stvar koju nemamo to su oni naucnici. Ali, pretpostavljam da ces i s ovim postati zamenik direktora. Ne mogu da ospore tvoj doprinos.'

'To zavisi od direktora', rece Silk. Znao je zasto su naucnici dole u Juznoj Americi, ali nije hteo da ispravlja Bokstona.

U zgradi Huver, Bokstonu je bio zabranjen pristup sastanku.

JProslo je jedanaest meseci od ubistva dona Aprilea. Silk je pripremio sve svoje beleške. Slucaj Aprile bio je ugasen, ali imao je jos bolje vesti o nekim vaznijim slucajevima. A ovog puta postojala je realna sansa da ce mu biti ponudena jedna od kljucnih pozicija zamenika direktora u Birou. Obelezio je svoju karijeru predanim radom i sada je doslo njegovih pet minuta.

Direktor je bio visok, elegantan covek ciji su preci dosli u Ameriku na Mayflower-u*. Bio je izuzetno bogat i bavio se poli-tikom kao drzavnom obavezom. Postavio je stroga pravila na pocetku svog mandata. 'Nema trange-frange', rekao je raspo-lozeno svojim otegnutim juznjackim akcentom. 'Sve po pro-pisu. Necu nikakve rupe u sprovođenju gradanskih prava.

Brod sa prvim doseljenicima koji je plovio od Sautemptonu do Novog Sveta 1620. godine (prim.prev.)

FBI agent je uvek ljubazan, uvek posten. Uvek ispravan u svom pri-vatnom zivotu.' Bilo kakvi skandali - batinanje zene, pijanstvo, previse blizak odnos s lokalnim policijskim zvanicnikom, bilo kakvo glupiranje - i letis napolje makar ti ujak bio senator. To su bila pravila poslednjih deset godina. Takode, ako previse navaljujes, makar i pozitivno, vec si na putu da osmatras igloe na Aljasci.

Direktor je pozvao Silka da sedne na izuzetno neudobnu stolicu preko puta njegovog masivnog, hrastovog stola.

'Agente Silk', rekao je, 'pozvao sam vas iz vise razloga. Prvi je: priložio sam u vas licni dosije specijalnu pohvalu zbog vaseg rada protiv mafije u Njujorku. Zahvaljujuci vama, uspeli smo da im slomimo kicmu. Cestitam vam.' Nagnuo se preko stola kako bi stegnuo Silkovu ruku. 'Ne radimo to sada javno jer je Biro zaslužan za sve individualne doprinose. A moglo bi i da vas na neki nacin ugrozi.'

'To bi mogli da budu samo neki ludaci', rece Silk. 'Ljudi iz organizovanog kriminala shvataju da ne smeju da naude jednom agentu.'

'Hocete da kazete da Biro izvrsava licne osvete', upita direktor.

'Oh, ne', rece Silk. 'Trebalo bi samo da obratimo vise paznje.'

Direktor je presao preko toga. Postojala je granica. Vrlina je uvek bila na oštroj ivici. 'Nije posteno da vas drzim u neizvesnosti', rece direktor. 'Odlucio sam da vas ne postavim na mesto jednog od mojih zamenika ovde u Vasingtonu. Barem ne sada. Iz sledecih razloga. Vi imate neverovatnu "bistrinu ulicara", a tu jos ima posla. Mafija, u nedostatku bolje reci, jos uvek operise. Drugi: Zvanicno imate dousnika cije ime necete da obelodanite ni vrhunskom nadležnom osoblju u Birou. Nezvanicno, nama ste rekli. To je strogo poverljivo. Znaci, vi ste u redu, nezvanicno. Treci: vasa povezanost sa izvesnim Njujorskim sefom detektiva previse je licna.'

Direktor i Silk imali su i druge stavke za razmatranje na svom dnevnom redu.

'I, kako napreduje vasa operacija "Omerta"?' upitao je direktor.

'Moramo da budemo veoma obazrivi i da imamo zakonsko pokrivenje u svim nasim operacijama.'

'Podrazumeva se', rece Silk, ozbiljnog izraza lica. Direktor je bilo savrseno jasno da ce morati da prede pravo na stvar.

'Imali smo nekoliko prepreka. Rejmonde Aprile odbio je da saraduje s nama. Ali naravno, ta prepreka vise ne postoji.'

'Gospodin Aprile uklonjen je na veoma uredan nacin', jetko je rekao direktor. 'Necu vas uvrediti ako pitam da li ste nesto znali o tome pre nego sto se dogodilo. Vas prijatelj Portela, na primer?'

'Ne znamo', rece Silk. 'Italijani nikada ne idu kod nadležnih. Samo treba da trazimo leseve koji ce se pojavljivati. Dakle, stu-pio sam u kontakt s Astoreom Vajolom kako smo se i dogovoriili. Potpisao je papire koji garantuju tajnost, ali je odbio da saraduje. Nece da posluje s Portelom i neće da proda banke.'

'I sta cemo sada?' upitao je direktor. 'Znate koliko je ovo vazno. Ako mozemo da optuzimo bankara po RIKO zakonima, banke ce pripasti drzavi. I onih deset milijardi dolara islo bi za borbu protiv kriminala. To bi bio veliki korak za Biro. A onda bismo mogli da stavimo tacku na vase druzenje s Portelom. Ne bi vise mogao da nam koristi. Kurte, nalazimo se u vrlo delikatnoj situaciji. Samo moji zamenici i ja znamo za vasu saradnju s Portelom. Znamo da primete novae od njega, da misli o vama kao o svom sauceniku. Vas zivot bi mogao da bude u opasnosti.'

'Ne bi se usudio da naudi federalnom agentu', rece Silk. 'On jeste lud, ali toliko bas i nije.'

'Pa, Portela mora da padne u ovoj operaciji', rece direktor. 'Kakvi su vasi planovi?'

'Onaj momak, Astore Vajola nije nevinasce kakvim ga svi drze', rece Silk. 'Proveravam njegovu proslost. U meduvremenu, zamolicu Aprileovu decu da ga malo pritisnu. Ali ipak se brinem, da li RIKO zakoni mogu da se primene na nesto sto je bilo pre deset godina a zbog neceg sto oni rade sada?'

'To je posao za naseg glavnog tuzioca', rece direktor. 'Mi samo treba da pokrenemo celu stvar, a onda ce hiljade advokata

kopati po proslosti. Siguran sam da cemo naici na nesto sto moze da se odrzi na sudu.'

'Sto se tice mog tajnog racuna na Kajmanskim ostrvima na koji Portela uplacuje novae', rece Silk, 'mislim da treba da povucete odredenu sumu kako bi mislio da ga trosim.'

'Udesicemo to', rece direktor. 'Moram reci da vas Timona Portela nije nimalo skrt.'

'Stvarno je poverovao da sam se prodao', rece Silk smeseci se.

'Budite pazljivi', direktor rece. 'Nemojte im dati osnova koja ce vas uciniti pravim saveznikom, saucesnikom u zlocinu.'

'Razumem', rece Silk. I pomisli, lakse je to reci nego uciniti.

'I ne preduzimajte nepotrebne rizike', rece direktor. 'Za-pamtite, ljudi iz sveta droge u Juznoj Americi i Siciliji povezani su s Portelom, a oni su bezobzirni partneri.'

'Zelite li da vas usmeno ili napismeno obavestavam svakog dana?' upitao je Silk.

'Nemojte nikako', rece direktor. 'Imam puno poverenje u vasu neporocnost. Osim toga, ne bih voleo da moram da lazem kongresni komitet. Da biste postali jedan od mojih zamenika, moracete da rascistite ove stvari.' Ucutao je iscekujuci.

Silk se nikada nije cak ni usudio da slobodno razmislja u prisustvu ovog coveka kao da bi ovaj mogao da mu procita misli. Ipak, sve se u njemu pobunilo. Sta je, mater mu njegovu, direktor mislio da predstavlja? Sindikat slobodnih americkih gradana? Da svojim dopisima ukaze da mafija nije italijanska, muslimani nisu teroristi, crnci nisu kriminalci. Sta li je on, do davola mislio, ko cini zlocine po ulici?

Ali Silk mirno rece: 'Gospodine, ako zelite moju ostavku, mislim da sam se dovoljno naradio za ranu penziju.'

'Ne', rece direktor. 'Odgovorite mi na pitanje. Mozete li da rascistite svoje odnose?'

'Dao sam imena svih dousnika Birou', rece Silk. 'A sto se tice rasciscavanja odnosa na precac, to zavisi od toga kako se to tumaci.'

Sto se tice mog prijateljstva s lokalnim policijskim snagama, to je moj doprinos obavljanju poslova javnih odnosa u ime FBI-a.'

'Vasi rezultati pokazuju vas rad', rece direktor. 'Pokusacemo jos godinu dana. Nego da nastavimo dalje.' Napravio je dugu pauzu, a onda uzdahnuo. Zatim je skoro nestrpljivo upitao: 'Imamo li po vasioj proceni dovoljno podataka o rukovodiocima duvanskih kompanija da bismo mogli da ih osudimo za lazno svedocenje?'

'Vise nego dovoljno', odgovorio je Silk, pitajuci se zasto ga tako nesto direktor uopste i pita. Imao je svu dokumentaciju.

'Ali mogla bi to da budu njihova licna uverenja', rece direktor. 'Imamo ankete koje pokazuju da se pola americkog naroda slaze s njima.'

'To nije od vaznosti u ovom slucaju', rece Silk. 'Ljudi u anketama nisu se lazno zaklinjali u svojim svedocenjima pred Kongresom. Imamo trake i internu dokumentaciju koje dokazuju da su duvanski rukovodioci svesno lagali. To je zavera.'

'U pravu ste', direktor uzdahnuvsi rece. 'Ali glavni ruzilac se nagodio. Nema tuzbe za nezakonitu radnju, nema sluzenja zatvorske kazne. Platice kazne od nekoliko stotina milijardi dolarafeato zatvorite tu istragu. Vise nije na nama.'

'U redu, gospodine', rece Silk. 'Uvek mi treba dodatno ljudstvo za druge stvari.'

'Dobro za vas', direktor rece. 'Ucinicu vas jos sretnijim. Ona posiljka ilegalne tehnologije za Kinu. To je veoma ozbiljan posao.'

'Nema izbora', rece Silk. 'Te kompanije su namerno prekrstile federalni zakon radi fmansijske koristi i narusile sigurnost Sjedinjenih Drzava. Glavesine onih kompanija kovale su zaveru.'

'Teretimo ih za robu', rece direktor, 'ali poznato vam je da je zaverenistvo neuhvatljivo. Svi kuju zavere. Ali to je jos jedan slucaj koji cete da zatvorite i ustedite na ljudskoj snazi.'

Silk s nevericom upita: 'Gospodine, da li hocete da kazete da postoji nagodba i za to?'

Direktor se zavalio u svoju stolicu i namrstio na Silkovu ociglednu drskost, ali je presao preko toga. 'Silk, vi ste najbolji terenac u Birou. Ali nemate pojma o politici. Saslusajte me sada, i nikada ovo nemojte da zaboravite: ne mozete poslati sest mili-jardera u zatvor. Ne u demokratiji.'

'Itojetto?' upita Silk.

'Sankcije finansijske prirode bice veoma stroge', rece direktor. 'A sada sto se tice drugih stvari, onih veoma poverljivih. Razmenicemo federalnog zatvorenika za jednog naseg dousnika koga drze kao taoca u Kolumbiji, sto je velika prednost u nasem ratu protiv trgovine drogom. Upoznati ste s tim slucajem.'

Ciljao je na slucaj od pre cetiri godine kada je narko diler oteo pet talaca - zenu i cetvoro dece. Ubio je i njih i federalnog agenta. Dobio je dozivotnu bez mogucnosti uslovnog pustanja na slobodu. 'Secam se da ste nepopustljivo zahtevali smrtnu kaznu', rece direktor. 'Sada cemo ga pustiti i znam da necete biti presrecni zbog toga. Zapamtite, sve je ovo tajno, ali novine ce to verovatno iskopati i nastace ogromna guzva. Vi i vase nadlestvo necete nikada davati izjave. Da li to jasno?'

Silk rece: 'Ne mozemo da dozvolimo da neko ubije naseg agenta i da prode nekaznjeno.'

'Takav stav nije prihvatljiv kod federalnog agenta', odgovori direktor.

Silk se trudio da prikrije svoj bes. 'Onda ce svi nasi agenti biti dovedeni u opasnost', rece Silk. 'Tako je na ulicama. Agent je poginuo pokusavajući da spase taoce. Bilo je to hladnokrvno ubistvo. Pustiti ubicu na slobodu, predstavlja uvredu za zivot tog agenta.'

'Osveta ne sme da postoji kao nacin razmisljanja u Birou', rekao je direktor. 'U suprotnom, ne bismo bili nista bolji od njih. A sada, sta imate o onim naucnicima koji su emigrirali?'

U torn trenutku Silk je shvatio da vise ne moze da veruje direktoru. 'Nista novo', slagao je. Doneo je odluku da od sada vise nece biti agencijskih politickih nagodbi.

Radice na svoju ruku.

'Dakle, sada imate dosta radne snage, pa se bacite na to', rece direktor. 'A kada sredite Timona Portelu, voleo bih da vas dove-dern ovde kao jednog od svojih zamenika.'

'Hvala vam', rece Silk. 'All odlucio sam: kada rascistim s Portelom, povlacim se u penziju.'

Direktor je duboko uzdahnuo. 'Razmislite jos jednom. Znam kako su vas sve te nagodbe pogodile. Ali zapamtite sledece: Biro nije samo odgovoran za zastitu drustva protiv onih koji krse zakon, vec mora da preduzima iskljucivo one akcije koje na duzi vremenski rok donose korist drustvu u celini.'

'Secam se toga iz skole', rekao je Silk. 'Cilj opravdava sred-stva.'

Direktor slegnu ramenima. 'Ponekad. U svakom slucaju, razmislite jos jednom o svojoj penziji. Prilozicu pismo pre-poruke u vas dosije. Bilo da ostanete ili odete, primicete medalju od predsednika Sjedinjenih Drzava.'

'Hvala gospodine', rece Silk. Direktor se rukovao s njim i ispratio ga do vrata. No, imao je jos jedno, poslednje pitanje. 'Sta se dogodilo s onim Aprileovim slucajem? Prošli su meseci, a izgleda da se nista nije uradilo po torn pitanju.'

'To je slucaj za Njujorsku policiju, a ne za nas', rece Silk. 'Naravno, proucio sam ga. Za sada nema motiva. Ni najmanjeg ti^ga. Pocinjem da mislim da nema sanse da se to resi.'

L e noci Silk je vecerao s Bilom Bokstonom.

'Dobre vesti', rekao mu je Silk. 'Slucajevi s duvandzijama i kineskim masinama su zatvoreni. Glavni tuzilac ide na finansijske sankcije, a ne kriminalne. To oslobada mnogo ljudske snage.'

'Ma nije valjda', rekao je Bokston. 'Uvek sam mislio da je direktor ispravan covek. Ispravan strelac. Hoce li da podnese ostavku?'

'Postoje ispravni strelci i postoje ispravni strelci koji ne gadaju centar', rece Silk.

'Jos nesto?' upita Bokston.

'Kada smaknem Portelu, postajem zamenik direktora. Zagarantovano. Ali do tada cu biti penzionisan.'

'Da', rece Bokston. 'Reci koju lepu rec za mene.'

'Nema sanse. Direktor zna da koristis bezobrazne reci.' Nasmejao se.

'Sranje', rece Bokston, glumeci duboku razocaranoost. 'Hi je mozda -jebigaT

Sledece noci Silk je pesacio od zeleznicke stanice do kuce. Dzordzet i Vanesa bile su na Floridi u jednonedeljnoj poseti Dzordzetinoj majci, a on je mrzeo da se vozi taksijem. Iznenadio se sto nije cuo lavez pasa kada se priblizio kuci. Pozvao ih je, ali se nista nije dogodilo. Sigurno su odlutali do komsiluka ili obliznje sume.

Nedostajala mu je porodica, posebno za vreme obroka. Kada je vecerao sam ili s drugim agentima u sijaset gradova sirom Amerike, uvek je bio na oprezu od bilo kakve opasnosti. Napravio je sebi jednostavno jelo onako kako ga je zena naucila - povrce, zelena salata i mali odrezak. Bez kafe, ali s konja-kom u maloju casi. Onda se popeo na sprat da se istusira i tele-fonira zeni pre nego sto se uspava knjigom. Voleo je da cita i uvek ga je onespokojavalo kada su federalci u detektivskim romanima bili prikazivani kao najgore neznalice. Sta su oni kog davola pa znali?

Kada je otvorio vrata od spavace sobe mogao je istog casa da oseti miris krvi i ceo njegov mozak pretvorio se u haoticni metez; sve skrivene bojazni u njegovom zivotu obrusile su se na njega.

Dva nemacka ovcara lezala su na njegovom krevetu. Njihovo smeđe-belo krzno bilo je umrljano krvlju, njihove noge uvezane, njihove njuske obavijene gazom. Njihova srca bila su izvadena i položena na njihove bokove.

S velikim naporom uspeo je da se pribere. Nagonski, pozvao je zenu da se uveri da je ona dobro. Nista joj nije rekao. Onda je Pozvao dezurnog FBI sluzbenika da posalje tim sudskih vestaka i ekipu za ciscenje. Morace da se rese sve posteljine, duseka i tepiha. Nije obavestio lokalne nadlezne vlasti.

Sest sati kasnije FBI timovi su otisli i on je napisao izvestaj direktoru. Sipao je sebi konjak u veliku casu i pokusao da izanalizira situaciju.

Za trenutak je pomislio da slaze Dzordzet, izmisljajuci pricu kako su psi pobegli. Ali nedostajalo je objasnjenje za bacenu posteljinu i tepih. A uostalom, ne bi bilo ni posteno prema njoj. Mogla je da izabere. Vise od svega, nikada mu ne bi oprostila da je slaze. Morace da joj saopsti istinu.

ISledeceg dana Silk je prvo odleteo u Vasington da se posavetuje s direktorom, a onda na Floridu, gde su mu se zena i cerka odmarale u njegovoj tazbini.

Onda je, posto su rucali, poveo Dzordzet u setnju po plazi. Dok su posmatrali svetlucavu plavu vodu ispricao joj je kako su psi ubijeni i da je to staro upozorenje koje je sicilijanska mafija koristila kada bi htela da nekoga zastrasi.

'Prema novinama ti si iskorenio mafiju u ovoj zemlji', rece Dzordzet zamisljeno.

jjvlanje ili vise', rece Silk. 'Preostalo je jos nekoliko narko-organizacija, i prilicno sam siguran da znam koje ovo uradio.'

'Jadni nasi psi', rekla je Dzordzet. 'Kako ljudi mogu da budu tako surovi? Da li si razgovarao s direktorom?'

Silk je osetio kako pocinje da se nervira zbog njene preterane brige oko pasa. 'Direktor mi je pruzio tri opcije', rekao je. 'Da dam ostavku u Birou i preselim se. Odbio sam to. Druga je da preselim porodicu i da ona bude pod zastitom Biroa dok se ovaj slucaj ne resi. Treca je da ostanes u kuci kao da se nista nije dogodilo. Imali bismo danonocni tim koji bi nas stitio. Zena agent zivela bi u kuci s tobom, a tebe i Vanesu pratila bi dva telohranitelja gde god da idete. Bili bi postavljeni sigurnosni stubovi oko kuce s najnovijom tehnikom alarmiranja. Sta mislis? Za sest meseci ovo ce biti gotovo.'

'Ti mislis da oni blefiraju', rece Dzordzet.

'Da. Ne usuduju se da povrede federalnog agenta ili njegovu porodicu. Bilo bi to samoubistvo za njih.'

Dzordzet je zurila u mirnu plavu vodu zaliva. Njena ruka jaceje stegla njegovu.

'Ostajem', rekla je. 'Previše bi mi nedostajao, a znam da neces da napustis ovaj slucaj. Kako mozes da budes siguran da ces ga završiti za šest meseci?'

'Siguran sam', rece Silk.

Dzordzet je odmahнула rukom. 'Ne volim sto si tako siguran. Molim te, ne cini nista uzasno. I hocu da mi jedno obecas. Kada se ovaj slucaj završi, povuci ces se iz Biroa. Zapocni sopstvenu advokatsku praksu ili drži predavanja. Ne mogu ovako da zivim do kraja zivota.' Bila je ozbiljna.

Izjava koja se utisnula u Silkov mozak bila je da bi joj previse nedostajao. A kao i obicno, pitao se kako zena poput nje moze uopste da voli coveka kao sto je on. Ipak, oduvek je bio svestan da ce ona jednog dana postaviti ovaj zahtev. Uzdahnuo je i rekao: 'Obecavam.'

Nastavili su da se setaju duz plaze, a onda su seli u zeleni parkic koji im je pruzio zastitu od sunca. Svez povetarac iz zaliva mrsio joj je kosu cineci da izgleda veoma mlado i srecno. Silk je znao da nikada nece moci da prekrsi obecanje koje joj je dao. Bio je cak i ponosan na nju sto je lukavo iskoristila pravi trenutak da iskamci od njega to obecanje, rizikujuci svoj zivot da ostane pored njega. Naposletku, kome treba ljubav glupe zene? U torn trenutku Silk je znao da bi njegova zena bila uzasnuti, ponizena kada bi znala o cemu razmislja. Njena ostroumnost verovatno je bila nevina. Koje bio on da to osuduje? Ona njega nikada nije osudivala, nikada sumnjala u njegovu ne-tako-nev-inu ostroumnost.

Sesto poglavlje

Jr renki i Stejs Sturco bili su vlasnici velike prodavnice sportske opreme u Los Andelesu i kuce u Santa Moniki koja je bila udaljena samo pet minuta od Malibu plaze. Obojica su bila ozenjena samo jednom, ali njihovi brakovi su propali, tako da su sada ziveli zajedno.

Nikada ni jednom svom prijatelju nisu rekli da su blizanci, a nije bilo cak ni ocigledno da su braca, osim sto su obojica imala to opusteno samopouzdanje i izvanrednu atletsku gipkost. Frenki je bio sarmantniji i temperamentniji. Stejs je vise bio uravnotezen, pomalo neosetljiv, a ipak, obojica su bila poznata po svojoj ljubaznosti.

A Bili su clanovi jedne od velikih luksuznih teretana koje su bile rastrkane po celom Los Andelesu. Teretana je bila oprem-Ijena digitalnim masinama za bodibilding i televizijskim ekra-nima preko celog zida koje su mogli da gledaju dok su vezbali. Postojao je i teren za kosarku, bazen, pa cak i boksterski ring. Treneri koji su tu radili bili su muskarci atletske grade i umet-nicki izvajanih tela, kao i lepe, savrseno zgodne zene. Braca su odlazila u teretane ne samo da vezbaju vec i da upoznaju zene koje su tamo trenirale. Bilo je to sjajno loviste za muskarce kao sto su oni, okruzeni optimistickim glumicama koje su odrzavale svoja lepa tela i dokolicarskim, zapostavljenim suprugama uti-cajnih i mocnih ljudi iz sveta filma.

Ali vise od svega, Frenki i Stejs uzivali su u basketu. Odlicni igraci dolazili su u teretanu - ponekad cak i jedan koji je bio re-zerva L.A. Lejkersa. Frenki i Stejs igrali su protiv njega; znali su da se dobro drze. To im je vratilo lepe uspomene kada su bili najpopularniji u svojoj srednjoj skoli. Ipak, nisu se zanosili da bi u pravoj kosarci mogli da budu tako srecne ruke. Davali su sve od sebe, a momak iz Lejkersa se ipak samo dobro zabavljao.

U restoranu zdrave hrane koji je bio u sklopu teretane, skla-pali su poznanstva sa zenskim trenerima i clanovima teretane, a ponekad i sa poznatim licnostima. Uvek su se sjajno provodili no, to je bio samo mali deo njihovog zivota. Frenki je trenirao lokalni srednjoskolski kosarkaski tim. Bio je to posao kome je veoma odgovorno pristupio. Ziveo je u nadi da ce otkriti neku super-zvezdu u povelju i zbog toga je zracio ozbiljnoscu i druzeljubivoscu koja je osvajala klince. Imao je omiljenu tren-ersku taktiku. 'Okej', rekao bi, 'gubite s dvadeset koseva u poslednjoj cetvrtini. Napadate i postizete prvih deset poena. Sada ih drzite u saci - mozete da pobedite. Sve je u zivcima i pouzdanju. Uvek mozete da pobedite. Gubite s deset poena, pa onda sa pet da bi na kraju izjednacili. I, eto sredili ste ih.'

Naravno, to nikada nije upalilo u praksi. Klinci nisu bili u dovoljnoj fizickoj kondiciji, a ni psihicki nisu ocvrsnuli. Bili su «amo deca. Ali Frenki je znao da pravi talenti nikada nece zabo-raviti lekciju i da ce im ona kasnije pomoci.

Stejs se usredsredio na vodenje radnje. On je bio taj koji je donosio konacne odluke koji ce posao narucenog ubistva da pri-hvate. Uslovi su bili minimalan rizik i maksimalna cena. Stejs je verovao u procenite i takode je imao preku narav. Ono sto je braci islo na ruku bilo je da se retko kad nisu slagali oko nece-ga. Imali su isti ukus za sve i imali su skoro jednake fizicke mogcnosti.

Ponekad su sparingovali jedan drugom u bokser-skom ringu ili igrali basket jedan na jedan.

Imali su po cetrdeset tri godine i odgovarao im je nacin zivota koji su vodili, ali su ipak cesto razgovarali o tome da se ponovo ozene i imaju porodice. Frenki je imao ljubavnicu u San Francisku, a Stejs devojku u Vegasu - striptizetu. Nijedna od devojaka nije bila zainteresovana za brak i braca su osecala da samo ubijaju vreme cekajuci da se pojavi ona prava.

Obzirom da su bili srdacni, lako su sklapali poznanstva i vodili bogat drustveni zivot. Doduse, godinu dana po ubistvu dona proveli su u strahu. Covek kao sto je Don nije mogao da bude ubijen i da pri torn ne postoji nikakva opasnost.

U novembru, Stejs je pozvao Heskova da ugovore preuzi-manje preostale isplate od pet stotina hiljada dolara. Telefonski poziv bio je kratak i donekle neizvestan.

'Cao', rece Stejs. 'Dolazimo za jedno mesec dana. Da li je sve u redu?'

Heskov je zvucao kao da mu je drago da ga cuje. 'Sve je u savrsenom redu', rekao je. 'Sve je spremno. Mozete li da budete malo precizniji po pitanju datuma? Ne bih voleo da dodete kada nisamu gradu.'

Stejs se nasmejao i opusteno rekao: 'Naci cemo te. Okej? Racunaj za mesec dana.' Onda je prekinuo vezu.

Preuzimanje novca u ovakvim dogovorima uvek je sadr-zavalno i elemente rizika. Ponekad ljudi nisu voleli da placaju ono sto je vec odradeno. To se desavalo u svakom poslu. Ponekad se desavalo da ljudi imaju kompleks vise vrednosti. Mislili su da su dobri koliko i profesionalci. Rizik je bio naj-manji s Heskovom - on je uvek bio pouzdan posrednik. Ali d*iov slucajbio je poseban, kao i novcana suma. Zato nisu zeleli da Heskov koci planove.

Braca su poslednjih godinu dana uzimala casove tenisa, medutim, bio je to sport u kojem su gubili. Bili su tako atletski obdareni da nisu mogli da podnesu taj poraz, iako im je objasnjeno da je tenis bio sport koji je zahtevao ucenje udaraca jos u detinjstvu, te da je zapravo zavisio od izvesne mehanike, kao kod učenja jezika. Tako su ugovorili aranzman da provedu tri nedelje na jednom teniskom rancu u Skotsdejlju, u Arizoni, s uplacenim kursom za pocetnike. Odatle je trebalo da otputuju u Njujork da se sretnu sa Heskovom. Naravno, tokom ovih nede-Ija mogli su da provedu poneku noc i u Vegasu, koji je bio na manje od sat vremena avionom od Skotsdejla.

1 eniski ranc bio je vise nego luksuzan. Frenki i Stejs odseli su u dvokrevetnoj kuci s klima uredajem, trpezarijom u indijanskom stilu, dnevnom sobom s balkonom i malom kuhinjom. Imali su savrsen pogled na planine, ugradeni bar, veliki frizider i ogroman TV.

No, tri nedelje zapocele su nerviranjem. Jedan od instrukto-ra gnjavio je Frenkija. Frenki je bio najbolji u grupi pocemika i bio je posebno ponosan na svoj servis, koji je bio potpuno neo-bican i silovit. Ali, instruktor, covek po imenu Lezli, izgledao je kao da mu to posebno ide na zivce.

Jedno jutro Frenki je udario loptu tako da njegov protivnik nije mogao da je stigne i obratio se ponosno Lezliju: 'To je as, je P da?'

'Ne', hladno je odgovorio Lezli. 'To je prestup. Zgazili ste liniju za serviranje. Pokusajte ponovo i prilagodite servis. Ovaj koji sada imate uglavnom zavrshi u autu.'

Frenki je ponovo servirao, brzo i precizno. 'As, je P da?' pitao je.

'To je prestup', polako rece Lezli. 'A taj servis je jedno obicno izivljavanje. Samo ubacite loptu u teren. Vi ste veoma pristojan igrac za jednog amatera. Igrajte na poen.'

Frenki je bio iznerviran, ali se kontrolisao. 'Namestite mi da igram s nekim ko nije amater', rekao je. 'Onda da vidimo kakav sam.' Zastao je. 'Mozda s vama?'

Lezli ga je zgrozeno pogledao. 'Ja ne igram meceve s ama-terima', rece. Pokazao je prema mladoj zeni u kasnim dvadese-tim ili ranim tridesetim godinama. 'Rouzi?' rekao je, 'odigraj s gospodinom Sturcom jedan set.'

Devojka je tek pristigla na teren. Na sebi je imala beli sore koji je otkrivao divne, preplanule noge i roze majicu sa amble-mom teniskog terena. Imala je vragolasto, lepo lice, a kosa joj je bila skupljena u konjski rep.

'Morate da mi date fore', rece Frenki bez ljutnje. 'Divno izgledate. Da li ste vi instruktor?'

'Ne', rece Rouzi. 'Ovde sam jer sam uzela casove servisa. Lezli je najbolji trener za njih.'

'Daj mu fore', rece Lezli. 'Mnogo je losiji od tebe.'

Frenki rece brzo: 'Sta mislite o prednosti od dva gema u svakom setu od cetiri gema?' Cenjkao bi se i za manje.

Rouzi mu se brzo, zarazno osmehnula. 'Ne', rekla je, 'to vam uopste nece pomoci. Trebalo bi da trazite po dva poena u svakom gemu. Tada biste imali sansu. A ako stignemo do djusa, onda moram da pobedim s cetiri poena umesto s dva.'

Frenki se rukovao s njom. 'Da pocnemo', rekao je. Stajali su jedno blizu drugog i mogao je da oseti slatkasti miris njenog tela. Sapnula je: 'Hoces li da izgubim mec?'

Frenki je odusevljeno odgovorio. 'Ne', rekao je. 'Nema sanse da izgubim pod ovakvim uslovima.'

Igrali su dok ih je Lezli posmatrao. Nije ih prekidao zbog noznih prestupa. Frenki je odneo pobeđu u prva dva gema, ali posle toga Rouzi ga je nadigrala. Njeni udarci sa osnovne linije bili su savrseni i nije imala nimalo problema s njegovim servisi-ma. Uvek je stajala tamo gde je Frenkijeva lopta trebalo da padne i, iako je nekoliko puta stigao do djusa, pobedila ga je sa 6-2.

'Hej, veoma si dobar za amatera', rece Rouzi. 'Ali poceo si da igras tek kada si presao dvadesetu, zar ne?'

'Tako je.' Frenki je pocinjao da mrzi rec amater. A 'Udarci i servis se uce dok si dete', rekla je.

'Ma nije valjda?' Frenki ju je zadirkivao. 'Ali pobedicu te pre nego sto odes odavde.'

Rouzi se osmehnula. Imala je sirok, simpatican osmeh za tako malo lice. 'Kako da ne', rekla je. 'Ako ti taj dan bude najbolji dan u zivotu, a meni najgori.' Frenki se nasmejao.

Stejs se prikljucio i predstavio. Onda je rekao: 'Hoces li s nama na veceru? Frenki te nece pozvati jer si ga pobedila, ali doci ce sigurno.'

'To nije istina', rece Rouzi. 'Upravo se spremao da me pozove. Da li vam odgovara u osam sati?'

'Odlicno', rece Stejs. Udario je Frenkija svojim reketom.

'Bicu tamo', rece Frenki.

Vecerali su u restoranu na rancu, u ogromnoj prostoriji, s lukovima i staklenim zidovima koji su pruzali pogled na pusti-nju i planine. Rouzi je dokazala da je pravo otkrice, kako je Frenki kasnije rekao Stejsu. Flertovala je s obojicom, razgovarala o svim sportovima u koje se potpuno razumela, proslost i sadasnjest - veliki sampionati, veliki igraci, veliki licni trenuci. A umela je i da slusa pazljivo; otvarali su joj se. Frenki joj je cak rekao za treninge s decom i kako su preko svoje radnje dolazili do najbolje opreme, a Rouzi je toplo odgovarala: 'Hej, to je super, stvarno odlicno.' Ispricali su joj kako su bili kosarkaske zvezde u srednjoj skoli.

Rouzi je takode imala dobar apetit, koji su cenili kod zena. Jela je polako i pazljivo, umela je da pogne i iskosi glavu dok je pricala o sebi izigravajuci stidljivost. Trebalo je da doktorira psihologiju na Njujorskom univerzitetu. Poticala je iz srednje bogate porodice i vec je proputovala Evropu. Bila je teniska zvezda u srednjoj skoli. Ali sve ovo izgovarala je s notom skromnosti koja ih je sarmirala i stalno im je dodirivala rake odrzavajuci kontakt s njima.

'Jos ne znam sta cu da radim kada doktoriram', rekla je. 'I pored svog znanja iz knjiga i dalje ne umem da procenim ljude u realnom zivotu. Kao, recimo vas dvojicu. Ispricali ste mi svoju proslost, da ste dva sarmantna mangupa, ali jos ne mogu da provalim sta je to sto vas motivise.'

'Nemoj da brines zbog toga', rece Stejs. 'Vidis nas onakvim kakvi jesmo.'

'Mene ne pitaj', rece joj Frenki. 'Upravo sada, ceo moj zivot okrenut je ka tome kako da te pobedim u tenisu.'

Posle vecere braca su ispratila Rouzi do staze od crvene ilo-vace koja je vodila do njene kuće. Obojicu je brzo poljubila u obraz i ostavila ih same na pustinjском vazduhu. Poslednja slika koju su poneli sa sobom bilo je Rouzino vragolasto lice koje se sjajilo na mesecini.

'Mislím da je izuzetna', rece Stejs.

'I vise od toga', rece Frenki.

1 okom preostale dve nedelje na rancu Rouzi je postala nji-hov drugar. Kasno popodne, posle tenisa isli bi zajedno na golf, je dobra, mada ne koliko i braca.

Stvarno su umeli da zviznu loptu veoma daleko i imali su nerve od celíka kod udara-ca na neravnoj površini. Sredovecni covek s teniskog ranca posaoje s njima na golf terene kako bi oformili ekipu od cetvoro insistirajuci da bude partner s Rouzi. Igrao je u deset dolara po rupi, all iako je bio dobar, izgubio je. Onda je pokusao da im se prikljuci na veceri te noci na teniskom rancu. Rouzi ga je odbi-la na zadovoljstvo blizanaca. 'Pokusavam da jednog od ove dvojice nateram da me zaprosi', rekla je.

Stejs je bio taj koji je odveo Rouzi u krevet krajem prve nedelje. Frenki je te veceri otisao u Vegas da se kocka, ali i da bratu ostavi odresene ruke. Kada se oko ponoci vratio, Stejs nije bio u sobi. Sledeceg jutra kada se pojavio Frenki ga je upitao: 'Kakvajebila?'

'Neverovatna', odgovorio je Stejs.

'Da li bi ti smetalo da i ja pokusam?' upitao je Frenki.

Ovo je bilo neuobicajeno. Nikada nisu delili zenu; to je bila jedna oblast gde su im se ukusi razlikovali. Stejs je razmislío o ovome. Rouzi se sjajno uklapala s obojicom. Ali onda njih troje vise ne bi mogli da se druze ako bi Stejs dobio Rouzi, a Frenki ne. Qtim ako bi Frenki uveo drugu devojkú u kombinaciju - a to bi sve pokvarilo.

'U redu', rece Stejs.

Tako da je sledece noci Stejs otisao u Vegas, a Frenki pokusao s Rouzi. Rouzi nije pravila nikakve probleme i bila je sjajna u krevetu - bilo je bez nekih vratolomija, samo dobro-namerna igra i zabava. Nije se cinilo da joj je sve to makar malo smetalo.

Ali sledeceg jutra kada su njih troje bili za doruckom, Frenki i Stejs nisu znali kako da se ponasaju. Bili su previse uctivi i ljubazni. Snishodljivi. Njihova savrsena harmonija je nestala. Rouzi je smazala svoju kajganu sa slaninom i tostom, pa je zavalívi se u stolicu veselo rekla: 'Hocu li ja imati problema s vama, momci? Mislíla sam da smo drugari.'

Stejs rece iskreno: 'Problem je u tome sto smo obojica ludi za tobom i ne znamo kako da se s tim izborimo.'

Rouzi rece smejući se: 'Ja cu to da sredim. Obojica mi se mnogo dopadate. Dobro se provodimo. Necemo da se vencava-mo, a kada odemo s ranca verovatno se vise nikada necemo videti. Zato, hajde da sad sve ne pokvarimo osim ako neko od vas dvojice nije od onih ljubomornih tipova. U torn slucaju, izostavicemo onaj deo sa seksom.'

Blizanci su se odjednom opustili pred njom. 'Nema sanse', rece Stejs.

Frenki dodade: 'Nismo ljubomorni i pobedicu te u tenisu pre nego sto odemo odavde.'

'Nemas ti te udarce', rekla je Rouzi odsecno, ali se odmah zatim nagnula i pljesnula ih po rukama.

'Hajde da to obavimo danas', rece Frenki.

Rouzi je stídljivo nakrivíla glavu. 'Dacu ti tri poena po gemu', rekla je. 'A ako izgubis, neces me vise daviti tim svojim maco sranjima.'

Stejs rece: 'Kladim se u sto glava na Rouzi.'

Frenki im se divlje nacerio. Ni u ludílu ne bi dozvolio sebi da izgubi od Rouzi s prednoscu od tri poena po gemu. Obratio se Stejsu: 'Bolje se kladi u petsto.'

Rouzi se obesenjacki smesila. 'A ako ja pobedim, Stejs provodi noc sa mnom.'
Braca se glasno nasmejase. Bilo im je drago da Rouzi nije tako savrsena - imala je trunku pakosti u sebi.

Na teniskom terenu nista nije moglo da spase Frenkija - ni njegov uraganski sends, ni njegovi akrobatski udarci, ni pred-nost od tri poena. Rouzi je imala top-spin udarac koji nikada ranije nije koristila sto je potpuno osujetilo Frenkijeve pobe-dnicke planove. Razbila ga je sa 6-0. Kada se set zavrasio, Rouzi je poljubila Frenkija u obraz i sapnula mu: 'Nadoknadicu ti ovo sutra uvece.'
Kao sto je obecala, spavala je sa Stejsom te noci, nakon sto su sve troje vecerali. Tako su naizmenicno radili tokom cele nedelje.

Onog dana kad je Rouzi trebalo da otputuje, blizanci su je odvezli na aerodrom. 'Zapamtite, ako ikada budete u Njujorku, javite mi se', rekla je. Oni su je takode pozvali da odsedne kod ako se zadesi u Los Andelesu. Onda ih je iznenadila.

Predala im je dva mala, lepo upakovana poklona. 'Pokloni', rekla je i srecno se nasmesila. Blizanci su ih otvorili i pronasli dva Navaho prstena s plavim kamenom. 'Da me se secate po njima.'

Kasnije, kada su braca otisla do grada u kupovinu, videla su to prstenje na rasprodaji za trista dolara.

'Mogla je da nam kupi po kravatu ili neki od onih smesnih kaubojskih kaiseva za pedeset dolara', rece Frenki. Bilo im je veoma drago.

Ostalo im je jos nedelju dana na rancu, ali malo su vremena provodili igrajući tenis. Igrali su golf i svako vece odlazili u Vegas. No, imali su dogovor da tamo ne spavaju. Tako se gubio veliki novae - kockajuci se u ranim jutarnjim casovima kada vise nema snage i kad ti je rasudivanje slabo.

Tokom vecere razgovarali su o Rouzi. Nijedan nije rekao nesto ruzno o njoj, iako su je u srcu manje postovali jer se tucala s obojicom.

'Stvarno je uzivala', rece Frenki. 'Nikada nije bila pakosna ili neraspolozena posle toga.'

'Da', rece Stejs. 'Bila je izuzetna. Mislim da smo nasli savrselu zensku.'
'Ali uvek se promene', rece Frenki.

'Hocemo li da je pozovemo kada stignemo u Njujork?' upi-cao je Stejs.
'Ja znam da hocu', rekao je Frenki.

Nedelju dana nakon sto su napustili Skotsdejl, prijavili su se u Seri-Nederlend hotelu na Menhetnu. Sledeceg jutra, iznajmili su auto i odvezli se do kuce Dzona Heskova na Long Ajlendu. Zaustavivsi se na prilazu kuci, videli su Heskova kako s kosarkaskog terena cisti tanak sloj snega. Mahnuo im je rukom u znak pozdrava, a zatim im pokazao da ubace auto u garazu povezanu s kucom. Njegov auto bio je parkiran ispred kuce. Frenki je iskocio iz auta pre nego sto ga je Stejs uparkirao da bi se rukovao s Heskovom, a u stvari, da mu bude nadohvat za slucaj da se nesto dogodi.

Heskov je otkljucao vrata i uveo ih unutra.

'Sve je spremno', rekao je. Poveo ih je na sprat u spavacu sobu gde se nalazio ogroman sanduk i otkljucao ga. U njemu su bile naslagane gomile novca uvezane gumicama u sveznjeve debele petnaestak centimetara, kao i presavijena kozna torba, velika skoro kao kofer. Stejs je pobacao sveznjeve na krevet. Zatim su braca pregledala svaku gomilu uveravajući se da se u njima nalaze novcanice od sto dolara i da nema laznjaka. Izbrojali su novcanice samo iz jednog sveznja i onda pomnozili sa sto. Zatim su novcem napunili koznu torbu. Kada su zavrшили, pogledali su Heskova. Smesio se. 'Popijte barem kafu pre nego sto krenete', rekao je. 'Skoknite do toaleta ili sta vec.'

'Hvala', rece Stejs. 'Ima li nesto sto bi trebalo da znamo? Neka frka?'

'Nista', rekao je Heskov. 'Sve je u najboljem redu. Samo nemojte previse da se razbacujete lovom.'

'To nam je za stare dane', rece Frenki i braca se nasmejase.

'Sta je s njegovim prijateljima?' upitao je Stejs.

'Mrtvi nemaju prijatelje', rece Heskov.

'A njegova deca?' upitao je Frenki. 'Nisu dizala galamu?'

'Pravilno su vaspitavani', rece Heskov. 'Nisu Sicilijanci. Imaju veoma uspesne karijere. Veruju u zakon. I trebalo bi da budu srecni sto nisu osumnjiceni.'

Svi se nasmejase. Bila je to dobra sala.

'Ipak mi je cudno', rece Stejs. 'Tako veliki covek, a tako malo frke.'

'Pa, eto, prosla je godina dana, a niko nije ni prstom mrd-nuo.' rece Heskov.

Braca su zavsila kafu i rukovala se s Heskovom. 'Cuvajte se', rekao je Heskov. 'Mozda cu vas ponovo pozvati.'

'Samo izvoli', rece Frenki.

Kada su se vratila u grad, braca su stavila novae ujavni sef u banci.

Zapravo, u dva sefa. Nisu cak ni uzeli novae za troskarenje. Vratili su se do hotela i pozvali Rouzi.

Bila je prijatno iznenadena sto ih vec cuje. Zvucala je nestr-pljivo i pozurivala ih je da odmah dodu do njenog apartmana. Castice ih jednim obilaskom Njujorka. Te veceri svratili su do njenog stana gde ih je posluzila picem pre nego sto su izašli na veceru i u pozoriste.

Rouzi ih je odvela u Le Cirque za koji im je rekla da je najbolji restoran u Njujorku. Hrana je bila odlicna. Kuvari su cak izašli Frenkiju u susret i spremili mu najbolje spagete koje je ikada okusio, iako ih nije bilo na jelovniku. Blizanci nisu mogli da se nacude da u tako otmenom restoranu sluze hranu koja se njima svidala. Primetili su, takode, da je glavni konobar ukazivao posebnu paznju Rouzi, sto je ih je impresioniralo. Proveli su se sjajno kao i obicno, jer ih je Rouzi podsticala da sto vise pricaju. Izgledala je narocito lepo. Bio je to prvi put da su je videli u vecernjoj haljini.

Dok su pijuckali kafu braca su predala Rouzi svoj poklon. Kupili su ga kod Tifanija tog popodneva i trazili su da bude upaUpvan u kestenjastu somotom presvucenu kutijicu. Bila je to jednostavna zlatna ogrlica s medaljonom od platine koji je bio optocen dijamantima, a kostala je pet hiljadarki.

'Od mene i Stejsa', rece Frenki. 'Obojica smo se ucipili.'

Rouzi je bila zaprepascena. Oci su joj se napunile suzama. Stavila je ogrlicu oko vrata tako da joj je medaljon lezao medu grudima. Onda se nagla i obojicu poljubila u usne. Bio je to nezan, sladak poljubac s ukusom meda.

Rouzi je znala da braca nikada ranije nisu bila na Brodveju tako da ih je sledece vece vodila da gledaju Les Miserables. Obecala im je da ce zaista uzivati. I jesu, ali ne previse. Kasnije kada su vec bili u njenom apartmanu, Frenki je rekao: 'Ne mogu da verujem da nije ubio policajca Zavera kada je imao sansu.'

'To je mjuzikl', rece Stejs. 'Mjuzikli su bezvezni cak i na fil-movima. Takvi i treba da budu.'

Ali Rouzi se usprotivila. 'Predstava govori o tome kako je Zan Valzan postao zaista dobar covek', rekla je. 'Rec je o isku-pljivanju. Covek koji gresi i krade, a onda se miri s drustvom.'

To je iznerviralo cak i Stejsa. 'Cekaj malo', rekao je. 'Poceo je kao lopov. Jednom lopov, zauvek lopov. Zar ne Frenki?'

Sada je Rouzi planula. 'Sta uostalom vas dvojica znate o coveku kao sto je Valzan?' To ih je potpuno razbilo. Rouzi se dobrocudno nasmesila. 'Ko od vas dvojice ostaje veceras?' upi-talaje.

Cekala je na odgovor i na kraju rekla: 'Nisam u fazonu troj-ki. Morate da se odlucite.'

'S kirn bi ti volela da ostanes?' upitao je Frenki.

'Nemoj sad da pocinjes s tim', upozorila ga je Rouzi. 'Hi cemo imati bajnu vezu kao u filmovima. Bez tucanja. A to ne bih volela.' Rekla je, smeseci se kako bi probila led. 'Volim vas obojicu.'

'Ja cu da idem kuci veceras', rece Frenki. Zeleo je da joj stavi do znanja da nema moc nad njim.

Rouzi je poljubila Frenkija za laku noc i ispratila ga do vrata. Sapnula mu je: 'Sutra uvece prevazici cu sebe.'

JVlogli su da provedu samo sest dana zajedno. Rouzi je morala da radi na svom doktoratu preko dana, ali uvece je bila slobodna.

Jedno vece blizanci su je vodili u Garden na utakmicu izmedu Niksa i Lejkera i bili su odusevljeni kako je pozdrav-Ijala dobre pogotke. Posle toga otisli su u neki otmeni klub gde im je Rouzi saopstila da sutradan, uoci Badnjeg dana, mora da otputuje na nedelju dana van grada. Braca su pomislila da ce verovatno provesti Bozic sa svojom porodicom. Medutim, onda su primetili da je bila pomalo tuzna i to po prvi put od kada su je upoznali.

'Ne, provescu Bozic sama u kuci mojih roditelja, gore na severu. Htela sam da izbegnem sve to Bozicno foliranje; samo da ucim i pokusam da sredim svoj zivot.'

'Pa, otkazi sve i provedi Bozic s nama', rece Frenki. 'Odlozicemo nas let za Los Andeles.'

'Ne mogu', rece Rouzi. 'Moram da ucim, a ta kucaje najbo-Ije mesto za to.' 'Potpuno sama?' upitao je Stejs.

Rouzi je spustila glavu. 'Sta cu kad sam guska.'

'Sta mislis o tome da mi podemo s tobom na nekoliko dana?' upitao je Frenki.

'Otici cemo odmah posle Bozica.'

'Da', rece Stejs, 'dobro bi nam doslo malo mira i tisine.'

Rouzino lice je zasjalo. 'Stvarno biste posli?' upitala je sva srecna.

'Super. Mogli bismo da skijamo za Bozic. Postoji jedno odmaraliste udaljeno samo trideset minuta od kuce. A spremicu vam i Bozicni rucak.' Ucutala je na trenutak, a onda neubedljivi-vo rekla: 'AH obecajte da cete otici posle Bozica. Stvarno moram da ucim.'

'Moramo da se vratimo u Los Andeles', rece Stejs. 'Ceka nas nas posao.' 'Stvarno vas obozavam, momci', rece Rouzi.

Stejs kao uzgred rece: 'Frenki i ja smo nesto razgovarali. Zn*s da nikada nismo bili u Evropi i mislili smo da, kad završis na leto skolu, odemo svi zajedno. Ti bi bila nas vodica. Najbolja u svemu. Samo na nekoliko nedelja. Mogli bismo super da se provedemo ako bi ti bila s nama.'

'Da', rece Frenki. 'Ne mozemo da idemo sami.' Svi su se nasmejali.

'To je sjajna ideja', rece Rouzi. 'Pokazacu vam London, Pariz, Rim. I ima da se zaljubite u Veneciju. Mozda pozelite da se ne vratite. Ali momci, leto je tako prokletu daleko. Znam da cete do tada vec da jurite druge zene.'

'Mi hocemo tebe', rece Frenki, skoro ljutito.

'Bicu spremna kada me pozovete', rece Rouzi.

Koferi i nekoliko poklona, upakovanih u sarene papire. Pored toga, jos je bilo mesta za njihov, mnogo skromniji prtljag.

Stejs je seo na zadnje sediste i pustio Frenkija da sedi napred pored Rouzi. Slusali su muziku sa radija i nisu progovorili skoro sat vremena. To je bilo ono sto je Rouzi cinilo tako sjajnom.

Dok su je cekali da ih poveze, braca su razgovarala za vreme dorucka. Stejs je primetio da je Frenki postao malo suzdrzan prema njemu, sto se kod njih retko desavalo.

'Da cujem', rece Stejs.

'Nemoj pogresno da me razumes', rekao je Frenki. 'Nije da sam ljubomoran ili tako nesto. Ali, da li bi mogao da oladis s Rouzi dok smo gore?'

'Ma da, sigurno', rece Stejs. 'Reci cu joj da sam pokupio triper u Vegasu.'

Frenki se nacerio i rekao: 'Ne moras da ides tako daleko. Samo bih pokusao da je pridobijem za sebe. Ako ne, ja cu da se povucem i ti mozes da je imas.'

'Ti si kreten', rekao je Stejs. 'Upropastices sve. Niti smo je gnjavili, niti folirali. Ovo je ono sto ona hoce. A mislim da je i za nas to idealno.'

'Samo bih voleo da probam da je pridobijem za sebe', ponovio je Frenki. 'Samo nakratko.'

'Naravno', rece Stejs. 'Ja sam stariji brat, moram da pazim na tebe.' Bila im je to omiljena sala, a ipak, nekako je uvek i izgledalo kao da je Stejs bio nekoliko godina stariji od Frenkija umesto samo deset minuta.

'Ali tek da znas da ce te provaliti za dve sekunde', rece Stejs. 'Rouzi je mudrica. Znace da si se zaljubio u nju.'

Frenki je zapanjeno pogledao brata. 'Zaljubio sam se u nju?' rekao je. 'Znaci to je to? E, jebi ga, boze.' I obojica su se nasmejala.

I tog dvadeset treceg decembarskog jutra Rouzi je zaustavila svoj automobil ispred hotela da pokupi blizance. Vozila je ogroman Kadilak u cijem su se prtljazniku nalazili njeni veliki koferi.

Sada je auto izasao iz grada i klizio kroz polja i livade okru-ga Vestcester. Frenki je prekinuo tisinu. 'Nikada nisam video toliko snega u svom zivotu', rekao je. 'Kako, do davola, ljudi rnogu ovde da zive?'

'Mogu, jer je jeftino', rece Rouzi.

Stejs je upitao: 'Kol'kojos?'

'Oko sat i po', odgovorila je Rouzi. 'Momci, je I' treba da stanem?'

'Ne', rece Frenki, 'daj samo da stignemo tamo.'

'Osim ako ti ne moras da stanes', Stejs se obrati Rouzi.

Rouzi je odmahнула glavom. Izgledala je veoma odlucno s rukama na volanu, napeto posmatrajuci pahuljice koje su lagano padale.

Posle sat vremena prosli su kroz neki gradic i Rouzi rece: 'Jos samo petnaest minuta.'

Auto se popeo uz strmi uspon, a na vrhu brezuljka nalazila se kuca, siva kao slon, okruzena sneznim belim poljima, a sneg je bio potpuno beo i nedirnut, bez otisaka stopala, bez tragova guma.

Rouzi je zaustavila auto ispred trema na ulazu u kucu. Izasli su. Napunila im je ruke koferima i bozicnim poklonima. 'Udite', rekla je. 'Vrata su otvorena. Ovde ne zakljucavamo.'

Frenki i Stejs popeli su se skripavim stepenicama na trem i otaorili vrata. Usli su u veliku dnevnu sobu ciji su zidovi bili ukraseni glavama zivotinja, a u ognjistu, velikom poput pecine, sve je bilo spremno da se zapali vatra.

Odjednom, cuo su se zvuk motora Kadilaka i istog trenutka sestorica muskaraca pojavila su se na oba ulaza u kucu. Drzali su uperene puske, a voda, ogroman covек s velikim brkovima obratio im se s blagim akcentom: 'Da se niste makli. Nemojte da ispustate stvari.' Prislonili su im puske na tela.

Stejs je istog trenutka sve shvatio, dok je Frenki bio zabrinut za Rouzi. Trebalo mu je tridesetak sekundi da slozi pricu - zvuk motora i Rouzin izostanak. A onda, s najgorim osecanjem koje je ikad imao u zivotu, shvatio je istinu. Rouzi je bila mamac.

Noc pred Badnje veceri Astore je bio na zurci koju je organize vala Nikol u svom apartmanu. Pozvala je kolege s posla i clanove svojih pro bono grupa, ukljucujuci tu i svoju najomi-Ijeniju grupu za borbu protiv smrtne kazne.

Astore je voleo zabave. Obozavao je da razgovara s ljudima koje vise nikad nece videti i koji su bili toliko razliciti od njega. Ponekad bi upoznavao interesantne devojke s kojima bi imao kratke veze. I svaki put se nadao da ce se zaljubiti; to mu je nedostajalo. Veceras ga je Nikol podsetila na njihovu mladacku ljubav, ne ceznjivo ili flertujuci, vec kroz salu.

'Slomio si mi srce kada si poslusao mog oca i otisao u Evropu', rekla je.

'Kako da ne', odgovorio je Astore. 'To te nije sprecilo da se vidas s drugim mladima.'

Iz nekog razloga, Nikol je bila potpuno opcinjena njime veceras. Drzala ga je za ruku kao siparica, ljubila ga u usta, drzala se njega kao da je znala da ce joj ponovo pobeci.

Ovo ga je zbunjivalo jer mu je probudilo staru neznost, ali shvatao je da bi novi pocetak s Nikol bila uzasna greska u ovom trenutku kada mu je zivot bio na prekretnici. A posebno ne sada, zbog odluka koje je trebalo da donese. Najzad, odvela ga je do grupe ljudi i predstavila ga.

Veceras je bila ziva svirka i Nikol je zamolila Astorea da peva svojim sada promuklim, ali toplim i ritmicnim glasom, sto je on uvek sa zadovoljstvom i cinio. Zajedno su otpevali jednu staru italijansku ljubavnu baladu.

Dok je pevao, Nikol se naslonila na njega i gledala ga u oci, tragajuci za necim u njegovoj dusi. Onda ga je poslednjim, tuznim poljupcem, pustila od sebe.

Kasnije te večeri Nikol mu je priredila iznenađenje. Povala ga je do jedne gosce - zene spokojne lepote, s krupnim, pametnim, sivim ocima. 'Astore', reklaje, 'ovo je Dzordzet Silk, koja je predsednik grupe - "Kampanja protiv smrtne kazne". Nas dve cesto saradjujemo.'

Dzordzet se rukovala s njim i pohvalila njegovo pevanje. 'Podsecate me na Sinatru dok je bio mlad', reklaje.

Astore je bio odusevljen. 'Hvala vam', rekao je. 'On mi je idol. Znam sve njegove pesme napamet.'

'I moj muz je njegov veliki obozavalac', rece Dzordzet. 'Svida mi se njegova muzika, ali ne dopada mi se njegovo pona-sanje prema ljudima.'

Astore je uzdahnuo, znajuci da nema sta da doda na takav argument, ali nesto je morao da kaze, makar iz postovanja prema svom idolu. 'Da, ali moramo da razdvojimo umetnika od coveka.'

Dzordzeta se dopalo Astoreovo galantno opravdanje. 'Mora-mo li?' upitala je vragolastog pogleda. 'Mislim da nikada ne treba da zaboravimo tu bezosecajnost i prostacko ponasanje, a nasjje da i ne spominjemo.'

Astore je mogao da vidi da Dzordzet nema nameru da sada popusti, tako da je poceo da peva nekoliko strofa iz Sinatrine najpoznatije ljubavne pesme. Zagledao se u njene sive oci, njisuci se u ritmu muzike sve dok nije video njen osmeh.

'Okej, okej', reklaje. 'Priznajem da su pesme dobre. Ali jos uvek nisam spremna da ga tek tako ostavim na mini.'

Nezno ga je dodirnula po ramenu pre nego sto je otisla dalje. Astore je ostatak zabave proveo posmatrajuci je. Ona je bila zena koja nije nista cinila da naglasi svoju lepotu, ali posedovala je prirodnu gracioznost i blagost koja je odbacivala sve zamke koje lepota nosi sa sobom. I Astore se, kao i svi u prostoriji, pomalo zaljubio u nju. A ipak, izgledala je kao da zaista nije svesna kakav je utisak ostavljala na ljude oko sebe. Nije bila nimalo sklona flertu.

Do te večeri Astore je vec procitao beleske iz Markantonijeve dokumentacije o Silku, tvrdoglavom njuskalu, uvek za petama ljudskim manama, hladnokrvno efikasnom u svom poslu. A, procitao je i da ga supruga iskreno voli. E, to je vec bila misterija.

Usred zabave, Nikol mu je prisla i sapnula da se Aldo Monca nalazi u salonu.

'Zao mi je Nikol', rece Astore. 'Moram da idem.' 'Vazi', reklaje Nikol. 'Nadala sam se da ces se bolje upoznati s Dzordzet. Ona je apsolutno najpametnija i najbolja zena koju sam ikad upoznala.'

'Pa, lepa jeste', Astore je rekao i pomislio kako je i dalje neozbiljan kada su zene u pitanju - vec je mastao o njoj i to samo posle prvog susreta.

Kada je Astore usao u salon, zatekao je Alda Moncu kako nelagodno sedi na jednoj od Nikolinih starih, ali prelepih stil-skih stolica. Monca je ustao i sapnuo mu: 'Imamo blizance. Na raspolaganju su ti.'

Astore je osetio kako mu se srce zgrcilo. Sad pocinje. Sada ce ponovo biti testiran. 'Koliko ce nam trebati da stignemo do tamo?' upitao je.

'Najmanje tri sata. Mecava je.'

Astore je pogledao na sat. Bilo je pola jedanaest uvece. 'Odmah polazimo', rekao je.

Kada su napustili zgradu, vazduh je bio beo od snega, a parkirana kola bila su do pola zatrpana nanosima. Posli su do velikog Bjuika tamne boje.

Monca je vozio, a Astore je sedeo pored njega. Bilo je veoma hladno i Monca je pustio grejanje. Postepeno kola su postala kao rerna i mirisala na duvan i vino.

'Spavaj', rekao je Monca Astoreu. 'Ceka nas duga voznja i naporna noc.'

Astore se opustio i misli su mu utonule u san. Sneg je otezavao voznju. Setio se paklene vrucine na Siciliji i jedanaest godina tokom kojih ga je don pripremao za ovaj, konacan, zadatak. I znao je kako je neizbezna njegova sudbina.

Astore Vajola je imao sesnaest godina kada mu je don Aprile naložio da studira u Londonu. Astore nije bio iznenađen. Don je slao svoju decu u privatne škole tako da su odrastali u koledzima; nije to bilo samo zato što je verovao u obrazovanje, već da bi ih izolovao od svog posla i načina života.

U Londonu, Astore je živio kod imućnog para koji je davno emigrirao sa Sicilije i koji je, činilo se, vodio veoma udoban život u Engleskoj. Bili su sredovećni i nisu imali dece, a ime su preinacili od Prajola u Prajor. Izgledali su veoma engleski; nji-hova koža izbledela je od engleskog vremena, njihovo odevanje i kretnje bili su hladnokrvno nesicilijanski. Gospodin Prajor je odlazio na posao noseći polucilindar i kisobran; gospoda Prajor oblačila je haljine s cvetnim dezenom i nosila je napadne sesir-ice kao zapustene starije engleske gospode.

U privatnosti svog doma vraćali su se svom poreklu. Gospodin Prajor je nosio vrecaste pantalone sa zakrpama i crnu kosulju bez okovratnika, dok je gospoda Prajor oblačila običnu crnu haljinu i kuvala u starom italijanskom stilu. On je nju zvao Mariza, a ona njega Zu.

^ Gospodin Prajor je radio kao izvršni rukovodilac u privatnoj barici koja je bila filijala velike banke iz Palerma. Ponasao se prema Astoreu kao najomiljenijem nekaku, a ipak, držao se na distanci. Gospoda Prajor ugadala mu je hranom i pažnjom kao dajoj je unuk.

Gospodin Prajor dao je Astoreu auto i velikodusan džeparac. Skolovanje je već bilo ugovoreno u malom zabacenom koledžu, u predgrađu Londona, na kome se učilo bankarstvo mada je bio poznat i po raznim umetnostima. Astore se upisao na obavezni nastavni program no, ono što je njega interesovalo bila je gluma i casovi pevanja. Tokom tog boravka u Londonu Astore se zalju-bio u zivopisan lov na lisice - ne u ubijanje ili hajku, već raskosan prizor - crveni sakoi, rasni psi, crni konji.

Na jednom casu glume Astore je upoznao devojkicu svojih godina, Rouzi Koner. Bila je veoma lepa, posedovala je onu vrstu nevinosti koja može biti razarajuća po mladica, a pro-vokativna za starije muskarce. Osim toga, bila je talentovana i igrala je neke od glavnih uloga u komadima koje je postavljala njihova klasa. Astoreu su, s druge strane, dodeljivali manje uloge. Imao je izgled, ali nešto u njegovoj licnosti sprećavalo ga je da se sjedini s publikom. Rouzi nije imala takav problem. Izgledalo je kao da svakog gledaoca poziva da je zavede.

Isli su i na casove pevanja zajedno i Rouzi se divila Astoreovom glasu. Ali, bilo je očigledno da profesor ne deli njeno odusevljenje; u stvari, posavetovao je Astorea da se mane kurseva pevanja. Nije imao ništa više do prijatne boje glasa, a što je još gore, poimanje muzike mu je bilo strano.

Posle samo dve nedelje Astore i Rouzi postali su ljubavnici. To se dogodilo više na njenu inicijativu nego na njegovu, iako je do tada već bio ludo zaljubljen - onoliko ludo koliko jedan ses-naestogodisnjak to može da bude. Skoro da je sasvim zaboravio Nikol. Rouzi je izgledala kao da ju je sve to više zabavljalo nego uzbuđivalo. Uvek je bila tako puna energije, obozavala ga je dok je bila s njim; bila je strastvena u krevetu i velikodusna u svakom pogledu. Nedelju dana posto su postali ljubavnici kupi-la mu je skupoceni poklon: crvenu lovacku jaknu s crnom koznom lovackom kapom i bicem od najfime kože. Poklon je predstavljao salu.

Kao što je uobicajeno kod mladih ljubavnika, ispricali su jedno drugom svoje zivotne price. Rouzi mu je rekla da njeni roditelji imaju ogroman ranc u Juznoj Dakoti i da je detinjstvo provela u dosadnom Pleinstaunu. Uspela je konacno da pobeg-ne tako što je insistirala da studira dramaturgiju u Londonu. Ipak, njeno detinjstvo nije bilo bas potpuno gubljenje vremena. Naucila je da jase, lovi i skija, a u srednjoj skoli bila je popular-na u glumackoj sekciji koliko i na teniskom terenu.

Astore joj je otvorio srce. Ispricao joj je kako je ceznuo da postane pevac, kako mu se dopadao engleski način života, nje-gove srednjevekovne gradevine, kraljevska raskos, polo turniri i lov na lisice. Ali nikada joj nije ispricao o svom ujaku donu Rejmondu Aprileu i svojim posetama Siciliji iz detinjstva.

Naterala ga je da obuće odelo za lov, da bi mu ga zatim svuk-la. 'Tako si lep', rekla je. 'Mora da si bio neki engleski lord u Proslom zivotu.'

To je bila jedina stvar kod nje zbog koje se Astore osećao nelagodno. Ona je zaista verovala u reinkarnaciju. Ali, onda bi vodila ljubav s njim i on bi sve zaboravio. Činilo se da nikada nije bio srećniji, osim na Siciliji.

Ali na kraju jedne godine, gospodin Prajor ga je pozvao u svoju radnu sobu i saopstio mu loše vesti. Gospodin Prajor je nosio pantalone i seljačku pletenu jaknu, na glavi je imao kari-ranu, mekanu kapu čija je senka sakrivala njegove oči.

Rekao je Astoreu: 'Uzivali smo u tvom boravku kod nas. Moja žena voli tvoje pevanje. Ali sada, sa zaljenjem moramo da se oprostimo. Don Rejmone je poslao naredjenja da ides na Siciliju i zivis s njegovim dobrim prijateljem Bjankom. Moras tamo da naucis neke stvari. Zeli da odrastes kao Sicilijanac. Ti znas sta to znaci.'

Astore je bio sokiran vestima, ali mogućnost da ne poslušava nije dolazila u obzir. Iako je čeznuo da bude ponovo na Siciliji, nije mogao da podnese činjenicu da više nikada neće videti Rouzi. Obratio se gospodinu Prajoru: 'Ako budem dolazio u London jednom mesечно da li mogu da odsednem kod vas?' 'Uvredio bi me ako ne bi', gospodin Prajor rece. 'Ali zbog cega. Astore je ispricao o Rouzi, ispovedio mu je svoju ljubav.

'Ah', rece gospodin Prajor, uzdisuci od zadovoljstva. 'Kako si samo srećan sto se odvajas od devojke koju volis. Istinski zanos. I ta jadna devojka, kako li ce samo patiti. Ali putuj bez brige. Ostavi mi njeno ime i adresu tako da mogu da je pazim.'

Astore i Rouzi oprostili su se u suzama. Zakleo se da ce dolaziti jednom mesечно avionom u London. Ona se zaklela da više nikad neće pogledati drugog mladica. Bio je to prekrasan rastanak. Astore se brinuo zbog nje. Njena pojava, njen veseli duh, njen osmeh uvek su pozivali na zavodenje. Upravo ti kvaliteti zbog kojih ju je voleo uvek su predstavljali opasnost. Primetio je to mnogo puta, kao sto je to čest slučaj kod ljubavni-ka, koji veruju da svaki muskarac na svetu zeli devojku koju on voli, te da su i oni sigurno privučeni njenom lepotom, dovratljivoscu i dobrim raspoloženjem.

Astore je već sledećeg dana bio u avionu za Palermo. Dočekao ga je Bjanko, ali ne onaj stari Bjanko. Ogroman čovek nosio je sada lepo skrojeno svileno odelo i beli šesir širokog oboda. Oblacio se u skladu sa svojim statusom, jer je Bjankov klan sada vladao većinom poslova za izgradnju u ratom opus-tosenom Palermu. Bio je to bogat život, ali umnogome komp-likovaniji nego ranije. Sada je morao da potkupljuje sve gradske zvaničnike kao i ministre iz Rima i brani svoju teritoriju od suparničkih klanova, kao sto su bili moćni Korleonizi.

Oktavije Bjanko zagrlio je Astorea i podsetio ga na davnas-nju otmicu, a onda ga je upoznao s nalozima dona Rejmonda. Astore je trebalo da bude obučavan za Bjankovog telohranitelja i stičenika pri sklapanju poslova. Za to ce mu trebati najmanje pet godina, ali na kraju tog perioda Astore bi bio pravi Sicilijanac i na taj način dostojan ujakovog poverenja. Imao je prednost u startu: zahvaljujuci svojim posetama u detinjstvu, mogao je da govori sicilijanskim dijalektom kao starosedeoći.

Bjanko je ziveo u velikoj vili izvan Palerma, punoj osoblja i sa danonoćnim strazarima. Zahvaljujuci svom bogatstvu i moći sada je bio blisko povezan s ljudima iz visokog društva Palerma. Preko dana, Astore je učio da puca, da radi s eksplozivom i obučavao se u radu s konopcem. Tokom večeri, Bjanko ga je vodio da se sastane s prijateljima u njihovim domovima ili u kafanama. Ponekad su isli na igranke, na kojima je Bjanko bio miljenik bogatih, konzervativnih udovica, a Astore pevao ljubavne balade njihovim ćerkama.

Ono sto je najviše čudilo Astorea bilo je neskriveno pod-micivanje zvaničnika koji su bili na visokim položajima u Rimu.

Jedne nedelje ministar za obnovu i izgradnju posetio ih je, a onda veselo i bez imalo srama uzeo akt-n-tasnu punu novca, neprekidno se zahvaljujuci Bjanku. Objasnio je, gotovo izvinjavajuci se, da polovina tog novca ide licno premijeru Italije. Kasnije, kada su se Astore i Bjanko vratili kuci, Astore je upitao da li je to moguće.

Bjanko slegnu ramenima. 'Ne znam bas da li polovina, ali nadam se barem nesto. Cast je dati mali dzeparac njegovoj ekselenciji.'

Tokom naredne godine, Astore je posecivao Rouzi u Londonu, dolazeci avionom na jedan dan i jednu noc. Bile su to blagoslovene noci za njega.

Te godine bilo je i njegovo prvo vatreno krstenje. Ugovoreno je primirje izmedu Bjankovog i Korleonizi klana. Voda Korleonizija bio je covek po imenu Toski Limona. Maleni covek s uzasnim kasljem. Limona je imao naglasen profil grabljivice i upale oci. Cak je i Bjanko zazirao od njega.

Sastanak dvojice glavesina trebalo je da se odrzi na neutral-nom terenu i u prisustvu jednog od najvisih mirovnih sudija na

Ovaj sudija, poznatiji kao "Lav iz Palerma", bio je veoma ponosan na svoju neogranicenu potkupljivost. Umanjivao je kazne clanovima mafije koji su bili optuzeni za ubistvo i onemogucavao tuziocima da nastavljaju gonjenje. Nije krio svoje prijateljstvo s klanovima Korleonizija i Bjanka. Pose-dovao je veliko imanje na dvadesetak kilometara od Palerma, koje je izabrano kao mesto za odrzavanje sastanka kako bi se osigurali od nasilja.

* Dvojici glavesina bilo je dozvoljeno da povedu po cetiri telohranitelja. Podelili su jos i trosak Lavovog honorara za orga-nizovanje sastanka, za predsedavanje njime i, naravno, za iz-najmljivanje njegove kuce.

Sa svojom ogromnom, cupavom, belom kosom koja je skoro skrivala njegovo lice, Lav je bio slika i prilika uvazene sudske prakse.

Astore je predvodio Bjankovu grupu telohranitelja i bio je impresioniran prizorom srdacnosti izmedu dvojice lidera. Limona i Bjanko obasuli su jedan drugog zagrljajima, poljupci-ma u obraz i junackim tapsanjima. Smejali su se i prisno saptali za vreme vecere koju im je Lav uprilicio.

Bio je isto tako iznenaden onime sto mu je Bjanko rekao kada se zabava zavrsla i kada su njih dvojica ostali sami: 'Moramo da budemo veoma obazrivi. Ono dub re Limona hoce sve da nas pobije.' I potvrdilo se da je Bjanko bio u pravu.

Nedelju dana kasnije jedan policijski inspektor s Bjankovog platnog spiska, bio je ubijen kada je napustao kucu svoje ljubavnice. Dve nedelje kasnije, jednu od istaknutih drustvenih licnosti Palerma, partnera u Bjankovom gradevinskom poslu, ubili su maskirani napadaci posto su mu upali u kucu i izresetali ga-

Bjanko je na to odgovorio povecanjem broja svojih telohranitelja, narocito se potrudivsi da osigura vozila koja je koristio. Korleonizi su bili poznati po vestom baratanju eksplozivima. Sem toga, Bjanko se nije mnogo udaljavao od svoje vile.

Ipak, dosao je dan kada je morao da ode u Palermo da isplati dva gradska sluzbenika na visokim polozejima, a usput je odlucio da vecera u svom omiljenom restoranu. Izabrao je Mercedes je najboljeg sofera. Astore je sedeo na zadnjem sedis-tu pored njega. Jedan automobil vozio je ispred njih, a drugi ih je pratio. Oba vozila bila su sa po jednim naoruzanim covekom i vozacem.

Vozili su se sirokim bulevarom, kada je odjednom motor s dvojicom muskarca izleteo iz sporedne ulice. Covek koji je sedeo iza vozaca drzao je Kalasnjikov i poceo je da puca na automobil. Medutim, Astore je vec odgurnuo Bjanka na pod i odmah uzvratio paljbu dok su se motorciklisti brzo udaljavali. Motor je zavio u sledecu sporednu ulicu i nestao.

Tri nedelje kasnije, pod okriljem noci, pet muskaraca uhvaceno je i dovedeno u Bjankovu vilu, gde su bili vezani i sakriveni u podrum. 'To su Korleonizi', Bjanko je rekao Astoreu. 'Sidi sa mnom u podrum.'

Muskarci su bili okovani u Bjankovom starom, seljackom stilu, njihovi udovi bili su uvezani lancima. Naoruzana straza stajala je pored njih. Bjanko je uzeo pisku od jednog strazara i bez ijedne reci upucau svu petoricu u potiljak.

'Baci ih na ulice Palerma', naredio je. Onda se okrenuo Astoreu. 'Kada odlucis da ubijes coveka, nikad nemoj da mu se obracas. Moze da bude veoma mucno za obojicu.'

'Da li su to bili motorciklisti?' upitao je Astore.

'Ne', odgovorio je Bjanko. 'Ali, poslužice i ovi.'

I poslužili su. Od tada je mir zavladao između klana Palermo i klana Korleonizi.

Astore skoro dva meseca nije dolazio u London da poseti Rouzi. Jednog jutra primio je od nje poziv. Dao joj je svoj broj, ali samo za slučaj krajnje nužde.

'Astore', rekla je vrlo smirenim glasom. 'Mozes li da odmah sednes na avion i dodes? U uzasnoj sam nevolji.'

'Reci mi o cemu se radi', rece Astore.

'Ne mogu preko telefona', rekla je Rouzi. 'Ali, ako me zaista volis, doci ces.'

Kada je Astore zatražio Bjanku dozvolu za odlazak, Bjanko je rekao: 'Ponesi novae.' I dao mu je ogroman svezanj engleskih funti.

IVada je Astore stigao u Rouzin apartman, brzo ga je uvela unutra i onda brizno zatvorila vrata za sobom. Lice joj je bilo ielo poput kreca i bila je umotana u ogroman bade mantil koji nikad pre nije video. Zahvalno ga je poljubila. 'Uzasno ces se naljutiti na mene', rekla je tuzno.

U torn trenutku Astore je pomislio da je trudna i brzo je rekao: 'Duso, nikada necu moci da se naljutim na tebe.'

Cvrsto ga je drzala. 'Nisi bio ovde vise od godinu dana, znas. Stvarno sam se trudila da budem verna. Ali to je tako dug period.'

Odjednom Astoreu se razbistrilo u glavi. I ovde je naisao na izdaju. Ali bilo je jos necega. Zasto je zelela da dode tako brzo? 'Okej', rekao je, 'zasto sam ovde?'

'Moras da mi pomognes', Rouzi je rekla dok ga je uvodila u spavacu sobu.

Nesto je bilo na krevetu. Astore je strgnuo carsave i pronasao sredovecnog coveka na ledima, potpuno nagog, a ipak dostojanstvenog izgleda. Bilo je to delom zbog sede brade ili mozda zbog prefmjenih bora na njegovom lieu. Njegovo telo bilo je ocuvano i mrsavo i bio je veoma maljav po grudima; najjuvrnu-tije u svemu bile su naocare tankog zlatnog okvira na njegovim otvorenim ocima. Iako mu je glava bila velika u odnosu na telo, bio je to privlaccan muskarac. I bio je najmrtviji covек koga je Astore ikada video, uprkos cinjenici da nije bilo rana na telu. Naocare su stajale nakrivo i Astore se sagnuo da ih ispravi.

Rouzi je sagnula: 'Vodili smo ljubav i onda se ovako uzasno zgrcio. Mora da je imao srcani napad.'

'Kada se to dogodilo?' upitao je Astore. Bio je u soku.

'Prosle noci', rece Rouzi.

'Zasto nisi jednostavno pozvala hitnu pomoc?' rece Astore. 'Nije tvoja krivica.'

'Ozenjen je, a mozda i jeste moja krivica. Koristili smo ami! nitrat. Imao je problem sa svrsavanjem.' Izgovorila je to bez trunke stida.

Astore je bio istinski zapanjen njenom prisebnošcu. Gledajuci les, imao je cudan osecaj da bi trebalo da obuće coveka i skinе mu naocare. Bio je previse star da bi bio nag; imao je najmanje pedeset godina - ipak, sve to nije bilo u redu. Upitao je Rouzi bez zlobe, ali s mladalackom nevericom: 'Sta si uopste videla na ovom tipu?'

'Predavao mi je istoriju', rekla je Rouzi. 'Stvarno je bio divan, veoma drag. To između nas dogodilo se nekako iznena-da. Ovo je bio tek drugi put. Bila sam tako usamljena.' Zastala je na trenutak, a onda gledajuci ga pravo u oci rekla: 'Moras da mi pomognes.'

'Da li neko zna da ste se vidali?' upitao je Astore.

'Ne.'

'I dalje mislim da bi trebalo da pozovemo policiju.'

'Ne', rece Rouzi. 'Ako se ti plasis, sama cu to da sredim.'

'Oblaci se', rece Astore strogo je pogledavsi. Ponovo je pre-bacio carsave preko lesa.

Sat vremena kasnije bili su u kuci gospodina Prajora; on je sam otvorio vrata. Vrem reci ih je uveo u svoju radnu sobu i saslušao. Bio je vrlo saosecajan prema Rouzi i gladio ju je po ruci teseci je. U torn trenutku Rouzi je briznula u plac. Gospodin "rajor je skinuo kapu i onda nekako sazaljivo cокnuo jezikom.

'Daj mi kljuceve od svog apartmana', rekao je Rouzi. 'Prenoci ovde. Sutra mozes da se vratis u svoj stan i sve ce biti u redu. Tvoj prijatelj ce nestati. Zatim ces ovde ostati jos nedelju dana, a onda ides natrag u Ameriku.'

Gospodin Prajor ih je odveo u njihovu spavacu sobu pret-postavljajuci da se nista nije dogodilo sto bi pokvarilo njihovu ljubavnu vezu. A onda ih je ostavio i otisao da se pobrine za taj posao.

Astore se uvek secio te noci. Lezao je na krevetu s Rouzi, tesio je, brisao joj suze. 'To je bio tek drugi put', sapnula mu je. 'Nista mi nije znacilo, a ti i ja smo bili tako bliski. Nedostajao si mi. On mi se dopao zbog svog nacina razmisljanja i jedne noci prosto se dogodilo. Nije mogao da svrsi i mrsko mi je sto ovo moram da kazem o njemu, ali nije mogao ni erekciju da odrzi. Zato je trazio nitrat.'

Cinila se tako ranjivom, tako povredenom, tako slomljenom torn tragedijom da sve sto je Astore mogao da uradi bilo je da je tesu. Ali crv sumnje uvukao mu se u mozak. Ostala je u svom stanu s lesom vise od dvadeset cetiri sata pre nego sto je stigao. To je bilo zagonetno, a tamo gde je bila jedna zagonetka bilo je i drugih. Ipak, obrisao joj je suze i poljubio je u obraz da bi je utesio.

'Hoces li se ikada vise videti sa mnom?' upitala ga je i zaronila lice u njegovo rame terajuci ga da oseti mekocu njenog tela.

'Naravno da hocu', rece Astore. Ali u svom srcu nije bio tako siguran.

Sledece jutro gospodin Prajor se pojavio i rekao Rouzi da moze da se vrati u svoj stan. Rouzi ga je zahvalno zagrlila sto je on toplo primio. Ispred kuce cekao ju je automobil.

Posto je otisla, gospodin Prajor je, udesen u svom polucilin-dru i s kisobranom, odvezao Astorea na aerodrom. 'Nemoj da brines o njoj', rece gospodin Prajor. 'Mi cemo se pobrinuti za sve.'

'Obavestavajte me', rece Astore.

'Naravno. Ona je sjajna devojka, prava Mafiozo zena. Moras da joj oprostis taj mali greh.'

Osmo poglavlje

1 okom godina koje je proveo na Siciliji, Astore je bio obucavan da postane "Kvalifikovan covek". Predvodio je cak sest specijalaca iz Bjankovog klana na samog Korleonea kako bi pogubili njihovog glavnog bombardera, coveka koji je razneo italijanskog vojnog generala i dvojicu najmocnijih sudija na Siciliji koji su se borili protiv mafije. Smeli, iznenadni napadi stvorili su njegovu reputaciju u visim krugovima Palermo klana kojim je rukovodio Bjanko.

Astore je isto tako imao aktivan drustveni zivot i cesto je obi-lazio kafice i nocne klubove u Palermu - najcesce da bi upoz-navao prelepe devojke. Palermo je bio pun mladih, mafijaskih mcciottija ili pesadinaca iz drugih klanova, svi istrajni u svojoj muzevnosti, svi brizljivi da im skrojena odela istaknu lepu figuru, njihove manikirane nokte i zalizanu kosu. Svi u zelji da ostave svoj trag - da budu gledani sa stahopostovanjem ili da budu voljeni. Najmladi su bili tek tinejdzeri, ponosni na svoje otmeno doterane brkove i usne crvene kao koralni. Nikome nisu dozvoljavali da im pride previse blizu pa ih je zato Astore izbe-gavao. Bili su lakomisleni, ubijali su cak i one koji su u nji-hovom svetu, bili na visokim polozejima i na taj nacin sami sebi osiguravali, skoro trenutnu smrt. Jer ubistvo mafijaskog brata bilo je isto kao i zavodenje njegove zene - kaznjivo ubistvom. Da bi pothranio njihovu sujetu, Astore je ovim picciottijima uvek ukazivao prijateljsko postovanje. I bio je popularan kod njih. Pomoglo je i to sto se gotovo zaljubio u klupsku plesacicu zvanu Bjudi i tim ljubavnim zanosom izbegavao njihovo neprijateljstvo.

Astore je nekoliko godina bio Bjankova desna ruka u borbi protiv Korleonizi klana. S vremena na vreme, dobijao je uputstva od dona Aprilea koji vise nije dolazio jednom godisnje na Siciliju.

Glavni kamen spoticanja izmedu Korleonizija i Bjankovog klana bio je pitanje dugorocne strategije. Korleonizi klan doneo je odluku o vladavini terora protiv nadležnih vlasti. Ubijali su istrazne sudije i raznosili eksplozivom generale koji su bili poslani na Siciliju da suzbiju mafiju. Bjanko je verovao da je ovo imalo stetan uticaj na duze staze, uprkos neposrednom postizanju prednosti. Medutim, njegovo neodobravanje dovelo je do ubistava njegovih dobrih prijatelja.

Bjanko je uzvracao odmaz-dom i na kraju je krvoprolice toliko uzelo maha da su obe strane ponovo potrazile primirje.

1 okom godina koje je proveo na Siciliji, Astore je stekao jednog bliskog prijatelja. Nelo Spara bio je pet godina stariji od Astorea i svirao je sa svojom grupom u jednom nocnom klubu u Palermu, gde su hostese bile veoma lepe, a neke od njih cak i pružale usluge kao prvoklasne prostitutke.

Nelu novae nije manjkao - cinilo se da ima razne izvore pri-hoda. Oblacio se u predivnom, palermskom Mafiozo stilu. Uvek je bio dobro raspolozen i spreman za avanturu dok su ga devojke u klubu obozavale, jer im je poklanjao sitnice za rodendane ili praznike. A verovatno i zato sto su pretpostavljale da je on jedan od tajnih vlasnika kluba koji je predstavljao lepo, sigurno mesto za rad zahvaljujui strogom obezbedenju klana Palermo koji je kontrolisao sve oblike zabave u okruhu. Devojke su bile vise nego srecne kada su pratile Nela i Astorea na privatnim zurkama i izletima u prirodu.

Bjudi je bila visoka, atraktivna, senzualna brineta koja je igrala u nocnom klubu Nela Spare. Bila je cuvena po svom tem-peramentu i svojoj nezavisnosti prilikom biranja ljubavnika. Nikada nije davala povoda nekompicciottou; covek koji se njoj udvarao morao je da ima novae i moc. Pratio ju je glas da je bilo moguće kupiti je na najotvoreniji moguci nacin sto je smatrano mafijaskim maniom. Zahtevala je skupocene darove, a ipak, njena lepota i revnost cinile su bogatase iz Palerma nestrpljivim da zadovolje njene potrebe.

Tokom godina Bjudi i Astore ostvarili su ljubavnu vezu na opasnoj granici prave ljubavi. Astore je bio Bjudin miljenik, mada nije oklevala da ga napusti zbog narocito unosnog viken-da s bogatim biznismenom iz Palerma. Kada je to prvi put uradi-la, Astore je pokusao da joj prebaci, ali ona je njegove argu-mente pobila svojim zdravim razumom.

'Imam dvadeset jednu godinu', rekla je. 'Moja lepota je moj kapital. Kada budem imala trideset mogu da budem domacica s gomilom dece ili da budem nezavisna i bogata sa svojom malom radnjom. Naravno, super se provodimo, ali ti ces se vratiti u Ameriku gde ja ne zelim da idem - i gde ti ne zelis da me vodis. Hajde da samo uživamo jedno u drugom kao slobodni ljudi. I uprkos svemu, dobices najbolje od mene pre nego sto mi dosadis. Zato prestani s ovim besmislicama. Moram da zaradu-jqip za zivot.' Onda je podmuklo dodala: 'Sem toga, tvoj posao je previse opasan da bih mogla da racunam na tebe.'

Nelo je posedovao veliku vilu na obali, izvan Palerma. Sa deset spavacih soba, glatko je ispunjavala uslove za njihove zurke. U dvoristu se nalazio bazen u obliku ostrva Sicilije i dva sljunkovita teniska terena, koja su retko kad bila koriscena.

Vila bi se preko vikenda napunila Nelovom brojnom famili-jom, koja je iz unutrasnjosti dolazila u posetu. Deca koja nisu plivala pustana su na teniske terene sa svojim igrackama i starim reketima da se igraju malim, zutim, teniskim loptama koje su sutirala kao da su fudbalske, sve dok nisu postale prekrivene ilo-vacom poput zutih pticica.

Astore je bio ukljucen u ovaj porodican zivot i prihvacen kao drag necak. Nelo mu je bio kao brat. Uvece bi ga Nelo cak pozi-vao na klupsku binu i pevali bi italijanske ljubavne balade pub-lici, koja im je odusevljeno aplaudirala, na radost hostesa.

Lav iz Palerma, taj istaknuti korumpirani sudija, ponovo je ponudio svoju kucu i svoje prisustvo za sastanak Bjanka i Limone. Jos jednom, obojici je bilo dozvoljeno da povedu po cetiri telohranitelja. Bjanko je cak bio voljan da se odrekne malog dela svog gradevinskog carstva u Palermu, samo da bi osigurao mir.

Astore nije hteo nista da prepusti slucaju. On i trojica strazara bili su za ovaj sastanak naoruzani do zuba.

Limona i njegova pratnja cekali su u sudijinom domu kada su stigli Bjanko, Astore i trojica strazara. Vecera koja se sastojala od vise jela bila je pripremljena i servirana. Niko od telohranitelja nije seo da jede, izuzev sudije - sa svojom ogromnom, belom, cupavom kosom, uvezanom ruzicastom gumicom -Bjanka i Limone. Limona je jeo vrlo malo, ali je bio izuzetno prijatan i prijemciv

prema Bjankovoj ljubaznosti. Obecao je da vise nece biti ubistava zvanicnika, posebno onih koji su bili u Bjankovom dzepu.

Na kraju vecere, dok su se pripremali da predu u salon i dovrse pregovore, Lav se izvinio i rekao da ce se vratiti za pet minuta. Ucinio je to s takvim osmehom koji ih je uverio da mora odmah da odgovori zovu prirode.

Limona je otvorio jos jednu flasu vina i napunio Bjankovu casu. Astore je otisao do prozora i bacio pogled na široki prilaz kuci. Usamljeni auto cekao je i, dok je posmatrao, velika bela glava Lava iz Palerma pojavila se na prilazu. Sudija je usao u auto koji je zatim brzo odjurio.

Astore se nije dvoumio ni caska. Njegov mozak odmah je slozio celu sliku. Pistolj mu se bez ikakvog razmisljanja nasao u ruci. Limoni i Bjanku ruke su bile ukrstene; pili su iz svojih casa. Astore im se priblizio, uperio svoj pistolj i pucao Limoni u lice. Metak je prvo pogodio casu, a onda prosao kroz Limonina usta dok su se krhotine od case razletele kao dijamant-ti po stolu. Astore se istog casa okrenuo ka cetvorici telohranitelja i poceo da puca na njih. Njegovi ljudi pucali su iz svojih pistolja. Tela su popadala po podu.

Bjanko ga je zgranuto posmatrao.

Astore rece: 'Lav je napustio vilu', i Bjanko je odmah shvatio da je u pitanju bila namestaljka.

'Moras da budeš veoma pazljiv', rekao je Bjanko Astoreu, pakazujući na Limonin les. 'Njegovi prijatelji ce te progoniti.'

IVLoguce je da plahovit covek bude lojalan, ali nije mu bas lako da ne upada u nevolje. To se i potvrdilo s Pjetrom Fiso-Unijem. Postujuci don Rejmondeovu neocekivanu milost prema njemu, Fisolini nikada nije izdao dona, ali je izdao svoju rodenu porodicu. Zaveo je zenu svog necaka Alda Monce. To se dogodilo mnogo godina posto se zakleo donu, kada je vec bio u svojim sezdesetim.

Ovo je bilo izuzetno nepromisljeno. Onog trenutka kada je Fisolini zaveo zenu svog necaka, unistio je vodstvo klana. Jer da bi se u mafijaskim izolovanim grupama odrzala moc, covek mora stavi porodicu iznad svega. Ono sto je situaciju cinilo jos gorom bilo je to sto je zena bila Bjankova necaka. Bjanko ne bi tolerisao nikakvu osvetu prema svojoj necaci od strane njenog muza. Muz je neizbežno morao da ubije Fisolinija, svog naj-omiljenijeg ujaka i vodu klana. Dva okruga zapocece krvnu osvetu sto ce desetkovati unutrasnjost. Astore je poslao izvestaj donu trazeci od njega instrukcije.

Odgovor je stigao: 'Jednom si ga spasao; moras ponovo sam da odlucis.'

Aldo Monca bio je jedan od najcenjenijih clanova klana i velike familije. Bio je jedan od ljudi koje je don jos davno postao deo. I zato kada ga je Astore pozvao u donovo selo, on je dobro-voljno dosao. Astore je zabranio Bjanku pristup savetovanju uveravajući ga da ce zastiti njegovu necaku.

Monca je bio visok za Sicilijanca, skoro metar i osamdeset. Njegovo odlicno gradeno telo bilo je oblikovano teskim fizickim radom jos od detinjstva. Ali njegove su oci bile upale, a lice ismieno i mrsavo da mu je glava nalikovala lobanji. Monca je bio najpametniji i najobrazovaniji u Fisolinijevom klanu. Studirao je u Palermu za veterinara i nikada se nije odvajao od svoje lekarske torbe.

Imao je urodenu naklonost prema zivotinjama i uvek je bio trazan. Osim toga, bio je do krajnosti posvecen sicilijanskom kodeksu casti kao i svaki drugi seljak. Posle Fisolinija, bio je najmocniji covek u klanu.

Astore je doneo svoju odluku. 'Nisam ovde da branim Fisolinijev zivot. Shvatio sam da je tvoj klan pristao da te osveti. Razumem tvoju patnju. Ali, ovde sam da molim za zivot majke tvoje dece.'

Monca je piljio u njega. 'Ona je izdala i mene i moju decu. Ne mogu da je pustim da zivi.'

'Poslusaj me', rece Astore. 'Niko nece traziti odmazdu za Fisolinija. Ali zena je Bjankova necaka. On ce se osvetiti za njenu smrt. Njegov klan jaci je od tvog. Bice to krvav rat. Misli na svoju decu.'

Monca prezrivo odmahnu rukom. 'Ko zna da li su uopste moja? Ona je kurva.' Zastao je. 'I umrece kao kurva.' Njegovo lice zracilo je smrcu. Bio je vise nego besan. Bio je spreman da unisti svet.

Astore je pokušao da zamisli čovekov život u njegovom selu gde je ostao bez zene i gde mu je čast okaljano zahvaljujući njoj i rođenom ujaku.

'Slušaj me veoma pažljivo', reče Astore. 'Pre mnogo godina don Aprile ti je postepeno živio. On te sada moli za ovu uslugu. Osveti se Fisoliniju kao što znamo da moraš. Ali postedi ženu i Bjanko će srediti da ona i deca odu kod rodaka u Brazil. A što se tebe lično tiče, nudim ti sledeći predlog s donovim odobrenjem. Dodi kod mene i budi moj lični pomoćnik, moj prijatelj. Živećeš bogatim i zanimljivim životom. I bićeš postepeno sramota da živiš u svom selu. A bićeš i siguran od odmazde Fisolinijevih prijatelja.'

Astore je obradovalo da Aldo Monca nije pokazao ni ljutnju ni iznenađenje. Razmišljao je pet minuta u tisini, a potom je rekao: 'Hoće li nastaviti da plaćas klan moje porodice? Moj će ih voditi.'

'Naravno', reče Astore. 'Oni su nam od koristi.'

'Dakle, kada ubijem Fisolinija, doći ću kod tebe. Ni ti ni Bjanko ne smete da se mesate. Moja žena ne ide u Brazil dok ne vidi mrtvo telo mog ujaka.'

'Slazem se', reče Astore. I prisecajući se Fisolinijevog vese-log, bezbriznog lica i mangupskog osmeha, osetio je sazaljenje. 'Kada će se to dogoditi?'

'U nedelju', odgovorio je Monca. 'Kod tebe sam u ponedeljak. I dabogda Sicilija i moja žena goreli u hiljadu vecitih paklova.'

'Poci ću s tobom u tvoje selo', rekao je Astore. 'Stavicu tvoju ženu pod moju zaštitu. Bojim se da se ne zaneses.'

Monca je slegnuo ramenima. 'Ne mogu da dozvolim da moja sudbina bude rešena time šta žena prima u sebe.'

Risolinijev klan sastao se tog nedeljnog jutra. Necaci i zetovi morali su da donesu odluku da li da ubiju i Fisolinijevog mladeg brata kako bi izbegli njegovu osvetu. Podrazumevalo se da je brat znao za zavodenje i time što to nije obelodanio značilo je ša odobrava. Astore nije učestvovao u toj raspravi. Samo im je stavio do znanja da žena i deca ne smeju biti povređeni. Ipak, krv mu se ledila pred svireposcu ovih ljudi zbog nečeg što, njemu se barem tako činilo, nije bila tako strasna uvreda. Sada je shvatio koliko je don bio milostiv prema njima.

Razumeo je da nije bilo samo pitanje kulne prevare. Kada žena prevari muža s ljubavnikom, ona pusta mogućeg trojan-skog konja u političku strukturu jednog klana. Može da oda tajne i oslabi odbranu; daje svom ljubavniku moć nad suprugovom porodicom. Ona je spijun u ratu. Ljubav nije izgovor za takvu izdaju.

Stoga, klan se okupio u nedelju ujutru na doručku u domu Alda Monce, a zatim su žene otisle na misu s decom. Tri muskarca iz klana izvela su Fisolinijevog brata prema poljima - i u njegovu smrt. Drugi su slušali Fisolinija dok je zasedao s ostalima iz svog klana okupljenim oko njega. Samo se Aldo Monca nije smejao njegovim salama. Astore je kao počasni gost sedeo pored Fisolinija.

'Aldo', obratio se Fisolini svom necaku s obesenjckim osmehom, 'postao si mrzovoljan kao i što izgledas.'

Monca je pogledao svog ujaka. 'Ne mogu da budem veseo kao ti, ujace. Naposletku, ja ne delim tvoju ženu, zar ne?'

U torn trenutku, trojica članova klana zgrabila su Fisolinija i pritisnula ga na stolicu. Monca je otisao u kuhinju i vratio se sa svojom veterinarskom torbom. 'Ujace', rekao je, 'Ucim te onome što si zaboravio.'

Astore je okrenuo glavu.

JVroz blistavu sunčevu svetlost tog nedeljnog jutra, na prasnjavom putu koji je vodio do čuvene crkve Blagoslovne Device Marije, ogroman beli konj polako je kaskao. Na torn konju sedeo je Fisolini. Bio je uvezan zicom za sedlo, dok mu je veliko drveno raspece pridržavalo leđa. Skoro daje izgledao kao daje živ. Ali na njegovoj glavi, kao kruna od trnja, bilo je gnez-do od grancica napunjeno zelenom travom oblikujući humku, a na vrhu tog gnezda, ležali su njegov penis i testisi. Iz njih krv se u tankim mlazovima slivala niz Fisolinijevo celo.

Aldo Monca i njegova prelepa mlada žena posmatrali su sa stepenica crkve. Pocela je da se krsti, ali Monca ju je zgrabio za ruku i spustio je, držeći joj glavu pravo kako bi mogla da gleda. Onda ju je gurnuo niz put da prati les.

Astore je posao za njom i uveo je u svoja kola kako bi je odveo u Palermo i u bezbednost.

Monca je nacinio pokret ka njemu i zeni. Lice mu je bilo obojeno mrznom. Astore ga je netremice gledao i zatim podi-gao prst upozorenja. Monca ih je pustio da odu.

ISest meseci po ubistvu Limone, Nelo je pozvao Astorea da provede vikend u njegovoj vili. Igrace tenis i kupace se u moru. Gostice se fantasticnom ribom i bice u drustvu dve najlepse hostese iz kluba, Bjudi i Stele. A u vili nece biti rodaka koji moraju da prisustvuju velikom porodicnom vencanju u unutrarnosti.

Vreme je bilo predivno, pravo sicilijansko, s onom narocito zamagljenom suncevom svetloscu koja je vrucinu cinila pod-nosljivom, a nebeski svod svetlim. Astore i Nelo igrali su tenis s devojkama koje nikada ranije nisu videle reket, all su zato snazno udarale i slale loptice preko ograde. Naposletku, Nelo je predlozio da se prosetaju plazom i okupaju u moru.

Cetiri telohraniteljica uzivala su u hladu verande, gde im je osoblje donosilo hranu i pice. Ipak, to im nije oslabilo pozornost. Ako nista drugo, uzivali su posmatrajuci vitka tela devojaka u kupacim kostimima, mudrujuci koja je od njih dve bolja u krevetu. Slozili su se da je to sigurno Bjudi, ciji su veseo govor i smeh nagovestavali da bi s lakocom mogli da uzbude muskarca. Sada su se pripremali za setnju plazom u dobrom raspolozenju, pa su cak zavrnuili nogavice svojih pantalona.

Ali Astore im je odmahnuo rukom. 'Bicemo vam pred ocima', rekao im je. 'Uzivajte u picu.'

^ Njih cetvoro setalo se plazom tek na korak od plicaka gde su se razbijali talasi; Astore i Nelo ispred, a dve devojke iza njih. Kada su devojke odmakle tridesetak metara, pocele su da skida-ju sa sebe kupace kostime. Bjudi je spustila bretele otkrivajuci svoje grudi i obuhvatila ih sakama pruzajuci ih prema suncu.

Svi su skocili u talase, sto je bilo veoma prijatno. Nelo je bio odlican plivac te je zaronio u vodu pravo izmedu Stelinih nogu tako da kad je izronio, ona mu je sedela na ramenima. Povikao je Astoreu: 'Dolazite ovamo!' dok se Astore s mukom kretao u vodi do mesta gde je mogao da zapliva, a Bjudi se drzala za njega. Povukao ju je pod vodu, potonuvsi s njom ispod povrrsine, ali umesto da se uplasi Bjudi mu je smakla sore i otkrila mu pozadinu.

Zagnjurivsi osetio je bubnjanje u usima. U istom trenutku video je Bjudine otkrivene bele grudi kako lebde u zelenoj vodi ispod povrrsine mora i njeno nasmejano lice blizu njegovog.

Onda se bubnjanje u usima pretvorilo u tutnjavu i on je izronio dok se Bjudi drzala za njegove gole bokove.

Prva stvar koju je ugledao bio je gliser koji je bucno jurio prema njemu, a njegov motor, glasan poput grmljavine, ostav-Ijao je penusavi trag iza sebe. Nelo i Stela bili su na plazi. Kako su stigli do tamo tako brzo? U daljini je mogao da vidi svoje telohraniteljice, zavrnutih nogavica kako tree iz vile prema moru. Gurnuo je Bjudi pod vodu sto dalje od sebe i pokusao da stigne do plaze mukotrпно hodajuci po ostrom kamenju. Ali zakasnio je.

Gliser je bio previse blizu tako da je mogao da vidi coveka s puskom kako pazljivo nisani. Odjek pucnjeva bio je prigusen bukom motora.

Prvi metak zaneo je Astorea tako da je postao otvorena meta strelcu. Izgledalo je kao da je njegovo telo izletelo iz vode, a zatim potonulo, Cuo je gliser koji je odlazio i onda osetio kako ga Bjudi drmsa, tegli i pokusava da izvuce na obalu.

Kada su telohranitelji stigli, nasli su Astorea kako lezi licem nadole u plicaku, s metkom u grlu dok je Bjudi plakala pored njega.

Astoreu je trebalo cetiri meseca da se oporavi od zadobi-jenih rana. Bjanko ga je sakrio u malu privatnu kliniku u Palermu gde je dobio najbolju negu i gde je mogao da mu obezbedi zastitu. Bjanko ga je posecivao svakog dana, a Bjudi je dolazila kad god je u klubu imala slobodne dane.

Njegov boravak se blizio kraju kada mu je Bjudi donela zlat-nu ogrlicu siroku pet centimetara na kojoj je visio zlatni medaljon s ugraviranim likom Device Marije. Stavila mu je ogrlicu oko vrata kao da je okovratnik i postavila medaljon preko rane. Bio je prevucen lepkom tako da je prijanjao na kozu.

Medaljon nije bio veci od srebrnog dolara, ali je pokrivaio ranu i izgledao kao neki ukras. A ipak, nije bilo niceg nemuzevnog u njemu.

'Pa, ovako je vec bolje', rekla je Bjudi s ljubavlju. 'Nisam ftiogla da podnesem da je gledam.' Nežno gaje poljubila.

'Sarao treba da isperes lepak jednom dnevno', rekla je Bjudi.

'Neko ko bude zeleo zlato ima da me zakolje', mangupski rece Astore. 'Da li je zaista neophodno?'

'Da', rece Bjanko. 'Covek dostojan postovanja ne moze da se razmece ranom koju mu je naneo neprijatelj. A i Bjudi je u pravu. Niko ne moze da podnese da je pogleda.'

Jedina stvar koja je na Astorea ostavila utisak bila je da ga je Bjanko nazvao covekom dostojnim postovanja. Oktavije Bjanko, taj izvorni Mafiozo, ucinio mu je cast. Bio je iznenaden i polaskan.

Posto je Bjudi otisla na vikend s najbogatijim trgovcem vina u Palermu Bjanko je pruzio ogledalo Astoreu. Zlatni lanac bio je veoma lepe izrade. Madona, Astore je pomislio; bila je po celoj Siciliji, u crkvama pored puteva, u kolima i kucama, na decjim igrackama.

Pitao je Bjanko: 'Zasto je Madona sicilijansko bozanstvo, a ne Hrist?'

Bjanko je slegnuo ramenima. 'Isus, je na kraju krajeva, bio muskarac, sto znaci da mu se ne moze sasvim verovati. U svakom slucaju, zaboravi na sve to. S tim je gotovo. Pre nego sto A odes u Ameriku, provesces godinu dana kod gospodina Prajora u Londonu gde ces uciti bankarske poslove. Naredenja tvog ujaka. Imajosjedna stvar. Nelo mora biti ubijen.'

Astore je mnogo puta vracao film unazad na taj dogadaj i znao je da je Nelo kriv. Ali sta je bio razlog? Bili su toliko dugo dobri prijatelji i bilo je to iskreno prijateljstvo. Ali onda je ubio vodu Korleonizija. Nelo mora da je na neki nacin bio povezan s Korleonizi klanom tako da nije imao izbora.

A i cinjenica je da Nelo nikad nije pokusao da ga obide u bol-nici. U stvari, Nelo je nestao iz Palerma. Nije vise svirao u klubu. Ipak, Astore se i dalje nadao da je pogresio.

'Da li si siguran da je bio Nelo?' upitao je Astore. 'Bio mi je najbolji prijatelj.'

'Koga bi drugog mogli da iskoriste?' upita Bjanko. 'Tvog najgoreg neprijatelja? Naravno, tvog prijatelja. U svakom slucaju, moraces sam da ga kaznis, kao covek dostojan postovanja. Zato ozdravi.'

Kada ga je Bjanko sledeci put posetio Astore mu je rdkao: 'Nemamo dokaz o Nelu. Pusticemo da se stvar malo slegne, a ti se pomiri s Korleonizijima. Neka se procuje da sam umro od zadobijenih rana.'

U pocetku Bjanko se zestoko protivio, ali onda je dokucio dubinu Astoreovog saveta i shvatio da je on pametan covek. Mogao je da sklopi primirje s Korleonizijima i rezultat bi bio izjednaceni. A sto se tice Nela, bio je samo pion i nije bio vredan ubijanja. Barem ne za sada.

I trebalo je nedelju dana da se sve organizuje. Astore ce se vratiti u Ameriku preko Londona, kako bi kod gospodina Prajora naucio zanat. Bjanko je rekao Astoreu da ce Alda Moncu poslati pravo za Ameriku da boravi kod dona Aprilea i da ce ga cekati u Njujorku.

Astore je proveo godinu dana kod gospodina Prajora u Londonu. Bilo je to poucno iskustvo.

U radnoj sobi gospodina Prajora, dok su pijuckali vino s limunom, objasnjeno mu je da postoje posebni planovi za njega. Da je njegov boravak na Siciliji deo specijalnog donovog plana kako bi ga pripremio za izvesnu vaznu ulogu.

Astore ga je upitao za Rouzi. Nije je nikad zaboravio - njenu ljupkost, njenu zivotnu radost, njenu darezljivost svake vrste koja je obuhvatila cak i vodenje ljubavi. Nedostajala mu je.

Gospodin Prajor je podigao obrve. 'Ta Mafiozo devojkica', rekao je. 'Znao sam daje neces zaboraviti.'

'Da li znate gde je?' upitao je Astore.

'Naravno', rece Prajor. 'U Njujorku.'

Astore oklevajuci rece: 'Mislio sam na nju. Na kraju krajeva, bio sam dugo odsutan, a ona je bila mlada. Prirodno je sto se to dogodilo. Ponadao sam se da cu je ponovo videti.'

'Naravno', rece gospodin Prajor. 'Zasto ne bi? Posle vecere dacu ti sve informacije koje su ti potrebne.'

I tako je, kasno te noci u radnoj sobi gospodina Prajora, Astore saznao celu pricu o Rouzi. Gospodin Prajor mu je pustio kasete na kojima su bili snimljeni razgovori koji su otkrivali njene sastanke s muskarcima u njenom stanu. Ove trake jasno su stavljale do znanja da je Rouzi imala seksualne odnose s njima, da su joj poklanjali skupe darove i novae. Astore je bio u soku dok je slusao njen glas, dok je koristila onu boju glasa za koju je smatrao da je rezervisana samo za njega - zvonak smeh, dovrtljivost i zaljubljena zadirkivanja. Bila je izuzetno sarmant-na i nikada prosta ili vulgarna. Zvucala je kao srednjoskolka koja izlazi na matursko vece. Njena nevinost bila je delo genija.

Gospodin Prajor nosio je svoju kapu namaknutu preko ociju, ali je posmatrao Astorea.

Astore rece: 'Odlicna je, zar ne?'

'Prirodna', rece gospodin Prajor.

'Da li su ove trake snimljene dok sam ja izlazio s njom?' upi-ao je Astore. Gospodin Prajor je odmahnuo rukom kao da se pravda. 'Moja duznost je bila da te zastitim. Da.'

'I nikada nista niste rekli', bunio se Astore.

'Bio si zaljubljen do usiju', rece gospodin Prajor. 'Zasto bih ti ja kvario zadovoljstvo? Nije bila pohlepna, lepo se ophodila prema tebi. I ja sam jednom bio mlad i veruj mi, u ljubavi istina nije vazna. I uprkos svemu, ona je sjajna devojka.'

'Prvoklasna kol-gerla', rece Astore, skoro ogorceno.

'Ne bas', rekao je gospodin Prajor. 'Morala je sama da se snade. Pobegla je od kuce kada je imala samo cetrnaest godina, ali bila je veoma inteligentna i zelela je da se obrazuje. Takode je zelela da bude srecna u zivotu. Sve je to sasvim normalno. Umela je da ucini muskarce srecnim, a to je redak talenat. Bilo je fer da plate cenu.'

Astore se nesmejao. 'Vi ste prosvecen Sicilijanac. Ali sta cemo s onim kada je provela dvadeset cetiri casa s lesom ljubavnika?'

Gospodin Prajor se zadovoljno nasmejao. 'Ali to je. najbolje kod nje. Pravi Mafiozo. Ima vrelo srce, ali hladan um. Kakva kombinacija. Sjajno. Ali, to znaci da uvek moras da budes na oprezu s njom. Takva osoba je, po pravilu, uvek opasna.'

'A nitrat?' upitao je Astore.

'Za to je potpuno neduzna. Njena veza s profesorom funkcionisala je i pre nego sto je tebe upoznala, i on je taj koji je insistirao na drogi.'

'Ne, ono sto mi ovde imamo jeste devojka koja istinski misli samo na svoju sreću izuzimajuci sve ostalo. Ona nema drustvenih prepreka. Moj savet ti je da ostanes u kon-taktu s njom. Mozda ce ti nekad zatrebati u poslu.'

'Slazem se', rece Astore. Izenadio se sto nije osetio bes prema Rouzi. Jedino sto je bilo potrebno da bi joj sve oprostio bio je njen sarm. Preci ce preko toga, rekao je gospodinu Prajoru.

'Dobro', rece gospodin Prajor. 'Posle godinu dana koje ces provesti ovde, ici ces donu Aprileu.'

'A sta ce bid s Bjankom?' upitao je Astore.

Gospodin Prajor je odmahnuo glavom i uzdahnuo. 'Bjanko mora da se povuce. Korleonizi klan je previse mocan. Tebe nece da gone. Don je sklopio mir. Moram da priznam da je Bjanka uspeh nacinio previse uljudnim.'

Astore je pratio sta se desava s Rouzi. Delom iz opreza, a delom zbog drage uspomene na svoju veliku ljubav. Znao je da se vratila u skolu i da sprema doktorat iz psihologije na Njujorskom univerzitetu. Zivela je u dobro cuvanom apartmanu u blizini fakulteta u kome je konacno postala mnogo profesio-nalnija sa starijim i bogatim muskarcima.

Bila je izuzetno pametna. Odrzavala je tri veze istovremeno i promisljeno je rasporedivala svoje nagrade pocev od skupih poklona preko novca i nakita do odmora u skupim banjama -gde je ostvarivala dalje kontakte. Niko ne bi mogao da

je nazove profesionalnom kol-gerlom, jer nikada nista nije trazila, ali nikada nije ni odbila poklon.

To sto su se ti muskarci zaljubljujivali bio je neizbezan ishod. Ali nikada nije prihvatila njihove bracne ponude. Insistirala je da su prijatelji koji se vole, da ni njoj, a ni njima brak ne odgo-vara. Vecina muskaraca prihvatila je ovu odluku zahvalno i s'olaksanjem. Nije jurila novae; nije vrsila nikakav pritisak niti je ikada pokazala trunku pohlepe. Sve sto je zelela bilo je da zivi na visokoj nozi, slobodna bez ikakvih kocnica. Ali, ipak je umela da sklanja novae na stranu, za erne dane. Imala je pet razlicitih bankovnih racuna i dva sefa.

Nekoliko meseci po donovoj smrti Astore je odlucio da ponovo vidi Rouzi. Bio je ubeden da to radi samo da bi mu pomogla u njegovim planovima. Rekao je sebi da zna sve njene tajne i da ona ne moze ponovo da ga zaslepi. Bila mu je duzna, a i znao je njenu najdublju tajnu.

Takode je znao da je ona u izvesnom smislu nemoralna. Da je sebe i svoja zadovoljstva stavljala iznad svega, skoro kao da je to religijsko verovanje. Verovala je svim srcem da ima prava da bude srecna i da je to prioritet u odnosu na sve ostalo.

Ali, iznad svega, zeleo je ponovo da je vidi. Kao i kod mnogih muskaraca vremenom je njeno neverstvo izbledelo, a privlacnost nadvladala. Sada su njeni gresi izgledali vise kao mladacka nemarnost, a ne kao dokaz da ga nije volela. Secao se njenih grudi i kako su joj ruzicaste bradavice bile nadrazene dok je vodila ljubav, nacina na koji je stidljivo krivila glavu, i mienog zarazno dobrog raspolozenja, prefmjenog smisla za humor, nacina na koji je lagano hodala svojim dugim nogama i neverovatne vreline njenih usana na njegovim. Uprkos svemu, Astore je sebe ubedio da je ova poseta bila strogo poslovna. Imao je posao za nju.

Rouzi je upravo ulazila u svoju zgradu kada se zaustavio ispred nje, nasmesio i pozdravio je. Knjige koje je nosila u ruci rasule su joj se po trotoaru. Lice joj se ozarilo od zadovoljstva; oci su joj zasijale. Zagrlila ga je i poljubila u usta.

'Znala sam da cu te ponovo videti', rekla je. 'Znala sam da ces mi oprostiti.' Onda ga je uvukla u zgradu i povelala uz ste-penice do svog apartmana.

Tamo im je sipala pice, vino za nju i konjak za njega. Sela je pored njega na sofu. Soba je bila luksuzno opremljena, a on je znao odakle je stizao novae.

'Zasto si toliko dugo cekao?' upitala je Rouzi. Dok je govo-rila, skidala je prstenje s ruku, otkopcavala minduse i spustala ih u krilo. Skinula je i tri narukvice sa svoje leve ruke, zlatne s dijamantima.

'Bio sam zauzet', rece Astore. 'I trebalo mi je dosta vreme-na da te pronadem.'

Rouzi mu je uputila neznan, osecajan pogled. 'Da li i dalje pevas? Da li i dalje jases u onoj smesnoj crvenoj odecu?' Poljubila ga je ponovo i Astore je osetio temperaturu u glavi, tu bespomocnu reakciju.

'Ne', rekao je. 'Rouzi ne mozemo ponovo da pocinjemo.'

Rouzi ga je podigla na noge. 'Bilo je to najsretnije vreme u mom zivotu', rekla je. Vec su bili u sobi i za nekoliko sekundi bili su goli.

Rouzi je uzela bocicu parfema sa svog nocnog stocica i prsnula prvo sebe, pa njega. 'Nema vremena za kupanje', rekla je smejući se. A zatim su bili u krevetu i on je gledao njene ruzicaste bradavice kako se polako nadrazuju.

Astoreu je to bilo vantelesno iskustvo. Uzivao je u seksu, ali nije mogao da uziva u Rouzi. U glavi mu se pojavila slika nje kako oprezno bdi nad mrtvim telom profesora citav dan i citav noc. Da li je bio ziv, da li mu se moglo pomoci da ostane ziv? Sta je Rouzi radila sama pored smrti i profesora?

Lezeci na ledima, Rouzi je posegnula za njegovim obrazom. Spustila je glavu i nezno promrmljala: 'Ta stara crna magija vise ne pali.' Igrala se sa zlatnim medaljonom na njegovom vratu, videla ruzni crveni oziljak i poljubila ga. Astore rece: 'Bilo je lepo.'

Rouzi je sela tako da su joj gola ramena i grudi bile iznad njega. 'Ne mozes da mi oprostis profesora, to sto sam ga pusti-la da umre i ostala s njim. Je li tako?'

Astore nije odgovorio. Nikada joj ne bi priznao da je sada znao sve o njoj. Da se uopste nije promenila.

Rouzi je ustala iz kreveta i pocela da se oblaci. I on je to ura-dio.

'Postao si mnogo grozan', rece Rouzi. 'Usvojeni necak dona Aprilea. I tvoj prijatelj u Londonu koji je pomogao da se rascisti moja brljotina. Odradio je posao veoma profesionalno za jednog engleskog bankara, ali ne i ako znas da je iseljenik iz Italije. Nije bilo tako tesko da se shvati.'

Bili su u dnevnoj sobi gde im je nasula jos po jedno pice. Pogledala ga je ozbiljno u oci. 'Znam sta si ti. I nije mi vazno, stvarno nije. Mi smo srodne duse. Zar to nije sjajno?'

Astore se nasmejao. 'Poslednja stvar koju zelim da nadem je srodna dusa', rekao je. 'Uostalom, dosao sam poslovno kod tebe.'

Rouzi je sada bila ravnodusna. Sav sarm nestao je s njenog lica. Pocela je da vraca prstenje na ruke. 'Moja cena za jedan na brzaka je petsto dolara', rekla je. 'Primam i cek.' Nasmesila mu se vragolasto - bila je to sala. Znao je da je primala poklone samo praznicima i za rodendane, a oni su bili mnogo zamasniji. U stvari, apartman u kome su se sada nalazili, bio je rodendan-ski poklon jednog obozavaoca.

'Ne, ozbiljno', rekao je Astore. Onda joj je ispricao o braci Sturco i sta je zeleo da ona uradi. A onda je zavrσιο sledecim: 'Dacu ti dvadeset hiljada sada za troskove', rekao je, 'i jos sto hiljada kada završis.'

Rouzi ga je zamisljeno pogledala. 'I sta se posle desava?' pitalaje. 'Ne treba da brines', rece Astore.

'Dobro', rece Rouzi. 'A, ako kazem ne?'

Astore je slegnuo ramenima. Nije zeleo ni da misli o tome. 'Nista', rekao je. 'Neces me predati engleskim vlastima?' upitala je.

'Nikad ti to ne bih uradio', rekao je Astore. Nije mogla da sumnja u iskrenost u njegovom glasu.

Rouzi je uzdahnula. 'Okej.' A onda je video kako joj se oci cakle. Siroko mu se osmehnula. 'Jos jedna avantura', rekla je.

Ali sada, dok su se vozili kroz Vestcester, Astorea je iz razmisljanja trgnuo Aldo Monca gurkajuci ga. 'Imamo jos pola sata do tamo', rece Monca. 'Moras da se pripremis za bracu Sturco.'

Astore se zagledao kroz prozor u pahulje koje su lagano padale. Prolazili su kroz opustele predele u kojima je jedino strcalo veliko ogoljeno drvece cije su svetlucave grane naliko-vale vilinim carobnim stapicima.

Blistavi snezni pokrivač cinio je da kamenje lici na sjajne zvezde. U torn trenutku Astore je osetio hladnu potistenost u srcu. Posle ove noci, njegov svet ce se promeniti, on ce se promeniti i na neki nacin, njegov pravi zivot ce poceti.

Astore je u tri ujutru stigao u kucu ogrnutu velikim sneznim smetovima koja se nalazila u avetinjski belom krajoliku.

A u kuci, blizancima Sturco ruke su bile vezane lisicama, oko nogu su im bili lanci, a na sebi su imali specijalne kosulje koje su im onemogućavale bilo kakav pokret. Lezali su na podu u jednoj spavacoj sobi. Cuvala su ih dvojica strazara.

Astore ih je saosecajno pozdravio. 'Shvatite to kao kompli-ment', rekao im je. 'Svesni smo koliko ste opasni.'

Braca su imala potpuno razlicito drzanje. Stejs je delovao smireno, kao da se pomirio sa sudbinom, ali Frenki ih je pos-matrao s mrznom koja je izoblicila njegovo lice od uobicajenog prijatnog u izgled gargojle*.

Astore je seo na krevet. 'Pretpostavljam, momci, da ste sve iskapirali', rekao je.

Stejs tiho rece: 'Rouzi je bila mamac. Bila je veoma dobra, zar ne Frenki?' ^

'Najbolja', rekao je Frenki. Trudio se da mu glas ne bude his-terican.

'To je zato sto ste joj se stvarno dopali, momci', rece Astore. 'Bila je luda za vama, narocito za Frenkijem. Bilo joj je tesko. Stvarno tesko.'

Frenki prezrivo upita: 'Pa sto je onda to uradila?'

Groteskne ljudske ili zivotinjske figure koje sluze kao ispusti za vodu. (voda im najcesce isticice kroz usta), narocito na gotskim grade-vinama (prim, prev.)

'Zato sto sam joj dao mnogo novca', odgovorio je Astore. 'Ali stvarno mnogo novca. Znas kako je to, Frenki.'

'Ne, ne znam', rece Frenki.

'Pretpostavljam da je bila potrebna ogromna lova da dvojica pametnih tipova kao sto ste vi pristanu da ubiju Dona', rece Astore. 'Milion? Dva miliona?'

Stejs rece: 'Sve si pobrkao. Mi nemamo nikakve veze s tim. Toliko glupi nismo.'

'Znam da ste vi strelci. Bije vas glas da imate muda za takve stvari. A i proverio sam vas. A sad, ono sto zelim od vas jeste ime posrednika.' rekao je Astore.

'Gresis', rece Stejs. 'Nema sanse da nam to natovaris. I ko si, do davola, ti uopste?'

'Ja sam Donov necak', objasnio je Astore. 'Njegov cistac. I proveravao sam vas skoro sest meseci. U vreme ubistva niste bili u Los Andelesu. Niste se pojavili vise od nedelju dana. Frenki, ti si propustio dve utakmice tvojih klinaca. Stejs, ti nisi nijed-nom svratio u radnju da je obides. Niste cak ni okrenuli telefon. Zato mi samo recite gde ste bili.'

'Kockao sam se u Vegasu', rece Frenki. 'I lakse bismo raz-govarali ako bi nam skinuo neke od ovih katanaca. Nismo jebeni Hudiniji.'

Astore mu se saosecajno nasmesio. 'Izdrzi jos samo malo', rekao je. 'Stejs, staje s tobom?'

'Bio sam kod moje devojke u Tahou', rece Stejs. 'Ali ko se, do davola, jos toga seca?'

Astore rece: 'Mozda cu imati vise sreće ako budem razgo-varao sa svakim od vas ponaosob.'

Ostavio ih je i sisao do kuhinje gde ga je Monca cekao s kafom. Rekao mu je da razdvoji bracu po sobama i da sve vreme drzi po dva strazara kod svakog od njih. Aldo je radio sa sestoclanim timom.

'Da li si siguran da si uhvatio prave momke?' upitao je Monca.

'Mislim da jesam', odgovorio je Astore. 'Ako nisu oni, onda bas nemaju sreće. Mrsko mi je sto moram ovo da trazim Aldo, ali mozda ces morati da im pomognes da progovore.'

'Pa, ne progovore bas uvek', rece Monca. 'Tesko je poverovati, ali ljudi su tvrdoglavi. A ova dvojica mi izgledaju veoma cvrsto.'

'Ne volim sto moram dotle da idem.' rekao je Astore.

Cekao je jedan sat pre nego sto je otisao u sobu gde je lezao Frenki. Noc je bila tamna, ali mogao je da vidi pahulje kako se kovitlaju u odsjaju svetlosti lampe ispred kuće. Frenki je bio na podu potpuno uvezan.

'Veoma je jednostavno', obratio mu se Astore. 'Daj nam ime posrednika i mozda ces izaci ziv odavde.'

Frenki ga je pogledao s mrznom. 'Necu ti reci nijednu jebe-nu rec, drkadzijo. Imas pogresne ljude. I zapamticu tvoje lice, a zapamticu i Rouzi.'

'E, to je pogresan odgovor', rekao mu je Astore.

'I ti si je tucao?' upitao je Frenki. 'Sta si ti? Makro?'

Astore je shvatio. Frenki nikada neće oprostiti Rouzinu izda-ju. Kakvo neozbiljno ponasanje u ozbiljnoj situaciji.

'Mislim da ispadas glup', rece Astore. 'A vas momke nije glas da ste pametni.'

'Zabole me ona stvar sta ti mislis', besneo je Frenki. 'Ne mozes nam nista ako nemas dokaz.'

'Stvarno? Znaci da gubim vreme s tobom', rece Astore. 'Idem da razgovaram sa Stejsom.'

Astore je sisao do kuhinje po jos malo kafe pre nego sto ce se popeti do Stejsa. Razmisljao je o tome kako je Frenki bio samopouzdan i kako je tako drsko odgovarao iako je bio potpuno uvezan. Pa, morace da bude pametniji sa Stejsom. Nasao ga je neudobno poduprtog na krevetu.

'Skinu mu kosulju', rekao je Astore. 'Ali proveru rnu lisice i lance.'

'Iskapiro sam sve', smireno rece Stejs. 'Znam da ste saznali da imamo veliki stek. Mogu da ti sredim da ga pokupis i da završimo s ovom besmislicom.'

'Upravo sam razgovarao s Frenkijem', rekao je Astore. 'Razocarao sam se u njega. Ocekivao sam da ste ti i tvoj brat veoma pametni momci. Sada mi ti pricas o novcu, a dobro znas da je ovo zbog donovog ubistva.'

'Gresis', rece Stejs.

Astore strpljivo rece: 'Znam da nisi bio u San Francisku i znam da Frenki nije bio u Vegasu. Vas dvojica ste jedini slobodnjaci koji su imali muda za onakav posao. A i strelci su bili levoruki, kao ti i Frenki. Dakle, samo zelim da znam ko je bio posrednik?'

'Zasto bih ti rekao?' upita Stejs. 'Znam da je prica završena. Vi momci ne nosite maske, a uz to ste izložili Rouzi opasnosti sto znaci da nas necete pustiti zive odavde. Sta god nam obecavali.'

Astore je uzdahnuo. 'Necu da te foliram. U principu, to je to. AH postoji jedna stvar oko koje mozes da se cenjkas. Manje ili vise. Imam veoma kvalifikovanog coveka ovde i poslacu ga da obraduje Frenkija.' Dok je govorio ovo Astore je osetio muc-ninu u stomaku. Setio se kako je Aldo Monca radio na Fisoliniju.

'Samo gubite vreme', rece Stejs. 'Frenki nece progovoriti.'

'Mozda nece', rekao je Astore. 'AH seci ce ga deo po deo i svaki ce ti posebno donositi da se uveris. Mislio sam da bi bilo dqjpro da mi sve ispricas kako bi ga spasao toga. AH zasto uopste da krecemo tim putem? I Stejs, zasto bi zeleo da zastitis tog posrednika? Trebalo je on tebe da zastiti, a ipak nije.'

Stejs nije odgovorio. Zatim je rekao: 'Zasto ne pustis Frenkija?'

'Znas ti zasto.'

'Kako znas da te necu slagati?' upitao je Stejs.

'Zasto bi, do davola, to uradio?' upita Astore. 'Sta time postizes? Stejs, mozes da sprecis da Frenki prode kroz nesto zaista uzasno. Kako to ne shvatas?'

'Bili smo samo strelci koji su radili svoj posao', rekao je Stejs. 'Trazis tipa koji je iznad nas. Zasto nas onda lepo ne pustis?'

Astore je bio strpljiv. 'Stejs, ti i tvoj brat ste pristali da ubi-jete velikog coveka. Velika cena, veliki ego-trip. Ma, daj. To vam je bila reklama, zar ne? Vi ste momci imali svoju sansu i izgubili ste je, a sada morate da platite ili ce se ceo svet okrenuti naopakce.'

Tako mora da bude. Dakle, sve sto imas jeste izbor, lak ili tezak. Kroz sat vremena moci ces da gledas jedan veoma vazan deo Frenkijevog tela na ovom stolu. Veruj mi da ne zelim to da radim, stvarno ne zelim.'

Stejs rece: 'Kako da znam da me ne zajebavas?' Astore rece: 'Razmisli, Stejs. Seti se samo kako sam vam namestio Rouzi. Koliko je trebalo vremena i strpljenja. Razmisli, doveo sam vas dovde i imam osam naoruzanih ljudi. To iziskuje mnogo troskova i mnogo truda. I to pred samo Badnje vece. Ja sam veoma ozbiljan covek Stejs i to mozes da vidis. Dacu ti fore sat vremena da razmislis. Obecavam ti da ako progovoris, Frenki nece nikad saznati sta mu se spremalo.'

Astore je ponovo sisao u kuhinju. Monca ga je cekao. 'Dakle?' upita Monca.

'Ne znam', rece Astore. 'AH sutra uvece moram da budem na Nikolinoj Bozicnoj zabavi tako da moramo da završimo s tim veceras.'

'Nece mi trebati vise od jednog sata', rekao je Monca. 'U' ce da progovori, il' ce da bude mrtav.'

Astore je kratko predahnuo pored pucketave vatre, a onda se popeo na sprat da ponovo razgovara sa Stejsom. Ovaj je izgledao iscrpljeno i pomireno sa sudbinom. Razmislio je o svemu. Znao je da Frenki nikad nece progovoriti - Frenki je sigurno mislio da jos ima nade. Stejs je verovao da je Astore položio sve karte na sto. Tek sada je Stejs razumeo strahove svih ljudi koje je ikada ubio, njihove poslednje ocajnicke i uzaludne nade u sudbinu koja ce ih spasiti uprkos svakoj verovatnoci. I nije zeleo da Frenki umre na taj nacin, deo po deo. Proucavao je Astoreovo lice. Bilo je surovo i neumoljivo, uprkos 4ijegovoj mladosti. Posedovao je stalozenost kao neki vrhovni sudija.

Sneg je gusto padao i ogrtao prozorsko okno poput belog krzna. Frenki je u svojoj sobi sanjario o boravku u Evropi, s Rouzi, snegu koji je prekrivao

pariske bulevare i koji je padao u venecijanske kanale. Snegu poput magije. Rimu poput magije.

Stejs je lezao na krevetu zabrinut za Frenkija. Imali su sansu i izgubili je. I tu je bio kraj price. Ali mogao je da pomogne Frenkiju da pomisli kako gube samo sa dvadeset poena.

'Sada sam okej', rece Stejs. 'Pobrini se da Frenki ne sazna sta se desava, vazi?'

'Obecavam', rekao je Astore. 'Ali znacu ako me lazes.'

'Necu', rece Stejs. 'Cemu to? Posrednik je covek po imenu Heskov i zivi u gradu koji se zove Brajtvoters, odmah iza Vavilona. Razveden je, zivi sam i ima sesnaestogodisnjeg izraslog klinca koji sjajno igra kosarku. Heskov nas je unajmlji-vao za neke poslove tokom proteklih godina. Znamo se jos od detinjstva. Cena je bila milion, ali uprkos tome i ja i Frenki smo se neckali da li da prihvatimo. Preveliki je to bio zalogaj. Pristali smo jer je rekao da ne moramo da se brinemo zbog FBI-a i poli-cije. To nam je razresilo dileme. Isto tako nam je rekao da don vise nema vazne kontakte. No, ocigledno da je tu pogresio. Vi ste tu. Jednostavno, bila je to prevelika suma da bismo je tek o odbili.'

'Pruzio si mnogo informacija tipu za koga mislis da te zaje-bava', rece Astore.

'Zelim da te ubedim da govorim istinu', rece Stejs. 'Shvatio sam da je prica zavrшена. I ne zelim da Frenki sazna.'

'Ne brini', rece Astore. 'Verujem ti.'

Izasao je iz sobe i sisao do kuhinje da Monci izda naredenja. Zeleo je njihove licne karte, dozvole, kreditne kartice i sve osta-lo. Odrzao je rec koju je dao Stejsu: Frenkija ce upucati u poti-Ijak bez ikakvog upozorenja. I Stejsa je takode trebalo da ubiju bez bola.

Astore se odvezao nazad u Njujork. Sneg se pretvorio u kisu koja ga je lagano topila i ispirala prirodu.

Retko kad se desavalo da Monca ne poslusa naredenja, ali kao dzelat osecao je da ima prava da zastiti sebe i svoje ljude. Nece biti pistolja. Koristice konopac.

Cetvorica strazara pomoglo mu je da prvo zadavi Stejsa. Covek nije ni pokusao da se opire. Ali s Frenkijem je bilo drugacije. Dvadeset minuta je pokusavao da se iskoprca iz konop-ca. Citavih dvadeset minuta Frenki Sturco znao je da ga ubijaju.

Zatim su oba tela umotali u cebad i odneli kroz zavejani pro-planak, dok se kisa ponovo pretvarala u sneg. Ostavili su ih u sumi iza kuce. Rupa iskopana u veoma gustom siprazju, pred-stavljala je skroviste. Tu je trebalo da ostanu sakriveni do pro-leca, ako ikada i budu pronacteni. Monca se nadao da ce do tada tela biti toliko unistena delovanjem prirode da uzrok smrti nece moci da se utvrdi.

Ali ovaj praktican razlog nije bio i jedini zbog koga Monca nije posluso svog sefa. Poput dona Aprilea, osecao je da milost irioze doci samo od Boga. Prezirao je ideju bilo kakvog milosrda prema ljudima koji su radili kao unajmljene ubice. Bilo bi drsko da jedan covek oprosti drugom. To je bila duznost Boga. Ljudi koji bi se izdavali za takve milosnike samo bi pokazali uzalud-nu gordost i nedostatak postovanja. Nije zeleo takvu milost za sebe.

Deveto poglavlje

Kurt Silk je verovao u zakon, u ona pravila koja je covek stvorio da bi ziveo u mini, Uvek je pokusavao da izbegne kom-promise koji podrivaju jedno ispravno drustvo i borio se bez milosti protiv drzavnih neprijatelja. Posle dvadeset godina borbe izgubio je nesto od te vere.

Njegova zena jedina je ispunila njegova iscekivanja. Poli-ticari su bili lazovi, bogatasi nemilosrdni u svojoj pohlepi, a siromasni su bili necasni. A gde su u svemu tome tek rodeni pre-varanti, podvaljivaci, grubijani i ubice. Oni

koji su sprovodili zakon bili su samo za nijansu bolji, ali verovao je svim srcem da je Biro bio najbolji od svih.

Tokom protekle godine sanjao je iznova jedan te isti san. U snu, on je bio dvanaestogodišnji dečak i trebalo je da polaze odlučujući ispit u školi koji će trajati ceo dan. Kada je tog jutra odlazio od kuće njegova majka bila je sva u suzama, a u svom snu razumeo je i zašto. Ako ne položi ispit nikada više neće moći da je vidi.

U snu je shvatio da su ubistva toliko uzela maha da su zakoni bili donoseni uz pomoć udruženja psihijatarata. Trebalo je da razviju protokol testova mentalnog zdravlja koji bi predviđeli koji će od dvanaestogodišnjaka izrasti u ubicu. Oni koji bi pali na testu jednostavno bi nestali. Jer, medicina je dokazala da su ubice ubijale iz čistog zadovoljstva i da su politički zločini, neposlušnost, terorizam, ljubomora i krađe bili samo površni izgovori. Zbog toga je bilo preko potrebno iskoreniti te genetske ubice još u detinjstvu.

Međutim, san se nije tu završavao. Nastavljao se njegovim povratkom kući posle testa gde ga je majka ushiceno grlila i ljubila. Njegovi ujaci i rođaci pripremili su veliku proslavu u njegovu čast. A onda se san nastavljao kada je on bio sam u spavaćoj sobi, gde se tresao od straha. Znao je da je u pitanju bila greška. On uopšte nije trebalo da položi test i sada će izrasti u ubicu.

Dva puta je sanjao taj san, ali ga nije pominjao ženi, jer je znao šta znači ili je barem mislio da zna.

Silkov odnos s Timonom Portelom bio je star preko šest godina. Sve je počelo kada je Portela zaslepljen besom ubio jednog svog potčinjenog službenika. Silk je odmah snimio sve mogućnosti. Sredio je da Portela bude mafijaski došnik, a da mu zauzvrat ne sude za ubistvo. Direktor je odobrio plan, a ostalo je istorija. Uz Portelinu pomoć Silk je zdrobio Njujorsku mafiju, ali je morao da se pravi da ne vidi Porteline operacije, uključujući tu i njegovu kontrolu prometa droge.

Međutim, Silk je uz odobrenje direktora, imao planove da srusi Portelu. Portela je bio rešen da dođe do Apriliovih banaka kako bi prao novac od droge, ali ispostavilo se da je don Aprile bio tvrd orah.

Na jednom sudbonosnom sastanku Portela je upitao Silka: 'Hoće li FBI nadzirati donu Aprilea kada bude pri-sustvovao miropomazanju svog unuka?' Silk je odmah razumeo pitanje, ali je oklevao s odgovorom. Polako je rekao: 'Garantujem da ih neće biti. Ali šta je s Njujorskom policijom?' 'To je sredeno', rekao je Portela. "-1

I Silk je znao da je na taj način postao saučesnik u ubistvu. Ali, nije li don to zaslužio? Bio je nemilosrdan kriminalac celog svog života. Povukao se iz posla s ogromnim bogatstvom i nedimut od zakona. A i kakav ce to samo biti dobitak. Sticanjem Apriliovih banaka, Portela će ušetati pravo u svoju zamku. I naravno, uvek je tu u pozadini bio Incio, sa svojim snovima o sopstvenom nuklearnom naoružanju. Silk je znao da će, bude li imao sreće, uspeti sve da ih smakne, a vlada će dobiti deset milijardi dolara u Apriliovim bankama po RIKO zakonima. Nije bilo sumnje da će Donovi naslednici prodati banke i sklopiti dogovor s Portelinim tajnim izaslanicima. A deset ili jedanaest milijardi dolara biće moćno oružje u borbi protiv kriminala.

Ali Džordžet bi ga prezrela zbog toga i zato ne sine nikad da sazna. Najzad, ona je zivela u drugacijem svetu.

A sada je ponovo morao da se sastane s Portelom. Povodom njegovih iskasapljenih nemačkih ovčara i onoga ko je stajao iza toga. Poceće od njega.

I imona Portela pripadao je grupi retkih Italijana koji su dostigli status većitog neženje u svojoj pedesetoj godini. A bio je i u pravom smislu te reči - neženja. Svakog petka provodio je veći deo noći s prelepom devojkom iz jedne od agencija za prat-nju koju su kontrolisali njegovi podređeni službenici. Instrukcije su bile da devojka bude mlada, da nije predugo u poslu, da je lepa, dobro građena, vesela i da ume da improvizuje, ali da ne bude pametnjakovička. I bez ikakvih nastranosti. Timona je u seksu bio ispravan od glave do pete. Imao je on svoje male zahteve, ali uglavnom su bili bezazleni. Jedan od njih bio je

da devojke moraju da imaju obicna anglosaksonska imena kao sto su Dzejn ili Suzan; mogao je da se izbori s necim kao sto je ^fifani ili Merl, ali nista vise od toga. Retko kad je bio dvaput s istom devojkom.

Ovi zakazani tajni sastanci odrzavali su se na Istocnoj strani u malom hotelu koji je posedovala jedna od njegovih kompani-ja, gde je na raspolaganju imao citav sprat koji se sastojao od dva medusobno povezana apartmana. Jedan je imao potpuno opremljenu kuhinju, jer Portela je bio darovit kuvar-amater i to posebno za jela iz severne Italije, iako su mu roditelji bili rodeni na Siciliji. A voleo je da kuva.

Veceras je vlasnik agencije za pratnju doveo devojku, ostao na picu, a potom nestao. Zatim je Portela na brzinu spremio veceru za dvoje dok su caskali i upoznavali se. Ime joj je bilo Dzenet. Portela je kuvao brzo i efikasno. Spremio je svoj speci-jalitet: teletinu na milanski nacin, spagete u sosu od grijer sira, male, pecene patlidzane kao prilog i zelenu salatu s paradajzom. Dezert se sastojao od raznovrsnog peciva iz cuvene francuske poslasticarnice u susedstvu.

Posluzivao je Dzenet s otmenoscu koja je potpuno odskakala od njegovog izgleda; bio je velik i kosmat s ogromnom glavom i ogrubelom kozom, ali to ga nije sprecavalo da uvek jede u kosulji, kravati i sakou. Za vreme vecere postavljao je Dzenet pitanja o njenom zivotu s paznjom koja je bila neocekivana od tako brutalnog coveka. Uctivo je slusao njene price o nesreci, o tome kako je bila prevarena od oca, brace, ljubavnika i mocnog coveka koji ju je uveo u gresan zivot i to sve zbog novcanih pritisaka i nezelenih trudnoca, kako bi mogla da spase svoju osiromasenu porodicu. Bio je zapanjen raznolikoscu necasnog ponasanja ljudi njegove sorte i divio se sopstvenojdobroti prema zenama. Jer on je bio izuzetno velikodusan prema njima i to ne samo zbog toga sto je bio siroke ruke kada ih je placao. Posle vecere odneo je vino u dnevnu sobu i pokazao Dzenet sest kutijica s nakitom; tu su se nalazili zlatni sat, prsten s rubi-nom, dijamantske minduse, ogrlica od zada, narukvica od dra-gog kamenja i savrsena niska od bisera. Rekao joj je da moze da izabere jednu kao poklon. Sve su vredele po nekoliko hiljada dolara - devojke su obicno umele da ih procene.

Pre nekoliko godina jedna od njegovih bandi otela je kamion s nakitom i on je odlucio da je bolje da uskladisti tu robu nego da je proda. Tako da ga pokloni uopste nisu kostali.

Dok se Dzenet premisljala sta da uzme odlucivsi se na kraju za zlatni sat, napunio joj je kadu, vodeci racuna o temperaturi vode, opskrbljujuci je svojim omiljenim parfemima i puderima. I tek kada se ona opustila, otisli su u krevet i imali dobar, nor-malan seks, kao bilo koji srecan bracni par. Skoro da je bilo s ljubavlju.

Imao je obicaj da zadrzi devojku do cetiri ili pet ujutru, ali nikada ne bi spavao dok je neka bila u apartmanu. Ove noci, rano je otpustio Dzenet.

Sve je to radio zbog zdravlja. Znao je da ima zustar temperament koji je mogao da ga uvali u nevolju. Opustali su ga ti jednonedeljni randevui. Zene su delovale smirujuce na njega, a uspesnost svoje strategije dokazivao je odlaskom kod lekara svake subote gde je sa zadovoljstvom slusao kako se njegov krvni pritisak vratio u normalu. Kada je to rekao lekaru, ovaj je samo promrmljao: 'Hmm, veoma zanimljivo.' Portela je bio veoma razocaran u njega.

Ovakvi aranzmani pruzali su jos jednu prednost. Portelini telohranitelji bili su izolovani i nalazili su se ispred apartmana. Ali zadnja vrata vodila su u povezani apartman u koji se ulazilo iz odvojenog hodnika i to je bilo mesto gde je Portela odrzavao sastanke za koje je zeleo da ostanu tajna i za njegove najblize saradnike. Znao je koliko je riskantno da se mafijaski glavesina privatno sastaje sa specijalnim agentom FBI-a. Bio bi osum-njicen kao dousnik, a Biro je mogao da posumnja da Silk prima mito.

Portela je bio taj koji je obezbedivao brojeve telefona koji su bili prisluskivani, imenovao slabice koji bi se slomili pod pri-tiskom, davao smernice kod otkrivanja ubistava zbog reketa i objasnjavao kako izvesni reketi funkcionisu. Na kraju, Portela je bio taj koji je radio neke prljave poslove koje FBI ne bi mogao legalno da odradi.

Tokom godina razvili su sistem za organizovanje sastanaka. Silk je imao kljuc od vrata apartmana iz suprotnog hodnika, tako da je i^ogao da ude, a da ga

Portelini telohranitelji ne primete, te da saceka u manjem apartmanu. Portela bi se otarasio devojke i njihov sastanak bi poceo. Ove noci Portela je cekao Silka.

Silk je na tim sastancima uvek bio pomalo nervozan. Znao je da se cak ni Portela ne bi usudio da povredi FBI agenta, iako je imao narav koja se granicila s ludilom. Silk je bio naoruzan, ali da bi sakrio identitet svog dousnika nije mogao da vodi telohranitelje.

Portela je drzao casu vina u ruci i njegove prve reci pozdra-va bile su: 'Jebem li ga ako znam sta sad ne valja?' Ali dobro-cudno se nasmesio i prigrlio Silka jednom rukom. Njegov ogro-man stomak bio je sakriven ispod elegantnog kineskog ogrtaca i bele pidzame.

Silk je odbio pice, seo na sofu i smireno rekao: 'Pre nekoliko nedelja otisao sam kuci i pronasao moja dva psa s izvadenim srcima. Mislio sam da mozda nesto znas o tome.' Pazljivo je posmatrao Portelu.

Cinilo se da se Portela iskreno iznenadio. Sedeo je u fotelji i delovao je kao da ga je udarila struja. Lice mu se razjarilo. Silk nije bio impresioniran; iz njegovog iskustva krivci su reagovali najnevinijom neduznoscu. Rekao je: 'Ako pokusavas da me upozoris na nesto, zasto mi ne kazes otvoreno?'

Na ovo je Portela skoro placnim glasom odgovorio: 'Kurte, dolazis ovamo naoruzan; osetio sam tvoj pistolj. Ja nisam naoruzan. Mogao si da me ubijes i da tvrdis da sam se opirao hapsenju. A ja ti ipak verujem. Deponovao sam skoro milion dolara na tvoj racun na Kajmanskim ostrvima. Mi smo ortaci. Zasto bih izvodio taj stari sicilijanski trik? Neko pokusava da nas zavadi. Valjda to i sam uvidas.'

'Ko?' upita ojeSilk.

Portela se zamislio. 'Moze samo da bude onaj klinac Astore. Misli da je sad glavni, jer mi je jednom umakao. Proven ga, a u meduvremenu ja cu mu uceniti glavu.'

Najzad je Silk bio ubeden. 'Okej', rekao je, 'samo mislim da moramo da budemo veoma pazljivi. Nemoj da potcenjujes tog tipa.'

'Nista se ti ne brini', rece Portela. 'Nego, da li si jeo nesto? Imam malo teletine i spageta, salatu i odlicno vino.'

Silk se nasmejao. 'Verujem ti. Ali nemam vremena za veceru.'

Istina je bila da nije hteo da deli hleb s nekim koga ce usko-ro poslati u zatvor.

Astore je sada imao dovoljno informacija da sastavi plan borbe. Bio je ubeden da je FBI umesan u donovo ubistvo. Kao i da je Silk bio na celu te operacije. Sada je znao ko je posrednik, a znao je i da je Timona Portela narucio ubistvo. A ipak, ostala su neka nerazjasnjena pitanja. Ambasador je preko Nikol ponudio da kupi banke sa stranim ulagacima. Silk mu je ponudio da navede Portelu u zamku pod plastom nezakonitih poslova. To su bile zbunjujuce i rizicne promene. Odlucio je da se posavetuje s Kraksijem u Cikagu i da povede gospodina Prajora sa sobom.

Astore je vec trazio od gospodina Prajora da dode u Ameriku i vodi Aprileove banke. Gospodin Prajor je prihvatio ponudu. Bilo je prosto neverovatno kako se na brzinu izmenio i od engleskog dzentlmena postao mocni americki rukovodilac. Nosio je sesir sirokog oboda umesto polucilindra; odbacio je svoj zatvoreni kisobran i nosio je presavijene novine. Dopu-tovao je sa svojom zenom i dva necaka. Njegova supruga se od engleske matrone preobrazila u doteranu i prilicno moderno obucenu zenu. Njegova dva necaka bila su Sicilijanci koji su savrseno govorili engleski i imali su diplome iz racunovodstva. Obojica su bila predani lovci i drzali su svoju opremu za lov u prtljazniku limuzine koju je jedan od necaka vozio. Zapravo, obojica su bila na usluzi gospodinu Prajoru kao telohranitelji.

Prajorovi su se smestili u bogatiji kraj na Zapadnoj strani, u kucu koju su obezbedivale patrole iz privatne agencije za zasti-tu. Gospodin Prajor je uprkos tome sto se Nikol protivila nje-govom naimenovanju, ubrzo zadobio njeno poverenje, posebno kada joj je ispricao da su dalji rodaci. Nije bilo sumnje da je gospodin Prajor imao izvestan ocinski sarm prema zenama; i ARouzi ga je obozavala. I nije bilo sumnje da je umeo da vodi banke - cak je i Nikol bila zadivljena njegovim poznavanjem medunarodnog bankarstva. Uspeo je da samo na prometu novca u opticaju uveca stope profita. A Astore je znao da je gospodin

Prajor bio blizak s donom Aprileom. I zaista, Prajor je bio taj koji je nagovorio dona da kupi medunarodne banke kojima je zatim rukovodio u Engleskoj i Italiji. Gospodin Prajor je opisao njihov odnos.

'Rekao sam tvom ujaku', govorio je gospodin Prajor, 'da banke mogu da donesu vise bogatstva s manje rizika nego posao u kome je bio. Ta staromodna preduzeca su passe; vlada je previse jaka i previse usredsredena na ljude. Doslo je vreme da se izade iz toga. Banke su kapije za pravljenje novca ako imas iskustvo, osoblje i politicke kontakte. Bez lazne skromnosti mogu da kazem da sam novcem osvojio naklonost italijanskih politicara. Svi se bogate, a niko ne strada i ne završava u zatvora. Mogao bih da budem profesor na univerzitetu i da ucim ljude kako da se obogate, a da pri torn ne krse zakon i ne pribegavaju nasilju. Samo moras da se uveris da su odobreni odgovarajuci zakoni. Na kraju krajeva, obrazovanje je kljuc za razvijenu civilizaciju.'

Gospodin Prajor se salio, a pomalo je bio i ozbiljan. Astore je bio veoma vezan za njega i poklonio mu je svoje potpuno poverenje. Don Kraksi i gospodin Prajor bili su ljudi na koje je mogao da se osloni. Ne samo zbog prijateljstva: obojica su zaradivala citavo bogatstvo od deset banaka koje je don pose-dovao.

Ivada su Astore i gospodin Prajor stigli u dom dona Kraksija u Cikagu, Astore je bio iznenaden kada je video Prajora i Kraksija kako se srdacno grle. Ocgledno da su se poz-navali.

Kraksi je pripremio obrok od voca i sira i caskao s gospodi-nom Prajorom dok su jeli. Astore je slusao radoznalo, ali napeto; voleo je da cuje price starijih od sebe. I Kraksi i gospodin Prajor su se slozili da je stari nacin poslovanja bio previse opasan.

'Svi su imali visok krvni pritisak, svi su imali srcane tegobe', rece Kraksi. 'Bio je to uzasan nacin zivota. A ove novajlije nemaju osecaj casti. Dobro je videti ih zbrisane.'

'Ah', rece gospodin Prajor. 'Ali svi mi moramo odnekud da pocnemo. Pogledaj nas sada.'

Sve te price cinile su da Astore okleva s pominjanjem poslo-va zbog kojih su dosli. Sta su, do davola, ova dvojica mislila sada da rade? Gospodin Prajor se zakikotao kada je video Astoreov pogled. 'Ne brini, nas dvojica jos nismo postali sveci. A ova situacija utice i na nase interese. Zato nam reci sta ti treba. Spremni smo za posao.'

'Potreban mi je vas savet, nista operativno', rece Astore. 'To je moj posao.'

Kraksi rece: 'Ako je iskljucivo zbog osvete, savetujem ti da se vratis svom pevanju. Ali verujem, a nadam se da ne gresim, da je u pitanju zastita tvoje porodice od opasnosti.'

'I jedno i drugo', rece Astore. 'Bilo koji razlog bio bi dovo-Ijan. Ujak me je obucavao samo za ovakvu situaciju. Ne mogu sada da ga izneverim.'

'Dobro', rece gospodin Prajor. 'All prepoznajem sledecu ci-njenu: ono sto radis je u tvojoj prirodi. Budi oprezan zbog rizika koje preuzimas. Nemoj da se zaneses.'

Don Kraksi je blago upitao: 'Kako mogu da ti pomognem?'

'Bili ste u pravu za bracu Sturco', rece Astore. 'Priznali su ubistvo i rekli su mi da je posrednik bio Dzon Heskov, covek za koga nikada nisam cuo. Tako da sada treba da krenem na njega.'

'A braca Sturco?' upitao je Kraksi.

'Oni su ispali iz igre.'

Dvojica staraca su cutala. Onda je Kraksi rekao: 'Heskova znam. Bio je posrednik dvadeset godina. Ranije su kolale gla-sine da je posredovao pri nekoliko politickih atentata, ali ja u njih nisam poverovao. Imaj na umu, koju god taktiku da si pri-menio kod brace Sturco kako bi progovorili, ona nece upaliti kod Heskova. On je veliki pregovarac i shvatice da mora da se cenka da bi sacuvao zivu glavu. Znace da ti je potrebna infor-macija koju samo on moze da ti pruži.'

'Im^sina koga obozava', rece Astore. 'Kosarkas je i on je Heskovu sve u zivotu.'

'To je igra na staru kartu i prozrece je', rece gospodin Prajor, 'tako sto ti nece dati presudnu informaciju, a dace ti informaci-ju koja nije od znacaja.'

Moras da razumes Heskova. Cenjkao se sa smrću celog svog života. Nadi neki drugi način na koji ćeš mu prici.'

'Postoje mnoge stvari koje želim da saznam pre nego što kre-nemo dalje', reče Astore. 'Ko je bio iza ubistva i najvažnije od svega, zbog čega? Dakle, evo kako ja to vidim. Mora da je zbog banaka. Nekome trebaju banke.'

'Heskov bi mogao da zna ponesto o tome', reče Kraksi.

'Kopka me to', reče Astore, 'sto nije bilo ni policije ni federalne prisimotre pred katedralom na dan miropomazanja. A i braca Sturco su mi rekla da im je bilo garantovano da tamo neće biti prisimotre. Da li da poverujem da su policija i FBI prethodno bili obavesteni o ubistvu? Da li je to moguće?'

'Jeste', reče don Kraksi. 'I u tom slučaju moras biti veoma oprezan. Narocito s Heskovom.'

Gospodin Prajor hladno reče: 'Astore, tvoj primarni cilj je da spases banke i zastitis donovu decu. Osveta je manje važna i može da se prede preko nje.'

'Ne znam', rekao je Astore, sada već neubedljivo. 'Moracu da razmislim o tome.' Obojici se srđacno nasmesio. 'Ali videće-mo kako će to da se završi.'

Dvojica staraca nisu mu ni za trenutak poverovala. Tokom svojih života upoznavali su i prepoznavali mladiće kao sto je Astore. Ugledali su u njemu blesak sjaja davnasnjih velikih mafijaskih voda, ljudi koji oni sami nisu mogli da postanu zbog izvesnog nedostatka harizme u svojoj licnosti. Tu harizmu posedovali su samo ljudi od postovanja koji su dominirali pokrajina-ma, prkosili pravilima države i uvek izlazili kao pobednici. Prepoznali su u Astoreu tu resenost, taj sarm, tu cestitost koje on sam nije bio svestan.

Čak su i njegova glupiranja kao sto su pevanje i jahanje bile slabosti koje nisu stetile njegovoj sudbini. Bili su to uglavnom mladalački izleti koji su pokazivali da ima dobro srce.

Astore im je pričao o generalnom konzulu, Marijanu Rubiju i o Inziju Tulipi koji su pokušali da kupe banke. O Silku koji je pokušao da ga iskoristi da namami Portelu. Dva starca pažljivo su slusala.

'Posalji ih kod mene sledeći put', reče gospodin Prajor. 'Prema mojim informacijama, Rubio je finansijski menadžer svetske trgovine drogom.'

'Necu da ih prodam', reče Astore, 'Don mi je tako naložio.'

'Naravno', reče Kraksi. 'Oni su budućnost i mogu da budu tvoja zaštita.' Zastao je i potom nastavio. 'Da ti ispričam nesto. Pre nego sto sam se povukao, imao sam jednog saradnika. Bio je potpuno ispravan biznismen, uzor u društvu. Pozvao me je na ručak u svoju kancelariju, gde je čak imao i privatnu trpezariju. Posle toga me je poveo u obilazak i pokazao mi ogromne pro-storije u kojima su se nalazile hiljade kompjutera na kojima su radili mladići i devojke.'

Rekao mi je, "Ova prostorija mi donosi milijardu dolara godišnje. Postoji skoro trista miliona ljudi u ovoj zemlji i mi smo se posvetili tome da ih nateramo da kupuju naše proizvode. Organizujemo specijalne lutrije, nagrade i bonuse, dajemo pre-terana obećanja i sve smo to legalno usmerili kako bi ih naterali da potrose novac u našim kompanijama. A znaš li šta je presudno za to? Moramo da imamo banke koje će ovih trista miliona ljudi obezbedivati kreditima kako bi mogli da troše novac koji nemaju." Banka je naziv igre, moras da imaš banke na svojoj strani.'

'To je istina', reče gospodin Prajor. 'I obe strane profitiraju. Iako su kamatne stope visoke, ta dugovanja podstiču ljude da više rade i na taj način više steknu.'

Astore se nasmejao. 'Drago mi je da je zadržavanje banaka pametan potez. Ali čak ni to nije važno. Don mi je naložio da ne prodajem. Za mene je to dovoljno. A to sto su ga ubili menja sve.'

Kraksi se veoma strogo obratio Astoreu: 'Ne smes da naudiš onom Silku. Vlada je sada suviše jaka da bi prihvatila takvu ultri-rrativnu akciju protiv sebe. Ali slažem se da je u neku ruku opasan. Moras pametno da radiš.'

'Tvoj sledeći korak je Heskov', reče Prajor. 'On je presudan, ali opet, moras biti na oprezu. I zapamti, možeš pozvati dona Kraksija u pomoć, mada ni ja još nisam ispao iz te igre. Nismo se u potpunosti povukli. A imamo i sopstveni interes u bankama - da ne pominjemo koliko smo voleli dona, Bog da mu dušu prosti.'

'Okej', reče Astore. 'Posle Heskova, sastaćemo se ponovo.'

Astore je bio više nego svestan opasnog položaja u kom se nalazio. Znao je da nije daleko odmakao, iako je kaznio ubice. Oni su bili samo slamka izvucena iz zagonetke ubistva dona Aprilea. Oslanjao se na nepogresivu paranoju koja mu je usla u krv nakon svih onih godina beskonacnih izdaja na Siciliji. Sada

je morao da bude veoma oprezan. Heskov je delovao kao laka meta, ali mogao je isto tako da bude i mina iznenadenja.

Jedna stvar ga je iznenadila. Smatrao je da vodi srecan zivot kao mali biznismen i pevac-amater, ali sada je otkrio ushicenje kakvo nikada nije iskusio. Osecanje da se vratio u svet kome je pripadao. I da je imao misiju. Da zastiti decu dona Aprilea, da osveti smrt coveka koga je voleo. Morao je samo da slomi duh svog neprijatelja. Aldo Monca je poveo deset najboljih ljudi iz svog sela na Siciliji. Po Astoreovim uputstvima, obezbedio je dozivotno izdrzavanje njihovih porodica, bez obzira na to sta im se dogodi.

'Ne racunaj na zahvalnost zbog dela ucinjenih ljudima u proslosti', setio se donovih reci. 'Moras da ih nateras da budu zahvalni zbog stvari koje ces im uciniti u buducnosti.' Banke su bile buducnost za porodicu Aprile, Astorea i njegovu narasta-jucu vojsku ljudi. Bila je to buducnost za koju se vredelo boriti, bez obzira na cenu.

Don Kraksi mu je obezbedio jos sestoricu ljudi za koje je potpuno garantovao. Tako je Astore zahvaljujuci ovim ljudima i najmodernijim uredajima za pracenje, svoj dom pretvorio u tvrđavu. Takode je uredio kucu na severu kao skroviste gde je mogao da se skloni ako bi vlasti htele da ga scepaju iz bilo kog razloga.

Nije imao telohranitelje. Umesto njih, oslanjao se na svoju brzinu i pozornost i koristio je svoje strazare kao izvidace na marsrutama kojima ce se kretati.

Pustice Heskova neko vreme na mini. Astore se cudio Silkovoj reputaciji casnog coveka, kako ga je cak i don Aprile jednom opisao.

'Postoje casni ljudi koji se celog zivota pripremaju za najvisi stepen izdaje', rekao mu je Prajor. No, uprkos svemu ovome, Astore se osecao samouverenim. Sve sto je trebalo da uradi bilo je da ostane ziv, dok se sloze delovi slagalice.

Pravi testovi bice na ljudima kao sto su Heskov, Portela, Tulipa i Silk. Morace svoje ruke da okrvavi jos jednom.

Mesec dana trebalo je Astoreu da smisli kako da postupi s Heskovom. Bice sigurno opasan, prepreden, laka meta za ubi-stvo, ali i tezak kada je u pitanju izvlacenje informacija iz njega. Upotrebiti njegovog sina kao podsticaj bilo bi previse opasno -nateralo bi Heskova da se uroti protiv njega, dok bi naizgled saradivao. Odlucio je da ne obznani Heskovu da su mu braca Sturco rekla da je on bio vozac pri atentatu. To bi moglo previse da ga uplasi.

U meduvremenu, sakupio je sve neophodne informacije o Heskovljevim svakodnevnim navikama. Cinilo se da je umeren covек cija je najveca ljubav bila uzgajanje cveca i prodaja cvecarama na veliko. Cak ga je sam prodavao na svojoj ulicnoj tezgi u Hemptonu. Jedino uzivanje predstavljale su posete kosarkaskim utakmicama tima u kojem je igrao njegov sin i reli-giozno je pratio svaku kosarkasku utakmicu Vilanove.

Jedne januarske subotnje veceri, Heskov je otisao na utak-męu između Vilanove i Tempa u Medison Skver Gardenu, u Njujorku. Kada je polazio od kuce ukljucio je svoj osetljivi alarmni sistem. Uvek je bio oprezan u svakodnevnim detaljima, uvek samouveren da je unapred predvideo svaku mogucu nez-godu. I bas ta uverenost bila je ono sto je Astore zeleo da uzdr-ma na samom pocetku njihovog razgovora.

Dzon Heskov odvezao se u grad i sam vecerao u kineskom restoranu blizu Gardena. Uvek je jeo kinesku hranu kada je izlazio, jer to je bila jedina stvar koju nije umeo bolje da skuva kod kuce. Voleo je srebrne poklopce na tanjirima koji kao da su ispod sebe krili neka prijatna iznenadenja. Voleo je Kineze. Gledali su svoj a posla, nisu voleli da caskaju ili povladuju drugima. I nikad,

ama bas nikad, nije pronasao gresku u svom racunu, koji je uvek pazljivo proveravao jer je narucivao vise jela.

Veceras je sebi dao oduska. Narocito mu se dopala pekinska patka i jastog preliven kantonskim sosom od rakova. Narucio je i specijalni beli przeni pirinac i, naravno, nekoliko przenih knedli i pikantna rebarca. Zavrrio je sa sladoledom od zelenog caja koji je bio neobicnog ukusa, ali je njegovo konzumiranje dokazivalo da ste istinski gurman istocnjacke hrane.

Kada je stigao u Garden, tribine su bile tek dopola popu-njene, iako je Tempi imao veoma kvalitetan tim. Heskov je seo na svoje mesto, koje mu je obezbedio sin, blizu parketa i kod sredine terena. Jos jedna stvar zbog koje je bio ponosan na Dzokoa.

Utakmica nije bila uzbudljiva. Tempi je zgazio Vilanovu, ali Dzoko je postigao najvise poena u igri. Po zavrsetku igre, Heskov je otisao do svlacionice.

Sin ga je zagrlio. 'Tata, drago mi je da si dosao. Hoces da podes s nama na veceru?'

Heskovu je to izuzetno godilo. Njegov sin je bio pravi dzentlmen. Naravno da ovi klinci nisu hteli da se neki matorko muva s njima kada se nocu provode po gradu. Hteli su da se napiju, zezaju i mozda povale nesto.

'Hvala', rece Heskov. 'Vec sam vecerao i ceka me duga voznja do kuce. Ponosan sam na tebe. Samo ti izadi i lepo se provedi.' Poljubio je sina za rastanak i pitao se kako mu se tako posrecilo s njim. Pa dobro, njegov sin je imao dobru majku, iako je bila losa supruga.

Heskovu je trebao samo jedan sat voznje do kuce u Brajtvotersu - auto-putevi su bili skoro pusti na Long Ajlendu u to doba. Bio je umoran kada je stigao, ali pre nego sto je usao u kudu proverio je staklenike s cvecem da se uveri da su tempera-tura i vlaga bile optimalne.

Meseceva svetlost prolazila je kroz stakleni krov i obasjavala cvece koje je imalo divlju, skoro muceniciku lepotu, crveno je bilo skoro crno, a belo kao da je bilo avetinjsko, okruženo maglicastom svetloscu. Voleo je da ga posmatra, posebno pre nego sto bi otisao na spavanje.

Krenuo je sljunkovitom stazom do svoje kuce i otključao vrata. Cim je usao, brzo je ispritiscao dugmice na pločici tako da se alarm ne ukljuci, a onda usao u dnevnu sobu.

Srce mu je poskocilo. Dva coveka stajala su, cekajuci ga; prepoznao je Astorea. Znao je dovoljno o smrti da je odmah mogao da je prepozna. Ovo su bili njeni glasnici.

All reagovao je savrsenim odbrambenim mehanizmom. 'Kako ste, bogamu, vas dvojica usli ovde i sta hocete?'

'Nemoj da panicis', rekao je Astore. Predstavio se, dodajuci da je necak pokojnog dona Aprilea.

Heskov je naterao sebe da se smiri. Bio je on u skripcu i rani-je, ali bi posle prvog naleta adrenalina uvek bio okej. Seo je na sofuu tako da mu je ruka bila na drvenom naslonjacu odakle je mogao da posegne za skrivenim pistoljem. 'Dakle, sta hocete?'

Astore je imao veseo osmeh na lieu koji je nervirao Heskova. Resio je da saceka pravi trenutak. Sada je brzo otvorio naslonjac i posegnuo za pistoljem. Supljina je bila prazna.

U torn trenutku tri automobila pojavila su se na prilazu kuci s farovima uperenim u sobu. Jos dva coveka usla su u kucu.

Astore ljubazno rece: 'Nisam te potcenio Dzone. Pretrazili smo kucu. Pronasli smo pistolj u cajniku, drugi je bio zalepljen ispod tvog kreveta, jos jedan u laznom postanskom sanducetu i jedan u kupatilu ispod bokala. Da li smo neki propustili?' I Heskov nije odgovorio. Srce je ponovo pocelo divlje da mu udara. Mogao je da ga oseti u grlu.

'Sta, do davola, uzgajas u onim staklenicima?' upitao je Astore, smejući se. 'Dijamante, konoplju, koku, sta? Mislio sam da nikad neces uci. Uzgred budi receno, mnogo je to vatrenog oruzja za nekog ko uzgaja gorske ruze.'

'Prestani da se zajebavas sa mnom', tiho rece Heskov.

Astore je seo u stolicu preko puta Heskova i onda bacio dva novcanika na stolicu izmedu njih - oba Gucijeva, jedan zlatne, a drugi smeđe boje. 'Pogledaj', rekao je.

Heskov se nagnuo i otvorio ih. Prva stvar koju je video bile su vozacke dozvole brace Sturco s njihovim slikama. Gorcina u njegovim ustima bila je toliko opora da mu se skoro povracalo.

'Otkucali su te', rece Astore, 'da si bio posrednik pri ubistvu dona Aprilea. Takode su rekli da si garantovao da policija nece biti prisutna i da nece biti FBI prismotre za vreme crkvene cere-monije.'

Heskov je sumirao sve sta se dogodilo. Nisu ga jos ubili, mada su braca Sturco sigurno bila mrtva. Osetio je malu zaoku razocarenja zbog te izdaje. Ali Astore izgleda nije znao da je on bio vazac. Bilo je prostora za pregovaranje, najvaznije u nje-govom zivotu.

Heskov je slegnuo ramenima. 'Pojma nemam o cemu govoris.'

Aldo Monca napeto je slusao, budno drzeci Heskova na oku. Zatim je otisao do kuhinje i vratio se s dve solje kafe pruzajuci jednu Astoreu, a drugu Heskovu. Rekao je: 'Imate italijansku kafu - super.' Heskov ga je prezrivo pogledao.

Astore je pio svoju kafu, a zatim se obratio Heskovu, polako i obazrivo: 'Cujem da si veoma pametan covек i da je to jedini razlog zbog kojeg nisi mrtav. Zato me sasusaj i dobro razmisli. Ja sam cistac dona Aprilea. Imam sva sredstva koja je imao on pre nego sto se povukao. Poznavao si njega i znas sta to znaci. Nikada se ne bi usudio da budes posrednik da se on nije povukao. Je li tako?'

Heskov nista nije rekao. Samo je posmatrao Astorea, trudeci se da pronikne u njega.

'Sturcovi su mrtvi', nastavio je Astore. 'Mozes da im se prikljucis. Ali, imam predlog i sada moras da budes izuzetno pazljiv. U narednih trideset minuta moraces da me ubedis da si na mojoj strani, da ces izigravati mog agenta. Ako ne uspes, bices sahranjen ispod tvog cveca u stakleniku. A sad da ti saop-stim lepse vesti. Nikad necu uvuci tvog sina u ovu aferu. Ne radim to i sem toga, takva akcija bi te samo ucinila mojim nepri-jateljem spremnim da me izda. Ali moras i da razumes da sam ja taj koji tvog sina odrzava u zivotu. Moji neprijatelji me zele mrtvog. Ako im to pode za rukom, moji prijatelji nece postede-ti tvog sina. Njegova sudbina zavisi od moje.'

'Dakle, sta zelis?' upitao je Heskov.

'Potrebne su mi informacije', rece Astore. 'Samo ti pricaj. Ako budem zadovoljan, dogovorili smo se. Ako ne, umreces. Tako da je tvoj trenutni problem kako da nocas ostanes ziv. Pocni.'

Heskov nije govorio najmanje pet minuta. Prvo je procenji-vaо Astorea - tako simpatican mladac, ni surov, a ni siledzija. Ali braca Sturco su bila mrtva. Zatim probijanje sigurnosnog alarma u njegovoj kuci i pronalazenje svih pistolja. Najzloslutniji je bio Astore, dok ga je cekao da posegne za nepostojecim pistoljem. Znaci, ovo nije bio blef i sigurno ne blef na koji je mogao da se pozove. Konacno Heskov je popio svoju kafu i doneo odluku, mada uzdrzanu.

'Moram da ucinim kako ti hoces', rekao je Astoreu. 'Moram da ti verujem da ces uraditi pravu stvar. Covek koji me je unaj-mio da posredujem pri ugovaranju i dao mi novae je Timona Portela. Ja sam platio da ne bude osmatranja Njujorske policije. Bio sam Timonin "trgovacki putnik" i dao sam Njujorskom sefu detektiva, di Benedetu, pedeset hiljada, a njegovom zameniku, Aspineli Vasington dvadeset pet hiljada dolara. A sto se tice garancije za FBI, nju sam dobio od Portele. Insistirao sam na garancijama i on mi je rekao da ima tog tipa Silka, nacelnika Njujorskog Biroa u svom dzepu. Silk je bio taj koji je dao zeleno svetlo da se ubije don.' * 'Da li si ranije radio za Portelu?'

'Ma, da', rekao je Heskov. 'On je glavni za promet droge u Njujorku, tako da ima dosta narucenih ubistava za mene. Nijedno nije donovog ranga. Nikada nisam shvatio vezu. To je to.'

'Dobro', rece Astore. Lice mu je bilo iskreno. 'A sada hocu da budes pazljiv. Za tvoje dobro. Postoji li jos nesto sto bi tre-balo da znam?'

I odjednom Heskov je znao da su ga samo sekunde delile od smrti. Znao je da nije uspeo da ubedi Astorea. Verovao je svo-jim instinktima. Slabasno se osmehnuo Astoreu. 'Jos jedna stvar', dodao je veoma polako. 'Imam naruceno ubistvo od Portele upravo sada. Tvoje. Treba da platim dvojici detektiva pola

miliona da te smaknu. Dolaze da te uhapse, ti se opires hapsenju i oni te upucaju.'

Astore je delovao malo zbunjeno. 'Zasto toliko komplikovano i skupo? upitao je. 'Zasto ne unajme pravog strelca?'

Heskov je odmahnuo glavom. 'Po njima ti zasluZujes bas to. A i posle dona, takvo ubistvo privuklo bi previse paznje. Ipak si ti njegov necak. Mediji bi se raspomamili. Na ovaj nacin stvara se kamufლაza.'

'Da li si ih vec platio?' upita Astore.

'Ne', rece Heskov. 'Trebalo da se sastanemo.'

'Okej', rekao je Astore. 'Ugovori sastanak na nekom mestu gde nema saobracaja. Blagovremeno me uputi u detalje. I jos jedna stvar. Posle sastanka, nemoj da ides s njima.'

'Sranje', rekao je Heskov. 'Tako ce znaci biti? Stvorice se nevidena frka.'

Astore se zavalio u svoju stolicu. 'Tako ce biti', rekao je. Ustao je i jednom rukom prigrljio Heskova u znak prijateljstva. 'Zapamti', rekao je, 'moramo jedan drugog da odrzavamo u zivotu.'

'Mogu li da zadrzim nesto para?' upitao je Heskov.

Astore se nasmejao. 'Ne. To je najbolje u svemu. Kako ce pajkani da objasne otkud im pola miliona?'

'Samo dvadeset', rekao je Heskov.

'U redu', dobrodusno rece Astore. 'Ali ne vise. Tek da se malo oparis.'

Sada je najvaznije bilo da se Astore ponovo susretne s donom Kraksijem i gospodinom Prajorom radi savetovanja u vezi s opseznim operativnim planom koji je trebalo da izvrši.

No, okolnosti su se promenile i gospodin Prajor je insistirao da povede svoja dva necaka u Cikago kao telohranitelje. A kada su stigli u predgrade Cikaga pronasli su da je skromno imanje dona Kraksija pretvoreno u tvrdavu. Prilaz koji je vodio do kuce bio je blokiran malim zelenim barakama u kojima su boravili mladici veoma okrutnog izgleda. Kombi za sve vrste komu-nikacija bio je parkiran u vocnjaku. A bila su tu i trojica mladica koji su otvarali vrata, javljali se na telefon i proveravali licne karte posetilaca.

Necaci gospodina Prajora, Erike i Roberto bili su vitki, atlet-ski gradeni, eksperti za vatreno oruzje i ocigledno su obozavali svog ujaka. Isto tako, bili su upuceni u Astoreovu proslost na Siciliji pa su se ophodili prema njemu s punim postovanjem i obavljali i najmanje usluge za njega. Nosili su mu prtljag do aviona, dosipali mu vino za vreme vecere, cistili mu odelo svojim maramicama, davali baksis umesto njega, otvarali mu vrata, jasno mu stavljajuci do znanja da ga cene kao velikog coveka. Astore, poznat po svojoj dobroj naravi, pokusao je da ih malo opusti, ali nikada se nisu zblizili.

Ljudi koji su stitili dona Kraksija nisu bili tako srdacni. Bili su ugladeni, ali kruti, pouzdani ljudi u svojim pedesetim godinama i potpuno posveceni poslu. I svi su bili naoruZani do zuba.

Te noci kada su don Kraksi, gospodin Prajor i Astore završili veceru i poceli da jedu voce za dezert, Astore se obratio donu: 'Cemu ovoliko obezbedenje?'

'Samo iz predostroznosti', mirno je odgovorio njegov domacin. 'Saznao sam neke uznemirujuce vesti. Moj stari neprijatelj, Incio Tulipa stigao je u Ameriku. On je vrlo neumeren covak i veoma pohlepan, tako da nije lose uvek biti u pri-pravnosti. Dolazi da se sretne s nasim Timonom Portelom. Oni dele profit od droge i zajednickim snagama eliminisu svoje neprijatelje. Najbolje je biti spreman. A sad, sta ima novo, dragi moj Astore?'

Astore je obojici preneo informacije koje je sakupio i kako je obrlatio Heskova. Ispricao im je za Portelu, Silku i dva detektiva.

'Sada moram da pocnem da delujem', rekao je. Treba mi strucnjak za eksplozive i najmanje jos deset pouzdanih ljudi. Znam da vas dvojica mozete da ih nadete, da mozete da se pozovete na donove stare prijatelje.' Pazljivo je oljustio zelen-kastozutu krusku koju je jeo. 'Jasno vam je koliko ce ovo biti opasno te je bolje da ne budete previse ukljuceni.'

'Glupost', nestrpljivo je rekao gospodin Prajor. 'Mi duguje-mo svoju sudbinu donu Aprileu. Naravno da cemo pomoci. Ali zapamti da ovo nije osveta. Ovo je samoodbrana. Tako da ne mozes da naudis Silku. Federalna uprava ce nam zagorcati zivote.'

'Ali njega moramo da neutralisemo', rece don Kraksi. 'On ce uvek predstavljati opasnost. Razmisli o ovome jos jednom. Prodaj banke i svi ce biti srećni.'

'Svi osim mene i mojih rodaka', rece Astore.

'To jeste nesto o cemu vredi razmisliti', rece gospodin Prajor. 'Spreman sam da zrtvujem svoj deo u bankama zajedno s donom Kraksijem, iako znam da ce narasti u ogromno bogatstvo. Ali ipak, vredeće zarad mirnog zivota.'

'Ne prodajem banke', rece Astore. 'Ubili su mi ujaka i mora-ju za to da plate, a ne da uspeju u onome sto su naumili. I ne mogu da zivim u svetu gde mi je mesto obezbedeno zahvaljujuci njihovoj milosti. Don me je tome naucio.'

Astore je bio iznenaden videvsi da su don Kraksi i gospodin Prajor izgledali kao da im je laknulo zbog njegove odluke. Pokusali su da sakriju smesak.

Shvatio je da su ga ova dva star-ca, koliko god da su bili mocni, postovala i videla u njemu ono sto sami nisu uspeli da steknu.

Kraksi je rekao: 'Znamo mi nasu duznost prema donu Aprileu, Bog da mu dusu 'prosti. I znamo svoju duznost prema tebi. Ali budi mudar: ako budes previse brzoplet i nesto ti se dogodi, bicemo primorani da prodamo banke.'

'Da', potvrdio je gospodin Prajor. 'Budi mudar.'

Astore se nasmejao. 'Bez brige. Ako ja padnem, padaju svi sa mnom.'

Jeli su svoje kruske i breskve. Don Kraksi je odlutao u mi-slima. Zatim rece: Tulipa je covjek broj jedan u svetu kada je droga u pitanju. Portela je njegov americki partner. Sigurno im trebaju banke da bi prali novae od droge.'

'Kako se tu onda Silk uklapa?' upitao je Astore.

'Ne znam', rece Kraksi. 'I pored toga, ne smes da ides na Silka.'

'To bi bila propast', rekao je gospodin Prajor.

'Zapamticu to', rece Astore.

Ali, ako je Silk bio kriv, sta je drugo mogao da uradi?

Detektiv Aspinela Vasington vodila je racuna da njena osmogodisnja cerka dobro vecera, uradi svoj domaci zadatak i pomoli se pre nego sto je smesti u krevet. Obozavala je devojcicu, dok je oca jos davno iskljucila iz svog zivota. Cerka ulicnog pandura koja je radila kao bebi-siterka, stigla je tacno u osam uvece. Aspinela joj je dala sva uputstva vezana za cerkine lekove i rekla da ce se vratiti pre ponoci.

Uskoro je interfon zazvonio i Aspinela je strcala niz ste-penice na ulicu. Nikada nije isla liftom. Pol di Benedeto je cekao u svom Sevroletu smeđe boje koji je bio bez policijskih oznaka. Uskocila je unutra i privezala se pojasom. Nocuje lose vozio.

Di Benedeto je pusio dugacku cigaru, pa je Aspinela otvorila svoj prozor. 'Voznja traje oko sat vremena', rekao je. 'Moramo dobro da razmislimo o ovome.' Znao je da je to veliki korak za oboje. Jedna je stvar kada uzmes mito i novae od droge; ali sasvim je druga da izvršis naruceno ubistvo.

'Sta ima tu da se razmislja?' upitala je Aspinela. 'Dobijamo pola miliona da ukokamo tipa koji bi trebalo da ceka na izvršenu smrtne kazne. Da li znas sta sve mogu da uradim s cetvrt miliona?'

'Ne', rece di Benedeto. 'Ali znam sta bih ja mogao da uradim. Da kupim superluksuzan apartman na Majamiju kada se penzionisem. Samo nemoj da zaboravis da cemo s ovim morati da zivimo.'

'Pa i primanje mita od dilovanja drogom vec je mimo propisa', rekla je Aspinela. 'Ma, ko ih jebe.'

'Ma, naravno', rece di Benedeto. 'Najvaznije je da se uveri-mo da taj Heskov ima lovu veceras, da nije u fazonu da nas samo zajebava.'

'Uvek je bio pouzdan', rece Aspinela. 'On je moj Deda Mraz. Ali ako mu vreca za nas ne bude puna, bice moj pokojni Deda Mraz.'

Di Benedeto se nasmejao. 'E, tako te volim. Ti si bese prati-la tog Astorea tako da mozemo odmah da ga se otarasimo?'

'Aha. Pod mojom je prismotrom. Tacno znam mesto gde cemo ga pokupiti - u njegovom skladistu makarona. Uglavnom radi do kasno nocu.'

'Imas li neki pistolj da mu podmetnes?' upitao je di Benedeto.

'Naravno', rece Aspinela. 'Bolelo bi me dupe da se branim kada on ne bi imao pistolj u ruci.'

Vozili su se u tisini nekoliko minuta. Onda je di Benedeto rekao namerno smirenim, bezizrazajnim glasom: 'Ko ce od nas dvoje da puca?'

Aspinela je izgledala kao da se zabavlja. 'Pole', rekla je, 'sedis za stolom poslednjih deset godina. Video si vise kecapa nego krvi. Ja cu pucati.'

Primetila je da mu je laknulo. Muskarci - bili su jebeno beskorisni.

Ponovo su utonuli u tisinu, svako zadubljen u svoje misli prisecajuci se kako su dospeli tu gde su sada sa svojim zivotima. Di Benedeto je pristupio policiji kada je bio mladac, pre vise od trideset godina. Njegova korupcija bila je postepena, ali nemi-novna. Poceo je s velikim planovima - bice postovan i cenjen, jer je rizikovao svoj zivot braneci tude. No, godine su ucinile svoje. U pocetku bila su to mala mita od ulicnih prodavaca i radnjica.

Zatim lazna svedocenja kako bi nekog tipa spasao corkiranje zbog prevare. Odatle je bio samo mali korak da pri-hvati novae od vodecih narko-dilera. I naposletku od Heskova, koji je, bilo je to jasno kao dan, radio u ime Timone Portele, poslednjeg najveceg sefa mafije u Njujorku.

Naravno, uvek postoji dobar izgovor. Mozak sebe moze da ubedi u sve. Gledao je kako se oficiri s visokim cinovima bogate primajuci mito koji je bio isplacen novcem od droge, dok su nizi cinovi bili jos i vise korumpirani. Na kraju krajeva, morao je svoje troje dece da posalje na koledz. Ali najvise od svega uti-cala je nezahvalnost ljudi koje je stitio. Grupe za slobodu Ijud-skih prava bunile su se protiv policijske brutalnosti cak i ako biste samo osamarili crnca koji je bio lopov. Informativni medi-ji blatili su policijsku sluzbu kad god im se pruzala prilika. Gradani su tuzili pandure. Panduri su dobijali otkaze posle dugogodisnje sluzbe bez prava na penziju, a neki su cak odlazili u zatvor. On sam nasao se jednom pred disciplinskom komisi-jom optuzen da je hapsio samo erne prestupnike, a on je dobro znao da nije imao rasnih predrasuda. Zar je bila njegova krivica sto je vecina kriminalaca u Njujorku bila erne koze? Sta je trebalo da radi - da im izda dozvole da krađu u znak odobravanja? On je unapredivao erne policajce. Bio je Aspinelin ucitelj u odeljenju, dajuci joj unapredenja koja je zaslužila teroriscuci te iste erne kriminalce. A nju niste mogli da opuzite za rasizam. Kratko receno, drustvo je kenjalo po policajcima koji su ga cuvali. Osim, naravno, ako ne bi poginuli na duznosti. Onda su tek pocinjala sranja. Konacan zakljucak? Nije se isplatilo biti posten pajkan. Mada - mada, nikada nije ni pomislio da ce doci do ubistva. Ali, naposletku, on je bio nedodirljiv; nije bilo rizika; bilo je pakleno mnogo novca; a i zrtva je bio ubica. Ipak...

Aspinela se takode pitala kako joj je zivot zapao u ovaj skri-pac. Sam bog zna koliko se borila protiv podzemlja, sa strascu i nemilosrdnoscu koje su od nje napravile njujorsku legendu. *Svakako, primala je mito, navodila svedoke krivicnih dela na lazne izjave. Kasno se ukljucila u igru kada je di Benedeto nagovorio da uzme novae od droge. Bio je njen dugogodisnji ucitelj i nekoliko meseci njen ljubavnik - ne bas los, ali ipak, samo nespretni medved koji je nagonski koristio seks kao daje u pitanju obavezni zimski san.

I tako je njena korumpiranost pocela jos prvog dana kada je bila unapredena u detektiva. U prostoriji za snimanje koja je bila deo osmatracke kucice jedan nabedeni beli pajkan koji se zvao Gendzi dobrocudno je zbijao sale s njom. 'Hej Aspinela', rekao je, 's tvojom ribom i mojim macorom, zbrisacemo kriminal u civilizovanom svetu.' Svi pajkani, i beli i crni, nasmejali su se.

Aspinela ga je hladno pogledala i rekla: 'Nikada neces biti moj partner. Covek koji vreda zenu nije nista drugo do kukavi-ca koja ima malu kitu.'

Gendzi je pokusao da prijateljski nastavi. 'Moja mala kita moze da navrati u tvoju ribu kad god pozelis da je probas.'

lonako ne bih imao nista protiv da mi se posreci.'

Aspinela se ledenog izraza lica okrenula ka njemu. 'Crni je bolji od zutog', rekla je. 'Zato idi i izdrkaj ga glupa govncino.'

Soba se zaledila od iznenadenja. Sada je Gendzi crveneo zbog nje. Takvo otrovno i nepristojno ponasanje nije moglo da prode bez tuce. Krenuo je ka njoj, njegovo ogromno telo pravi-lo je prostor u sobi.

Aspinela je bila obucena za posao. Izvadila je svoj pistoj, ali ga nije uperila. 'Samo pokusaj i raznecu ti jaja', rekla je i u toj prostoriji nije bilo

sumnje ni u cijoj glavi da bi ona zaista i povukla obarac. Gendzi je zastao i zgadeno odmahnuo glavom.

Incident je naravno bio prijavljen. Bila je to ozbiljna uvreda prema Aspineli. Ali di Benedeto je bio dovoljno pronicljiv da zna da bi istraga u odeljenju predstavljala politicku propast za Njujorsku policiju. Prekinuo je celu stvar i bio je toliko impre-sioniran Aspinelom da ju je doveo u svoj licni personal i postao njen ucitelj.

Ono sto je Aspinelu najvise povredilo bilo je to sto nijedan od najmanje cetiri crna policajca koliko ih je bilo u toj prostoriji nije stao u njenu odbranu. Stavise, smejali su se salama belog pajkana. Privrzenost polu bila je jaca nego privrzenost rasi.

Nakon toga, njena karijera je napredovala i ona je postala najbolji policajac u odeljenju. Bila je nemilosrdna prema dileri-ma droge, lopovima, naoruzanim pljackasima. Nije imala milosti za njih, bili crni ili beli. Pucala je na njih, tukla ih i ponizavala. Podignute su optuzbe protiv nje, ali nikad nisu mogle da se dokazu. Bila je srcana osoba i njen dosije isao joj je u prilog. Ali optuzbe su joj pobudivale bes protiv samog drust-va. Kako su se usudivali da nju dovedu u sumnju kada je ona bila ta koja ih je stitila od najgoreg sljama u gradu? Di Benedeto ju je podrzavao sve vreme.

Jos jednom se nasla u nezgodnoj situaciji kada je ubila dva lopova, tinejdzera, dok su pokusavali da je opljackaju u sred bela dana u ulici u Harlemu, tacno ispred njenog apartmana. Jedan decak ju je udario u lice, a drugi je zgrabio tasnu. Aspinela je potegla svoj pistolj i decaci su se zaledili. Sasvim namerno i svesno, ubila ih je obojicu. Ne samo zbog udarca u lice, vec da posalje poruku da u njenom kraju nece biti krada. Grupe za slobodu ljudskih prava organizovale su proteste, ali odeljenje je donelo odluku da je samo koristila nuznu silu. Znala je da je kriva za to.

Di Benedeto je bio taj koji ju je nagovorio da uzme svoj prvi mito prilikom veoma vaznog narko-dila. Govorio je poput volje-nog ujaka. 'Aspinela', rekao je, 'danas pajkan ne mari mnogo zbog metaka. To ide u paketu. On mora da brine zbog boraca za slobodu ljudskih prava, gradana i kriminalaca koji ga tuze zbog nanete stete. Politicki bosovi u odeljenju strpace te u zatvor samo radi glasova. Narocito nekog kao sto si ti. Ti si rodena zrtva, pa da li nameravas da zavrshis kao i ostali jadni glupaci na ulici koje siluju, pljackaju, ubijaju? Hi ces da zastitis sebe? Ubaci se u ovo. Dobices bolju zastitu od onih u odeljenju koji su vec kupljeni. Za pet-est godina penzionisaces se sa zavezlja-jem. I neces morati da brines da li ces ici u zatvor samo zato sto si nekoj lopurdi pokvarila frizuru.'

Tako je popustila. I malo po malo, pocela je da uziva u gomi-lanju novca od mita na bankovnim racunima pod drugim imenom. Ali to je nije ucinilo popustljivijom prema kriminalci-ma.

Ipak, ovo je bilo drugacije. Ovo je bila zavera da se pocini ubistvo, bez obzira sto je ovaj Astore bio krupna zverka u mafi-ji koga bi bilo zadovoljstvo smaknuti. U neku ruku, ona bi samo radila svoj posao. Ali, naposletku, argument koji je presudio bio je mali rizik i ogromna cifra. Cetvrt miliona.

Di Benedeto je vozio do Saudern Stejt Parkveja i nekoliko trenutaka kasnije usao na parking malog dvospratnog trznog centra. Svih dvanaestak ili vise radnji bilo je zatvoreno, pa cak i picerija, koja je imala svetlocrvenu neonsku reklamu u izlogu. Zatim su izasli iz kola. 'Ovo je prvi put da vidim da je picerija zatvorena tako rano', rece di Benedeto. Bilo je tek deset sati uvece.

Poveo je Aspinelu do zadnjeg ulaza u piceriju. Bilo je otkljucano. Popeli su se stepenicama do odmorista. Tu se nalazio hodnik sa dve sobe na levoj i jednom na desnoj strani. Nacinio je pokret rukom i Aspinela je proverila stan s leve strane, dok je on cuvao strazu. Potom su usli u sobu na desnoj strani. Heskov ih je cekao.

Sedeo je na celu dugackog drvenog stola s cetiri rasklimatane drvene stolice oko njega. Na stolu se nalazila vrecasta sportska torba velicine dzaka za udaranje i cinilo se da je dupke puna. Heskov se rukovao s di Benedetom i

klimnuo glavom u znak pozdrava Aspineli. Pomislila je kako nikada nije videla belca toliko belog. U njegovom lieu, pa cak ni vratu kao da nije bilo kapi krvi. Soba je bila osvetljena samo mutnom sijalicom i nije imala prozore. Seli su za sto; di Benedeto ispruzi ruku i potapsa torbu. 'Svejetu?' upita.

'Naravno da jeste', drhtavim glasom odgovori Heskov. Pa, covek koji nosi 500.000 hiljada dolara u sportskoj torbi ima prava da bude nervozan, pomislila je Aspinela. Ipak, detaljno je kruzila pogledom razgledajuci sobu da se uveri da nije ozvucena.

'Da bacimo pogled', rece di Benedeto.

Heskov je odvezao vrpcom kojom je torba bila uvezana i polovinu sadrzaja izbacio iz nje. Oko dvadeset paketa novcani-ca uvezanih gumicama otkotrljalo se po stolu. U vecini paketa bile su novcanice od sto dolara, bez pedesetica i dva paketa s dvadeseticama.

Di Benedeto je uzdahnuo. 'Jebene dvadesetice', rekao je. 'Okej, vrati ih nazad.'

Heskov je ugurao pakete nazad u torbu i ponovo je vezao vrpcom. 'Moj klijent zahteva da to bude sto je pre moguće', rekao je.

'U roku od dve nedelje', rece di Benedeto.

'Odlicno' odgovori Heskov.

Aspinela je nabacila torbu na rame. Nije bila toliko teska, pomislila je. Pola miliona dolara i nije bilo tako tesko.

Videla je di Benedeta kako se rukuje s Heskovom i pocela da biva nestrpljiva. Zelela je da se sto pre izgubi odatle. Krenula je niz stepenice, dok je torba balansirala na njenom ramenu jcr ju je drzala samo jednom rukom; druga ruka joj je bila slobodna da potegne pistolj. Cula je da je di Benedeto prati.

Zatim su izašli napolje, u hladnu noc. Oboje su bill obliveni znojem.

'Stavi torbu u prtljaznik', rekao je di Benedeto. Seo je na mesto vozaca i upalio cigaru. Aspinela je obisla okolo i usla u kola.

'Gde cemo da podelimo?' upitao je di Benedeto.

'Ne mozemo kod mene. Bebi-siterka mi je tamo.'

'Ni kod mene', rece di Benedeto. 'Zena mi je kod kuće. Sta mislis da iznajmimo sobu u motelu?'

Aspinela je napravila grimasu i di Benedeto joj rece smeseci se: 'U mojoj kancelariji. Zakljucacemo vrata.' Oboje su se na-smejali. 'Proveri prtljaznik jos jednom. Vidi da li je zakljucan.'

Aspinela se nije usprotivila. Izasla je, otvorila prtljaznik i izvadila sportsku torbu. U torn trenutku Pol je upalio motor.

Eksplozija je izazvala kisu stakla po trznom centru. Bio je to zapravo pljusak stakla. Sam auto izgledao je kao da lebdi u vaz-duhu, a onda se srusio kao hrpa metala koja je unistila telo Pola * Benedeta. Aspinela Vasington bila je odbacena skoro tri metra s polomljenom rukom i nogom, ali bol od kog se onesvestila bio je zbog isteranog oka.

Heskov, koji je izlazio na zadnja vrata picerije, osetio je kako mu je vazdusni udar pritisnuo telo za zgradu. Zatim je uleteo u kola i dvadeset minuta kasnije bio je u svom domu u Brajtvotersu. Sipao je sebi pice i proverio dva paketa s novcani-cama od sto dolara koje je izvadio iz sportske torbe. Cetrdeset hiljada - simpaticni, mali bonus. Dace svom klincu nekoliko stotina dolara za troskarenje. Ma, ne, hiljadarku. A ostalo, u sla-maricu.

Gledao je ponocne vesti na TV-u. Izvestavale su o eksplozi-ji i to je bila udarna vest. Jedan detektiv ubijen, drugi tesko povreden. I na snimku se videla sportska torba s ogromnom kolicinom novca. Televizijski spikeri nisu saopstili kolikom.

Kada se dva dana kasnije Aspinela Vasington osvestila u bolnici, nije se iznenadila sto je bila tako revnosno ispitivana o novcu i zasto je suma bila tolika da je nedostajalo samo cetrde-set hiljada do pola miliona. Poricala je da zna bilo sta o tome. Ispitivali su je sta su nacelnik detektiva i pomocnik nacelnika radili napolju zajedno. Odbijala je da odgovori pravdajuci se time da je u pitanju bila licna stvar. Ipak, bila je ljuta jer su je ispitivali tako neumorno kada je ocigledno bila u veoma losem stanju. Celu odeljenje je bolelo dupe za nju. Oni nisu postovali ono sto je do tada postigla. Ipak, zavrсило se

kako treba. Odeljenje je nije poslalo na sud i sve se sredilo tako da je istra- ga o novcu zapala u bezizlazni corsokak.

Trebalo je jos nedelju dana oporavka da bi Aspinela poveza-la stvari. Bilo im je namešteno. A jedini tip koji je mogao da im smesti bio je Heskov. I cinjenica da je cetrdeset hiljadarki nedostajalo od cifre znacilo je da gramziva svinja nije mogla da odoli, a da ne zakine sopstvenim ljudima. Pa, ozdravice ona, razmisljala je, a onda ce se jos jednom sresti s Heskovom.

Deseto poglavlje

Store se sada kretao veoma oprezno. Ne samo da bi izbe-gao ubistvo, vec i da ne dozvoli sebi da bude uhapsen iz bilo kog razloga. Nije se mnogo udaljavao od svoje kuće koju su cuvali petoclani danonocni timovi. Postavio je senzore na drveće i na zemlju oko kuće, kao i infracrveno osvetljenje za nocno osma-tranje. Kada je izlazio i izlagao se opasnosti stitila su ga tri tima od po dva clana. Ponekad je putovao sam, oslanjajuci se na ci-njenicu da se kradomice kretao, na faktor iznenadenja i na pouz-danje u sopstvenu snagu ako bi se sreo samo s jednim ili dvoji-com atentatora. Bilo je neophodno da raznese bombom dva detektiva iako je znao da ce se podici prasina. A kada se Aspinela Vasington bude oporavila shvatice da je Heskov taj *oji ju je izdao. A ako Heskov propeva, ona ce licno krenuti na Astorea.

Do sada je shvatio velicinu svog problema. Znao je sve krivce za donovu smrt i ozbiljne probleme koji su ga cekali. Bio je tu Kurt Silk, u sustini nedodirljiv; Timona Portela, koji je izdao naredbu za ubistvo; kao i Incio Tulipa, Graciela i general-ni konzul Perua. Jedine koje je uspeo da kazni bili su braca Sturco, a oni nisu bili nista drugo do pioniri.

Sve informacije dobio je od Heskova, gospodina Prajora, dona Kraksiya i Oktavija Bjanka sa Sicilije. Ako bi to ikako bilo izvodljivo, trebalo bi da se svi njegovi neprijatelji okupe na jed-nom mestu u isto vreme. Bice nemoguće da se razracuna sa svakim ponaosob. A gospodin Prajor i don Kraksi su ga vec upozorili da ne sme da pipne Silka.

A bio je tu i taj generalni konzul iz Perua, Mariano Rubio -Nikolin ljubavnik. Pitao se koliko mu je bila lojalna? Sta je to potamnela u donovom FBI dosijeju sto nije zelela da Astore vidi? Sta je to krila od njega?

Svaki svoj Slobodan trenutak Astore je koristio da sanjari o zenama koje je voleo. Prvo je to bila Nikol, tako mlada i tako svoje-glava, sa svojim malim, putenim telom koje je bilo toliko strastveno da ga je prosto naterala da je voli. A kako se samo sada promenila; njena strast bila je ugusena politikom i karijerom.

Secao se Bjudi sa Sicilije, koja je bila gotovo kol-gerla, a ipak je u njoj bilo toliko plahovite dobrote koja je Iako mogla da se pretvori u pohlepu. Pamtio je njen predivni krevet u blagim sicilijanskim nocima, kako su plivali i jeli masline iz buradi koja su bila puna salamure. Ali najradije od svega, prisecao se kako ga nikada nije slagala; bila je sasvim iskrena kada je u pitanju bio njen nacin zivota i drugi muskarci. I pamtio je njenu odanost kada je bio ranjen i kada ga je izvukla iz mora, umrljana krvlju iz njegovog grla. Zatim njen poklon - zlatnu ogrlicu s ukrasom koji je prekrivao ruzan oziljak.

Zatim se prisecao Rouzi, njegove neverne Rouzi, tako slatke, tako lepe, tako osecajne, koja je stalno tvrdila da ga istinski voli, dok ga je sve vreme varala. A ipak, uvek je mogla da ga ucini srećnim kada je bio s njom. Zeleo je da ugusi svoja osecanja prema njoj koristeći je protiv brace Sturco, ali bio je iznenaden daje uzivala u ulozi, koju je prilagodila svom laznom zivotu.

A onda se krisom, poput duha, u njegovim mislima javila vizija Silkove zene, Dzordzet. Kakva budalastina. Proveo je jedno vece posmatrajuci je, slusajuci je kako prica besmislice u koje nije verovao - o neprocenjivoj vrednosti svake ljudske duse. A ipak, nije mogao da je zaboravi. Kako se, do davola, udala za tipa kao sto je Kurt Silk?

Ponekad je nocu odlazio u Rouzin kraj i pozivao ju je sa svog telefona u kolima. Uvek je bila slobodna, sto ga je cudilo, ali ona mu je objasnila da je previse zauzeta ucenjem da bi mogla da izlazi. Njemu je to savrseno odgovaralo buduci da je bio previse predostrozan da bi izlazili u restorane ili je izvodio u bioskop. Umesto toga, svratio bi do Zabara na Istocnoj strani i donosio

probrana jela koja su Rouzi izmamljivala osmeh zado-voljstva. Za to vreme, Monca je cekao ispred u kolima.

Rouzi bi raspakovala hranu i otvorila flasu vina. Dok su jeli stavljala mu je noge u krilo na drugarski nacin, a lice joj je zraci-lo srecom sto je s njim. Svaku njegovu rec docekivala je prijatnim osmehom.

To je bio njen dar i Astore je znao da je takva sa svim svojim muskarcima. Ali to nije bilo vazno.

A onda, kada su odlazili u krevet, bila je strastvena, ali i veoma mila i privrzena. Ljubila ga je i mazila po celom lieu, a zatim govorila: 'Mi smo stvarno srodne duse.' I te reci zaledile bi Astorea. Nije zeleo da ona bude poput coveka kao sto je on. U tim trenucima ceznuo je za obicnom cestitoscu, a ipak nije raogao sebe da spreći da se ne vida s njom.

Ostajao bi po pet-šest sati. Odlazio bi u tri ujutru. Ponekad, dok je spavala, dugo bi je posmatrao i video na njenom opustenom lieu tuznu ranjivost i borbu, kao da su se demoni koje je drzala u svom najskrivenijem kutku u dusi borili da se osloriode.

Jedne noci rano je otisao od Rouzi. Kada je usao u auto koji ga je cekao, Monca mu je preneo poruku da hitno pozove gospo-dina Dusa. To je bila sifra koju su on i Heskov koristili, tako da ga je istog trenutka okrenuo s mobilnog telefona.

Heskov je zvucao uzurbano. 'Ne mozemo o ovome preko zice. Moramo odmah da se nademo.'

'Gde', upita Astore.

'Stajacu tacno ispred Medison Skver Gardena', rece Heskov. 'Pokupi me na brzaka. Za jedan sat.'

Kada se Astore provezao pored Gardena, video je Heskova da stoji na trotoaru. Monca je stavio svoj pistolj u krilo pre nego sto je zaustavio auto ispred njega. Astore je otvorio vrata i Heskov je uskocio na prednje sediste, pored njih. Hladnoća je ostavila tragove od suza na njegovim obrazima. Obratio se Astoreu: 'U gadnoj si frci.'

Astorea je prosla ledena jeza. 'Deca?' upitao je.

Heskov je klimnuo glavom. 'Portela je scepao tvog rodaka Markantonija i negde ga sklonio. Ne znam gde. Sutra te poziva da se sastanete. Hoce da razmeni nesto za svog taoca. Ali moras da budes oprezan jer ima cetvoroclanu ekipu kojoj je zadatak da te ubije i koja je fokusirana na tebe. Portela koristi samo svoje ljude. Pokusaoje meni da uvali posao, ali sam ga odbio.'

Dili su u mracnoj ulici. 'Hvala', rekao je Astore. 'Gde da te ostavim?'

'Ovde. Moj auto je udaljen samo jedan blok odavde.'

Astore je shvatio. Heskov se brinuo da ga neko ne vidi s njim.

'Jos jedna stvar', rece Heskov. 'Znas za Portelin apartman u njegovom privatnom hotelu? Njegov brat Bruno bice nocas tamo s nekom zenskom. I bez telohranitelja.'

'Hvala jos jednom', rece Astore. Otvorio je vrata i Heskov je nestao u tami.

Antonio Aprile drzao je poslednji sastanak tog dana i zeleo je da traje sto krace. Bilo je sedam uvece, a on je u devet sati imao zakazanu veceru.

Sastanak je bio s njegovim najomiljenijim producentom i najboljim prijateljem iz sveta filma, covekom po imenu Stiv Brodi, koji nikad nije premasio budzet, koji je imao briljantan njuh kada je birao drame i koji je cesto upoznavao Markantonija s glumicama cije vreme tek dolazi i kojima je trebalo malo pogurati karijeru.

Ali ove veceri imali su oprecna misljenja. Brodi je dosao s jednim od najmocnijih agenata u poslu, Metom Glejzerom, koji je bio izuzetno odan svojim klijentima. Zalagao se za slucaj rornanopisca na osnovu cije je poslednje knjige napravio osmocasovnu televizijsku dramsku seriju. Sada je Glejzer zeleo da proda tri prethodne knjige tog pisca.

'Markantonio', rece Glejzer, 'prethodne tri knjige su sjajne, ali se nisu prodavale. Znas i sam kakvi su izdavaci - ne bi mogli da prodaju ni flasu viskija za dvoparac. Brodi je spreman da ih isproducira. Vidi, namlatio si svu silu para na njegovoj posled-njoj knjizi, zato budi ljubazan i daj da se dogovorimo.'

'Mislím da to nece proci', rece Markantonio. 'Mi ovde prícamo o knjigama koje su stare. Nikada nisu bile bestseleri. A sada ih cak nema ni u prodaji.'

To nije vazno', rekao je Glejzer s revnosnim samopouzdanjem karakteristiknim za sve agente. 'Cim se dogovorimo, izdavaci ce ponovo poceti da ih stampaju.'

Markantonio je cuo ovakve argumente mnogo puta do sada. Istina je, izdavaci bi dostampali, ali to ne bi ni bilo od neke koristi za televizijsku prezentaciju. Zapravo bi televizijsko emitovanje pomoglo izdavacima da prodaju vise knjiga. Bio je to u sustini, veoma los argument.

'Na stranu s tim', rece Markantonio, 'procitao sam knjige. Nema tu niceg za nas. Previše su literalne. Stil pisanja je taj koji ih cini dobrim, a ne dogadaji. Uzivao sam u njima. Ne kazem da ne bi valjalo, samo kazem da ne vredi rizika i mnogo ulozenog truda.'

'Ne zajebavaj me', rekao je Glejzer. 'Procitao si misljenja citalaca. Tvoja je poslednja kada je planiranje programa u pitanju - nema ti vremena da citas.'

Markantonio se nasmejao. 'Gresis. Obozavam da citam i obozavam te knjige. Ali nisu dobre za TV.' Glas mu je bio topao i prijateljski. 'Zao mi je, ali ovog puta cemo ih zaobici. Ipak, imaj nas na umu. Voleli bismo da radimo s tobom.'

Posto su obojica otisla, Markantonio se istusirao u kupatilu koje je bilo sastavni deo njegove kancelarije i presvukao za vecernji izlazak. Pozdravio je svoju sekretaricu koja je uvek ostajala sve dok on ne ode i usao u lift kojim ce se spustiti u predvorje zgrade.

Vecera je bila zakazana u restoranu "Cetiri godisnja doba", samo nekoliko blokova dalje i resio je da proseta. Za razliku od mnogih izvrsnih rukovodilaca, on nije imao svog vozaca i kola, vec ih je samo trazio onda kada mu je bilo neophodno. Bio je ponosan na svoju ekonomicnost i znao je da je to naucio od svog oca koji je imao jake predrasude protiv bacanja novca na gluposti.

Kada je krocio na ulicu, osetio je hladan vetar i stresao se. Crna limuzina se zaustavila, a sofer je izasao iz auta i otvorio mu vrata da ude. Da li je njegova sekretarica narucila kola za njega? Vozac je bio visok, krupan covek kome je kapa cudno stajala na glavi kao da je bila za broj manja. Naklonio se i rekao: 'Gospodine Aprile?'

'Da', rece Markantonio. 'Niste mi potrebni veceras.'

'Da, jesam', rekao je sofer veselo se osmehujuci. 'Ulazite u kola ili cete dobiti metak.'

Odjednom, Markantonio je postao svestan trojice muskaraca iza svojih leda. Oklevao je. Sofer mu se obratio: 'Ne brinite, jedan prijatelj samo zeli da porazgovara s vama.'

Markantonio je seo na zadnje sediste limuzine, a trojica muskaraca ugurase se pored njega.

Provezli su se oko jednog ili dva bloka, a onda je jedan od muskaraca dao Markantoniju tamne naocare i rekao mu da ih stavi. Markantonio je tako i ucinio i - kao da je oslepeo. Naocare su bile toliko tamne da nisu propustale nikakvu svetlost. Pomislio je da je to veoma domisljato i zapamtio kao nesto sto bi mogao da iskoristi za neku seriju. Barem je bilo nade. Ako nisu zeleli da vidi kuda ga vode, to je znacilo da ne planiraju da ga ubiju. A ipak, sve je izgledalo tako nestvarno kao neka njegova televizijska drama. Tada se najednom prisetio svog oca i cinjenice da je konacno bio u ocevom svetu u koji nikad nije potpuno poverovao.

Posle otprilike sat vremena auto se zaustavio i dvojica cuvara pomogla su mu da izade. Mogao je da oseti stazu od opeke pod nogama, a onda su ga povelí uz cetiri stepenika, pa u kucu. Jos nekoliko stepenika do sobe, vrata su se zatvorila za njim. Tek tada naocare su mu bile skinute. Nalazio se u maloj spavacoj sobi na cijim su prozorima visile teske zavese. Jedan od cuvara seo je u stolicu pored kreveta.

'Lezite i dremnite malo', rekao mu je cuvar. 'Naporan dan je pred varaa.'

Markantonio je pogledao na svoj sat. Bilaje skoro ponoc.

Jvlalo iza cetiri sata ujutru, s avetinjskim neboderima u tami, Astore i Aldo Monca ostavljeni su ispred hotela Likijum; vozac je ostao da ceka ispred.

Moncini kljucevi zveckali su dok su ustrcavali uz stepenice do treceg sprata i do vrata Portelinog apartmana.

Monca je svojim kljucem otvorio vrata od apartmana i usli su u dnevnu sobu. Ugledali su sto prepun kartonskih kutija od kineske brze hrane, prazne case i flase od vina i viskija. Bilaje tu i velika torta sa slagom, dopola pojedena, a zgnjecena cigare-ta ukrasavala je vrh torte kao rodendanska svecica. Otisli su do spavace sobe i Astore je upalio svetlo. A tamo, na krevetu samo sa sorcem na sebi, lezao je Bruno Portela.

Vazduh je bio tezak od parfema, ali Bruno je bio sam u krevetu. I nije predstavljao lep prizor. Njegovo lice, debelo i omisteno, presijavalo se od nocnog znoja, a iz usta mu je uzasno smrdelo na morsku hranu. S takvom telesinom lici mi na medveda, pomislio je Astore. Na podu pored kreveta, nalazila se flasa crnog vina koja je ispuštala sebi svojstven, opor miris. Bila je steta probuditi ga, pa ga je Astore nezno potapsao po celu.

Bruno je otvorio jedno oko, a onda i drugo. Nije izgledao uplaseno, pa cak ni zacudeno. 'Sta radite ovde, kog davola?' Glas mu je bio promukao od spavanja.

'Bruno, nema razloga da se plasis', blago je rekao Astore. 'Gde je devojkica?'

Bruno je seo. Nasmejao se. 'Morala je da ode kuci ranije kako bi dete spremila za skolu. Ionako sam je vec tri puta tucao, pa sam je pustio da ide.' Izjavio je to, ponosan na obe svoje vrline - svoju muzevnost i svoje poimanje problema zaposlenih devojkica. Nehajno je ispruzio ruku do stocica pored kreveta. Astore ju je nezno uhvatio, a Monca je otvorio fioku i izvadio pistolj.

'Slusaj Bruno', polako je rekao Astore. 'Nece ti se nista lose dogoditi. Znam da ti brat ne govori sve, ali prosle noci je oteo mog rodaka Marka. Zato sada moram tebe da razmenim za njega. Tvoj brat te voli Bruno; ici ce na tu razmenu. Verujes u to, zar ne?'

'Naravno', rece Bruno. Izgledao je kao da mu je laknulo. 'Samo nemoj nista budalasto da pokusavas. 'Ajde, obuci se sada.'

Kada je Bruno završio s oblacenjem, poceo je da se petlja oko vezivanja pertli na cipelama. 'Sta nije u redu?' upitao je Astore.

'Ovo je prvi put da sam obuo ove cipele', rece Bruno. 'Obicno nosim cipele koje nisu na pertlanje.'

'Ne znas da zavezes pertle?' pitao ga je Astore.

'Ovo su mi prve cipele na pertlanje.'

Astore se nasmejao. 'Gospode boze. Okej, ja cu da ih zapert-lam.' I dopustio je Brunu da mu stavi stopalo u krilo.

Kada je završio, Astore je dodao Brunu telefon koji je stajao pored kreveta. 'Zovi svog brata', rekao je.

'U pet ujutro?' rece Bruno. 'Timona ce me ubiti.'

Astore je shvatio da nije pospanost ono sto je otupelo Brunov mozak; on je zaista bio priglup.

'Samo mu reci da sam te uhvatio', rece Astore. 'Zatim cu ja da porazgovaram s njim.'

Bruno je okrenuo telefon i jadikujuci poceo: 'Timona, uvalio si me u grdnu nevolju, pa te zato zovem ovako rano.'

Astore je mogao da cuje urlik koji je dopro iz slusalice, a onda je Bruno brze-bolje rekao: 'Astore Vajola me je uhvatio i hoce da razgovara s tobom.' Brzo je dodao telefon Astoreu.

Astore rece: 'Timona, izvini sto te budim. Ali morao sam da uhvatim Bruna posto ti imas mog rodaka.'

Portelin glas je preko telefona zvucao kao jos jedan urlik. Ne znam nista o tome. I, sta do davola sad hoces?'

Bruno je to cuo i povikao: 'Ti si me u ovo uvalio, govнару. Sad me vadi.'

Astore je smireno rekao: Timona, pristani na ovu trampu i onda mozemo da razgovaramo o poslu koji te interesuje. Znam da mislis da sam tvrdoglav k'o mazga, ali kad se nademo reci cu ti razlog i znaces da sam ti ucinio uslugu.'

Portelin glas sada je zvucao mimo. 'Okej', rekao je. 'Kako cemo da ugovorimo taj sastanak?'

'Naci cemo se u restoranu Paladin u podne', rekao je Astore. 'Tamo imam zaseban separe. Povescu Bruna sa sobom, a ti povedi Marka. Mozes da povedes telohranitelje ako si nepo-verljiv, ali ne zelimo krvoprolice na javnom mestu. Razgo-varacemo o svemu i izvrsicemo razmenu.'

Nastala je duga pauza i onda je Portela rekao: 'Bicu tamo, ali nemoj da si pokusao nesto.'

'Nista se ti ne brini', veselo rece Astore. 'Posle ovog sastan-ka bicemo drugari.'

Bruno je stao izmedu njih dvojice i Astore ga je prijateljski uhvatio pod ruku. Odveli su ga niz stepenice do ulice. Tu su bila parkirana jos dva automobila s Astoreovim ljudima koji su cekali. 'Uzmi jedna kola i povedi Bruna sa sobom', Astore se oWatio Monci. 'Dovedi ga u Paladin u podne. Tamo cemo se naci.'

'Sta kog vraga da radim s njim do tada?' upitao je Monca. 'Sati i sati su pred nama.'

'Odvedi ga na dorucak', rekao je Astore. 'Voli da jede. To ce potrajati par sati. Posle ga odvedi da se prosetate po Central Parku. Idite u zooloski vrt. Ja cu uzeti druga kola i vozaca. Ako pokusa da pobegne, nemojte da ga ubijete. Samo ga uhvatite.'

'Bices sasvim sam', rece Monca. 'Da li ti je to pametno?'

'Bicu okej.' U kolima je Astore sa svog mobilnog telefona okrenuo Nikolin privatni broj. Bilo je vec skoro sest sati ujutro i svetlost se prelamala tako da je grad podsecao na dugacke, tanke linije kamena. Nikolin glas bio je pospan kada se javila. Astore se setio da joj je takav bio kada je bila mlada devojka i njegova ljubavnica. 'Nikol, probudi se', rekao je. 'Znas li ko je ovde?'

Pitanje ju je ocito iznerviralo. 'Naravno da znam ko je. Ko bi drugi zvao u ovo doba.'

'Slusaj me pazljivo', rece Astore. 'Bez pitanja. Taj dokument koji mi cuvas, onaj koji sam potpisao za Silka. Secas se da si mi rekla da ga ne potpisujem?'

'Da', odsecno rece Nikol, 'naravno da se secam.'

'Da li ti je kod kuce ili u sefu u kancelariji?' upita Astore.

'U kancelariji, naravno', rece Nikol.

'Okej', rece Astore. 'Bicu kod tebe za tridesetak minuta. Pozvonicu ti na interfon. Budi spremna i sidi dole. Ponesi sve svoje kljucveve. Idemo u tvoju kancelariju.'

Kada je Astore pozvonio na Nikolin interfon, sisla je istog casa obucena u plavi kozni mantil, s velikom tasnom preko ramena. Poljubila ga je u obraz, ali se nije usudila da progovori cak ni kada su usli u automobil i posto je dala adresu vozacu. Nastavila da cuti sve dok nisu stigli do njene kancelarije.

'Sada mi reci zasto ti treba taj dokument', rekla je.

'Nije neophodno da znas', rece Astore.

Primetio je da ju je odgovor naljutio, ali je ipak otisla do kancelarijskog sefa koji je bio u sklopu stola i izvadila fasciklu s dosijeom.

'Nemoj da zatvaras sef, rekao joj je Astore. 'Hocu traku na kojoj je snimljen nas sastanak sa Silkom.'

Nikol mu je pruzila fasciklu. 'Imas pravo na ova dokumen-ta', rekla je. 'Ali nemas prava ni na kakvu traku, cak i kad bi postojala.'

'Jos davno si mi rekla da snimas svaki sastanak u tvojoj kancelariji, Nikol', rece Astore. 'I posmatrao sam te na sas-tanku. Bila si previse zadovoljna sobom.'

Nikol se podrugljivo nasmejala. 'Promenio si se', rekla je. 'Nikad nisi bio jedan od onih seronja koji misle da mogu da cita-ju tude misli.'

Astore joj se snuzdeno osmehnu i pokajnicki rece: 'Mislilo sam da ti se jos svidam. Zato te nikad i nisam pitao sta si to izbrisala u ocevom dosijeu pre nego sto si mi ga dala.'

'Nista nizam izbrisala', hladno je odgovorila Nikol. 'I ne dam traku sve dok mi ne kazes sta se desava.'

Posle kratkog cutanja, Astore joj je rekao: 'Okej, sada si veli-ka devojka.'

Nasmejao se kada je video koliko se naljutila i kako su joj oci blesnule dok je usne prezrivo stiskala. To ga je pod-setilo da je tako izgledala i kada se u proslosti suprotstavljala njemu i svom ocu.

'Pa, oduvek si zelela da se igras s velikim decacima', rece Astore. 'A to bogami i radis. Kao advokat, uterujes ljudima strah u kosti skoro isto onoliko koliko je to radio i tvoj otac.'

'Nije bio toliko los koliko su ga stampa i FBI prikazali', Iju-tito rece Nikol.

'U redo', blago ce Astore. Timona Portela je prosle noci kidnapovao Marka. Ali nema razloga za paniku. Ja sam oteo njegovog brata Bruna. Sad mozemo da se nagodimo.'

'Pocinio si otmicu?' s nevericom upita Nikol. * 'I oni su', odgovorio joj je Astore. 'Oni u stvari samo hoce da im prodamo banke.'
Nikol je skoro dreknula: 'Onda im prodaj jebene banke!'

'Ne razumes', rece Astore. 'Nista im ne dajemo. Imamo Bruna. Ako oni povrede Marka, ja cu povrediti Bruna.'

Nikol ga je uzasnuta posmatrala. Astore se hladno zapiljio u nju, dok je rukom dodirivao zlatnu ogrlicu na svom vratu. 'Ma, da', rekao je, 'moracu da ga ubijem.'

Nikolino odlucno lice zgrcilo se od tuge. 'Samo ne ti, Astore, samo ne i ti.'

'Dakle, sad znas', rekao je Astore. 'Nisam covek koji proda-je banke onima koji su ubili tvog oca, a mog ujaka. Ali, potreb-na mi je traka i taj dokument da bih mogao da se nagodim i vra-tim Marka bez krvoprolica.'

'Samo im prodaj banke', sapnula mu je Nikol. 'Bicemo bogati. Kome je vazno?'
'Meni je vazno', rekao je Astore. 'I donu je bilo vazno.'

Nikol je cutke otvorila sef, izvadila mali paket i spustila ga na fasciklu. 'Pusti mi je sada da je cujem', rece Astore.

Nikol je iz svog stola izvadila mali kasetofon i u njega ubacila kasetu. Slusali su Silka kako otkriva svoj plan da Portelu uhvati u zamku. Potom je Astore sve strpao u akt-n-tasnu i rekao: 'Sve cu ti vratiti danas popodne. I Marka, takode. Nemoj da se brines. Nista se nece dogoditi. Pa, i ako se dogodi, njima ce biti gore nego nama.'

Malo posle podneva Astore i Bruno Portela sedeli su u zasebnom separeu u restoranu Paladin u Istocnoj sezdesetoj.

Bruna kao da uopste nije brinula cinjenica da je bio talac. Veselo je cavrljao s Astoreom. 'Znas, ceo svoj zivot proveo sam u Njujorku, a nikad nisam znao da u Central Parku postoji zooloski vrt. Trebalo bi da vise ljudi sazna za to. Onda bi mogli da odu da ga posete.'

'Znaci lepo si se proveo', raspolozeno rece Astore, razmi-sljajuci da ce ako stvari krenu naopako, barem Bruno imati lepe uspomene pred smrt. Vrata na trpezariji sirom se otvorise i vlas-nik restorana se pojavi zajedno s Timonom Portelom i Markan-tonijom. Portelina krupna pojava u dobro skrojenom odelu skoro da je sakrila Markantonija koji je bio iza njega. Bruno je poleteo Timoni u zagrljaj i poljubio ga u oba obraza, a Astore je bio zapanjen videvsi izraz ljubavi i sreće na Timoninom lieu.

'Kakav brat', glasno je uzviknuo Bruno, 'kakav brat.'

Za razliku od njih, Astore i Markantonio rukovali su se, zatim ga je Astore prigrlio jednom rukom i rekao: 'Sve je u redu, Mark.'

Markantonio se okrenuo od njega i seo. Osetio je slabost u nogama delom zbog olaksanja sto je sada bezbedan, a delom zbog Astoreovog prisustva.

Decak koji je voleo da peva, koji je irnao tako avanturisticku, a ipak srecnu mladost, koji je bio tako bezbrizan i ljubazan, sada se pojavljuje u svom

istinskom oblicju Andela smrti. Snaga njegovog prisustva zasenila je Portelu u svom strahu i besu.

Astore je seo pored Markantonija i potapsao ga po kolenu. Smesio se ljubazno kao da je u pitanju samo prijateljski rucak. 'Jesi li dobro?' upitao ga je.

Markantonio ga je pogledao pravo u oci. Nikada ranije nije primetio kako su bistrice i nemilosrdne. Pogledao je u Bruna, u coveka koji je trebalo da plati za njegov zivot. Covek je brbljao sa svojim bratom o necemu u vezi sa zooloskim vrtom u Central Parku.

Astore se obratio Porteli: 'Moramo da razgovaramo.'

'Okej', rece Portela. 'Bruno, gubi se odavde. Napolju te cekaju kola. Pricacemo kada dodem kuci.'

Monca je usao u trpezariju. 'Odvedi Markantonija njegovoj kuci', rekao mu je Astore. 'Mark, sacekaj me tamo.'

f ortela i Astore sedeli su sada sami za stolom, jedan preko puta drugog. Portela je otvorio flasnu vina i napunio sebi casu. Nij^ponudio Astorea.

Astore je otvorio akt-n-tasnu, izvadio smedi koverat i ispraznio njegov sadrzaj na sto. Tu se nalazio poverljivi doku-ment koji je potpisao za Silka, u kojem se od njega trazilo da izda Portelu.

A bio je tu i mali kasetofon u kojem je bila kasete.

Portela je pogledao dokument s logotipom FBI-a i procitao ga. Bacio ga je na stranu. 'Mogao bi da bude falsifikat', rekao je. 'I zasto bi ti bio toliko glup da ga potpises?'

Kao odgovor, Astore je brzo pritisnuo dugme na kasetofonu i zacuo se Silkov glas koji trazi od Astorea da saraduje s njim kako bi Portelu uhvatili u zamku. Portela je slusao pokusavajući da obuzda iznenadenje i bes koji je osetio, ali ipak, lice mu se zazarilo i njegove usne nemo su se micale kao da su psovale. Astore je iskljucio kasetofon.

'Znam da si radio sa Silkom poslednjih sest godina', rece Astore. 'Pomagao si mu da zbrise Njujorske Porodice. I znam da si zbog toga dobio od njega povlastice. Ali sada te proganja. Tipovi koji nose znacke nikad nisu zadovoljni. Hteli bi sve. Mislio si da ti je prijatelj. Prekrsio si omertu zbog njega. Ucinio si da postane poznata licnost, a sad hoce da te posalje u zatvor. Vise mu nisi potreban. Obrusice se na tebe cim kupis banke. Zato nisam mogao da se nagodim. Ja nikad ne bih prekrsio omertu.'

Portela je bio veoma tih, a onda kao da je doneo odluku. 'Ako resim problem sa Silkom, kakvu bi ponudu dao za banke?'

Astore je sve vratio nazad u svoju akt-n-tasnu. 'Sve bih prodao, odmah', rekao je. 'Osim svog dela - ja zadržavam pet procenata u svakoj banci.'

Cinilo se da se Portela povratio iz soka. 'U redu', rekao je. 'Dogovorice se kada resim problem.'

Rukovali su se u to ime, a onda je Portela prvi otisao. Astore je shvatio da je bio veoma gladan i narucio je debeli, krvavi biftek za rucak. Problem manje, pomislio je.

U ponoc, Portela se u peruanskom konzulatu sastao s Marijanom Rubiom, Inciom Tulipom i Majklom Gracielom.

Rubio je bio savrsen domacin Tulipi i Gracieli. Pravio im je drustvo u pozoristu, operi, na baleru i obezbedivao im diskretne, lepe devojkice koje su postigle izvestan uspeh u umetnosti i muzi-ci. Tulipa i Graciela divno su se provodili i nije im se vracalo u njihovo prirodno okruzenje koje ih je mnogo manje podsticalo. Bili su potcinjeni kraljevi koje je za sebe pridobio jedan nad-mocniji car cineci sve kako bi im ugodio.

Te noci, generalni konzul prevazisao je sebe u svom gosto-primstvu. Konferencijski sto bio je prepun egzoticnih jela, voca, sireva i velikih cokoladnih bombona; pored svake stolice nalazi-la se flasa sampanjca u kofici s ledom. Mala, fma peciva lezala su na elegantnim tanjirima posutim prah-secerom. Veliki cajnik s kafom pusio se, a boksovi havanskih cigara, tamnih, svetlo-smedih i zelenih bili su nehajno razbacani po stolu.

Zapocco je raspravu obracajuci se Porteli: 'Dakle, sta je to toliko vazno da smo morali da otkazemo svoje obaveze zbog ovog sastanka?' Uprkos svojoj uobicajenoj ljubaznosti, u glasu mu se osetila mala oholost koja je razbesnela

Portelu. A i dobro je znao da ce biti manji u njihovim ocima, kada saznaju za Silkovu dvolicnost. Ispricao im je sve.

Tulipa je jeo bombonu kada je rekao: 'Hoces da kazes da si imao njegovog rodaka Markantonija Aprilea i da si se nagodio da oslobodis svog brata, a da se nisi posavetovao s nama.' Glas mu je zvucao potcenjivacki.

'Nisam mogao da dopustim da mi brat pogine', rece Portela. 'Uostalom, da se nisam nagodio, upali bismo u Silkovu zamku.'

'Tacno', rece Tulipa. 'Ali nije bilo na tebi da donosis tu odluku.'

'Ma, nemoj', usprotivio se Portela. 'Onda ko ...'

'Svi mi!' dreknuo je Tulipa. 'Mi smo ti partneri.'

Portela ga je pogledao i upitao se sta ga sprecava da ubije to masno dubre. Ali onda se setio pedeset panama sesira kako lete kroz vazduh.

Generalni konzul kao da mu je procitao misli. Blago je rekao: 'Svi mi poticemo iz razlicitih kultura i drugacije vrednu-jemo stvari. Moramo da ugodimo jedni drugima. Timona je Amerikanac i sentimentaln je.'

'Njegov brat je nevidena gluperda', rece Tulipa.

Rubio je zapretio prstom Tulipi. 'Incio, prestani da bez razlo-ga stvaras nevolje. Svi imamo pravo da sami donosimo odluke kada su u pitanju privatni problemi.'

Graciela se osmehnuo kao da se zabavljao. 'To je tacno. Ti nam se Incio, nikada nisi poverio u vezi tvojih tajnih laboratorija; o tvojoj zelji da posedujes sopstveno oruzje. A to je tako budalasta ideja. Mislis li da ce se vlada izloziti takvoj pretnji? Promenice sve zakone koji nas sada stite i koji nam dozvoljavaju da se bogatimo.'

Tulipa se nasmejao. Uzivao je na ovom sastanku. 'Ja sam patriota', rekao je. 'Hocu da Juzna Amerika bude u poziciji da se brani od zemalja kao sto su Izrael, Indija i Irak.'

Rubio mu se dobrocnudno nasmesio. 'Nisam znao da si nacionalista.'

Ali Portela se nije zabavljao. 'Imam veliki problem. Mislio sam da mi je Silk prijatelj. Ulozio sam mnogo novca u njega. A sada je krenuo na nas.'

Graciela je otvoreno i ostro rekao. 'Moramo da napustimo ceo projekat. Moramo da zivimo skromnije.' Vise nije bio sim-patican covjek kakvog su poznavali. 'Moramo da pronademo drugo resenje. Zaboravi na Kurta Silka i Astorea Vajolu. Previše su opasni neprijatelji. Ne smemo da krenemo putem koji bi mogao sve da nas unisti.'

'To mi nece resiti problem', rekao je Portela. 'Silk ce nas-taviti da me proganja.'

I Tulipa je odbacio svoju masku uctivosti. Obratio se Gracieli: 'To sto se zalazes za takvo miroljubivo resenje pro-tivno je svemu sto znamo o tebi. Ubijao si policajce i sudije na Siciliji. Ubio si guvernera i njegovu zenu. Ti i tvoj Korleonizi klan ubili ste vojnog generala koji je bio poslat sa zadatkom da unisti tvoju organizaciju. A sada kazes da napustimo projekat koji ce nam doneti zaradu od nekoliko milijardi dolara. I da ostavimo na cedilu naseg prijatelja Portelu.'

'Resicu se Silka', rece Portela. 'Bez obzira na to sta vi kazete.'

'To je veoma opasna akcija' primetio je generalni konzul. 'FBI ce hteti osvetu. Iskoristice sva svoja sredstva da ubici udu u trag.'

'Slazem se s Timonom', rece Tulipa. 'FBI dejstvuje u okviru zakona i moze da se kontrolise. Obezbedicu neki tim koji ce izvršiti napad i odmah posle operacije bice u avionu za Juznu Ameriku.'

Portela je rekao: 'Znam da je opasno, ali to je jedina stvar kqju mozemo da uradimo.'

'Tako je', rekao je Tulipa. 'Za milijarde dolara vredi da se nzikuje. A ako ne, sto onda uopste radimo?'

Rubio se obratio Inciju: 'Ti i ja smo najmanje izlozeni riziku, jer imamo diplomatski status. Majkl, vrati se na Siciliju za sada.'

Timona, ti ces biti taj koji ce na sebe morati da preuzme glavni udarac koji ce uslediti.'

'Ako stvari podu naopako', rekao je Tulipa, 'mogu da te sakrijem u Juznu Ameriku.'

Portela je bespomoćno rasirio ruke. 'Imam izbor', rekao je. 'AH mi je potrebna vasa podrška. Majkl, da li se slazes s ovim?'

Gracielino lice bilo je ravnodusno. 'Da, slazem se', rekao je. 'Ipak, vise bih brinuo zbog Astorea Vajole nego zbog Kurta Silka.'

Jedanaesto poglavlje

Kada je Astore primio hitnu, sifrovanu poruku da Heskov trazi sastanak, preuzeo je sve mere opreza. Uvek je postojala opasnost da se Heskov okrene protiv njega. Tako se, umesto da odgovori na poruku, u ponoc neocekivano pojavio u Heskov-Ijevom domu u Brajtvotersu. Poveo je Alda Moncu sa sobom, a u pratnji je bio jos jedan auto s cetvoricom ljudi. Pored ovoga, nosio je pancir. Pozvao je Heskova iz kola kada je bio na prilazu kuci kako bi im ovaj otvorio vrata.

Heskov nije izgledao iznenadeno. Skuvao je kafu, posluzio ih, a zatim se osmehnuo Astoreu i rekao: 'Imam jednu dobru i jednu losu vest. Koju ces prvo?'

'Samo pricaj', rekao je Astore.

'Losa vest je da moram zauvek da napustim zemlju, a to je zbog dobre vesti. A hocu ujedno i da te zamolim da odrzis svoje obećanje. Da se nista nece dogoditi mom sinu, cak i sada kada ne mogu vise da radim za tebe.'

'Imas moje obećanje', rekao je Astore. 'A sad, zasto moras da napustis zemlju?'

Heskov je tragikomicko odmahnuo glavom. Rekao je: 'Zato sto glupa mrcina preteruje. Hoce da se na brzinu otrese Silka, °nog federalca. I hoce da ja budem glavni operativac u toj ekipi.'

'Pa, prosto nemoj da prihvatis', rece Astore.

'Ne mogu', rekao je Heskov. 'Ubistvo je naredio ceo njegov smdikat, a ako odbijem, gubim glavu, a mozda i moj sin. Zato cu organizovati ubistvo, ali necu da ucestvujem u samom izvršenju. Otici cu. A onda kada Silk padne, FBI ce da preplavi grad svojim ljudima kako bi resili slucaj. Sve sam im to objasnio, ali njih boli dupe. Silk ih je nasamario ill tako nesto. Misle da raogu dovoljno da ga okaljaju pa da to uopste ne bude neki problem.'

Astore se trudio da ne pokaze koliko je zadovoljan. Upalilo je. Silk ce biti mrtav bez ikakvih opasnosti po njega. I uz malo sreće, FBI ce se resiti Portele. Obratio se Heskovu: 'Hoces li mi ostaviti adresu?'

Heskov mu se nasmesio skoro podrugljivo i s nepoverenjem. 'Bogme, necu', rekao je. 'Nije da ti ne verujem. Ali ako treba uvek mogu da stupim u kontakt s tobom.'

'Pa, hvala u svakom slucaju sto si me obavestio', rece Astore, 'ali, ko je zapravo doneo tu odluku?'

'Timona Portela', rekao je Heskov. 'Ali Incio Tulipa i gene-ralni konzul se nisu slozili s tim. Onaj Korleonizi, Graciela, pere ruke od toga. On se drzi na odstojanju od cele te operacije. Mislim da se vraca na Siciliju. Sto je cudno, jer je prakticko pobio sve tamo.'

'Ne razumeju kako u stvari Amerika funkcioniše, a Portela je jednostavno glup. Kaze da je mislio da su on i Silk bili stvarno prijatelji.'

'A hoces li ti biti glavni u timu za izvršenje narucenog ubist-va?' upitao je Astore. 'Ni to nije bas pametno.'

'Ne, rekao sam ti da cu, kada napadnu kucu, ja biti daleko.'

'Kucu?' upita Astore i u torn trenutku osetio je strepnju od onoga sto ce upravo cuti.

'Ma, da', rekao je Heskov. 'Viseclani tim za napad hvata avion za Juznu Ameriku i iscezava.'

'Veoma profesionalno', rekao je Astore. 'A kada bi trebalo sve to da se dogodi?'

'Prekosutra na noc. Sve sto treba da uradis jeste da se drzis po strani, a oni ce resiti sve probleme. To su dobre vesti.'

'I jesu', rece Astore. Lice mu je bilo bezizrazajno, ali pred njegovim ocima bila je vizija Dzordzet Silk; vizija njene lepote i dobrote.

'Mislio sam da treba da znas za to da bi sebi obezbedio dobar alibi', rece Heskov. 'Sad si moj duznik i cuvaj mi dete.'

'Nego sta', rece Astore. 'Nemoj da brines zbog njega.'

Rukovao se s Heskovom pre nego sto je otisao. 'Mislim da ti je pametno to sto napustas zemlju. Nastace pravi pakao.'

'Da', odgovorio je Heskov.

Za trenutak, Astore se zapitao sta da uradi s Heskovom. Covek je, na kraju krajeva vozio auto kada su ubili dona. Morao je da plati za to, bez obzira na pomoc. Ali Astore se uznemirio kada je saznao da ce Silkova zena i dete nastradati zajedno s njim. Pusticu ga da ode, pomislio je. Mozda ce mi kasnije biti od koristi. Onda ce doci vreme da ga ubijem. Pogledao je Heskovljevo nasmeseno lice i uzvratilo mu osmeh.

'Ti si veoma pametan covek', rekao je Heskovu.

Heskovljevo lice zarumenelo se od zadovoljstva. 'Znam', odgovorio je. 'Tako i ostajem u zivotu.'

ISledeceg dana, u jedanaest sati prepodne, Astore je stigao u glavni stab FBI-a, u pratnji Nikol koja je ugovorila sastanak.

Proveo je besanu noc razmisljajuci u kom pravcu da deluje. Sve je ovo isplanirao kako bi Portela ubio Silka. Ali znao je da ne moze da dozvoli da Dzordzet i njena cerka nastradaju. Isto tako je znao da se don Aprile nikada ne bi mesao u sudbinu ovog slucaja. Ali onda se setio price o donu zbog koje je bio u nedoumici,

Jedne noci, kada je Astore imao dvanaest godina i kada je s donom bio na Siciliji, Katerina im je u vrtu servirala veceru. Astore ih je, onako bezazlen kakav je bio, naglo upitao: 'Kako ste se vas dvoje upoznali? Da li ste zajedno odrasli?' don i Katerina razmenili su poglede, a onda se nasmejase njegovom ozbiljnom zanimanju za njih.

Don je stavio prst na usta i podsmesljivo sapnuo: 'Omerta. Toje tajna.'

Katerina je lupnula Astorea po ruci drvenom varjacom. 'To te se ne tice, davole mail', rekla je. 'Uostalom, nije to nesto dime seponosim.'

Don Aprile nezno se zagledao u Astorea. 'Zasto da ne zna? On je Sicilijanac do koske. Ispricaj mu.'

'Necu', rekla je Katerina. 'All ti mu ispricaj ako hoces.'

Posle vecere don Aprile zapalio je svoju cigaru, napunio casu likerom od anisa i isprippedao Astoreu pricu.

'Pre deset godina, najuticajniji covek u gradu bio je otac Siguzmundo, vrlo opasan covek, a ipak, s dobrim smislom za humor. Kada sam posecivao Siciliju cesto je navracao u moju kucu i igrao karte s mojim prijateljima. U to vreme, imao sam neku drugu domacicu.'

Ipak, otac Siguzmundo je bio religiozan. Bio je dobar i vredan svestenik. Grdio je ljude ako ne idu na misu, a jednom se cak potukao s nekim ogorcenim ateistom. Bio je najcuveniji po tome sto je davao poslednju pricest zrtvama iz mafije koji su lezali na samrti; ispovedao je njihove duse i davao im prociscenje pred njihov put u Raj. Bio je veoma postovan zbog ovoga, ali to je pocelo da se dogada sve cesce i ljudi su poceli da sapucu. Govorilo se da je razlog zbog koga je bio uvek pri ruci taj, da je zapravo on bio jedan od izvrsilaca - da je on odavao tajne iz ispovedaonice zarad svoje dobiti.

Katerininin muz bio je u to vreme zestok policajac koji se borio protiv mafije. Cak je i gonio na sud jedan slucaj ubistva, sto je za to vreme bilo necuveno delo prkosa i to nakon sto je bio upozoren od lokalnog sefa mafije. Nedelju dana posle te pretnje, Katerinin muz upao je u zasedu; lezao je polako umiruci u zabacenoj ulicici u Palermu. A nekako se potrefilo da se otac Siguzmundo pojavio da da poslednju pricest. Zlocin nikada nije resen.

Katerina je kao ucveljena udovica provela godinu dana u zalosti i posvecenosti crkvi. Onda je jedne subote otisla na ispovest kod oca Siguzmunda. Kada je svestenik izasao iz ispovedaonice, naocigled svih, ubola ga je u srce muzevljevim bodezom.

Policija ju je strpala u zatvor, ali to nije bilo najgore. Sef mafije izrekao joj je smrtnu kaznu.

Astore je razrogacениh ociju posmatrao Katerinu. 'Jesi li stvarno to uradila, tetka Katerina?'

Katerina ga je sa zanimanjem pogledala. Bio je radoznao i nimalo uplasen. 'Ali moras da razumes i zasto. Ne zato sto mi je ubio muza. Muskarci se stalno ubijaju ovde na Siciliji. Ali otac Siguzmundo je bio lazni svestenik, bio je neispovedeni ubica. Nije imao pravo da daje poslednju pricest. Zasto bi Bog to

slusao? Tako da moj muz ne samo da je bio ubijen, vec mu je i uskracen odlazak u raj, sto znaci da je završio u paklu. E pa, muskarci ne znaju kad da stanu. Postoje neke stvari koje jed-nostavno ne mozes da uradis. Zbog toga sam ubila svestenika.' 'I kako to da si sada ovde?' upitao je Astore. 'Zato sto se don Aprile zainteresovao za celu tu stvar', odgovorila je Katerina. 'I naravno, sve je bilo sredeno.'

Don se ozbiljno obratio Astoreu: 'Imao sam ugled i dobre pozicije u gradu, kao i postovanje. Zvanicnike smo lako zado-voljili, a crkva nije zelela da privlaci paznju javnosti zbog korumpiranog svestenika. Sef mafije nije bio tako osecajan i odbio je da otkaze svoju smrtnu kaznu. Pronaden je zaklan na groblju gde je sahranjen Katerinin muz, a njegov klan bio je temeljno unisten. Do tada, Katerina mi se dopala i postavio sam je na mesto upravnice ovog domacinstva. I poslednjih devet godina moji letnji meseci na Siciliji bili su najsladi u mom zivotu.'

Astoreu je sve ovo bilo kao carolija. Pojeo je punu saku maslina i ispljunuo kostice. 'Katerina je tvoja devojk?' upitao je.

'Naravno', umesala se Katerina. 'Ti si decak i imas dvanaest godina pa mozes to da razumes. Zivim pod njegovom zastitom kao da sam mu zena i ispunjavam sve duznosti jedne supruge.' Cinilo se da je don Aprileu bilo malo neprijatno i to je bio jedini put da ga je Astore video takvog. Astore upita: 'Zasto se ne vengate?'

Katerina mu odgovori: 'Nikad ne bih mogla da napustim Siciliju. Ovde zivim kao kraljica, a tvoj ujak je velikodusan.'

Ovde su mi prijatelji, braca, sestre i rodaci. A tvoj ujak ne moze da zivi na Siciliji. Tako da se snalazimo kako umemo.'

Astore se obratio don Aprileu: 'Ujace, mozes da ozenis Katerinu i zivis ovde. Ja cu ziveti s tobom. Ne zelim nikada da napustim Siciliju.' Na ovo, oboje se nasmejase.

'Saslusaj me', rekao mu je don. Trebalo je mnogo posla da bi se zaustavila osveta protiv nje. Ako se vengamo, izrodice se zavere i nevolje. Mogu da prihvate cinjenicu da mi je Ijubavni-ca, ali ne i supruga. Tako da smo ovakvim dogovorom oboje srećni i oboje slobodni. Isto tako, ne zelim suprugom koja odbija da prihvati moje odluke, jer kada ona odbije da napusti Siciliju ja onda nisam suprug.'

'A bila bi to i sramota', rekla je Katerina. Spustila je glavu, a onda pogledala u crno sicilijansko nebo i pocela da place.

Astore je bio zbunjen. Kao detetu nista mu nije bilo jasno. 'Stvarno, ali zasto? Zasto?' upitao je.

Don Aprile je uzdahnuo. Povukao je dim svoje cigare i popio gutljaj likera od anisa. 'Moras da shvatis', rekao je. 'Otac Siguzmundo mi je bio brat.'

Astore se sada prisecao kako ga njihovo objasnjenje nije ubedilo. Kao tvrdo glavo, romantico dete, verovao je da bi dvoje ljudi koji se vole trebalo da imaju slobodu da urade sta god zele na ovom svetu. Tek sada, shvatio je tesku odluku koju su njegovi ujak i ujna doneli. Da je ozenio Katerinu, svi bi donovi krvni rodaci postali njegovi neprijatelji. Bez obzira na to sto su znali da je otac Siguzmundo bio zlocinac. Ali bio je neci-ji brat i to je opravdalo sve njegove grehe. A i covek kao sto je don nije mogao da se ozeni sa ubicom svog brata. Katerina nije mogla da trazi takvu zrtvu. Sem toga, sta ako je Katerina verovala da je don nekako bio umesan u ubistvo njenog muza?

Kakvo poigravanje sudbinom u njihovim zivotima i sto je jos verovatnije, kakva izdaja svega u sta su verovali.

Ali ovo je bila Amerika, a ne Sicilija. Tokom duge noci, Astore je doneo svoju odluku. Ujutru je pozvao Nikol.

'Pokupicu te da doruckujemo', rekao je. 'Onda ti i ja idemo u glavni stab FBI-a, da posetimo Silka.'

Nikol je upitala: 'Mora da je nesto ozbiljno, zar ne?'

'Aha. Ispicacu ti za vreme dorucka.'

'Imas li zakazan sastanak s njim?' upitala je Nikol.

'Ne, to ti treba da sredis.'

Sat vremena kasnije rodaci su doruckovali u luksuznom hotelu gde su stolovi bili udaljeni jedni od drugih i tako obez-bedivali privatnost, jer je to bilo mesto gde su mocni, gradski brokeri odrzavali jutarnje sastanke.

Nikol je volela da ima jak dorucak koji ce joj napuniti bate-rije za njen dvanaestocasovni radni dan. Astore se odlucio za sok od pomorandze i kafu koji su ga uz korpicu peciva kostali dvadeset dolara. 'Koja pljacka', rekao je uz smesak.

Nikol je bila netrpeljiva. 'Placas atmosferu koju su napra-vili', rekla je. 'Uvozne stolnjake, posude. Sta, do davola, sad nije u redu?'

'Ispunicu svoju gradansku duznost', rece Astore. 'Imam informaciju iz pouzdanog izvora da ce Kurt Silk i njegova porodica biti ubijeni sutra uvece. Zelim da ga upozorim. Hocu da dobijem neki kredit od njega zato sto ga obavestavam. Zahtevace da mu kazem ko je moj izvor, a to ne mogu da uci-nim.'

Nikol je odgurnula tanjir i zavalila se u stolicu. 'Ko je, do davola, toliko glup?' upitala je Astorea. 'Gospode, nadam se da nisi umesan.'

'Otkud ti to?' upitao je Astore.

'Ne znam', rekla je Nikol. 'Samo mi se nametnulo. Zasto ga ne upozoris anonimno?'

'Hocu da dobijem kredit za svoja dobra dela. Imam osecaj da roe niko ne voli u poslednje vreme.' Nasmesio se.

'Ja te volim', rekla je Nikol, naginguci se ka njemu. 'Okej, evo sta cemo da kazemo. Kada smo stigli u hotel nepoznati covjek nas je zaustavio i sapnuo nam tu informaciju. Na sebi je imao sivo odelo na pruge, belu kosulju i crnu kravatu. Bio je prosečne visine, tamnopus, mogao je da bude Italijan ili Latinoamerikanac. Posle toga mozemo da improvizujemo. Ja cu bid svedok tvoje price, a on zna da sa mnom nema zezanja.'

Astore se nasmejao. Njegov smeh uvek je bio razoruzava-juci; bio je nesputano veseo poput deteta. 'Znaci, vise se plasi tebe nego mene' rekao je.

Nikol se nasmesila. 'A poznajem i direktora FBI-a. On je politicka zverka, sto i mora da bude. Pozvacu Silka i reci cu mu da nas ocekuje.' Uzela je svoj telefon iz tasne i okrenula broj.

'Gospodine Silk', rekla je u slusalicu, 'ovde je Nikol Aprile. Ja sam sa svojim rodakom Astoreom Vajolom i on ima vaznu informaciju koju zeli da vam saopsti.'

Posle male pauze, rekla je: 'To je prekasno. Bicemo kod vas za sat vremena.' Prekinula je vezu pre nego sto je Silk uspeo bilo sta da kaze.

Jedan sat kasnije Astore i-Nikol bill su uvedeni u Silkovu kancelariju. Bila je to velika ugaona kancelarija s neprobojnim Bplaroid staklima kroz koje nije moglo nista da se vidi, tako da pogled kroz prozor nije ni postojao.

Silk je stajao iza svog velikog stola i cekao ih. Tu su se nalazile tri erne kozne stolice koje su bile okrenute stolu, a iza njih - pomalo neobicno, nalazila se skolska tabla. U jednoj od stolica sedeo je Bil Bokston, koji nije ustao da bi se rukovao s njima.

'Da li cete snimati ovo?' upitala je Nikol.

'Naravno', rece Silk.

Bokston je smatrao da je zgodno da to potvrdi: 'Do davola, snimamo sve, cak i narudzbine za kafu i krofne. Ali, isto tako snimamo i sve one koje cemo, po nasem misljenju, morati da pritvorimo.'

'Ma, na koga li si samo tako jebeno pametan', bezizrazajno je rekla Nikol. 'Ni da ti je najbolji dan u zivotu ne bi mogao da me strpas u zatvor. Bolje da razmisljate o tome na sledeci nacin. Moj klijent Astore Vajola, dobrovoljno se sastao s vama kako bi vam pruzio veoma vaznu informaciju. Ovde sam da bih ga zasti-tila od bilo kakve nepravde posle njegove izjave.'

Kurt Silk nije bio onoliko sarmantan kao pri njihovim rani-jim susretima. Pokazao im je rukom da sednu na stolice, a on sam seo je za svoj sto. 'U redu', rekao je. 'Da cujem.'

Astore je osetio njegovo neprijateljstvo, kao da cinjenica da je na svom terenu ne treba da podrazumeva uobicajenu poslovnu ljubaznost. Kako li ce reagovati? Pogledao je Silka pravo u oci i rekao: 'Dobio sam informaciju da ce se izvršiti masovni napad na vasu kucu sutra uvece. Kasno nocu. Zadatak im je da vas ubiju iz nekog razloga.'

Silk nije odgovarao. Sedeo je u svojoj stolici potpuno oduzet, ali je zato Bokston skocio i stao ispred Astorea. Obratio se Silku: 'Kurte, ne uzбудuj se.'

Silk je ustao. Celo njegovo telo kao da je eksplodiralo od besa. 'To je stara mafijaska prevara', rekao je. 'On organizuje operaciju, a potom je sabotira. I misli da cu biti zahvalan. Kako si, do davola, dosao do takve informacije?'

Astore mu je rekao pricu koju su on i Nikol spremili. Silk se okrenuo ka Nikol i upitao je: 'Vi ste svedok tog dogadaja?'

'Da', rekla je Nikol, 'ali nisam cula sta je covek rekao.'

Silk se obratio Astoreu: 'Od ovog trenutka ste uhapseni.'

'Na osnovu cega?' upitala je Nikol.

'Zbog pretnje federalnom oficiru', rekao je Silk.

'Mislím da bi bilo bolje da pozovete svog direktora', rekla je Nikol.

'O tome ja odlucujem', rekao joj je Silk.

Nikol je pogledala na svoj sat.

Silk je blago odgovorio: 'Po izricitoj naredbi predsednika, imam ovlascenje da zadrzim vas i vasesg klijenta cetrdeset osam sati bez pravnog savetnika zbog pretnje drzavnoj bezbednosti.'

Astore je bio zapanjen. Razrogaceni ociju nalik detetu upitao je: 'Da li je to istina? Mozete to da uradite?' Bio je zaista impresioniran takvom moci. Okrenuo se ka Nikol i veselo rekao. Ej, ovo sve vise nalikuje Siciliji.'

'Ako preuzmete takav korak FBI ce biti na sudu narednih deset godina, a vi cete biti proslost', Nikol se obratila Silku. 'Imate vremena da sklonite porodicu i napravite zasedu napadacima. Nece znati da ste obavesteni. Ako ikoga uhvatite, mozete da ih ispitajte. Mi necemo progovoriti. A necemo ih ni upozoriti.'

Cinilo se da Silk razmislja o ovome. Prezrivo se obratio Astoreu: 'Ako nista, postovao sara vasesg ujaka. On nikada ne bi progovorio.'

Astore mu se zbunjeno nasmesio. 'To su bili drugi dani i to je bila draga zemlja, a uostalom ni vi niste mnogo drugaciji sa svojim tajnim izvrsnim naredenjima.' Pitao se sta bi Silk rekao da mu je ispricao prave razloge. Da ga je spasio samo zato sto je jedno vece proveo u prisustvu njegove zene i da se romanticko i beznadezno zaljubio u svoju predstavu o njoj.

'Ne verujem u tvoju usranu pricu, ali o tome cemo ako zaista dode do napada sutra uvece. Ukoliko se nesto dogodi, onda cu te zatvoriti, a i vas pravnice. Ne razumem, zasto si mi rekao?'

Astore se nasmesio. 'Zato sto mi se dopadate', rekao je. A 'Gubite se odavde', rekao je Silk. Okrenuo se ka Bokstonu. 'Dovedi mi komandanta specijalnih strategijskih trupa i reci mojoj sekretarici da mi uspostavi vezu s direktorom.'

Zadrzali su ih jos sat vremena da bi ih Silkovo osoblje ispitalo. U meduvremenu, Silk je u svojoj kancelariji razgovarao s direktorom u Vasingtonu preko zasticene telefonske linije.

'Nemojte da ih uhapsite ni pod kojim okolnostima', rekao mu je direktor. 'Sve ce se procuti po medijima i ispacemo lakrdijasi. I nemojte da se petljate s Nikol Aprile, osim ako nemate nesto o njoj. Neka sve bude strogo cuvana tajna, pa cemo videti sta ce se desiti sutra uvece.'

Strazari u vasioj kuci su upozoreni, a jos dok razgovaramo vasa porodica se seli. Sada mi dajte Bila na telefon. On ce voditi operaciju zasede.'

'Gospodine, to bi trebalo da bude moj posao', pobunio se Silk.

'Pomoci cete oko planiranja', rece direktor, 'ali ni pod kojim okolnostima necete ucestvovati u strategy skim operacijama.'

Biro dejstvuje pod veoma strogim pravilima organizacije kako bi se izbeglo nepotrebno nasilje. Vi biste bili osumnjiceni ako bi nesto poslo naopako. Da li me razumete?'

'Da, gospodine.' Silk je savrseno dobro razumeo.

Dvanaesto poglavlje

Nakon mesec dana provedenih u bolnici, Aspinela Vasington otpustena je, iako joj je bio potreban jos dug period isceljenja da bi mogla da izdrzi operaciju umetanja vestackog oka. Njeno telo bilo je izuzetno, tako daje samo izlecilo

svoje rane. Doduse, desna noga joj se malo vukla, a ocna duplja je izgledala grozno. Ali nosila je četvrtasti povez preko oka, zelene boje umesto erne, a tamnozeleno boja isticala je lepotu njene čokoladne boje kože. Javila se na posao noseci komplet koji se sastojao od crnih pantalona, zelenog pulovera i zelenog kožnog mantila. Kada se pogledala u ogledalu razmisljala je o tome kako ima izvanrednu figuru.

Kako je bila na bolovanju, ponekad bi odlazila u glavni stab Biroa detektiva i pomagala prilikom saslušanja. Njena povreda davala joj je osećaj slobode - mislila je da može da uradi šta god pozeli i ponasala se još moćnije.

Na njenom prvom saslušanju bila su dva osumnjicena, neo-bican par, jer jedan je bio belac, a drugi crnac. Osumnjiceni belac koji je imao oko trideset godina bio je zastrašen čim ju je ugledao. Ali njegov partner, crnac bio je odusevljen visokom lepom ženom sa zelenim povezom preko oka i hladnim pogledom. Ova je bila jedna kul sestra.

'Bog te jeb'o', povikao je dok mu je lice zračilo srećom. Bilo je to njegovo prvo hapšenje, nije imao dosije i zaista nije imao pojma daje u ozbiljnoj nevolji. On i njegov partner provalili su u kucu, vezali mužu i ženu i onda ih opljačkali. Otkucao ih je jedan dousnik. Crni klinja još je nosio vlasnikov "Rolex". Smelo se obratio Aspineli, bez zlobe, već s divljenjem u glasu: 'Hej, kapetane Kid, 'ocete li nas terati da hodamo po dasci?'

Ostali detektivi u prostoriji nasmesili su se ovoj gluposti. Ali Aspinela nije odgovorila. Klinac je imao lisice i nije mogao da se odbrani od njenog udarca. Podmuklo, njen pendrek je zvi-znuo njegovo lice, lomeci mu nos i rascepavsi mu jagodicnu kost. Nije pao; kolena su mu zaklecala i prekorno ju je pogledao. Lice mu je bilo potpuno krvavo. Onda su mu noge pokleknule i on se srušio na zemlju. Narednih deset minuta Aspinela ga je nemilosrdno tukla. Kao iz malih planinskih izvora, krv je pocela da teče iz decakovih usiju.

'Za ime sveta', rekao je jedan od detektiva, 'kako sad da ga ispitujemo?'

'Nisam ni htela da razgovaram s njim', rekla je Aspinela. 'Hocu da razgovaram s ovim momkom.' Uperila je svoj pendrek u osumnjicenog belca. 'Zik, je li tako? Hocu da razgovaram s tobom Zik.' Grubo ga je scepala za rame i bacila na stolicu okrenutu ka njenom stolu. Prestravljen je buljio u nju. Shvatila je da joj je povez skliznuo u stranu i da se Zik zagledao u prazno očno udubljenje. Dohvatila je povez i podesila ga tako da pokrije njenu mlečnu duplju.

'Zik', rekla je, 'hocu da me veoma pazljivo saslušas. Hocu da nam uštedim vreme. Hocu da znam kako si uvalio ovog klinca u ovaj slućaj. Kako si se ti uvalio. Razumes? Da li ces da saraduješ?' Zik je postao potpuno beo. Nije oklevao. 'Da, gospodo', rekao je. 'Sve cu vam ispricati.'

'Okej', Aspinela se obratila drugom detektivu. 'Odvedi ovog klinca na lekarsko odeljenje i pošalji ljude da snime Zikovo dobrovoljno priznanje.'

Istog trenutka kada su monitori postavljeni, Aspinela je upi-tala Zika: 'Kome ste prodali robu? Ko vam je dao informaciju o vašoj meti? Detaljno mi opiši pljačku. Tvoj ortak je očigledno dobro dete. Nema dosije i nije baš pametan. Zato sam bila blaga prema njemu. A za razliku od njega, ti Zik imas veoma zapazen dosije, pa k'o velim ti si taj koji ga je poducio kriminalu i koji Sa je uvalio u ovo. Dakle, pocinji da vezbas pred kamerama.'

Kada je Aspinela napustila posao, odvezla se do Soudern Stejt Parkveja u Brajtvotersu na Long Ajlendu.

Za divno čudo, otkrila je da joj je voznja s jednim okom bila prijatnija. Krajolik je bio mnogo zanimljiviji jer je bio fokusiran, kao da je bio neki futuristićki crteć koji na ivicama iscezava u snove. Izgledalo je kao da je polovina sveta, sama zemljina kugla bila prepolovljena i da je polovina koju je mogla da vidi zahtevala više paznje.

Najzad, vozila je kroz Brajtvoters, a onda se provezla pored kuće Dzona Heskova. Mogla je da vidi njegov auto parkiran na prilazu kuće i čoveka kako nosi veliki rasad gorskih ruža iz stak-lenika u kucu. Zatim je neki drugi čovek

izasao iz staklenika noseći kutiju napunjenu zutim cvećem. Ovo je bilo interesantno, pomislila je. Praznili su staklenike s cvećem.

Dok je bila u bolnici istražila je sve o Dzonu Heskovu. Trazila je podatke preko dosijea o registrovanim kolima i pro-nasla njegovu adresu. Zatim je proverila sve baze podataka o krimuaalcima i saznala da je Dzon Heskov u stvari bio Luis Rici; to dubre bilo je Italijan iako je izgledao kao nemacki puding. Ali njegov dosije bio je čist. Hapsen je nekoliko puta zbog iznudi-vanja novca i pretnje nasiljem, ali nikada nije osudivan. Stakle-nici sa cvećem nisu mogli da proizvedu onoliko kolicinu novca kolika je njemu bila potrebna da održi svoj stil života.

Uradila je sve ovo zato što je sabrala dva i dva i jedini čovek koji je mogao da uperi prstom u nju i di Benedeta bio je Heskov. Samo ju je jedna stvar zbunjivala, a to je činjenica da im je predao novae. Taj pronadeni novae nakacio joj je Unutrasnju kontrolu, ali ubrzo se resila njihovih ne preterano azurnih istra-ga, budući da su bili srećni da novae zadrže za sebe. Sada se spremala da se otarasi Heskova.

Uvadeset četiri sata pre ugovorenog napada na Silka, Heskov se odvezao na aerodrom Kenedi odakle je trebalo da odleti za Meksiko Siti, gde će nestati iz civilizovanog sveta s laznim pasosem koji je napravio pre nekoliko godina.

Svi detalji bili su razradeni. Staklenici sa cvećem su ispraznjeni; njegova bivsa žena će ugovoriti prodaju kuće i staviti dobijeni novae u banku za troškove školovanja njihovog sina na koledžu. Heskov joj je rekao da će biti odsutan dve godine. Svom sinu je ispricao to isto, za vreme večere kod Sun Lija.

Bilo je predveće kada je stigao na aerodrom. Predao je svoja dva kofera koja su bila sve što mu je trebalo, osim sto hiljada dolara u novčanicama od sto apoena koje su u malim kesicama bile zalepljene za njegovu telo. Bio je tapaciran novcem za trenutne troškove, a imao je i tajni račun na Kajmanskim ostrvi-ma na kome je bilo skoro pet miliona dolara. Hvala bogu za to, jer svakako da nije mogao da se prijavi za socijalnu pomoć. Bio je ponosan jer je živeo skromnim životom i nije procerdao novae sa svog računa na kocku, zene ili neke druge budalastine.

Heskov se prijavio za svoj let i dobio bording kartu. Sada je nosio samo ručni prtljag s laznom licnom kartom i pasosem. Ostavio je automobil na parking; njegova bivsa žena će ga pokupiti i čuvati ga.

Poranio je najmanje sat vremena na let. Osećao se pomalo nelagodno bez oruzja, ali morao je da prođe kroz detektore da bi usao u avion. A i moći će da nabavi dovoljno oruzja preko svo-jih veza u Meksiko Sitiju.

Da bi ubio vreme kupio je neke Sasopise u knjizari i onda otisao do aerodromskog kafea. Napunio je poslužavnik poslasti-cama i kafom i seo za jedan od malih stolova. Listao je casopise i jeo slatkis - bezukusan kolac od jagoda s jos gorim slagom. Najednom, postao je svestan da neko sedi za njegovim stolom. Podigao je pogled i ugledao detektiva Aspinelu Vasington.

Kao i svi ostali, bio je hipnotisan njenim četvrtastim, tamnozelenim povezom preko oka. Uspanicio se. Izgledala je mnogo lepše negostojujepamtio.

'Cao Dzone', rekla je. 'Nijednom me nisi obisao dok sam bila u bolnici.'

Bio je toliko usplahiren da ju je shvatio ozbiljno. 'Znate da nisam to mogao da uradim. Ali bilo mi je veoma zao kada sam cuo za vasu nesrecu.'

Aspinela mu se široko osmehnula. 'Zezam se Dzone. Ali htela sam da malo procaskam s tobom pre tvog leta.'

'Naravno', rekao je Heskov. Očekivao je da će morati da joj plati i imao je spremljenih deset hiljadarki u svom ručnom prt-Ijagu za ovakva iznenađenja. 'Drago mi je što vidim da dobro izgledate. Brinuo sam zbog vas.'

'Ma, ne seri', rekla je Aspinela, dok joj je jedno oko svetlucalo kao u grabljivice. 'Steta zbog Pola. Bili smo dobri drugari, znas, pored toga što mi je bio sef.'

'Kako je to tuzno', rece Heskov. Čak je i zalosno uzdahnuo, što je Aspineli izmamilo osmeh.

'Ne moram da ti pokazujem svoju znacku'. rekla je Aspinela. 'Je 1' tako?' Čekala je trenutak. 'Htela bih da podes sa mnom u jednu prostoriju za saslušanja

koju imamo ovde na aerodromu. Daj mi neke zanimljive odgovore i mozes da sednes u svoj avion.'

jpkej', rece Heskov. Podigao se na noge i uhvatio svoj rucni prtljag.

'I bez trikova ili cu te ubiti. Neobicno ti je to, ali bolje pucam s jednim okom.' Ustala je, uzela ga pod ruku i povelala ga ste-penicama do medusprata gde su se nalazile kancelarije svih avio kompanija. Posli su dugackim hodnikom, a onda je otkljucala jednu kancelariju. Heskov se iznenadio ne samo velicinom prostorije vec i brojnim TV monitorima na zidovima. Bilo je naj-manje dvadeset ekrana, koje su kontrolisala dva coveka zavalje-na u svoje udobne fotelje, proucavajuci ih dok su jeli sendvice i pijuckali kafu. Jedan od njih ustao je i upitao: 'Hej, Aspinela, sta ima?'

'Hocu da porazgovaram s ovim tipom u cetiri oka u sobi za saslusanja. Zakljucaj nas.'

'Vazi', rekao je covек. 'Hoces da neko od nas bude unutra s tobom?'

'Ma, jok. To je samo prijateljsko caskanje.'

'Aha, jedno od tvojih cuvenih prijateljskih caskanja', rekao je covек i nasmejao se. Izbliza je pogledao Heskova. 'Video sam te na ekranima dole na terminalu. Kolac od jagoda, je li?' Poveo ih je do vrata koja su se nalazila u zadnjem delu sobe i otkljucao ih. Posto su Aspinela i Heskov usli u prostoriju, zakljucao ih je za njima.

Heskov se osetio sigurnije sad kada je bilo ukljuceno vise ljudi. U sobi za saslusanja nije bilo oruzja, ali bio je tu kauc, sto i tri naizgled udobne stolice. U jednom cosku stajao je automat za vodu s papirnim casama. Ruzicasti zidovi bili su ukraseni fotografijama i slikama letelica.

Aspinela je posadila Heskova na stolicu okrenutu ka stolu za koji je ona sela i pogledala ga.

'Mozemo li da nastavimo s ovim?' upitao je Heskov. 'Ne bih da propustim taj let.'

Aspinela nije nista odgovorila. Posegnula je i uzela Heskovljev rucni prtljag iz njegovog krila. Heskov je pretrnuo. Otvorila ga je i stala da pretura po njegovom sadrzaju sto je znacilo i po gomilama novcanica od sto dolara. Proucavala je jedan od laznih pasosa, zatim vratila sve ponovo u torbu i predala mu je.

'Pametan si ti covек', rekla je. 'Znao si da je vreme da bezis. Ko ti je rekao da sam ti za petama?'

'Zasto biste mi vi bili za petama?' upitao je Heskov. Bio je mnogo samouvereniji sad kad mu je vratila njegov rucni prtljag. Aspinela je podigla svoj povez preko oka kako bi on mogao da vidi odvratnu rupu. Ali Heskov se nije trgnuo; vidao je on i gore stvari u svom zivotu.

'Ti me kostas oka', rekla je. 'Samo si ti mogao da das informaciju i smestis meni i Pom.'

Heskov je progovorio najiskrenije sto je mogao, a to mu je bilo jedno od najjacih oruzja u poslu. 'Pogresili ste, nacisto ste Pogresili. Da sam ja to uradio, ja bih zadrzao novae - to je valj-da jasno. Slusajte, stvarno moram da stignem na onaj avion.' Otkopcao je kosulju i iscepao parce selotejpa. Dva sveznja novcanica pojavila su se na stolu. 'To je vase kao i novae u torbi. Ukupnotridesethyljada.'

'Oho', rekla je Aspinela. Trideset hiljadarki. To je dosta novca za samo jedno oko. Okej. AH moras da mi kazes ime tipa koji ti je platio da nam smestis.'

Heskov je odlucio. Njegova jedina sansa bila je da stigne na taj let. Znao je da ona ne blefira. Susreo se s previse ubilackih manijaka u svom poslu da bi je pogresno procenio.

'Molim vas da mi verujete', rekao je. 'Nisam ni sanjao da ce taj tip da udari na dva policajca na visokom poloazaju. Samo sam sklopio dogovor s Astoreom Vajolom tako da je mogao da se sakrije. Nisam ni sanjao da ce da uradi takvu stvar.'

'Dobro', rekla je Aspinela. 'A sad, ko ti je platio da mu namestis ubistvo?'

'Pol je znao', rece Heskov. 'Zar vam nije rekao? Timona Portela.'

Na to, Aspinela je osetila navalu besa. Njen debeli partner nije bio samo los jebac, vec i lazljivo dubre.

'Ustaj', rekla je Heskovu. Iznenada, pistolj joj se pojavio u ruci.

Heskov je bio prestravljen. Vidao je takav pogled i ranije, samp sto on nije bio zrtva. Za trenutak je pomislio na svojih tajmh pet miliona dolara koji ce umreti s njim, neprisvojeni i tih pet miliona dolara izgledalo mu je kao zivo bice. Kakva tragedi-ja. 'Ne', povikao je i utonuo jos vise u stolicu. Aspinela ga je zgrabila za kosu slobodnom rukom i podigla na noge. Drzala je pistolj dalje od njegovog vrata i pucala. Cinilo se kao da je Heskov izleteo iz njenog cvrstog stiska i tresnuo na pod. Kleknula je pored njegovog tela. Pola njegovog grla bilo je raz-neseno. Onda je uzela pistolj iz svoje zglobne futrole, stavila ga u Heskovljevu ruku i ustala. Mogla je da cuje kako se vrata otkljucavaju i videla je dvojicu kontrolora kako ulecu u sobu s izvucenim pistolj ima.

'Morala sam da ga ubijem', rekla je. 'Pokusao je da me pod-miti i onda je izvadio pistolj. Pozovite aerodromsku hitnu pomoc, a ja cu licno pozvati odeljenje za ubistva. Ne dirajte nista i ne ispustajte me iz vida.'

Sledece noci Portela je otpoceo s napadom. Silkova zena i cerka vec su bile sklonjene u veoma cuvanu i zasticenu FBI stanicu u Kaliforniji. Silk se po direktorovim naredenjima nalazio u glavnom stabu FBI-a u Njujorku s kompletnim osobljem na duznosti. Bil Bokston je dobio celokupnu komandu nad grupama specijalaca i trebalo je da postavi zamku u Silkovoj kuci. Medutim, pravila sluzbe bila su stroga. Biro nije zeleo krvoprolice koje bi izazvalo negodovanja liberalnih grupa. FBI tim nece pucati, osim ako na njih ne bude pucano. Ucinice se svaki napor kako bi se napadacima pruzila sansa da se predaju.

Kurt Silk je sada bio u svojstvu pomocnog oficira za planiranje i sastao se s Bokstonom i komandantom specijalnih snaga, koji je bio relativno mlad covek od svojih trideset pet godina i cije je lice bilo previse izBORANO od komandovanja. Njegova koza bila je siva i imao je rupicu na bradi. Zvao se Sistek i imao je nepatvoreni harvardski akcenat. Sastali su se u Silkovoj kancelariji.

'Ocekujem da me neprekidno obavestavate za vreme operacije', rece Silk.

'Strogo cete se pridrzavati pravila sluzbe.'

'Nemoj da brines', rekao je Bokston. 'Imamo sto ljudi s vatrenim oruzjem koje je sigurno mocnije od njihovog. Predace se.'

Sistek je blago rekao: 'Imam jos sto ljudi koje cu postaviti u sirokom krugu oko kuce. Pustamo ih unutra, ali ih ne pustamo napolje.'

'Dobro', rekao je Silk. 'Kada ih uhvatite poslacete ih u nas Njujorski centar na saslusavanje. Nije mi dozvoljeno da ucestvujem u ispitivanju, ali hocu informacije sto je pre moguće.'

'Sta ako nesto krene naopako i zavrse mrtvi?' upitao je Sistek.

'Onda ce doci do unutrasnje istrage i direktor ce biti veoma nezadovoljan. Dakle, ovo je stvarnost: bice uhapseni zbog zaverе za ubistvo i izaci ce uz kauciju. Zatim ce nestati u Juznoj Arnerici. Tako da imamo samo nekoliko dana da ih ispitamo.'

Bokston je pogledao Silka smeskajuci se. Sistek se uljudno obratio Silku: 'Mislim da ce to uzasno da vas ozlovolji.'

'Ma, naravno da me to nervira', rece Silk. 'AH direktor mora da brine o mogucim politickim komplikacijama. Optuzbe za zaveru uvek su zeznute.'

'Razumem', rekao je Sistek. 'Znaci vama su ruke vezane.'

'Tako je', potvrdio je Silk.

Bokston je tiho rekao: 'To je bruka i sramota da oni pokusa-ju ubistvo federalnog oficira, a onda se izvuku.'

Sistek ih je obojicu posmatrao veselo se smeseci. Njegova siva koza malo se zarumenela. 'Drzite propoved horu', rekao je. 'U svakom slucaju, u ovakvim operacijama uvek nesto pode nizbrdo. Momci s puskaма uvek misle da ne mogu da budu upu-cani. Cudna stvar, ta ljudska priroda.'

1 e noci Bokston se pridruzio Sisteku na operativnom pod-rucju oko Silkove kuce u Nju Dzerziju. Ostavili su upaljena svetla u kuci tako da je izgledalo da je neko unutra. Takode su parkirali tri automobila na prilazu kuce kako bi se stekao utisak da su i strazari unutra. Kola su bila mine iznenadenja i eksplo-dirala bi u slucaju da se motor upali. Osim toga, Bokston nista drugo nije mogao da vidi.

'Gde je, do davola, tvojih sto ljudi?' upitao je Sisteka.

Sistek mu se nacerio. 'Nije lose, a? Svuda su oko nas, a cak ni ti ne mozes da ih primetis. Vec su na svojim borbenim mesti-ma. Kada napadaci dodu, put iza njih bice zapecacen. Napu-nicemo korpu pacovima.'

Bokston je ostao uz Sisteka na komandnom mestu udaljenom od kuce cetrdeset pet metara. S njima je bio i tim za veze sa-stavljen od cetvorice ljudi koji su nosili maskirna odela koja su se uklapala s granjem koje su koristili kao zaklon. Sistek i nje-gov tim bili su naoruzani puskama, ali Bokston je imao samo svoj pistolj.

'Ne zelim da ti ucestvujes u borbi', Sistek se obratio Bokstonu. 'Osim toga, to oruzje koje imas, ovde je beskorisno.'

'Zasto ne?' upitao je Bokston. 'Celu svoju karijeru proveo sam cekajuci da pucam na lose momke.'

Sistek se nasmejao. 'E, sacekaces jos malo. Po izvrsnom naredenju moj tim je zasticen od bilo kakvih pravnih istraga ili gonjenja. Ti nisi.'

'Ali ja komandujem', rece Bokston.

'Ali ne i kada operacija pocne', hladno mu je odgovorio Sistek. 'Tada sam ja jedini komandujuci. Ja donosim sve odluke. Cak ni direktor ne moze da povuce moje naredbe.'

Cekali su zajedno u mraku. Bokston je gledao na sat. Bilo je deset minuta do ponoci. Jedan od vezista sapnuo je Sisteku: 'Pet automobila nakrcanih muskarcima priblizava se kuci. Put iza njih zapecacen je. Procenjeno vreme dolaska je pet minuta.'

Sistek je nosio infracrvene naocare pomocu kojih je mogao da vidi u mraku. 'Okej', rekao je. 'Prosledi dalje. Ne pucajte, osim ako ne otvore vatru ili na moje naredenje.'

Cekali su. Odjednom pet automobila dojurilo je do kuce i muskarci su izleteli napolje. Jedan od njih istog casa bacio je zapaljivu bombu u Silkovu kucu razbivsi prozor. Mali crveni plamen pojavio se u sobi.

A onda je iznenada cela okolina blesnula od jakih reflektora koji su zaledili grupu od dvadeset napadaca. U istom trenutku, helikopter s blestavim svetlima zabrujao je iznad njihovih glava. Megafoni su izgrmeli poruku u noc. 'Ovo je FBI. Bacite svoje oruzje i lezite na zemlju.'

Zaslepljeni svetlima i helikopterom, ljudi uhvaceni u zamku nepomicno su stajali. Bokston je s olaksanjem video da su izgu-bili svaku zelju da pruze bilo kakav otpor.

Zato ga je iznenadilo kada je Sistek uperio svoju pusku i zapucao na grupu napadaca. Istog trenutka oni su poceli da uzvracaju paljbu. A zatim je Bokstona zaglusila buka paljbe koja je zbrisala prilaz kuci i pokosila napadace. Jedan od automobila s bombom eksplodirao je. Izgledalo je kao da je olovni uragan potpuno razorio prilaz kuci. Slomljeno staklo padalo je poput srebrne kise. Preostali automobili potpuno su poredli po zeoilji, tako izresetani mecima da spolja vise nisu imali farbu.

Prilaz kuci izgledao je kao se na njemu nalazi krvavi izvor ciji je mlaz polako oticao i zaustavljao se kod automobila. Dvadeset napadaca podsecalo je na dronjave zavezljaje natopljene krvlju kao da su dzakovi s vesom koje bi trebalo pokupiti.

Bokston je bio sokiran. 'Pucao si pre nego sto su mogli da se predaju', optuzio je Sisteka. 'To ce se naci u mom izvestaju.'

'Ne slazem se', nacerio mu se Sistek. 'Onog trenutka kada su bacili zapaljivu bombu na kucu, pokusali su ubistvo. Nisam mogao da izlazem svoje ljude opasnosti. To ce se naci u mom izvestaju. Takode i to da su prvi zapucali.'

'E, pa toga nece biti u mom', rekao je Bokston.

'Ma, nemoj', rece Sistek. 'Mislis da direktoru uopste treba tvoj izvestaj? Bices na njegovom spisku nepozeljnih osoba. Zauvek.'

'Trazice tvoju glavu jer nisi poslusaio naredenja', rekao je Bokston. 'Zajedno padamo.'

'Dobro', rekao je Sistek. 'Ali ja sam takticki komandir. Moja je poslednja. Jednom kada me pozovu, to je kraj. Ne zelim da kriminalci misle da mogu da napadnu jednog federalnog oficira. To je stvarnost, a ti i direktor mozete da odjebete.'

'Dvadeset mrtvih', rekao je Bokston.

'I hvala bogu za to', rece Sisteck. 'Ti i Silk ste zeleli da ih raznesem, ali niste imali muda da to otvoreno i kazete.'

Bokston je odjednom shvatio da je to istina.

Kurt Silk se pripremao zajosjedan sastanak s direktorom u Vasingtonu.

Pripremio je svoje beleške s konceptom onoga sto ce reci, kao i izvestaj o svim pojedinostima napada na njegovu kucu.

Kao i uvek, Bil Bokston ce poci s njim, ali ovog puta bilo je to na izricit direktorov zahtev.

Silk i Bokston nalazili su se u direktorovoj kancelariji s nizom TV monitora na kojima su bili izvestaji o aktivnostima lokalnog FBI nadlestva. Direktor se, kao i uvek, uctivo rukovao s njima i pozvao ih da sednu, mada je Bokstona pogledao ispod oka. Dvojica njegovih zamenika bila su takode prisutna.

'Gospodo', rekao je, obracajuci se svima. 'Moramo da sredi-mo ovu brljotinu. Ne mozemo da dozvolimo da nam se ovakva bruka desi, a da niko ne odgovara. Silk, zelite li da ostanete u poslu ili da se penzionisete?'

'Ostajem', rekao je Silk.

Direktor se okrenuo ka Bokstonu, cije je uzano aristokratsko lice bilo ozbiljno. 'Vi ste bili glavnokomandujuci. Kako to da su svi napadaci pobijeni i da nemamo koga da ispitamo? Ko je dao naredenje da se puca? Vi? I po kom osnovu?'

Bokston se kruto uspravio u svojoj stolici. 'Gospodine', rekao je, 'napadaci su bacili bombu na kucu i otvorili vatru. Nije bilo izbora.'

Direktor je uzdahnuo. Jedan od njegovih zamenika pokazao je svoje neslaganje prezrivo se osmehnuvsi.

'Kapetan Sisteck je jedan od nasih najboljih', rekao je direktor. 'Da li je pokusao da zarobi barem jednog?'

'Gospodine, sve je bilo gotovo za dva minuta', rekao je Bokston. 'Sisteck je veoma efikasan takticar u toj oblasti.'

'Pa, mediji i javnost nisu digli nikakvu prasinu', rece direktor. 'Ali moram da priznam da ovo smatram pokoljem.'

'Da, bilo je', dobacio je jedan od zamenika.

'Pa, sad, tu se vise nista ne moze', rekao je direktor. 'Silk, da li ste vec osmislili operativni plan?'

Silku se njihova kritika nije nimalo dopala, ali je ipak smi-reno odgovorio. 'Zelim da se sto ljudi dodeli mojoj sluzbi. Hteo bih da zahtevate potpun pregled racuna u Aprileovim bankama. Kopacu po proslosti svih onih koji su u ovome ucestvovali.'

Direktor je upitao: 'Nije li vas Astore Vajola zaduzio time sto je spasao vas i vasu porodicu?'

'Ne', odgovori Silk. 'Morali biste da poznajete takve ljude. "rvo vas uvuku u nevolju, a onda vam pomazu da se izvucete.'

Direktor je rekao: 'Zapamtite, jedan od nasih najvaznijih mteresa jeste da dodemo do Aprileovih banaka. Ne samo sto imamo korist od toga, vec i zato sto je tim bankama sudeno da postanu centar za pranje novca. A zahvaljujuci njima, imacemo Portelu i Tulipu. Moramo to sveobuhvatno da posmatramo. Astore Vajola odbija da proda banke, a sindikat pokusava da ga eliminiše. Do sada nisu uspeli. Saznali smo da su dvojica unajm-Ijenih ubica koji su pucali na dona nestali. Dva detektiva iz Njujorske policije raznesena su bombom.'

'Astore je ostrouman, neuhvatljiv i nije umesan ni u kakve rekete', rekao im je Silk, 'i zato ne mozemo nista da mu pod-metnemo. Ipak, siguran sam da sindikat moze da ga se otarasi, a onda ce im donova deca prodati banke. Ali sam isto tako siguran da ce oni za nekoliko godina prekrstiti zakon.'

Nije bilo neuobicajeno da vladine pravne organizacije idu na duze staze, posebno s ljudima koji su u svetu droge. Ali da bi se to postiglo, morali su da dozvole da se pocine neki zlocini.

'Jos davno smo isli na tu varijantu', rekao je direktor. 'Ali to ne znaci da cete Porteli dati odresene ruke.'

'Naravno', rekao je Silk. Znao je da svi govore samo zvanicno.

'Dacu vam pedeset ljudi', rece direktor. 'I zahtevacu potpunu proveru racuna u bankama tek da malo razmrdam stvari.'

Jedan od zamenika je rekao: 'I ranije smo ispitivali sve racune i nikada nista nismo pronasli.'

'Uvek postoji sansa', rece Silk. 'Astora nije bankar i mogao je da pogresi.'

'Da', rece direktor. 'Samo jedan mali kiks je sve sto je potrebno glavnom tuziocu.'

Kada se vratio u Njujork, Silk se sastao s Bokstonom i Sistekom da isplaniraju dalju borbu. 'Dobijamo jos pedeset ljudi da istrazimo napad na moju kucu', rekao im je. 'Moramo da budemo veoma obazrivi. Hocu da mi nadete sve sto mozete o Astoreu Vajoli. Hocu da istrazim slucaj raznosjenja bombom ona dva detektiva. Hocu sve informacije o nestanku brace Sturco i sve sto mozemo da nademo o sindikatu. Fokusirajte se na Astora i takode na detektiva Vasington. Prati je glas da uzima mito i da je brutalna, a i njena verzija dogadaja o onoj eksploziji-i torn novcu veoma je sumnjiva.'

'A sta je s onim Tulipom?' upitao je Bokston. 'Svakog casa moze da napusti zemlju.'

'Tulipa putuje po zemlji propovedajuci legalizaciju droge, a isto tako i uzimajuci novae od ucena, od velikih kompanija.'

'Zar ne mozemo na osnovu toga da ga scepamo?' upitao je Sisteck.

'Ne mozemo, Sisteck', rekao je Silk. 'On je vlasnik jednog osiguravajuceg drustva i prodaje im polise osiguranja. Mozda bismo mogli da napravimo slucaj od toga, ali poslovan svet se tome protivi. Resili su problem bezbednosti svog osoblja u Juznoj Americi. A Portela nema gde da ide.'

Sisteck mu se hladno nacerio. 'Koja su sad pravila?'

Silk rece mirno: 'Direktor je naredio da nema vise masakra, ali cuvajte se. Posebno od Astora.'

'Drugim recima, da mi lepo posaljemo Astora na onaj svet', rekao je Sisteck. Silk je za trenutak odlutao. 'Ako je neophodno', odgovorio je.

Vec posle nedelju dana, federalni kontrolori pohrlili su da pregledaju racune u Aprileovim bankama, a Silk je licno dosao da razgovara s gospodinom Prajorom u njegovoj kancelariji.

Silk se rukovao s njim, a zatim ljubazno rekao: 'Uvek volim da se licno upoznam s ljudima koje mogu da posaljem u zatvor. Dakle, mozete li nam ikako pomoci i time na vreme skinuti sebi Puter s glave?'

Gospodin Prajor je pogledao mladog coveka s blagonaklonom zabrinutoscu. 'Stvarno?' upitao je. 'Potpuno ste na pogresnom putu, uveravam vas. Besprekorno vodim ove banke, u skladu s drzavnim i medunarodnim zakonom.'

'Pa, samo sam hteo da znate da ispitujem vasu proslost kao i Proslost svih ostalih.', rece Silk. 'I nadam se da ste svi cisti. Narocito braca Sturco.' imamo korist od toga, vec i zato sto je tim bankama sudeno da postanu centar za pranje novca. A zahvaljujuci njima, imacemo Portelu i Tulipu. Moramo to sveobuhvatno da posmatramo. Astora Vajola odbija da proda banke, a sindikat pokusava da ga eliminiše. Do sada nisu uspeli. Saznali smo da su dvojica unajm-Ijenih ubica koji su pucali na dona nestali. Dva detektiva iz Njujorske policije raznesena su bombom.'

'Astora je ostrouman, neuhvatljiv i nije umesan ni u kakve rekete', rekao im je Silk, 'i zato ne mozemo nista da mu pod-metnemo. Ipak, siguran sam da sindikat moze da ga se otarasi, a onda ce im donova deca prodati banke. AH sam isto tako siguran da ce oni za nekoliko godina prekrstiti zakon.'

Nije bilo neuobicajeno da vladine pravne organizacije idu na duze staze, posebno s ljudima koji su u svetu droge. AH da bi se to postiglo, morali su da dozvole da se pocine neki zlocini.

'Jos davno smo isli na tu varijantu', rekao je direktor. 'AH to ne znaci da cete Porteli dati odresene ruke.'

'Naravno', rekao je Silk. Znao je da svi govore samo zvanicno.

'Dacu vam pedeset ljudi', rece direktor. 'I zahtevacu potpunu proveru racuna u bankama tek da malo razmrdam stvari.'

Jedan od zamenika je rekao: 'I ranije smo ispitivali sve racune i nikada nista nismo pronasli.'

'Uvek postoji sansa', rece Silk. 'Astora nije bankar i mogao je da pogresi.'
'Da', rece direktor. 'Samo jedan mali kiks je sve sto je potrebno glavnom tuziocu.'

Kada se vratio u Njujork, Silk se sastao s Bokstonom i Sistekom da isplaniraju dalju borbu. 'Dobijamo jos pedeset ljudi da istrazimo napad na moju kucu', rekao im je. 'Moramo da budemo veoma obazrivi. Hocu da mi nadete sve sto mozete o Astoreu Vajoli. Hocu da istrazim slucaj raznosjenja bombom ona dva detektiva. Hocu sve informacije o nestanku brace Sturco i sve sto mozemo da nademo o sindikatu. Fokusirajte se na

Astora i takode na detektiva Vasington. Prati je glas da uzima mito i da je brutalna, a i njena verzija dogadaja o onoj eksploziji-i torn novcu veoma je sumnjiva.'

'A sta je s onim Tulipom?' upitao je Bokston. 'Svakog casa moze da napusti zemlju.'

'Tulipa putuje po zemlji propovedajuci legalizaciju droge, a isto tako i uzimajuci novae od ucena, od velikih kompanija.'

'Zar ne mozemo na osnovu toga da ga scepamo?' upitao je Sistek.

'Ne mozemo, Sistek', rekao je Silk. 'On je vlasnik jednog osiguravajuceg drustva i prodaje irn polise osiguranja. Mozda bismo mogli da napravimo slucaj od toga, ali poslovan svet se tome protivi. Resili su problem bezbednosti svog osoblja u Juznoj Americi. A Portela nema gde da ide.'
Sistek mu se hladno nacerio. 'Koja su sad pravila?'

Silk rece mirno: 'Direktor je naredio da nema vise masakra, ali cuvajte se. Posebno od Astora.'

'Drugim recima, da mi lepo posaljemo Astora na onaj svet', rekao je Sistek. Silk je za trenutak odlutao. 'Ako je neophodno', odgovorio je.

Vec posle nedelju dana, federalni kontrolori pohrlili su da pregledaju racune u Aprileovim bankama, a Silk je licno dosao da razgovara s gospodinom Prajorom u njegovoj kancelariji.

Silk se rukovao s njim, a zatim ljubazno rekao: 'Uvek volim da se licno upoznam s ljudima koje mogu da posaljem u zatvor. Dakle, mozete li nam ikako pomoci i time na vreme skinuti sebi Puter s glave?'

Gospodin Prajor je pogledao mladog coveka s blagonaklonom zabrinutoscu. 'Stvarno?' upitao je. 'Potpuno ste na pogresnom putu, uveravam vas. Besprekorno vodim ove banke, u skladu s drzavnim i medunarodnim zakonom.'

'Pa, samo sam hteo da znate da ispitujem vasu proslost kao i Proslost svih ostalih.', rece Silk. 'I nadam se da ste svi cisti. Narocito braca Sturco.'

Gospodin Prajor mu se nasmesio. 'Svi smo bez ijedne mrlje.' Posto je Silk otisao, gospodin Prajor se zavalio u svoju stolicu. Situacija postaje alarmantna. Sta ako stignu i do Rouzi? Uzdahnuo je. Kakva steta. Morace nesto da uradi po pitanju nje.

Mada je Silk obavestio Nikol da hoce da vidi nju i Astora u svojoj kancelariji sledeceg dana, jos uvek nije imao jasnu predstavu o Astoreovoj licnosti, niti je zeleo daje ima. Samo je prezirao svakoga ko prekrsi zakon. Nije razumeo niti razlucio sta je istinski Mafiozo.

Astora je verovao u stare tradicije. Njegovi sledbenici voleli su ga ne samo zbog njegove harizme vec i zato sto je cenio cast pre svega.

Pravi Mafiozo imao je dovoljno jaku volju da osveti bilo koju uvredu nanetu njemu samom ili njegovom klanu. Nikada ne bi mogao da se podvrgne volji neke druge osobe ili drzavne organizacije. Iu tome je lezala njegova moc. Njegova volja bila je najvaznija; pravda je ono sto on odluci da pravda mora da bude. To sto je spasio Silka i njegovu porodicu predstavljalo je ptkotinu u njegovoj licnosti. Ipak, otisao je s Nikol u Silkovu kancelariju neodređeno ocekujuci barem neku zahvalnost, mali odmor od Silkovog neprijateljstva.

Bilo je ocigledno da je njihov prijem pazljivo organizovan. Dva coveka iz obezbedenja pretrazila su ih pre nego sto su usli u Silkovu kancelariju. Silk je

stajao iza svog stola i posmatrao ih. Bez ijednog znaka prijateljstva pokazao im je da sednu. Jedan od cuvara ih je zakljucao i cekao ispred kancelarije. 'Da li se ovo snima?' upitala je Nikol.

'Da', rekao je Silk. 'Postojace i audio i video zapis. Necu da bude nikakve zabune oko ovog sastanka.' Zastao je na trenutak. 'Zelim da znate da se nista nije promenilo. Smatram vas sljamom kome necu dozvoliti da zivi u ovoj zemlji. Ne padam na to donovsko sranje. Ne padam na vasu pricicu o dousniku. Mislim da ste ovo isplanirali s njim i onda izdali svog zavereni-ka kako biste kod mene imali bolju produ. Gnusam se takvih podvala.'

Astore se iznenadio da se Silk toliko priblizio istini. Gledao gaje s vise postovanja. A ipak, bio je povreden. Covek nije imao zahvamosti, niti postovanja prema onome ko je spasao zivot i njemu i njegovoj porodici. Nasmesio se na tu svoju pro-tivurecnost.

'Mislis da je smesno, da je to jedna od tvojih mafijaskih sala', rekao je Silk. 'Izbrisacu ti taj osmeh za dve sekunde.'

Okrenuo se ka Nikol. 'Prvo, Biro zahteva da nam ispricate prave okolnosti pod kojima ste dobili ovu informaciju. Ne ta provaljena prica koju nam je vas rodak servirao. Cudim vam se pravnice. Razmisljam o tome da vas optuzim za saucesnistvo.'

Nikol je hladno rekla: 'Mozete da pokusate, ali vam savetu-jem da taj predlog prvo iznesete svom direktora.'

'Ko vam je rekao za napad na moju kucu?' upitao je Silk. 'Zahtevamo ime pravog dousnika.'

Astore slegnu ramenima. 'Pa, uzmi ili ostavi', rekao je.

'Ni jedno ni drugo', hladno je odgovorio Silk. 'Da rascistimo s ovim. Ti si samo jos jedna vucibatina. Jos jedan ubica. Znam da si ti taj koji je bombom razneo di Benedeta i Aspinelu. Istrazujemo nestanak brace Sturco u Los Andelesu. Ubio si tro-jicu Portelinih ljudi, a imao si udela i u otmici. Strpacemo te u zatvor na duze vreme, a onda ces biti samo jos jedan od obicnih govgnara.'

Po prvi put Astore je izgubio malo od svoje pribranosti i njegova maska ljubaznosti je nestala. Uhvatio je da ga Nikol po-smatra s nekom mesavinom uzasnutosti i sazaljenja. Dozvolio je da nesto od tog besa provali iz njega.

'Od tebe ne ocekujem nikakve usluge', obratio se Silku. 'Ti cak ni ne znas sta znaci cast. Spasao sam zivote tvoje zene i cerke. Mogle su da leze pod zemljom da nije bilo mene. A sad nie pozivas ovde da bi me omalovazavao. Tvoja zena i cerka zive su zahvaljujuci meni. Barem bi zbog toga trebalo da mi ukazes malo postovanja.'

Silk gaje netremice posmatrao. 'Nista ti necu ukazati', rekao je i osetio uzasan bes zato sto mu je duznik.

Astore je ustao da izade iz sobe, ali ga je momak iz obezbedenja gurnuo nazad na stolicu.

'Zagorcacu ti zivot', rekao je Silk.

Astore je slegnuo ramenima. 'Radi sta hoces. All da ti kazem sledece. Znara da si pomogao oko ubistva dona Aprilea. Samo zato sto ti i Biro hocete da se dokopate banaka.'

Na ovo, dva cuvara krenula su ka njemu, ali Silk im je mah-nuo da stanu. 'Znam da mozes da zaustavis napade na moju porodicu', rekao je. 'Sada ti kazem da smatram da je to tvoja odgovornost.'

S drugog kraja sobe Bil Bokston pogledao je Astorea i razvukao: 'Da li ti to mozda pretis federalnom agentu?'

Nikol se umesala. 'Naravno da ne, on samo moli za pomoc.'

Silk je sada delovao smirenije. 'Sve je ovo zbog tvog ljubljenog dona. Pa, ocito da nisi procitao dosije koji sam dao Nikol. Tvoj voljeni don je covek koji je ubio tvog oca kada si imao samo tri godine.'

Astore se trgnuo i pogledao u Nikol. 'Je li to onaj deo koji si pokusala da izbrises?'

Nikol klimnu glavom. 'Nisam verovala da je taj deo istinit, a i da jeste, mislila sam da ne treba da znas. Samo bi te povredi.'

Astoreu se zavrtelo u glavi, ali se trudio da ostane stalozen. To nista ne menja', rekao je.

Nikol se obratila Silku: 'Sad kada je sve jasno, mozemo li da idemo?'

Silk je bio mocno graden i kada je zaobisao svoj sto, pod-muklo je lupio Astorea po glavi. Ali to je iznenadilo Silka isto onoliko koliko i Astorea, jer tako nesto nikada nije uradio. Bio je to udarac koji je pokazao njegov prezir, koji je krio pravu mrznju. Shvatio je da nikad neće moci da zaboravi da je Astore spasao njegovu porodicu. Astore je netremice posmatrao Silkovo lice. Savrseno dobro je razumeo kako se Silk oseca.

JNikol i Astore vratili su se do njenog apartmana. Nikol je pokusavala da bude puna razumevanja prema Astoreu zbog ponizenja koje je pretrpeo, ali ga je to jos vise naljutilo.

Spremila im je jednostavan rucak, a onda ga naterala da privilegije i malo odspava. Usred dremeza, postao je svestan da Nikol lezi na krevetu pored njega i da ga grli. Odgurnuo ju je.

'Cula si sta je Silk rekao za mene', rekao je. 'Hoces da se upletes u moj zivot?'

'Ne verujem ni njemu ni njegovim izvestajima', rekla je Nikol, 'Astore, zaista mislim da te i dalje volim.'

'Ne mozemo da se vratimo u vreme kad smo bili deca', nezno je rekao Astore. 'Ja nisam ista osoba, a nisi ni ti. Ti samo prizeljkujes da ponovo budemo deca.'

Lezali su jedno drugom u zagrljaju. Onda je Astore pospano upitao: 'Da li mislis da je istina to sto kazu da je don ubio mog oca?'

Sledeceg dana Astore je s gospodinom Prajorom odleteo za Cikago kako bi se posavetovali s Benitom Kraksijem. Uputio ih je u sve sto se do tada izdesavalo, a zatim upitao: 'Da li je istina da je don Aprile ubio mog oca?'

Kraksi je ignorisao pitanje i upitao Astorea: 'Dali si ti dao ideju za napad na Silkovu porodicu?'

'Ne', slagao je Astore. Lagao ih je, jer nije zeleo da bilo ko sazna koliko je bio ostrouman. A i znao je da to ne bi odobrili.

'A ipak si ih spasao', rece don Kraksi. 'Zasto?'

Astore je ponovo morao da laze. Nije zeleo da njegovi saveznici saznaju da je sposoban za takvu sentimentalnost, da nije mogao da podnese da vidi Silkovu zenu i dete ubijene.

'Dobro si ucinio', rece Kraksi.

Astore rece: 'Niste odgovorili na moje pitanje.'

'Zato sto je komplikovano', rekao je Kraksi. 'Bio si novorodeni sin velikog mafijaskog sefa na Siciliji, starog osamdeset godina, koji je bio glavesina veoma mocnog klana. Tvoja majka bila je veoma mlada kada je umrla na porodaju. Starom donu blizio se kraj i zato je pozvao mene, dona Aprilea i Bjanka pored svoje samrtne postelje. Znao je da ce se njegov raspasti kada on umre, a brinuo je za tvoju buducnost.'

Naterao nas je da obecamo da cemo te paziti i izabrao dona Aprilea da te odvede u Ameriku. A tamo je don zatekao svoju zenu na samrti i zeleo je da te postedi daljeg bola, pa te je smes-tio u porodicu Vajola, sto je bila greska jer je tvoj hranilac bio izdajnik i morao je da bude eliminisan. Don Aprile te je uzeo u svoj dom cim su se njegove nevolje završile. Don je imao sablastan smisao za humor i uredio je da ima partu o samo-ubistvu u prtljazniku od kola. Zatim, kako si rastao, pokazao si sve osobine svog pravog oca, velikog don Zina. I tako je don Aprile doneo odluku da ces ti biti zastitnik njegove porodice. Zato te je poslao na Siciliju da se obucis.'

Astore, zapravo, i nije bio iznenaden. Negde u njegovim secanjima bila je slika veoma starog coveka i voznje na pogreb-nim kolima.

'Da', polako je rekao Astore, 'i obucen sam. Znam kako da napadnem. Ipak, Portela i Tulipa su odlicno cuvani. A moram da brinem i zbog Graciele. Jedini koga mogu da ubijem je general-ni konzul Mariano Rubio. U meduvremenu, Silk me progoni. Ne znam cak ni odakle da pocnem.'

'Nikada ne smes da napadnes Silka', rekao je don Kraksi. 'Da', rece gospodin Prajor. 'To bi bilo kobno.' Astore im se razuveravajuće nasmesio. 'Slazem se', rekao je. 'Imam i dobre vesti', rekao im je Kraksi. 'Graciela iz Korleona zatražio je da Bjanko iz Palerma organizuje sastanak s tobom. Bjanko ce ti javiti da dodes kroz mesec dana. On bi mogao da bude kljuc svega.'

I Tulipa, Portela i Rubio sastali su se u sali za konferencije u Peruanskom konzulatu. Majkl Graciela je sa Sicilije izrazio svoje duboko zaljenje sto ne moze da prisustvuje.

Incio je zapoceo sastanak bez svog uobicajenog latinoame-rickog sarma. Bio je nestrpljiv. 'Moramo da resimo pitanje: dobijamo li banke ili ne? Ulozio sam milione dolara i veoma sam razocaran rezultatima.'

'Astora je kao duh', rekao je Portela. 'Ne mozemo da mu se priblizimo. Nece da uzme novae. Moramo da ga ubijemo. Onda ce ostali prihvatiti prodaju.'

Incio se okrenuo Rubiju. 'Siguran si da ce tvoja malecka da pristane?'

'Nagovoricu je', rece Rubio.

'A dvojica brace?' upitao je Incio.

'Ne zanima ih nikakva osveta', rekao je Rubio. 'Nikol me je uverila.'

'Postoji samo jedan nacin', rekao je Portela. 'Kidnapuj Nikol i onda namami Astora da je spase.'

Rubio se pobunio: 'Zasto ne jednog od brace?'

'Zato sto sada Markantonio ima jako obezbedenje', rekao je Portela. 'A ne mozemo da se zajebavamo s Valirijusom, jer ce vojna obavestajna da nagrne na nas, a oni su zajebani.'

Tulipa se okrenuo Rubiju. 'Dosta mi je vise tvojih sranja. Zasto bismo rizikovali milijarde dolara samo da bismo bili fini prema tvojoj devojci?'

'Pa, vec smo pokusali s tim i ranije', rekao je Rubio. 'I setite se da ona ima svog telohranitelja.' Bio je veoma pazljiv. Bilo bi kobno za Tulipu da se naljuti na njega.

'Telohranitelj nije nikakav problem', rekao je Portela.

'Pa, pristajem na to, ali samo pod uslovom da Nikol ne bude povredena', rece Rubio.

Klariano Rubio organizovao je citavu stvar tako sto je poz-vao Nikol na godisnji peruanski bal u konzulatu. Tog poslepod-neva uoci bala, Astora je svratio do nje i kazao joj da odlazi na Siciliju, u kratku posetu. Dok se Nikol kupala i oblacila Astora je uzeo gitaru koju je Nikol cuvala za njega i pevuiso italijanske ljubavne pesme svojim promuklim, ali prijatnim glasom.

Kada je Nikol izašla iz kupatila bila je potpuno naga, osim belog bade mantila koji joj je bio prebacen preko ruke. Astora je bio ocaran njenom lepotom koja je bila skrivena svakodnevnom odecom. Kada mu je prisla, uzeo je bade mantil i umotao ju je u njega.

Naslonila se na njega i uzdahnula. 'Ne volis me vise.'

'Nemas pojma ko sam ja, u stvari', rekao je Astora, smejući se. 'Nismo vise deca.'

'Ali znam da si dobar', rekla je Nikol. 'Spasao si Silka i nje-govu porodicu. Ko ti je dousnik?'

Astora se ponovo nasmejao. 'Sta te se tice.' Zatim je otisao u dnevnu sobu kako bi izbegaojs neko njeno pitanje.

Te noci, Nikol je prisustvovala balu u pratnji Helen, koja se bolje provodila nego ona sama. Razumela je da Rubio, kao do-macin, nije mogao da joj posveti posebnu paznju. Ali ugovorio joj je limuzinu za tu noc.

Nakon bala, limuzina ju je odvezla do ulaza u njen apartman. Helen je izašla pre nje. Ali, pre nego sto su uspele da udu u zgradu, okruzila su ih cetvorica muskaraca. Helen se savila do zglobne futrole, ali bilo je prekasno. Jedan od muskaraca ispalio joj je metak u glavu, tako da se njen vencic od cveca rascvetao u krv.

U tom trenutku, jos jedna grupa muskaraca izašla je iz senke. Tri napVdaca su pobešla, a Astora koji je diskretno pratio Nikol na bal, povukao ju je iza svojih leda. Helenin ubica bio je razoruzan.

'Skloni je odavde', obratio se Astora jednom od svojih ljudi. Uperio je pistol) u ubicu i zatražio: 'Okej, ko te je poslao?'

Ubica nije izgledao uplasen. 'Jebi se', rekao je.

Nikol je videla kako Astoreov izraz lica postaje hladan upra-vo pre nego sto je pucao coveku u grudi. Koraknuo je ka njemu i zgrabio ga za kosu dok je padao, a onda mu ispalio jos jedan metak u glavu. Tog trenutka shvatila je da takav mora da je bio i njen otac. Povratila je preko Heleninog tela. Astora se okrenuo ka njoj s pokajnickim osmehom na usnama. Nikol nije mogla da ga pogleda.

Astore je odveo Nikol do njenog apartmana. Uputio ju je u to sta da kaze policiji: da se onesvestila cim je Helen pogodena i da nista nije videla. Kada je otisao, pozvala je policiju.

Sledeceg dana, posto je sredio da Nikol ima danonocnog telohranitelja, Astore je odleteo na Siciliju da se sastane s Gracielom i Bjankom u Palermu. Isao je svojom uobicajenom marsrutom, odletevsi prvo za Meksiko gde se ukrcao u privatni avion za Palermo, tako da njegovo putovanje ostane neza-belezeno.

U Palermu ga je docekao Oktavije Bjanko, koji je sada bio tako lepo doteran i elegantan u palermskom stilu da je bilo tesko setiti ga se kao bradatog i divljeg bandita. Bjanko je bio odusev-Ijen sto vidi Astorea i srdacno ga je zagrlio. Odvezli su ih do Bjankove vile na morskoj obali.

'Znaci, u nevolji si u Americi', rekao je Bjanko u vrtu svoje vile koji je bio ukrasen statuama iz doba starog rimskog carstva. 'Medutim ja imam dobre vesti za tebe.' Onda je skrenuo s teme da bi ga upitao: 'Tvoja rana. Da li te mucu?'

Astore je dodirnuo zlatnu ogrlicu. 'Ne', rekao je. 'Samo mi je upropastila pevacki glas. Sada sam krestalo umesto tenor.'

'Bolje bariton nego sopran', rekao je Bjanko, smejući se. 'Italija ionako ima previse tenora. Jedan manje nece smetati. Ti si pravi Mafiozo, a to je ono sto nam je potrebno.'

Astore se nasmesio i poceo da razmislja o onom davnasnjem danu kada je otisao da pliva. Sada se, umesto ostre zaoke zbog izdaje, samo setio kako se osecao kada se probudio. Dodirnuo je amajliju na svom grlu i rekao: 'Sta je s dobrim vestima?'

'Sklopio sam mir s Korleonizijima i Gracielom', rekao je Bjanko. 'Nikad nije bio umesan u ubistvo dona Aprilea. Usao je u sindikat posle toga. Ali sada je nezadovoljan Portelom i Tulipom. Misli da su suvise brzopleti, a uz to i nevesti prego-varaci. Nije se slozio s napadom na federalnog agenta. I isto tako, izuzetno te postuje. Poznaje te jos od onda kada si radio za mene. Dozivljava te kao nekoga koga je neverovatno tesko ubiti. ^ada hoce da se okane svih ranijih osveta prema tebi i da ti pomogne.'

Astore je osetio olaksanje. Njegov zadatak bio bi jedno-stavniji ako ne bi morao da brine o Gracieli.

'Sutra se sastajemo ovde u vili', rekao je Bjanko.

'Toliko ti veruje?' upitao je Astore.

'Mora', odgovorio je Bjanko. 'Jer da nema mene ovde u Palermu, ne bi mogao da vlada Sicilijom. I mnogo smo civilizovaniji danas, nego sto smo bili kada si ti poslednji put bio ovde.'

Sledeceg popodneva Majkl Graciela stigao je u vilu i Astore je primetio da je bio obucen po uzoru na nekog uvazenog rim-skog politicara - tamno odelo, bela kosulja i tamna kravata. Dosao je u pratnji dva telohranitelja koji su bili slicno obuceni. Graciela je bio malen covek, uctiv s veoma neznom bojom glasa - nikada ne biste pogodili da je bio odgovoran za ubistva dvo-jice uvazenih sudija koji su se borili protiv mafije. Cvrsto je stis-nuo Astoreu ruku i rekao: 'Dosao sam ovamo da ti pruzim svoju pomoc kao izraz dubokog postovanja prema nasem prijatelju Bjanku. Molim te, zaboravi na proslost. Moramo da pocnemo koji mu je lezao vise nego engleski. Ponovo je usmerio paznju na Gracielu. 'Dakle, sta mozete da mi ispricate?'

'Sindikat hoce da se sastanem s njima u Americi', rekao je Graciela. 'Mogu da te obavestim o mestu gde ce se odrzati kao i o obezbedenju. Ako budes preuzeo drasticne akcije, mogu da ti pruzim utociste na Siciliji, a ako pokusaju da te izruce, imam prijatelje u Rimu koji mogu da zaustave proces.'

'Toliko ste mocni?' upitao je Astore.

'Naravno', rekao je Graciela i slegnuo ramenima. 'Kako bismo opstali drugacije? AH ne smes biti brzoplet.'

Astore je znao da se ovo odnosilo na Silka. Nasmesio se Gracieli. 'Nikada ne bih uradio nista brzopleto.'

Graciela se uctivo nasmesio i rekao: ' Tvoji neprijatelji su i moji i stoga hocu da se zalozim za tvoj cilj.'

'Pretpostavljam da necete biti na sastanku', rece Astore.

Graciela mu se ponovo nasmesio. 'U poslednjem trenutku bicu sprecen. Necu biti prisutan.'

'A kada ce to biti?' upitao je Astore.

'Za mesec dana', odgovorio je Graciela.

'Hvala vam', rekao je Astore. 'Cast mi je.'

Graciela je mahnulo rukom telohraniteljima i oni odsetase prema plazi.

'Dakle, Majkl', rekao je Bjanko. 'Kako mozes da pomognes?'

Graciela odgovori: 'Portela i Tulipa suvise su nepromisljeni za moj ukus. A Mario Rubio je suvise necastan. Nasuprot tome, tebe smatram pametnim i kvalifikovanim covekom. Takode, Nelo je moj necak i saznao sam da si ga postedeo, sto nije mala stvar. Eto, to su moji motivi.'

Astore je klimnuo glavom. Iza Graciele je ugledao tamnoze-lene talase Sicilijanskog mora na kojima su svetlucali jedno-licni, nemilosrdni zraci sicilijanskog sunca. Odjednom je osetio nostalgiju i teskobu sto je morao da ode. Sve mu je ovo bilo po-znato, onako kako Amerika nikada nije mogla da bude. Ceznuo je za ulicama Palerma, zvukom italijanskih glasova, jezikom. Posto je Graciela otisao, Astore je upitao Bjanka: 'A sad stvarno, zasto ovo radi?'

Bjanko mu je uputio osmeh priznanja. 'Kako lako razumes Siciliju. Svi razlozi koje je naveo stoje. AH, postoji i primarni motiv koji nije spomenuo.' Oklevao je. Tulipa i Portela preva-rili su ga za njegov deo novca od droge, tako da bi ionako uskoro zaratio s njima zbog toga.

To nikako nije mogao da tolerise. Veoma te ceni i bilo bi sjajno ako bi zbrisao njegove neprijate-Ije i postao mu saveznik. Veoma je pametan, taj Graciela.'

Te veceri, Astore je setao plazom i razmisljao sta bi trebalo da uradi. Najzad, kraj ratu se blizio.

vJospodin Prajor se nije brinuo kad je kontrolisanje Aprile kanaka u pitanju i njihova odbrana od vlasti. AH kada je FBI preplavio Njujork ispitujuci pokusaj ubistva Silka, malo se ipak zabrinuo zbog toga sta bi sve mogli da iskopaju. Narocito posle Silkove posete.

U svojoj ranoj mladosti gospodin Prajor je bio jedan od najcenjenijih ubica u palermskoj mafiji. Ali doziveo je prosvetljenje i otisao u bankarstvo, gde su mu njegov prirodni san, inteligencija i veze van zakona osigurale uspeh. U sustini, postao je svetski mafijaski bankar. Vrlo uskoro, postao je ekspert za nestabilne monetarne kurseve i skladistenje prljavog novca. Isto tako, bio je talentovan za kupovinu legalnih biznisa po dobrim cenama. Na kraju se iselio za Englesku, jer je korektnost engleskog sistema mogla bolje da zastiti njegovo bogatstvo nego italijanska potkupljivost.

Bilo kako bilo, njegova duga rukajosje mogla da se ispruzi do Palerma i Sjedinjenih Drzava. A bio je i glavni bankar Bjankovog klana u njihovim poslovima gradnje na Siciliji. Takode, bio je veza izmedu Aprileovih banaka i Evrope.

Sada ga je sva ova policijska aktivnost podsetila na mogucu opasnost: Rouzi. Mogla je da poveze Astorea i bracu Sturco. Znao je isto tako da je ona Astoreova slaba tacka i da je i dalje uziva* u njenom sarmu. Ovo nije ucinilo da on Astorea manje postuje; takva slabost postojala je u muskarcima od kada je sveta i veka. A Rouzi je bila prava Mafiozo devojka. Ko bi mogao da joj odoli? Ali, koliko god da mu se devojka dopadala, smatrao je da nije mudro da im bude u blizini.

I tako je doneo odluku da se umesa u tu vezu kao sto je to jednom u Londonu vec ucinio. Znao je da nece dobiti Astoreov pristanak za takvo delo - poznavao je Astoreovu licnost i nije potcenjivao opasnost koju je on mogao da predstavlja. Ali Astore je uvek bio razuman covek. Prajor ce ga ubediti snagom cinjenica i Astore ce prepoznati mudrost tog dela.

Ali to je moralo da se ucini. I tako je jedne vecere gospodin Prajor pozvao Rouzi. Bilo joj je drago sto ga cuje, narocito kada joj je saopstio da ima dobre vesti. Kada je spustio slusalicu, zalosno je uzdahnuo.

Poveo je svoja dva necaka sa sobom kao sofera i telohra-nitelja. Jednog je ostavio u kolima ispred zgrade, a drugog je poveo sa sobom u Rouzin apartman.

Rouzi ih je pozdravila tako sto je uletela u zagrljaj gospodinu Prajoru, zbunjujuci njegovog necaka koji je tada zavukao ruku u unutrasnjost svoje jakne.

Skuvala im je kafu i posluzila ih kolacima za koje je rekla da su specijalno uvezeni iz Napulja. Gospodin Prajor nikada nista slicno nije okusio, a sebe je smatrao strucnjakom za te stvari.

'Ah, ti si tako slatka devojka', rekao je gospodin Prajor. Obratio se necaku: 'Evo, probaj jedan.' Ali necak se povukao u cosak sobe i seo na stolicu da posmatra ovu malu komediju koju je njegov ujak priredio.

Rouzi je potapsala sesir gospodina Prajora koji je bio polozen pored njega i obesenjacki rekla: 'Vise mi se dopadao engleski polucilindar. Tada niste izgledali tako ustogljeno.'

'Ah', rekao je veoma raspolozeno gospodin Prajor, 'kada covek promeni zemlju, mora da promeni i sesir. Ali draga moja Rouzi, ovde sam da te zamolim za jednu veliku uslugu.'

Primetio je da je za trenutak oklevala pre nego sto je veselo zapljeskala rukama. 'Oh, pa vi znate da cu uciniti sve', rekla je. 'Toliko vam dugujem.' Gospodina Prajora je smeksala njena ljupkost, ali sto je moralo da se uradi, moralo je.

'Rouzi', poceo je, 'hocu sve da sredis tako da sutra mozes da otpurujes na Siciliju, ali samo na kratko. Tamo te ceka Astore, a ti moras da mu predas neke papire od mene i to u najvecoj tajnosti.'

Nedostajes mu i hoce da ti pokaze Siciliju.' Rouzi se zarumenela. 'Stvarno zeli da me vidi?' 'Naravno', rekao je gospodin Prajor.

Istina je bila da se Astore vracao sa Sicilije i da ce stici u Njujork sledece noci. Rouzi i Astore ukrstice puteve iznad Atlantskog okeana u svojim odvojenim avionima.

Rouzi je sada postala poslovna glumeci skromnost. 'Ne m^ogu da se spremim tako brzo', rekla je. 'Trebace mi rezervacije, moram da odem do banke i moram da obavim milion drugih sitnica.'

'Nemoj smatrati da sam drzak', rekao je gospodin Prajor. 'Ali vec sam sve organizovao.'

Izvadio je dugacak beli koverat iz unutrasnjosti svoje jakne. 'Ovo je tvoja avionska karta', rekao je. 'Prva klasa. I jos deset hiljada dolara da kupis neophodne potrepstine, kao i za putne troskove. Moj necak koji sedi zblanut tamo u cosku, pokupice te limuzinom sutra uvece. U Palermu ce te sacekati Astore ili neko od njegovih prijatelja.'

'Moram da se vratim posle nedelju dana', rekla je Rouzi. 'Moram da polazem neke ispite za svoj doktorat.'

'To nece biti problem', rece gospodin Prajor. 'Neces morati da se brines zbog propustenih ispita. Obecavam. Da li sam te ikad izneverio?' Njegov glas bio je topao, ocinski. Ali razmi-sljao je, kakva steta da Rouzi vise nikada nece videti Ameriku.

Pili su kafu i jeli kolace. Necak je ponovo odbio poslastice, iako ga je Rouzi ljupko zamolila. Njihovo caskanje prekinula je zvonjava telefona. 'Oh, Astore', rekla je. 'Zoves me sa Sicilije? Gospodin Prajor mi je rekao. Ovde je kod mene i pijemo kafu.'

Gospodin Prajor mirno je nastavio da pijucka svoju kafu, ali je njegov necak ustao sa stolice i ponovo seo kada ga je gospodin Prajor strogo pogledao.

Rouzi je cutala i upitno pogledala u gospodina Prajora, koji je potvrdno klimnuo glavom.

'Da, organizovao je da se sastanemo na Siciliji i provedemo tamo nedelju dana.', rekla je Rouzi. Zacutala je i slusala. 'Da, naravno da sam razocarana.'

Zao mi je sto si morao tako iznena-da da se vratis. Hoces da razgovaras s njim? Ne? Okej, reci cu mu.' Spustila je slusalicu.

'Kakva steta', rekla je gospodinu Prajoru. 'Morao je ranije da se vrati. Ali hoce da ga sacekate ovde. Rekao je da ce doci za jedno pola sata.' Gospodin Prajor je uzeo jos jedan kolac. 'Svakako', rekao je. 'Sve ce da objasni kada stigne', rece Rouzi. 'Jos kafe?'

Gospodin Prajor klimnu glavom, a potom uzdahnu. 'Tako biste se divno proveli na Siciliji. Bas steta.' Zamislio je njenu sahranu na sicilijanskom groblju. Bilo bi to veoma tuzno.

'Sidi dole i cekaj me u kolima', rekao je svom necaku.

Mladic je preko volje ustao i gospodin Prajor mu je nestr-pljivo odmahnuo rukom. Rouzi ga je ispratila iz apartmana. Onda se najobzirnije moguće nasmesio i upitao: 'Da li si bila srećna proteklih godina?'

Astore je stigao dan ranije i Aldo Monca ga je sacekao na malom aerodromu blizu Nju Dzerzija. Putovao je, naravno, pri-vatnim avionom s laznim pasosem. Nagonski je pozvao Rouzi iz zelje da je vidi i provede opusteno vece s njom. Kada mu je Rouzi rekla da je gospodin Prajor kod nje u apartmanu, sva cula su mu pozvonila na uzbunu. A sto se njenog puta na Siciliju tice, odmah je prozreo planove gospodina Prajora. Pokusao je da obuzda svoj bes.

Gospodin Prajor je zeleo da uradi pravu stvar shodno sopstvenom iskustvu. Ali bila je to prevelika cena za si-gurnost.

Kada je Rouzi otvorila vrata, uletela mu je u zagrljaj. Gospodin Prajor je ustao sa stolice i Astore mu je prisao i za-grlio ga. Gospodin Prajor je prikrio svoje iznenađenje - Astore obicno nije bio toliko srdacan.

A onda, na zaprepascenje gospodina Prajora, Astore se obra-tio Rouzi: 'Idi sutra na Siciliju kao sto smo i planirali, a ja cu ti se tamo pridruziti kroz nekoliko dana. Divno demo se provesti.'

'Super', rekla je Rouzi. 'Nikada ranije nisam bila na Siciliji.'

Astore se sada obratio gospodinu Prajoru: 'Hvala vam sto ste sve organizovali.'

Zatim se ponovo okrenuo ka Rouzi. 'Ne mogu da ostanem', rekao je. 'Videćemo se na Siciliji. Veceras moram da obavim veoma vazan posao s gospodinom Prajorom. Zato ti pocni polako da se pakujes za put. I nemoj da nosis previse odece; mozemo da obavimo kupovinu u Palermu.'

'Okej', rekla je Rouzi. Poljubila je gospodina Prajora u °braz, a Astorea je zagrlila i dugo ga ljubila. Zatim je otvorila vrata kako bi ih ispratila.

Kada su se njih dvojica nasli na ulici, Astore je rekao gospodinu Prajoru: 'Podite sa mnom do mojih kola. Recite necacima da idu kuci - veceras vam nece biti potrebni.'

Tek se tada gospodin Prajor malo unervozio. 'Radio sam to za tvoje dobro', rekao je Astoreu.

Dok je Monca vozio, Astore se na zadnjem sedistu svog auta okrenuo ka gospodinu Prajoru. 'Niko vas ne ceni vise od mene', rekao je. 'Ali ja sam sef. Hi mozda nisam?'

'Bez pogovora', rekao je gospodin Prajor.

'To je bio problem koji sam planirao da resim', rece Astore. 'Prepoznajem opasnost i drago mi je da ste me naterali da dejstvujem. Ali ona mi je potrebna. Mozemo da podnesemo malo rizika. Zato evo mojih uputstava. Na Siciliji joj obezbedite luksuznu kucu s poslugom. Moze da se upise na Univerzitet u Palermu. Imace vise nego velikodusan dzeparac, a Bjanko ce je predstaviti kremu sicilijanskog visokog drustva. Usrecicemo je tamo, a znam da Bjanko moze da resi bilo kakav problem uko-liko iskrnsne. Znam da ne odobravate moju ljubav prema njoj, ali to je nesto na sta ne mogu da uticem. Racunam da ce joj sop-stvene mane pomoci da bude srećna u Palermu. Novae i zado-voljstva su joj slaba tacka, ali kome nisu? Zato od sada vas sma-tram odgovornim za njenu bezbednost. Necu nikakve nezgode.'

'Devojka mi je veoma draga, kao sto znas', rekao je gospodin Prajor. 'Prava Mafiozo devojka. Da li se vracas na Siciliju?'

'Ne', rekao je Astore. 'Imamo vaznija posla.'

Trinaesto poglavlje

Kad je Nikol dala svoju narudzbenu konobaru, usmerila je svu paznju na Marijana Rubiju. Imala je zadatak da uruci dve vazne poruke tog dana i zelela je da bude sigurna da je obe dobro zapamtila.

Rubio je izabrao restoran, elegantan francuski bistro gde su konobari obigravali oko stolova uzurbano noseći dugacke, poli-rane mlinove za biber i duguljaste slamnate korpice sa svezim hrskavim hlebom. Rubiju se hrana nije dopadala, ali poznavao je glavnog konobara koji mu je obezbedio dobar sto u mirnom kutku. Cesto je tu dovodio svoje devojke.

'Cutljivija si veceras nego obicno', rekao je, posegnuvsu preko stola za njenom rukom. Nikolino celo telo je zadrhtalo. Shvatila je da ga mrzi zbog te moci koju je imao nad njom i zato je sklonila ruku. 'Da li si dobro?' upitao ju je. 'Imala sam tezak dan', rekla je.

'Ah', rekao je uzdahnuvsu, 'cena koja se placa kad radis sa zmijama.' Rubio nije postovao Nikolinu advokatsku firmu. 'Zasto ih trpis? Zasto mi ne dozvolis da ja to sredim umesto tebe?'

Nikol se pitala koliko li je drugih zena palo na ovu njegovu zvaku i onda odbacilo svoje karijere kako bi bile s njim. 'Ne iskusavaj me', koketirala je.

Ovo je iznenadilo Rubiju koji je znao koliko je Nikol posvecena svom poslu. Ali tome je upravo i tezio. 'Dopusti mi da se brinem o tebi', ponovio je. 'Osim toga, koliko jos korpo-racija mozes da tuzis?'

Jedan od konobara otvorio je flasu ohladenog belog vina, Ponudio Rubiju da pomirise zapusac i nasuo malo vina u elegantnu kristalnu casu. Rubio je otpio gutljaj i klimnuo. Zatim je ponovo svoju paznju usmerio na Nikol.

'Napustila bih sve istog casa', rekla je, 'all imam neke pro bono slucajeve koje hocu da ispratim.' Otpila je gutljaj vina. 'U poslednje vreme mnogo sam razmisljala o bankarstvu.'

Rubiove oci se suzise. 'Pa', rekao je, 'sreca tvoja da su vam banke porodican biznis.'

'Da', slozila se Nikol, 'ali na zalost moj otac nije verovao da su zene sposobne da vode posao. Zato moram da stojim po strani i gledam kako moj blesavi rodak sve sjebava.' Podigla je glavu tako da je mogla da ga posmatra i dodala: 'Usput, Astore misli da hoces da ga smaknes.'

Rubio je pokusao da izgleda kao da ga je to zabavilo. 'Stvarno? A kako bih ja to ostvario?'

'Ma, ne znam', iznervirano je rekla Nikol. 'Seti se daje on tip koji zaraduje za zivot prodajuci makarone. Ima brasno na mozgu. Govori da hocete da iskoristite banke za pranje novca i ko zna sta jos. Cak je pokusao da me ubedi da si ti pokusao da me kidnapujes.' Nikol je znala da je sada trebalo da bude * pazljiva. 'Ali ja ne mogu da poverujem u to. Mislim da je, u stvari, Astore iza svega sto se desava. Zna da moja braca i ja hocemo da kontrolisemo banke, zato sve pokusava ne bi li nas zastrasio. Ali vec smo se umorili od njegovih izmisljotina.'

Rubio je proucavao Nikolino lice. Bio je ponosan na svoju sposobnost da razdvoji istinu od lazi. Za sve te godine koliko je radio kao diplomata, lagali su ga neki od najuglednijih drzavni-ka na svetu. A sada, posto se zagledao duboko u Nikoline oci, zakljucio je da mu je govorila nista drugo do potpunu istinu.

'Koliko ste zapravo umorni?' upitao je.

'Svi smo iscrpljeni', rekla je Nikol.

Nekoliko konobara se pojavilo i uzurbano muvalo oko njih dva-tri duga minuta kako bi doneli glavno jelo. Kada su se kona-cno povukli, Nikol se nagla prema Rubiju i sapnula: 'Vecinu noci moj rodak provodi u svom skladistu radeci do kasno.'

'Sta predlazes?' upitao je Rubio.

Nikol je podigla svoj noz i pocela da sece glavno jelo, tamne pacije medaljone u laganom svetlosmedem sosu od pomorandzi. 'Nista ja ne predlazem', rekla je. 'Ali zasto bi jedan vecinski vlasnik jedne medunarodne banke provodio sve svoje vreme u skladistu makarona? Da sam ja glavna, bila bih stalno u banka-ma i pobrinula bih se da se mojim partnerima ulozene investici-je sto bolje vracaju.' Kada je

to izgovorila Nikol je probala svoju pacetinu. Nasmesila se Rubiju. 'Savršeno', rekla je.

Pored svih ostalih kvaliteta, Dzordzet Silk bila je veoma organizovana žena. Svakog utorka popodne odvajala je tačno dva sata od svog vremena kako bi dobrovoljno radila u glavnom stabu grupe "Kampanja protiv smrtne kazne". Tu je odgovarala na telefonske pozive i pregledala žalbe advokata čiji su klijenti - zatvorenici, čekali na izvršenje smrtne kazne. Tako je Nikol tačno znala gde da uruci svoju drugu važnu poruku tog dana.

Kada je Dzordzet ugledala Nikol kako ulazi u svoju kance-lariju, lice joj se ozarilo. Ustala je da zagrlji svoju prijateljicu. 'Hvala bogu', rekla je. 'Danas je tako dosadno. Drago mi je što si ovde. Treba mi moralna podrška.'

'Ne znam baš koliko ću ti biti od pomoći', rekla je Nikol. 'Muci me nešto o čemu bih da razgovaram s tobom.'

Za sve te godine koliko su radile zajedno, Nikol se nikada ranije nije poverila Dzordzeti, iako su održavale prisan poslovni odnos. Dzordzet nikada nije raspravljala ni sa kim o poslu svog muža.

A Nikol nije videla svrhu da o svojim ljubavnicima raz-govara s udatim ženama koje su uvek mislile da treba da posavetuju o tome kako odvući muškarca do maticara, što nije bilo ono što je ona želela. Nikol je više volela da razgovara o samom seksu, ali primetila je da je ta tema mnogim udatim ženama bila nelagodna. Možda, pomislila je Nikol, nisu želele da slušaju o onome što su propustale.

Dzordzet je upitala Nikol da li želi da nasamo porazgovara-ju, a kada je ova klimnula glavom, pronašle su malu praznu kancelariju u dnu hodnika.

'Nikada nisam ni sa kim o ovome pričala', počela je Nikol. 'Ali sigurno znaš da je moj otac bio Rejmonde Aprile - poznatiji kao don Aprile. Da li si čula za njega?'

Dzordzet je ustala i rekla: 'Mislim da ne treba da razgovaram s tobom...'

'Molim te sedi', prekinula ju je Nikol. 'Moras ovo da čuješ.'

Dzordzeti je očigledno bilo neprijatno, ali je učinila kako ju je Nikol zamolila. Istini za volju, oduvek ju je zanimala Nikolina porodica, ali znala je da to ne sme da pominje. Kao i mnogi drugi, Dzordzet je pretpostavljala da je Nikol kroz svoj dobrovoljni rad, pokušavala da se iskupi za grehe svog oca. Kako li je samo Nikolino detinjstvo bilo zastrasujuće kada je odrastala u senci kriminalaca. I kako mučno. Dzordzet je pomi-slila na svoju cerku koju je bilo sramota da bude videna u javnosti s bilo kim od svojih roditelja. Pitala se kako je Nikol prezivala sve te godine.

Nikol je znala da Dzordzet ni pošto neće izdati svog muža, ali je isto tako znala da je Dzordzet bila boleciva i nepristrasna. Bila je osoba koja je provodila svoje slobodno vreme radeći kao advokat osuđenim ubicama. Sada ju je Nikol netremice posma-trala i rekla: 'Mog oca ubio je čovek koji je blisko povezan s tvojim suprugom. A moja braca i ja irnamo dokaz da je tvoj suprug primao mito od tih ljudi.'

Dzordzetina prva reakcija bila je sok, a onda neverica. Nista nije rekla. Ali posle samo nekoliko sekundi osetila je prvu jasnu navalu besa. 'Kako se usuđuješ', prosaputala je. Pogledala je Nikol pravo u oči. 'Moj muž bi radije umro nego prekršio zakon.'

Nikol je bila iznenadena zestinom Dzordzetine reakcije. Sada je uvidela da je Dzordzet iskreno verovala svom mužu. Nikol je nastavila: 'Tvoj muž nije onakav kakvim se izdaje. I znam kako se osećas. Upravo sam pročitala FBI-ov dosije mog oca, ali koliko god da sam ga volela, znam da je krio tajne od mene. Isto kao što Kurt krije tajne od tebe.'

Zatim je Nikol ispričala Dzordzeti o milionima dolara koje je Portela deponovao na Silkov račun u banci; o Portelinim poslovima s narko-kraljevima i unajmljenim ubicama koji su jedino mogli da obavljaju svoj posao uz precutan blagoslov njenog muža. 'Ne očekujem da mi poveruješ', rekla je Nikol. 'Nadam se samo da ćeš pitati svog muža da li govorim istinu. A ako je čovek kakav kažeš da jeste, onda neće lagati.'

Dzordzet nije odala ni jednim nagovestajem kakvu je uzne-mirenost osecala. 'Zasto mi sve ovo govoris?'

'Zato', rekla je Nikol, 'sto tvoj muz hoce da se osveti mojoj porodici. Dozvolice svojim partnerima da ubiju mog rodaka Astorea i preuzmu kontrolu nad bankama koje su nas porodican biznis. To ce se dogoditi sutra uvece u skladistu makarona mog rodaka.'

Na pominjanje makarona, Dzordzet se nasmejala i rekla: 'Ne verujem ti.' Zatim je ustala spremna da ode. 'Zao mi je Nikol', rekla je. 'Znam da si uznemirena, ali nemamo vise sta da kazemo jedna drugoj.'

Te noci, u oskudno uredenoj spavacoj sobi kuce na rancu, gde mu je bila smestena porodica, Silk se suocio sa svojim kos-marom. On i njegova zena završili su veceru, a zatim su citali sedeci jedno preko puta drugog. Iznenada, Dzordzet je spustila knjigu i rekla: 'Moram da razgovaram s tobom o Nikol Aprile.'

Za sve godine njihovog zajednickog zivota, Dzordzet nikada nije trazila od muza da s njom razgovara o svom poslu. Nije zelela da na sebe preuzme odgovornost cuvanja federalnih tajni.

A znala je i daje to bio onaj deo zivota koji je Silk hteo da zadrzi za sebe. Ponekad se pitala, dok je nocu lezala pored njega u krevetu, kako je radio svoj posao - kakva je bila taktika koju je koristio da bi izvukao informacije, kakvim je pritiskom lomio osumnjicene. A ipak, u svojoj glavi uvek ga je zamisljala kao izvornog federalnog agenta, u njegovom savrseno ispeglanom odelu, s raskupusanom kopijom Ustava uguranom u zadnji dzep. ^ dubini duse, znala je da je ovo samo masta. Njen muz bio je odlucan covek. Nije birao sredstva da bi pobedio svoje neprijatelje. AH bila je to stvarnost po kojoj nikada nije zelela da ceprka.

Silk je citao neki krimi roman - treci nastavak o serijskom ubici koji vaspitava svog sina da postane svestenik. Kada mu je Dzordzet postavila pitanje, odmah je zatvorio knjigu. 'Slusam', rekao je.

'Nikol mi je danas ispricala neke stvari - o tebi i istrazi koju sprovodis', rekla je Dzordzet. 'Znam da ne volis da razgovaras o poslu, ali ona je iznela veoma cvrste optuzbe na tvoj racun.'

Silk je osetio kako gnev raste u njemu sve dok ga nije zaslepeo. Prvo su mu ubili pse. Zatim su mu unistili kucu. A sada hoce da okaljaju njegov najcistiji odnos. Kada je srce napokon prestalo divlje da mu udara, upitao je Dzordzet sto je mirnije mogao da mu isprica sta se tacno dogodilo.

Dzordzet je ponovila ceo svoj razgovor s Nikol i pazljivo je posmatrala izraze na lieu svog muza dok je on upijao informa-cije. Njegovo lice nije odavalo znake iznenadenja ili sramote. Kada je završila, Silk je rekao: 'Hvala ti duso. Siguran sam da ti je veoma tesko palo da mi sve to kazes. I zao mi je sto si to ^norala da uradis.' Zatim je ustao sa stolice i otisao do ulaznih vrata.

'Gde ces?' upita Dzordzet.

'Idem na vazduh', odgovori Silk. 'Moram da razmisljam.'

'Kurte, ljubavi?' Dzordzetin glas bio je ispitivacki; bilo joj je potrebno da je umiri.

Silk se zakleo da nikada nece lagati svoju zenu. Ako je insi-stirala na istini, morace da joj kaze i snosi posledice. Ipak, nadao se da ce ga razumeti i odluciti da je bolje da se pretvaraju da ove tajne ne postoje.

'Zelis li nesto da mi kazes?' upitala je.

Odmahnuo je glavom. 'Ne', rekao je. 'Ucinio bih sve za tebe. To znas, zar ne?'

'Da. Ali moram da znam. Zbog nas i nase cerke.'

Silk je video da nema vise kud. Shvatio je da ona vise nikada nece moci da ga posmatra istim ocima ako joj kaze istinu. U torn trenutku pozeleo je da zdrobi lobanju Astorea Vajole.

Razmisljao je o tome sta bi uopste mogao da kaze svojoj zeni: prihvatio sam samo ona mita koja je FBI zeleo da prihvatim? Zatvarali smo oci pred manjim zlocinima kako bismo se usred-sredili na velike? Prekršili smo neke zakone kako bismo spro-veli neke vaznije? Znao je da ce ovakvi odgovori samo da je razbesne, a on ju je previse voleo i postovao da bi tako nesto ucinio.

Silk je napustio kucu bez reci. Kada se vratio, njegova zena se pretvarala da spava. Tada je odlucio. Sledece noci suocice se s Astoreom Vajolom i povratice svoju veru u pravdu.

Aspinela Vasington nije mrzela sve muskarce, ali ju je stal-no iznenadivalo koliko mnogo ih je bilo prema kojima je osecala odbojnost. Svi su bili tako ... beskorisni.

Postoje sredila Heskova, na brzinu su je ispitala dva oficira iz aerodromske bezbednosti, koji su bili ili previse glupi ili previse zastraseni da prigovore njenoj verziji dogadaja. Kada je policija pronasla sto hiljada dolara zalepljenih na Heskovljevom telu, shvatili su da je njegov motiv bio ocigledan. Odlucili su da je vise nego prikladno da sebe nagrade honorarom za usluge ciscenja nereda koji je ona napravila pre nego sto stigne hitna pomoc. Isto tako, dali su i Aspineli gomilu novcanica umrljanih krvlju, koje je ona dodala u onih trideset hiljada koje joj je Heskov vec dao.

Nameravala je da uradi samo dve stvari s ovim novcem. Zakljucala je u svoj sef sve osim tri hiljade dolara. Ostavila je uputstva svojoj majci da u slucaju da joj se nesto dogodi, sav novae iz sefa - preko trista hiljada dolara od mita bude orocen na ime njene cerke. S preostale tri hiljadarke uhvatila je taksi do ugla Pete avenije i Pedesettece, gde je usla u najekskluzivniju prodavnicu kozne galanterije u gradu i liftom se popela do pri-vatnih prostorija na trecem spratu.

Zena koja je nosila teget prugasto odelo, naplatila joj je i otpratila je do kade napunjene mirisljivim uljima. Aspinela je lezala je u kadi oko dvadeset minuta slusajuci CD s gregorijanskom duhovnom muzikom, dok je cekala Rudolfa, ovlascenog terapeuta za erotsku masazu.

Rudolf je dobijao tri hiljade dolara za dvocasovnu seansu, sto je, a voleo je to da naglasi svojim veoma zadovoljnim musteri-jama, bilo vise nego sto su i najcuveniji advokati dobijali po satu. 'Razlika je ta', govorio je svojim bavarским akcentom, cereci se prepredeno, 'sto vas oni tucaju u zdrav mozak. Ja vas tucam dok vam on ne iscure.'

Aspinela je cula za Rudolfa tokom jedne tajne istrage protiv poroka, koju je sprovodila po gradskim elitnim hotelima. Jedan vratar se uplasio da ne bude pozvan kao svedok, pa joj je u zamenu za poziv na sud otkucao Rudolfa. Aspinela je razmi-sljala da li da ga uhapsi, ali jednom kada ga je upoznala i iskusi-la njegove masaze, znala je da bi veci zlocin bio ne dopustiti zenama da uzivaju u njegovim izuzetnim carima.

Posle nekoliko minuta zakucao je na vrata i upitao: 'Mogu li da udem?' 'To i cekam, duso', rekla je.

Usao je i celu je odmerio. 'Super vam je povez za oko', rekao je.

Za vreme svoje prve seanse, Aspinela se iznenadila kada je Rudolf nag usao u sobu, ali joj je objasnio: 'Zasto bih se gnjavio oblacenjem da bih se odmah posle svukao?' Bio je neverovatno zgodan, visok i zategnut, s tetovazom tigra na desnom bicepsu i imao je nezne, zlataste malje na svojim grudima. To joj se narocito dopadalo, jer je izdvajalo Rudolfa od onih manekena iz casopisa koji su bili izdepilirani, obrijani i nauljeni tako brizno da vise niste imali pojma da li je u pitanju zensko ili musko.

'Sta ima novo kod vas?' upitao je.

'Nista sto bi ti trebalo da cujes', rekla je Aspinela. 'Sve sto treba da znas, jeste to da mi je potrebno seksualno isceljenje.'

Rudolf je prvo poceo od njenih leda, jako pritiskajuci, razradujuci sve misice. Zatim je nezno stiskao njen vrat pre nego sto ju je okrenuo na leda i nastavio nezno da joj masira grudi i stomak. Do trenutka kada je poceo da je mazi između nogu vec je bila sva vlazna i duboko je disala.

'Zasto ostali muskarci ne umeju ovo da mi rade?' dahtala je Aspinela u ekstazi.

Rudolf se spremao da pocne s najvaznijim delom svojih uslu-ga, da je masira jezikom, sto je cinio strucno i neverovatno dugo. Ali omelo ga je njeno pitanje koje je vec cuo mnogo puta. Uvek ga je to cudilo. Njemu se cinilo da grad samo sto ne eksplodira od seksualno nezadovoljenih zena.

'Nikako mi nije jasno zasto drugi muskarci ne umeju to da rade', rekao je. 'Sta vi mislite?'

Nije volela da prekida svoje seksualno mastarenje, ali shvati-la je da je Rudolfu bilo potrebno malo caskanja pre velikog finala. 'Muskarci su slabici', rekla je. 'Mi smo te koje donosimo najvaznije odluke. Kada da se vencamo. Kada da imamo decu. Zauzdamo ih i onda ih drzimo odgovornim za stvari koje rade.' Rudolf se ljubazno nasmesio. 'Ali kakve veze to ima sa sek-som?'

Aspinela je samo zelela da nastavi s poslom. 'Ne znam', rekla je. 'To je samo teorija.'

Rudolf je ponovo poceo da je masira - polako, postojano i ritmicno. Kao da se nikada nije umarao. I svaki put kada ju je dovodio do vrhunca, zamisljala je kakve ce paklene bolove nanositi Astoreu Vajoli i njegovoj razbojnickoj bandi naredne noci.

Vajola preduzece za uvoz makarona bilo je locirano u velikom betonskom skladistu na Istocnoj strani Menhetna. U njemu je radilo vise od stotinu ljudi na istovaru ogromnih jutanih vreca punih uvezanih italijanskih makarona koje su stavljali na pokretnu traku koja ih je potom automatski sortirala i pakovala.

Godinu dana ranije, podstaknut clankom koji je procitao o tome kako mala preduzece sve vise poboljsavaju svoj nacin rada, Astore je zaposlio jednog strucnjaka s Harvardske Poslovne skole da predlozi neke promene. Mladic je rekao Astoreu da udvostruci svoje cene, zameni marku svojih testeni-na za Ujka Vitovu domacu pastu i otpusti polovinu zaposlenih koji bi mogli biti zamenjeni privremenom radnom snagom upola cene. Posle takvog predloga, Astore je otpustio strucnjaka.

Astoreova kancelarija nalazila se u prizemlju koje je bilo gotovo velicine fudbalskog terena, dok su s obe strane bile poredane uglacane celicne masine. Zadnji deo skladista otvarao se ka dokovima za ukrcavanje. Video kamere bile su postavljene na ulazima i unutar fabrike, tako da je mogao da prati posetioce i upravlja proizvodnjom direktno iz kancelarije. Skladiste se obicno zatvaralo u sest sati popodne, ali ove noci Astore je ostavio petoricu svojih najkvalifikovanijih radnika i Alda Moncu. Cekao je.

Prosle noci, kada je Astore izneo svoj plan Nikol u njenom apartmanu, tvdoglavo mu se usprotivila. Besno je odmahivala glavom. 'Kao prvo, nece ti upaliti. I kao drugo, ne zelim da budem saucesnik u ubistvu.'

'Ubili su ti asistenta i pokusali su da te kidnapuju', tiho je rekao Astore.

'Svi smo u opasnosti, osim ako ne preduzmem nesto u vezi toga.' Nikol je pomislila na Helen i onda se setila mnogobrojnih rasprava za vecerom sa svojim ocem, koji bi se sasvim sigurno OTvetio. Njen otac bi joj rekao da to duguje svojoj prijateljici u znak secanja na nju i podsetio bi je da je razumno i neophodno preduzeti mere da se porodica zastiti.

'Zasto se ne obratimo nadleznima?' upitala je.

Astoreov odgovor bio je kratak: 'Prekasno je za to.'

Sada je Astore sedeo u svojoj kancelariji, kao zivi maniac. Zahvaljujuci Gracieli, znao je da su Portela i Tulipa u gradu zbog sastanka sindikata. Nije mogao da bude siguran da ce Nikolina dojava Rubiju da ih natera da ga posete, ali nadao se da ce barem uciniti poslednji pokusaj da ga ubede da preda banke pre nego sto pribegnu nasilju. Pretpostavljao je da ce gapretresti trazeci mu oruzje, pa se zato naoruzao samo bodezom koji je sakrio u poseban dzep usiven u rukav kosulje.

Astore je pazljivo pratio ekrane kada je ugledao dvanaestak ljudi kako s dokova ulaze u zadnji deo zgrade. Svojim ljudima je dao uputstva da se sakriju i ne napadaju, dok im on ne da znak.

Zagledao se u ekran i prepoznao Portelu, Tulipu i jos sestoricu. A zatim kada su isceznuli s monitora, cuo je njihove korake kako se priblizavaju kancelariji. Ako su vec odlucili da ga ubiju, Monca i njegovi ljudi bili su spremni i mogli su da mu spasu zivot.

Ali onda ga je Portela pozvao.

Nije odgovorio.

Nekoliko sekundi Portela i Tulipa dvoumili su se pred vrati-ma.

'Udite', rekao je Astore i srđacno im se nasmesio. Ustao je da se rukuje s njima. 'Kakvo iznenadenje. Retko kad me neko poseti u ove sitne sate. Mogu li nesto da ucinim za vas?'

'Pa, da', oglasi se Portela. 'Pravimo vecerinku i ostali smo bez makarona.' Astore je napravio velikodusan pokret rukama i rekao: 'Moje makarone su i tvoje makarone.'

'Sta mislis o bankama?' zloslutno je upitao Tulipa.

Astore je bio spreman za ovo. 'Vreme je da ozbiljno razgo-varamo. Vreme je da predemo na posao. Ali prvo bih voleo da vas povedem u obilazak mojih postrojenja. Ponosan sam na njih.'

Tulipa i Portela zbunjeno su se pogledali. Bili su obazrivi. 'Okej, al' nek bude kratko', rekao je Tulipa, pitajuci se kako je takav klovn uspeo da pozivi toliko dugo.

Astore ih je poveo do dvorane. Cetvorica muskaraca koja su ih pratila stajala su u blizini. Astore ih je srđacno pozdravio, rukujuci se sa svakim od njih i deleci im komplimente za garde-robu.

Astoreovi ljudi pazljivo su ga posmatrali, cekajuci na nje-govnu komandu da napadnu. Monca je trojicu strelaca postavio na medusprat koji je gledao na dvoranu, tako da budu skriveni °d pogleda. Ostali su se rastrkali na suprotnim stranama skladista.

Prolazili su dugi minuti u kojima je Astore svojim gostima pokazivao skladiste. Naposletku, Portela je rekao: 'Jasno je da i dusom pripadas ovom mestu. Zasto nas onda ne pustis da vodimo banke? Dacemo ti jos jednu ponudu i ukljucicemo te u dobijanje procenta.'

Astore se spremao da da svojim ljudima znak da pocnu da pucaju. Ali odjednom se cula rafalna paljba i video je trojicu svojih ljudi kako padaju sa sest metara visokog medusprata na betonski pod ispred njega gde su ostali da leze licem nadole. Brzo se sakrio iza ogromnih masina za pakovanje i poceo je pogledom da po skladistu trazeci Moncu.

Odatle je mogao da vidi crnkinju sa zelenim povezom preko oka kako trci prema njima i grabi Portelu za vrat. Udarila ga je svojom automatskom puskom u njegov veliki stomak, a zatim je izvadila pistolj i bacila pusku na zemlju.

'Okej', rekla je Aspinela Vasington. 'Svi da ste bacili svoje oruzje. Odmah.' Posto se niko nije pomerio, nije oklevala. Zgrabila je Portelu za vrat, okrenula ga i ispalila dva metka u njegov stomak. Portela se presamitio i ona ga je pistoljem uda-rila prvo u glavu, a onda jos jace u zube.

Zatim je zgrabila Tulipu i rekla: 'Ti si sledeci, ukoliko svi ne urade onako kako kazem. Ovo je oko za oko, smrade.' A Portela je znao da ce bez pruzene pomoci ziveti jos samo nekoliko minuta. Svest je vec pocela da mu se zamracuje. Koprcao se na podu, tesko disuci, dok je njegova kosulja s cvet-nim dezenom bila potpuno natopljena krvlju. Usta su mu utrnu-la. 'Ucinite sta kaze', slabasno je prostenjao.

Portelini ljudi su poslusali.

Oduvek je slusao da je biti pogoden u stomak najbolniji nacin da se umre. Sada je znao i zasto. Svaki put kada bi duboko udahnuo osetio je bol kao daje proboden u srce. Izgubio je kon-trolu nad besikom i njegova mokraca napravila mu je tamnu mrlju na novima plavim pantalonama. Pokusao je da fokusira svoj pogled na misicavu crnkinju koju nije prepoznao. Probao je da izgovori reci 'Ko si ti?', ali je ostao bez daha. Njegova poslednja misao bila je neobicno sentimentalna: upitao se ko ce njegovom bratu Brunu reci daje on umro.

Astoreu nije trebalo mnogo da shvati sta se desava. Nikada ranije nije video detektiva Aspinelu Vasington, osim na slici u novinama i na televiziji. Ali znao je da buduci da ga je otkrila, to mora da znaci daje prvo stigla do Heskova. A Heskov je onda sigurno mrtav. Astore nije zalio za Ijigavim trgovcicem. Heskov je imao veliku manu jer je bio covek koji bi rekao ili uradio bilo sta samo da ostane ziv. Dobro je daje sada pod zemljom, sa svojim cvecem.

Tulipa nije imao pojma zbog cega ta besna kucka drzi pistolj prislonjen na njegov vrat. Poverio je Porteli da se postara za obezbedenje i dao svojim vernim telohraniteljima slobodno vece. Kakva greska. Amerika je tako cudna zemlja, pomislio je u sebi. Nikada ne znas iza kog coska vrebalo neko zlo.

Aspinela je sve vise zabijala cev pistolj a u njegov vrat, a Tulipa je sebi svecano obecao da ce, ako se ikada domogne Juzne Amerike ubrzati proizvodnju svog nuklearnog oruzja. On ce se licno postarati da digne u vazduh sto je moguće veci deo Amerike, a posebno Vasington - tu arogantnu prestonicu lenjih siledzija u foteljama kao i Njujork u kome izgleda zive ludaci kao sto je ova jednooka kucka.

'U redu', Aspinela se obratila Tulipi. 'Ponudili ste nam pola miliona da sredimo ovog tipa.' Pokazala je na Astorea. 'Bice mi zadovoljstvo da prihvatim posao, ali od ove nesrece morala sam da udvostrucim svoju tarifu. Moram duplo vise da se koncen-trisem s jednim okom.'

Ivurt Silk je celog dana bio u zasedi pred skladistem. Sedeci u svom plavom Seviu samo s pakovanjem zvaka i primerkom Njujorka, cekao je da Astora napravi prvi korak.

Posao je sam, ne zeledi da uvlaci bilo kog drugog federalnog agenta u ono za sta je verovao da moze biti kraj njegovoj kari-jeri. Kada je ugledao Portelu i Tulipu da ulaze u zgradu, osetio je gorcinu u stomaku, i shvatio kako je Astora bio pametan neprijatelj. Ako, kako je Silk podozreo, Portela i Tulipa °apadnu Astorea, Silk ce imati zakonsku obavezu da ga zastiti. Astora ce biti Slobodan i skinuce Ijagu s imena, a da nece pre-kinuti svoju cutnju. A Silku ce propasti godine napornog rada.

All kada je Silk ugledao Aspinelu Vasington kako ulece u zgradu noseći automatsku pusku, sledio se od straha. Cuo je za Aspinelinu ulogu u aerodromskoj pucnjavi. Delovalo mu je sumnjivo. Prosto se nije uklapalo.

Proverio je municiju u svom revolveru i osetio slabasnu nadu da ce moci da racuna na njenu pomoc. Pre nego sto je napustio automobil, Silk je odlucio da je vreme da obavesti Biro. Okrenuo je Bokstona sa svog mobilnog telefona.

'Ispred Vajolinog skladista sam', rekao mu je Silk. U torn trenutku cuo je rafalnu paljbu. 'Ulazim sad unutra i ako nesto pode naopako, hocu da kazem direktoru da sam ovo radio na svoju mku. Da li snimas ovaj poziv?'

Bokston je zacutao, ne znajuci da li ce se Silku dopasti to sto je sniman. Ali otkad je Silk postao meta, svi njegovi pozivi bili su belezeni. 'Da', odgovorio je.

'Dobro', uzvratilo je Silk. 'Zvanicno, ni ti ni bilo ko drugi iz FBI-a niste odgovorni za ovo sto sada radim. Ulazim u opasnu situaciju u koju su ukljucene tri renomirane osobe iz organizo-vanog kriminala i jedan pandur otpadnik iz Njujorske policije koji ima tesko naoruzanje.'

Bokston je prekinuo Silka. 'Kurte, sacekaj pojacanje.' 'Nemam vremena', rekao je Silk. 'A uostalom, ovo je moja brljotina. Ja cu je i pocistiti.' Pomislio je da ostavi poruku Dzordzeti, ali odlucio je da bi bilo previse morbidno i samoljubivo. Bolje da njegova dela govore za njega. Prekinuo je vezu ne govoreci vise nista. Dok je izlazio iz kola primetio je da je nepropisno parkiran.

Prva stvar koju je Silk ugledao kada je usao u skladiste bio je Vasingtonin pistolj zabijen u Tulipin vrat. Svi u prostoriji bili su nemi. Niko se nije pomakao.

'Ja sam federalni agent', obznanio je Silk, masuci pistoljem gore-dole. 'Polozite sve svoje oruzje na zemlju.'

Aspinela se okrenula ka Silku i podrugljivo rekla: 'Pa, jebote znam valjda ko si. Ovo je moje hapsenje. Idi i hvataj neke racunovode ili berzanske brokere ili sta god, do davola, da je to

na sta vi ustogljene pederi trosite svoje vreme. Ovo je stvar Njujorske policije.'

'Detektive', mirno je rekao Silk, 'spustite odmah svoje oruzje. Ukoliko to ne uradite, upotrebicu silu ako bude neophod-no. Imam razloga da verujem da ste deo zavere za reketiranje.'

Aspinela nije racunala na ovo. Iz Silkovog pogleda i nepokolebljivog glasa, znala je da se nece povuci. Ali nije bila spremna da se preda, barem ne, sve dok je imala pistolj u ruci. Silk verovatno ni na koga nije pucao godinama, pomislila je. 'Mislis da sam deo zavere?' razdrala se. 'E pa ja mislim da si ti deo zavere. Mislis da si godinama uzimao mito od ovog gov-nara.' Ponovo je udarila Tulipu svojim pistoljem. 'Je li tako, senjorT'

Isprva Tulipa nista nije rekao, ali kada ga je Aspinela kolonom udarila u prepone, presavio se i klimnuo glavom.

'Koliko?' upitala ga je Aspinela.

'Preko milion dolara', dahtao je Tulipa.

Silk je kontrolisao bes i rekao: 'Svaki dolar koji su mi uplaci-vali na racun bio je pod nadzorom FBI-a. Ovo je federalna istra-ga, detektive Vasington.' Duboko je udahnuo, brojeci do deset, pre nego sto joj je rekao: 'Ovo je moje poslednje upozorenje. Spusti oruzje ili pucam.'

Astore ih je hladnokrvno posmatrao. Aldo Monca stajao je neprimecen iza jedne od masina. Astore je primetio grc na Aspinelinom lieu. A onda, kao na usporenom snimku, video je kako je skliznula iza Tulipe i pucala na Silka. Ali onog trenutka kada je zapucala, Tulipa se oslobodio i bacio na zemlju, gurajuci je tako da je izgubila ravnotezu.

Silk je bio pogoden u grudi. Ipak, pucao je jednom na Aspinelu i video da je posrnula unazad, dok je krv potekla ispod njenog desnog ramena. Nijedno od njih dvoje nije pucalo da bi ubilo. Drzali su se svoje obuके do kraja, ciljajuci na najstiri deo tela. Ali kada je Aspinela osetila ostar bol od metka i videla povredu, znala je da je vreme da zaboravi na proceduru. Naciljala je izmedu Silkovih ociju. Pucala je cetiri puta. Svaki pogodio je svoj cilj sve dok Silkov nos nije bio sravnjena kasa od hrskavice. Mogla je da vidi rasprsnute komade njegovo-g mozga na onome sto mu je ostalo od cela.

Tulipa je video da je Aspinela ranjena i da posrce. Napao ju je i laktom udario u lice, onesvestivsi je. Ali pre nego sto je imao priliku da zgrabi njen pistolj, Astore je izasao iz zaklona i sut-nuo ga preko prostorije. Zatim je stao ispred Tulipe i galantno mu pružio svoju ruku.

Tulipa ju je prihvatio i Astore ga je podigao. U meduvre-menu, Monca i preziveli clanovi njegovog tima opkolili su ostatak Portelinih ljudi i uvezali ih za celicne stubove koji su sluzili kao potpora skladista. Niko nije pipnuo Silka i Portelu.

'Dakle', rekao je Astore, 'verujem da treba da dovrismo neki poslic.'

Tulipa je bio zbunjen. Astore je predstavljao svu silu pro-tivrecnosti - prijateljski nastrojen protivnik, pevac-ubica. Moze li se ovakvom sumanutom tipu uopste ikad verovati?

Astore je polako krenuo do centra skladista, dajuci Tulipi znak da ga prati. Kada su stigli do otvorenog prostora, zaustavio se i zagledao u Juznoamerikanca. 'Ubio si mi ujaka i pokusao da Aikrades nase banke. Ne bi trebalo ni da trosim reci na tebe.' Zatim je izvukao svoj bodez, cija je srebrna ostrica zablistala i pokazao ga Tulipi. 'Trebalo bi samo da ti prerezem grkljan i završim s tim. Ali ti si slabic i nije casno da kasapim nemocnog starca. Zbog toga cu ti pruziti sansu da se tucemo.'

Izrekavsi ovo i skoro neprimetnim pokretom glave prema Monci, Astore je podigao obe svoje ruke, kao da se predaje, ispustio svoj noz i nacinio nekoliko koraka unazad. Tulipa je bio stariji i krupniji od Astorea, ali prolio je on reke krvi u svoje vreme. Bio je veoma vest u rukovanju nozem. Ipak, nije mogao da se meri s Astoreom.

Tulipa je podigao bodez i poceo da se primice Astoreu. 'Ti si glup i lakomislen', rekao je. 'Bio sam spreman da te prihvatim kao partnera.' Zamahnuo je na Astorea nekoliko puta, ali Astore je bio brz i izbegao ga je. Kada se Tulipa nakratko zaustavio da povrati dah, Astore je skinuo zlatni medaljon sa svog vrata i bacio ga na zemlju, otkrivajuci ruzicasti oziljak na svom grlu.

'Zelim da to bude poslednja stvar koju ces videti pre nego sto umres.'

Tulipa se zagledao u oziljak, u nijansu ljubicaste koju nikada ranije nije video. I pre nego sto je shvatio sta mu se desava, Astore mu je izbio bodez iz ruke, a zatim hitro i precizno kolonom udario Tulipu u leda, cvrsto mu obuhvatio glavu i polomio vrat. Svi su culi kako je krenuo.

Ni ne zastavsi da pogleda svoju zrtvu, Astore je podigao svoj medaljon, stavio ga ponovo na grlo i napustio zgradu.

Pet minuta kasnije eskadrila federalnih automobila stigla je u Preduzece Vajola za uvoz makarona. Aspinela Vasington, koja je jos bila ziva, odvezena je u bolnicu na odeljenje intenzivne nege.

Kada su FBI oficiri završili s pregledanjem video kasete bez tona koju je Monca svojom kamerom snimio odlucili su da je Astore, koji je podigao ruke i ispustio svoj noz, samo dejstvovao u samoodbrani.

Nikol je zalupila slusalicu i povikala svojoj sekretarici: 'Dosta mi je vise da slusam koliko je slab prokleti Euro. Vidi da li mozes da udes u trag gospodinu Prajoru. Najverovatnije je na devetoj rupi na nekom terenu za golf.'

Dve godine su prosle i Nikol je preuzela mesto direktora Aprile banaka. Kada je gospodin Prajor bio spreman da se pen-zionise, insistirao je da je ona najbolja osoba za taj posao. Bila je vest korporativni borac koji ne bi pokleknuo pod pritiskom bankarskih kontrolora i zahtevnih klijenata.

Danas je Nikol besomucno pokusavala da rascisti sve svoje zaostale poslove. Kasnije te veceri, ona i njena braca odletece na Siciliju na porodicnu proslavu kod Astorea. Ali pre odlaska, morace da se pozabavi Aspinelom Vasington, koja je cekala da cuje hoce li je Nikol zastupati u zalbi za ponistenje smrtne pre-sude. Pomisao na to ispunitaju je strepnjom, ali ne samo zbog toga sto je sada imala puno radno vreme.

U pocetku kada je Nikol ponudeno da vodi banke, Astore se dvoumio, secajuci se donovih poslednjih zelja. Ali gospodin Prajor ga je ubedio da je Nikol prava cerka svog oca. Kad god je neki veliki zajam trebalo da se vrati, banka je mogla da racu-na na njenu slatkorecivost i lepo upakovano zastrasivanje. Znala je kako da postigne rezultate.

Nikolin interfon zazujao je i gospodin Prajor ju je pozdravio u svom uctivom maniru: 'Sta mogu da ucinim za tebe, draga moja?'

'Ubijaju nas sa ovim kursnim razlikama', rekla je. 'Sta mi-slite da se vise bacimo na nemacke marke?'

'Mislim da je to odlicna ideja', odgovorio je gospodin Prajor.

'Znate', rekla je Nikol, 'cela ova trgovina valutama logicna je koliko i odlazak u Vegas i igranje bakarata celog dana.'

Gospodin Prajor se nasmeljao. 'To bi moglo da bude tacno, ali za gubitke na bakaratu ne garantuju Federalne Rezerve.'

Kada je Nikol prekinula vezu, sela je na trenutak i razmi-sljala o napretku banaka. Otkad ih je preuzela, stekla je jos sest banaka u zemljama u ekspanziji i udvostrucila profit korporaci-je. Ali bila je jos zadovoljnija jer je banka mogla da obezbedi vece zajmove novom biznisu u delovima sveta koji su poceli da se razvijaju.

Nasmesila se u sebi kada se setila svog prvog dana.

Cim je dosla do svog pisaceg pribora, Nikol je uputila kon-cizno pismo peruanskom ministru za finansije zahtevajuci otplate svih zaostalih drzavnih dugova. Kao sto je i ocekivala, ovo je proizvelo ekonomsku krizu u zemlji, rezultirajuci poli-tickim prevratima i promenom vlade. Nova partija zahtevala je neopozivu ostavku peruanskog generalnog konzula pri Ujedinjenim Nacijama, Marijana Rubija.

Nakon nekoliko meseci, Nikol je s uzitkom procitala da je Rubio proglasio sopstveni bankrot. Isto tako bio je uvucen u niz slozenih sudskih parnica s peruanskim investitorima koji su finansirali jedan od njegovih mnogobrojnih rizicnih projekata -propali zabavni park. Rubio je svecano obecao da ce to postati "Latino Diznilend", ali jedine atrakcije koje je on uspeo da privuce bile su tocak "Panorama" i Taco Bell*.

Slucaj koji je zuta stampa prozvala Makaroni masakr, Postao je medunarodni incident. Cim se Aspinela Vasington oporavila od povrede koje joj je naneo Silkov metak -probusenog plucnog krila - dala je niz zvanicnih izjava mediji-TOa. Dok je cekala na svoje sudenje, opisivala je sebe kao mucenicu u rangu Jovanke Orleanke. Tuzila je FBI za pokusaj ubistva, klevete i narusavanje njenih gradanskih prava. Takode
brza hrana (prim.prev.)

je tuzila odeljenje Njujorske policije zbog neplacanja zaostalih plata dok je bila pod suspenzijom.

Uprkos njenom ulaganju protesta poroti je trebalo samo tri sata vecanja da bi je optuzili. Kada je krivicna presuda proci-tana, Aspinela je otpustila svoje advokate i uputila molbu Kampanji protiv smrtne kazne da je predstavlja. Nastavljajuci da se dodvorava javnosti, zahtevala je da Nikol Aprile preuzme njen slucaj. Iz celije za smrtnu kaznu, Aspinela se obratila novi-narima: 'Njen rodak me je uvukao u ovo, pa neka me ona sada vadi odavde.'

Isprva, Nikol je odbijala da se sastane s Aspinelom, govoreci da bi se svaki dobar advokat iskljucio iz ovako ociglednog suko-ba interesa. Ali onda ju je Aspinela optuzila za rasizam i Nikol je - ne zelevi zlu krv s manjinskim zajmodavcima - pristala da je vidi.

Na dan njihovog sastanka, Nikol je morala dvadeset minuta da ceka, dok je Aspinela pozdravljala mali skup stranih veliko-dostojnika. Smatrali su Aspinelu za hrabrog ratnika protiv ame-rickih varvarskih krivicnih propisa. Konacno, Aspinela je dala TM znak Nikol da pride staklu koje ih je razdvajalo. Nosila je zuti povez za oko na kome je bila izvezena rec SLOBODA.

Nikol se zdusno bacila na objasnjavanje svih svojih razloga zasto mora da odbije slucaj i zavrсила isticuci da je predstavljala Astorea u njegovom svedocenju protiv nje.

Aspinela ju je pazljivo saslušala, odsutno vrteci svoje lisice. 'Slusam vas', rekla je, 'ali postoji mnogo toga sto ne znate. Astore je bio u pravu: kriva sain za zlocine za koje sam optuzena i provescu ostatak svog zivota ispastajuci zbog njih. Ali molim vas, pomozite mi da pozivim dovoljno dugo pa da pocnem da se menjam nabolje, onoliko koliko mogu.'

U pocetku Nikol je mislila da je ovo samo jos jedan od Aspinelinih trikova da pridobije naklonost, ali bilo je neceg u njenom glasu sto je dirnulo Nikol. I dalje je verovala da nijedno ljudsko bice nema prava da osudi drugo na smrt. I dalje je verovala u iskupljenje. Mislila je da Aspinela zasluzuje odbranu, kao svaki osudenik na smrtnu kaznu. Samo je zalila sto ona mora time da se pozabavi.

Pre nego sto je Nikol donela konacnu odluku, znala je da postoji jedna osoba s kojom mora da se suoci.

Posle sahrane, gde je Silku uprilicen pogreb dostojan hero-ja, Dzordzet je zatrazila sastanak s direktorom. FBI pratnja docekala ju je na aerodromu i odvezla u glavni stab.

Kada je usla u direktorovu kancelariju, on ju je zagrlio i obecao da ce Biro da uradi sve sto je potrebno da pomognu njoj i njenoj cerki da se izbore s gubitkom.

'Hvala vam', rekla je Dzordzet. 'Ali nisam dosla zbog toga. Moram da znam zasto mi je suprug ubijen.'

Direktor je cutao neko vreme pre nego sto je progovorio. Znao je da je cula glasine. I te glasine mogle bi da predstavljaju pretnju ugledu Biroa. Morao je da je razuveri. Naposletku je rekao: 'Sramota me je da priznam da smo uopste i morali da pokrenemo takvu istragu. Vas suprug bio je primer onoga sto bi jedan FBI agent trebalo da bude. Bio je posvecen svom poslu i uvek je radio sve po zakonu. Znam da nikada nista ne bi ucinio da kompromituje Biro ili svoju porodicu.'

'Zasto je onda sam otisao u ono skladiste?' upitala je Dzordzet. 'I kakav je bio njegov odnos s Portelom?'

Direktor je na prethodnom sastanku sa svojim osobljem tacno utvrdio sta ce reci. 'Vas suprug je bio sjajan istrazitelj. Stekao je slobodu i postovanje da sam sledi svoje tragove. Ne verujemo da je ikada uzeo mito ili presao dozvoljenu granicu s Portelom ili bilo kim drugim. Njegovi rezultati sve govore. On je covek koji je rasturio mafiju.'

Dok je napustala njegovu kancelariju Dzordzet je shvatila da rnu nije poverovala. Znala je da ce ako zeli da pronade svoj mir, rnorati da poveruje u istinu koju je osecala u svom srcu: da je njen muz, uprkos svojoj revnosti, bio najbolji covek kojeg ce °na ikada upoznati.

Posle ubistva njenog muza, Dzordzet Silk je nastavila svoj dobrovoljni rad u Njujorskom glavnom stabu Kampanje protiv smrtne kazne, ali Nikol je nije videla od njihovog sudbonosnog razgovora. Zbog svojih obaveza u banci, govorila je da je previse zauzeta da bi radila u Kampanji. Ali pravi razlog je bio taj sto nije mogla da podnese da se suoci s Dzordzet.

I pored svega, kada je Nikol usla, Dzordzet je docekala srdacnim zagrljajem. 'Nedostajala si mi', rekla je.

'Zao mi je sto se nisam javljala', odgovorila je Nikol. 'Pokusala sam da ti napisem pismo saucesca, ali nisam mogla da nadem reci.' Dzordzet je klimnula glavom i rekla: 'Razumem.'

'Ne', rekla je Nikol, dok joj se grlo stezalo, 'ne razumes. Deo krivice zbog onog sto se desilo tvom muzu je i na meni. Da nisam razgovarala s tobom ono popodne...'

'Ipak bi se to dogodilo', presekla ju je Dzordzet. 'Da nije bio tvoj rodak, bio bi neko drugi. Tako nesto moralo je da se dogo-di pre ili kasnije. Kurt je to znao, a i ja sam znala.' Dzordzet je oklevala samo trenutak pre nego sto je dodala: 'Najvaznija stvar je da sada pamtimo njegovu dobrotu. Zato hajde da ne pricamo vise o proslosti. Sigurna sam da svi zalimo zbog neceg.'

Kada bi to bilo tako lako, pomislila je Nikol. Duboko je udahnula. 'To nije sve. Aspinela Vasington hoce da je predstav-Ijam.'

Iako je Dzordzet pokusala da to sakrije, Nikol je pri spomi-njanju Aspinelinog imena videla grc na njenom lieu. Dzordzet nije bila religiozna zena, ali bila je sigurna da je u torn trenutku Bog iskusavao njenu snagu i ubedenja. 'U redu', rekla je grizuci se za usnu.

'U redu?' upitala je iznenadeno Nikol. Nadala se da ce se Dzordzet usprotiviti, zabraniti joj i da ce Nikol moci da odbije Aspinelu iz odanosti prema svojoj prijateljici. Nikol je mogla da cuje kako joj otac govori: 'Bilo bi to casno u takvoj odanosti.'

'Da', rekla je Dzordzet zatvarajuci oci. 'Trebalo bi da je branis.'

Nikol je bila zaprepascena. 'Ne moram to da radim. Svi bi razumeli.'

'To bi bilo licemerno', rekla je Dzordzet. 'Zivotje svetinja, a mozda i nije. Ne mozemo da prilagodavamo svoja uverenja samo zato sto nam nanose bol.'

Dzordzet je zacutala i pruzila ruku Nikol da se pozdrave. Ovog puta nije bilo zagrljaja.

Posto je celog dana vracala film na taj razgovor, Nikol je konacno pozvala telefonom Aspinelu i nevoljno prihvatila slucaj. Za jedan sat Nikol ce krenuti na Siciliju.

Sledece nedelje Dzordzet je poslala poruku koordinatoru Kampanje protiv smrtne kazne. Napisala je da se ona i njena cerka sele u drugi grad da pocnu novi zivot i da svima zeli sve najbolje. Nije ostavila buducu adresu.

Astore je odrzao svoje svecano obećanje donu Aprileu, da ce spasiti banke i osigurati blagostanje njegovoj porodici. U svojoj glavi on je bio oslobođen svih obaveza.

Nakon nedelju dana, posto je oslobođen optuzbe za ubistva u skladistu, sastao se s donom Kraksijem i Oktavijem Bjankom u svojoj kancelariji u skladistu i rekao im da zeli da se vrati na Siciliju. Objasnio im je da cezne za samom zemljom, da mu se uvlaci u snove vec godinama. Imao je divna secanja na detinjstvo provedeno u Vili Graciji, letnjikovcu koji je don Aprile koristio kao utociste i uvek je gajio nadu da ce se tamo vratiti. Mozda je to bio jednostavniji zivot, ali umnogome bogatiji.

Tada mu je Bjanko rekao: 'Ne moras da se vratis u Vilu Graciju. Postoji ogroman imetak koji ti pripada na Siciliji. Celo selo Kastelamare del Golfo.' Astore je bio zbunjen. 'Kako je to moguće?' Benito Kraksi mu je ispricao o danu kada je veliki mafijaski sef, don Zino pozvao svoja tri prijatelja kraj sebe dok je lezao na sanirti. 'Ti si mladac s njegovim srcem i dusom', rekao je. I sada

si njegov jedini preziveli naslednik. Selo ti je zavestao tvoj pravi otac. To je tvoje pravo po rođenju.'

'Kada te je don Aprile poveo u Ameriku, don Zino je ostavio naredenja svima u selu koja je trebalo da slede sve do dana kada se ti pojavis i poloziš pravo nad njim. Nakon smrti tvog oca, obezbedili smo zastitu selu saglasno njegovim zeljama. Kada su seljaci iraali losu godinu, mi smo im nudili da kupimo voce i davali seme za sadnju - kao ispomoc.'

'Zasto mi to ranije niste rekli?' upitao je Astore.

'Don Aprile nas je zakleo da to drzimo u tajnosti', odgovorio je Bjanko. 'Tvoj otac je za tebe zeleo sigurnost, a don Aprile te je zeleo kao clana svoje porodice. I bio si mu potreban - da zastitis njegovu decu. Ako cemo pravo, imao si dva oca. Blagosloven si.'

Astoreov avion sleteo je na Siciliju jednog divnog suncanog dana. Dva telohranitelja Majkla Graciele sacekala su ga na aero-dromu i otpratila ga do tamnoplavog Mercedesesa.

Dok su se vozili kroz Palermo, Astore se divio lepoti grada: mermernim stubovima i ukrasnim rezbarijama mitskih figura koje su ukrasavale neke grcke hramove, kao i spanskim kate-dralama gde su sveci i andeli bili uklesani duboko u sivi kamen. Spustanje do sela Kastelamare del Golfo trajalo je vise od dva casa po kamenitom, uzanom putu. Astoreu je kao i uvek, naj-uepatljivija stvar na Siciliji bila lepota prirode na ostrvu sa svo-jim pogledom na Mediteran od koga je zastajao dah.

Selo se nalazilo u dolini koju su okruzivale planine i pred-stavljalo je lavirint od kaldrme na kojoj su se nalazile poredane dvospratne izmalterisane kuce. Astore je primetio nekoliko ljudi kako izviruju kroz proreze belo ofarbanih prozorskih salona koji su bili cvrsto zatvoreni zbog nemilosrdnog podnevnog sunca.

Docekao ga je predsednik opstine koji je bio omalen covjek u seljackoj odecu. Predstavio se kao Leo DiMarko i naklonio se s postovanjem. '// Padrone', rekao je. 'Dobro dosli!'

Astore se nelagodno nasmesio i upitao na sicilijanskom: 'Hocete li me molim vas, provesti kroz selo?'

Prosli su pored nekoliko staraca koji su igrali karte na drve-nim klupama. Na suprotnoj strani trga nalazila se veleepna Katolicka crkva Sveti Sebastijan. Bas u tu crkvu predsednik je prvo uveo Astorea, koji nije izgovorio molitvu od dana kada je don Aprile bio ubijen. Astore je kleknuo, pognute glave kako bi ga otac Del Vekio, seoski svestenik, blagosiljao.

Posle toga, predsednik DiMarko poveo je Astorea do kucice u kojoj ce boraviti. Usput je Astore primetio nekoliko karabi-njera, pripadnika Italijanske drzavne policije, naslonjenih na zidove kuce s pusnama spremnim na gotovs. 'Kada padne noc sigurnije je ostati u selu'. Objasnio je predsednik. 'AH tokom dana, uzivanje je biti na poljima.'

Narednih nekoliko dana Astore je isao u duge setnje kroz vocnjake i prirodu, koja je mirisala na pomorandze i limune. Njegova prvobitna namera bila je da upozna stanovnike sela i istrazi drevne kuce od isklesanog kamena gradene poput rimskih vila. Zeleo je da medu njima pronade neku koju je mogao da pretvori u svoj dom.

Vec treceg dana, znao je da bi mogao da bude srecan u selu. Seljaci koji su obicno bili oprezni i uzdrzani pozdravljali su ga na ulici, a dok je sedeo u kafu na trgu starci i deca saljivo su ga zadirkivali. Ostale su jos samo dve stvari koje je morao da uradi.

I sledeceg jutra Astore je upitao predsednika da mu pokaze put do seoskog groblja.

'Zbog cega?' upita DiMarko.

'Da odam postovanje ocu i majci', odgovori Astore.

DiMarko je klimnuo glavom i brzo skinuo veliki gvozdeni kljuc koji je visio na zidu njegove kancelarije.

'Da li ste dobro poznavali mog oca?' upita ga Astore.

DiMarko je hitrim pokretom nacinio znak krsta na svojim grudima. 'Ko nije poznavao don Zina?

Njemu dugujemo nase zivote. Spasao nam je decu zahvaljujuci skupim lekovima iz Palerma. Stitio nam je selo od pljackasa i bandita.'

'Ali kakav je bio kao covek?' upita Astore.

DiMarko slegnu ramenima. 'Malo je ljudi ostalo koji su ga tako poznavali, a jos je manje njih koji bi govorili o njemu. Postao je legenda. Pa ko bi onda zeleo da ga spozna kao pravog coveka?'

Ja bih, pomislio je Astore.

Isli su kroz polja, a zatim se popeli na brdo povremeno zas-tajkujuci kako bi DiMarko dosao do vazduha. Konacno, Astore je ugledao groblje. Ali umesto nadgrobnih ploca, unutra su bili redovi malih kamenih kuca. Svi mauzoleji bili su okruzeni visokom ogradom od livenog gvozda cija je kapija bila zakljucana. Na natpisu iznad kapije pisalo je: "UNUTAROVIIH KAPIJA, SVI SU NEVINI."

Predsednik je otkljucao kapiju i poveo Astorea do mauzole-ja njegovog oca koji je bio od sivog mermera, na kome se nalazio epitaf "VINCENCO ZINO: DOBAR i VEUKODUSAN COVEK". Astore je usao u kucu i zagledao se u sliku svog oca na oltaru. To je bio prvi put da je video njegovu sliku i bio je iznenađen koliko mu je lice bilo poznato.

DiMarko je zatim poveo Astorea do jedne manje kuce neko-liko redova dalje. Spomenik je bio od belog mermera, a jedini trag boje bila je svetloplava odeca Device Marije uklesana u slavoluk iznad ulaza. Astore je usao i prvo pogledao sliku svoje majke. Devojka nije imala vise od dvadeset dve godine, ali njene krupne zelene oci i blistav osmeh oraspolozili su ga.

Napolju se obratio DiMarku: 'Kada sam bio decak, sanjao sam o zeni kao sto je ona, ali mislio sam da je andeo.'

DiMarko je potvrdno klimnuo glavom: 'Bila je predivna devojka. Secam je se iz crkve. I u pravu si. Pevala je kao andeo.'

Astore je bez sedla jahao kroz prirodu, zaustavljajuci se tek da pojedje svez kozji sir i hrskav hleb koji mu je spakovala jedna zena u selu.

Konacno, stigao je u Korleone. Vise nije mogao da odlaze susret s Majklom Gracijelom. Dugovao je coveku barem toliko uctivosti.

Dobio je lepu preplanulu boju tokom svojih setnji po poljima i Graciela ga je pozdravio sireci ruke i grleci ga poput velikog medveda. 'Sicilijansko sunce ti prija', rekao je.

Astore je izbacio prigodnu zahvalnicu: 'Hvala vam za sve. Narocito na vasoj podrsci.'

Graciela je posao s njim do svoje vile. 'I sta te dovodi u Korleone?'

'Mislim da znate zasto sam ovde', odgovorio je Astore.

Graciela se nasmesio. 'Zar takva momcina kao sto si ti? Naravno! Odmah cu te odvesti do nje. Radost je motriti na nju, tu tvoju Rouz. Svi koji su je upoznali uzivali su u njenom drustvu.'

Znajuci Rouzine seksualne apetite, Astore se na trenutak zapitao da li Graciela pokusava nesto da mu kaze. Ali na vreme se zaustavio. Graciela je bio isuvise pristojan da bi rekao tako nesto i previse Sicilijanac da dozvoli da se takva nepristojnost dogodi pod njegovim budnim okom.

Njena vila bila je udaljena samo nekoliko minuta. Kada su stigli do nje, Graciela je pozvao: 'Rouz, duso moja, imas pose-tioca.'

Na sebi je imala jednostavnu plavu letnju haljinicu, a njena plava kosa bila je uvezana na potiljku. Bez sminke, izgledala je mlade i nevinije nego sto je se secao.

Iznenađeno je zastala kada ga je ugledala. Ali onda je povikala: 'Astore!' Dotrcala je do njega, poljubila ga i pocela uzbuđeno da govori. 'Vec sam naucila tecno da govorim sicili-janskim dijalektom. I naucila sam neke cuvene recepte. Da li volis njoke sa spanacem?'

Odveo ju je u Kastelamare del Golfo i proveo narednu nedelju pokazujuci joj svoje selo i okolnu prirodu. Svakoga dana su plivali, razgovarali satima i vodili ljubav s opustenoscju dolazi tek s vremenom.

Astore je pazljivo posmatrao Rouzi da vidi da li joj postaje dosadno s njim i da li ju je jednostavan zivot onespokojavao. All izgledala je potpuno smireno. Pitao se da li bi, nakon svega sto su pregurali zajedno, ikada mogao da joj u potpunosti veruje. A onda se upitao da li je mudro ijednu zenu voleti toliko da mozete da joj potpuno verujete. I on i Rouzi imali su tajne koje je tre-balo cuvati - stvari kojih nije zeleo da se seca ili da podeli s nekim. A Rouzi ga je poznavala i pored toga volela. Cuvace nje-gove tajne, a on ce cuvati njene.

Postojala je jos jedna stvar koja ga je mucila. Rouzi je bila slaba prema novcu i skupim poklonima. Astore se pitao da li bi ikada mogla da bude zadovoljna bilo cime sto bi jedan muskarac mogao da joj ponudi. Morao je da zna.

Njihovog poslednjeg zajednickog dana u Korleoneu, Astore i Rouzi jahali su svoje konje po brdima, leteci kroz predele sve do sumraka. Onda su se zaustavili u vinogradu, gde su brali grozde i hranili jedno drugo.

'Ne mogu da verujem da sam ostala ovoliko dugo', rekla je Rouzi, dok su se odmarali zajedno na travi.

Astoreove zelene oci blesnuse. 'Mislis li da bi mogla da ostanes jos malo?' Rouzi ga je iznenadeno pogledala. 'Kako to mislis?'

Astore se spustio na jedno koleno i ispruzio svoju ruku. 'Mozda narednih pedeset ili sezdeset godina', rekao je s iskrenim osmehom. Na njegovom dlanu nalazio se prsten bronzane boje.

'Hoces li da se udas za mene?' upitao je.

Astore je potrazio neki znak dvoumljenja u Rouzinim ocima ili neko blago razocarenje zbog kvaliteta prstena, ali njen odgovor bio je trenutani. Bacila mu se oko vrata i zasula ga svo-jim poljupcima. Zatim su pali na zemlju i skotrljali se niz brdo.

Mesec dana kasnije, Astore i Rouzi vencali su se u jednom od njegovih gajeva s juznim vocem. Otac Del Vekio odrzao je ceremoniju. Prisustvovali su svi stanovnici iz oba sela. Brdo je bilo pokriveno purpumom vinovom lozom, a miris pomorandzi i limuna ispunjavao je vazduh. Astore je bio obucen u belo se-Ijacko odelo, a Rouzi je nosila ruzicastu svilenu haljinu.

Na raznju iznad uzarenog uglja okretalo se prase i topli zreli paradajz s okolnih polja. Bilo je vrucih vekni hleba i svezeg sira. Domace vino teklo je poput reke.

Kada je ceremonija zavrшена i kada su razmenili svecane zakletve, Astore se udvarao svojoj nevesti pevajuci joj omiljene balade. Bilo je toliko pica i igranja da je gozba potrajala do svi-tanja.

I sledeceg jutra, kada se Rouzi probudila, videla je da Astore priprema njihove konje. 'Hoces li da jases sa mnom?' upitao ju je.

Jahali su ceo dan, sve dok Astore nije nasao ono sto je trazio - Vilu Graciju. 'Skriveni raj mog ujaka. Najsrećnije trenutke svog detinjstva proveo sam ovde.'

Obisao je kucu i dosao do baste, a Rouzi je isla za njim. I konacno su naisli na njegovu maslinu, onu koja je izrasla iz kostica koje je kao decak posadio. Drvo je bilo visoko koliko i on sada, a stablo je bilo poprilično debelo. Izvadio je ostar noz iz svog dzepa i uhvatio jednu od grana. Zatim ju je odsekao.

'Posadicemo ovo u nasoj basti. Tako da i nase dete jednog dana ima lepe uspomene.'

Godinu dana kasnije Astore i Rouzi proslavili su rođenje nji-hovog prvog deteta, Rejmonda Zina. A kada je doslo vreme da ga krste, pozvali su Astoreovu porodicu da im se prikljuci u crkvi Sveti Sebastijan.

Kada je otac Del Vekio završio, Valirius je kao najstariji od Aprileove dece podigao casu vina i nazdravio. 'Nek' vam je srecno i bericetno. I neka vam sin poraste sa strascu Sicilije i romanticonoscju Amerike koja kuca u njegovom srcu.'

Markantonio je podigao svoju casu i dodao: 'A ako ikada pozeli da glumi u humoristicnim porodicnim serijama, zna kome moze da se javi.'

Astore je pazljivo posmatrao Rouzi da vidi da li joj postaje dosadno s njim i da li ju je jednostavan zivot onespokojavao. AH izgledala je potpuno smireno. Pitao se da li bi, nakon svega sto su pregurali zajedno, ikada mogao da joj u potpunosti veruje. A onda se upitao da li je mudro ijednu zenu voleti toliko da mozete da joj potpuno verujete. I on i Rouzi imali su tajne koje je tre-balo cuvati - stvari kojih nije zeleo da se seca ili da podeli s nekim. A Rouzi ga je poznavala i pored toga volela. Cuvace nje-gove tajne, a on ce cuvati njene.

Postojala je jos jedna stvar koja ga je mucila. Rouzi je bila slaba prema novcu i skupim poklonima. Astore se pitao da li bi ikada mogla da bude zadovoljna bilo cime sto bi jedan muskarac mogao da joj ponudi. Morao je da zna.

Njihovog poslednjeg zajednickog dana u Korleoneu, Astore i Rouzi jahali su svoje konje po brdima, leteci kroz predele sve do sumraka. Onda su se zaustavili u vinogradu, gde su brali grozde i hranili jedno drugo.

'Ne mogu da verujem da sam ostala ovoliko dugo', rekla je Rouzi, dok su se odmarali zajedno na travi.

Astoreove zelene oci blesnuse. 'Mislis li da bi mogla da ostanes jos malo?' Rouzi ga je iznenadeno pogledala. 'Kako to mislis?'

Astore se spustio na jedno koleno i ispruzio svoju ruku. 'Mozda narednih pedeset ili sezdeset godina', rekao je s iskrenim osmehom. Na njegovom dlanu nalazio se prsten bronzane boje.

'Hoces li da se udas za mene?' upitao je.

Astore je potrazio neki znak dvoumljenja u Rouzinim ocima ili neko blago razocarenje zbog kvaliteta prstena, ali njen odgovor bio je trenutani. Bacila mu se oko vrata i zasula ga svo-jim poljupcima. Zatim su pali na zemlju i skotrljali se niz brdo.

Mesec dana kasnije, Astore i Rouzi vencali su se u jednom od njegovih gajeva s juznim vocem. Otac Del Vekio odrzao je ceremoniju. Prisustvovali su svi stanovnici iz oba sela. Brdo je bilo pokriveno purpurnom vinovom lozom, a miris pomorandzi i limuna ispunjavao je vazduh. Astore je bio obucen u belo se-Ijacko odelo, a Rouzi je nosila ruzicastu svilenu haljinu.

Na raznju iznad uzarenog uglja okretalo se prase i topli zreli paradajz s okolnih polja. Bilo je vrucih vekni hleba i svezeg sira. Domace vino teklo je poput reke.

Kada je ceremonija zavrшена i kada su razmenili svecane zakletve, Astore se udvarao svojoj nevesti pevajuci joj omiljene balade. Bilo je toliko pica i igranja da je gozba potrajala do svi-tanja.

Sledeceg jutra, kada se Rouzi probudila, videla je da Astore priprema njihove konje. 'Hoces li da jases sa mnom?' upitao ju je.

Jahali su ceo dan, sve dok Astore nije nasao ono sto je trazio - Vilu Graciju. 'Skriveni raj mog ujaka. Najsrećnije trenutke svog detinjstva proveo sam ovde.'

Obisao je kucu i dosao do baste, a Rouzi je isla za njim. I konacno su naisli na njegovu maslinu, onu koja je izrasla iz kostica koje je kao decak posadio. Drvo je bilo visoko koliko i on sada, a stable je bilo poprilično debelo. Izvadio je ostar noz iz svog dzepa i uhvatio jednu od grana. Zatim ju je odsekao.

'Posadicemo ovo u nasoj basti. Tako da i nase dete jednog dana ima lepe uspomene.'

Godinu dana kasnije Astore i Rouzi proslavili su rođenje njihovog prvog deteta, Rejmonda Zina. A kada je doslo vreme da ga krste, pozvali su Astoreovu porodicu da im se prikljuci u crkvi Sveti Sebastijan.

Kada je otac Del Vekio završio, Valirius je kao najstariji od Aprileove dece podigao casu vina i nazdravio. 'Nek' vam je srećno i bericetno. I neka vam sin poraste sa strascu Sicilije i romanticonscu Amerike koja kuca u njegovom srcu.'

Markantonio je podigao svoju casu i dodao: 'A ako ikada pozeli da glumi u humoristickim porodicnim serijama, zna kome moze da se javi.'

Jednoga dana, njegov sin ce otici u Ameriku, zemlju osvete milosrda i velicanstvenih mogucnosti.

Sada kada su Aprile banke bile profitabilne, Markantonio je uzeo kredit od dvadeset miliona dolara kako bi razvio sopstvenu dramsku produkciju. On i Valirius radili su zajedno na projektu baziranom na FBI dosijeju njihovog oca. Nikol je mislila da je to uzasna ideja, ali svi su se slozili da bi se donu dopalo da primi ogromnu sumu novca kako bi se uradila ekranizacija na osnovu legendi o njegovim zlocinima.

'Navodnim zlocinima', dodala je Nikol.

Astore se pitao zasto je ikome jos stalo do toga. Stara mafija je mrtva. Veliki donovi ispunili su svoje ciljeve i dostojanstveno se umesali u drustvo, kao sto najbolji kriminalci to uvek i cine. Nekoliko toboznjih mafijasa koji su ostali bili su razocaravajuca grupa mutnih, drugorazrednih prestupnika i impotentnih razboj-nika. Zasto bi se iko gnjavio reketiranjem, kada je bilo mnogo jednostavnije ukrasti milione osnivanjem sopstvenih kompanija i prodajom deonica?

'Hej, Astore, mislis li da bi mogao da budes nas specijalni savetodavac za film?' upitao je Markantonio. 'Hocemo da se postaramo da bude sto je moguće verodostojnije.'

'Ula sigurno', nasmesio se Astore. 'Reci cu mom agentu da vam se javi.'

Kasnije, te noci, u krevetu Rouzi se okrenula ka Astoreu. 'Mislis li da ces ikada pozeleti da se vratis?'

'Gde?' upita Astore. 'U Njujork? U Ameriku?'

'Ma, znas', oklevajuci rcce Rouzi. 'Svom starom nacinu zivota.'

'Moje mesto je ovde, s tobom.'

'Dobro', rekla je Rouzi. 'Ali sta je s detetom? Zar ne bi trebalo da dobije sansu i iskusi sve ono sto Amerika nudi?'

Astore je zamislio Rejmonda kako trci po okolnim brdima, jede masline, slusa price o velikim donovima i onoj Siciliji koje vise nema. Unapred se radovao sto ce svom sinu ispredati te price. A ipak, znao je da ti mitovi nece biti dovoljni.

ZAHVALNICA

Posebnu zahvalnost dugujem Kerol Dino, mojim poslovnim agentima Kandidi Donadio i Nilu Olsonu, advokatima Bertu Fieldsu i Arturu Altmanu, mom uredniku Dzonatanu Karpu iz Random House-a, kao i mojoj deci i unucima.

MARIO PUZO je roden u Njujorku gde je, po zavrsetku vojne sluzbe u drugom svetskom ratu, pohadao Njujorsku skolu za socijalna istrazivanja kao i Univerzitet Kolumbija. Njegov najprodavaniji roman Kum pojavio se nakon romana koje su kri-ticari veoma dobro ocenili: Tamna Arena (1955) i Srecni hodocasnik (1965). Godine 1978, izdao je roman Budale umiru, posle koga slede Sicilijanac (1984), Cetvrti K (1991) i drugi nastavak iz njegove triologije o Mafiji, Poslednji Don (1996), koji je postao medunarodni bestseler kao i jedna od najgledanijih televizijskih mini-serija u 1997. godini. Mario Puzo je takode napisao mnoge scenarije za filmove, kao sto su Zemljotres, Supermen, sva tri Kum-a, za koje je dobio dve nagrade "Oskar" koje dodeljuje filmska akademija. Umro je jula 1999. godine, u svojoj kuci na Long Ajlendu u Njujorku, u sedamdeset osmoj godini.